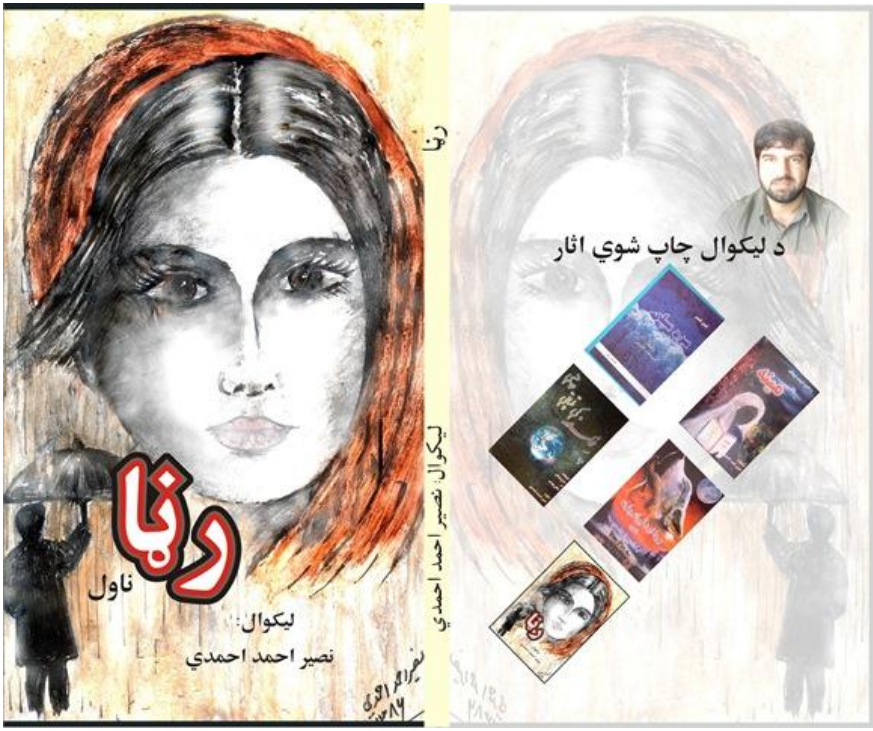

Aghalibrary.com

رنا

ناول

ليکوال:
نصير احمد احمدي

کال: ۱۳۸۷ل

Download From: Aghalibrary.com

بسم الله الرحمٰن الرحيم

کتاب پېژندنه:

نوم	:	رڼا
لیکوال	:	نصیر احمد احمدي
برېښنالیک	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
موبایل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
د پښتې انځور	:	ن. ا. احمدي
د پاڼو ډیزاین	:	نصرت الله الهام
کمپوز	:	ن.ا. احمدي
د پښتې ډیزاین	:	نور علي تسل
چاپ کال	:	۱۳۸۷ل
چاپ چاپي	:	دانش خپرندویه

د چاپ ټول حقوق محفوظ دي

ډالۍ

خپل گران ورور، انجینر بشیر احمد احمدي ته !
څوک چې زما د زړه سکون دی.

Download From: Aghalibrary.com

☆

بوړبوکی له ځان سره خاوړي او خځلي راڅولولي ...کله چې په دښته کې ولاړي ونې ته ورنږدې شوه، یوه هلک منډه کړه او له خولې خخه یې یوه چیغه راووته :

_ هله پیریان ![1]

یوې نجلۍ په بیړه بوړبوکی ته وکتل، رنګ یې ژیړ شو، څو ګامه یې واخستل، ولوښده او په تاوښدونکو خاورو کې پټه شوه.

بوړبوکی څو دوړي وخوړې. بیا د ډنګرو مېږو او اوزو په منځ کې تاو راتاو شوه او خپله مخه یې ونیوله.

نجلۍ ودرښده، له خپلو سترګو څخه یې خړ او سپېره ویښته لرې کړل او په بوړبوکی پسې یې په وېره وکتل. هلک په بیړه ورنږدې شو او په حیرانۍ یې وویل:

_ته خو یې حلاله نه کړې !

[1] ځیني کلیوال باور لري چې په بوړبوکیو کې پیریان وي او په چا چې ورغله حلالوي یې.

Download From: Aghalibrary.com

نجلۍ مېږو او اوزو ته سترګې وروړولې، کله چې روغې ورته وایسېدلې، په څېره کې يې خوښي راټوله شوه، ببرته يې دوني تنې ته خپل خوار ولي ولګول، سر يې وځړېد او فکر په مخه کړه.

هلک په ځُشکه (غوسه) وويل !

ـ ته پمنه يې ! هيڅ بلا دې نه وهي !

نجلۍ غلې وه.

هلک زياته کړه:

ـ ما د بورېو کۍ په مينځ کې د پيريانو خبرې واورېدې، ويل يې چې دا کر غېړنه په حلالېدو نه ارزي.

د نجلۍ سر ځوړند و.

هلک له خپلې غاړې څخه لينده خلاصه کړه، يوه ګيتۍ يې پکې کېښوده، د نجلۍ خواته يې ونيوله او و يې وويل !

ـ ودي ولم !

نجلۍ سترګو ته لاس ونيو. هلک لينده يوې څرمنې کۍ ته وروړوله. پر هغې يې وار وکړ، خو څرمنې کۍ په يوه ګڼه سپانده کې ننوته. شېبه وروسته يې په لوړ غږ وويل !

ـ اې چينجنې ! مالونه را وګرځوه !

نجلۍ سر هسک کړ. په بيړه ولاړه شوه، منډه يې کړه، خو يودم ځای پر ځای کېناسته. خپلې لوڅې ښۍ پښې ته يې لاس ونيو.

د هلک سپرمې وپړسېدې او په کاوړ (غوسه) يې چيغه کړه !

ـ ژر کوه ! ای د سپي لورې !

Download From: Aghalibrary.com

نجلۍ په ږډ بدلي غږ وويل:
ـ پلار ته مې مه تېرېږه !
له دې سره يې د غوږ تر څنګ دګيتۍ د تېرېدو نرۍ شڼا واوربده.
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې را ټولې شوې، پخپلو تېرو نوکانو يې له پوندې ازغی ويست او د يوه سيرلي خواته ګړندۍ روانه شوه.
څو ځله د سيرلي مخې ته ودرېده، خو سيرلي ټوپونه وهل، نه يې نيوی ورکاوه او نه هم نورو مېږو او اوزو ته ورګرځېده. نجلۍ بې حوصلې شوه، ځمکې ته يې لاس کړ، يوه کوچنۍ ډبره په ګوتو ورغله او ورسره د سيرلي پښو ته نږدې مړه دوړه پورته شوه.
نجلۍ ستړې وه، بې سبکه وجود يې لړزېده، ببرته توت ته ورنږدې شوه او سيوري ته کښناسته، خو دې لا دمه نه وه جوړه کړې چې څنګو ته يې ګوتې ورولوېدې.
نجلۍ کوکه کړه، په تشو کې يې څو درانه دردونه تېر شول، بيا يې په ژامه يو سوک وخوړ او پر خاورو پرمخې پرېوته.
هلک چيغه کړه:
ـ تا زما پر سيرلي وار وکړ ! هغه يې په اتلس سوه غوښت، خرې ، لغړې، پمنې ! ته ودرې !مور به مې څنې دروشکوي !
نجلۍ سر هسک کړ، له پزې نه را وتلې وينه يې د لمر رڼا ته وځلېده، منډه يې کړه ، په يوه لويه ډبره کښناسته او په چيغو چيغو يې وژړل....بنه شېبه يې اوښکې تويې کړې، بيا يې په نهېلۍ د نبتې ته وکتل ، لرې په يوه موټر پسې سپېره دوړه روانه وه ...وروسته يې

Download From: Aghalibrary.com

مخامخ پرتو غونډيو ته ستړګې وروړولې. په يوه هسکه شنې، زرغونې جنډې رپېدلې...هغې تر ډېره هديرې ته وکتل، بيا يې يو سوړ اسويلی ويست، ببرتې يې د دښتې خواته ورمېړ کوږ شو، دوه_ درې شله ګامه لرې يوه موټر ته درې تنه ولاړ وو، وروسته دوه کسه د دوی خواته ور روان شول او دريم يې د موټر بانټ ودراوه.

هلک له ځان سره و ډونګېد:

_راغلل !

له دې سره يې د مېړو خواته ګړندي ګامونه واخستل...خو شېبه وروسته يوه ښځينه غږ ځای پرځای ودراوه:

_دلته راشه ګرانه !

هلک په حيرانۍ سره شا ته وکتل. د توت سيوري ته يوه سرتور سړ ښځه او يو په ونه لوړ نارينه ولاړ وو.

هلک په بېړه وويل:

_زمونږ ژبه مو زده ده؟

دنګ ځوان ښځې ته وکتل، دواړه موسک شول، سړي وويل:

_زه جمال يم او دا هم ګلالۍ نومېږي. ، ستا نوم؟

د هلک پتري نيولې خړې شونډې وخوځېدې:

_بازو !

وروسته يې خپله خبره پسې وغزوله:

ـتاسو د امریکانیانو (امریکایانو) غوندې ښکارئ، خو دوی بل رنګه خبرې کوي، له ټوپکو سره راځي، لمنې نه لري، نور مو فرق نه سره کیږي.

سړي په خندا وویل:

ـد چا زوی یې؟

ـ د جانداد.

ـکوم جانداد ؟

ـد ملک عبدالکریم د کلي.

د سړي خندا زور ونیو:

ـای زورورہ ! ته خو کلیوال وختې !

هلک په حیرانۍ سره هغه ته وکتل، سړي خپله خرپیلي زنه وګرولـه او ویې پوښتل:

ـخو پلار مې دې پر ځای را نه وړ؟

هلک په غرور وویل:

ـپلار مې ټول خلک پېژني، د سرونو په جوړولو کې یې نوم وړی، سلامت درې کلي اولس لري.

سړي په خندا غښږ تري تاوه کړه. د هلک تور تندی یې ښکل کړ او په مینه یې وویل:

ـښه نو ! ته بازمحمد یې !

وروسته یې ښځې ته مخ ور واړاوه:

ـ دی په شپږ اویایم کې پیدا شو، ښه مې په زړه دي، پلار یې په خوشالۍ کې سینځلې وو ښلې، وروسته مو په زور ډول پرې راوویست، خو طالبان خبر شول، دی یې و ډباوه او ډول ته یې برچې ور واچولې، زه په هماغه کال له کوره ووتم.

ښځې په خپلو ژبړو او لنډو ویښتو کې ګوتې تبرې کړې، په خواشینۍ یې وویل!

ـخو دده عمرتر لسو کلونو کم ښکاري!

د سړي پرنریو شونډو یوه ترخه موسکا تېره شوه:

ـددې وطن ماشومان همدا سې دي.

هلک ښځې ته وکتل او بیا یې سړي ته مخ ور واړاوه!

ـدا دې څه ده؟

ـنامزاده؟

ـڅه؟

ـ کوژدنه!

ـ نو بیا یې څنګه درسره ګرځوي؟

دا ځل ښځه په خبرو کې ور ولوېده:

ـ ولې؟

ـتاسو خو واده نه دی کړی؟

د ښځې نرۍ وروځې سره ورغلې، اوږو ته یې ټکان ورکړ او په حیرانۍ یې سړي ته وکتل.

سړي وخندل:

ـ څلور میاشتې وخت لرې، په هر څه به پوه یه شې.
ښځې ته خندا ورغله، د غاړې بکس ته یې لاس کړ او یو بوتل یې را وویست.
هلک په بیړه وویل:
ـ شراب دي؟
ښځه موسکۍ شوه:
ـ نه ! اوبه دي، دې ته معدني اوبه وایي.
له دې سره یې بوتل هلک ته ونیو او په مینه یې وویل:
ـ تږی یې؟
هلک یو ـ دوه ګامه شاته شو.
ښځې دوه ـ دري غوړې په اوبه وخښلې، ببرته یې پر بوتل سرپوښ تاو کړ او په بکس کې یې کښښود. بیا یې په رمې پسې وکتل، خو وروسته یې نجلۍ ته پام شو او له هلک نه یې وپوښتل:
ـ هاغه دې خور ده؟
هلک تندی تریو کړ:
ـ نه ! زموږ مزدوره ده.
ـ څه نو میږې؟
ـ زه یې پمنه بولم، زموږ یوه اوزه هم پمنه ده. کټ مټ لکه دا.
ښځې د هلک په ګوړې (خړیلي) سر لاس تیر کړ، ورو یې وویل:
ـ ولې یې په دې نوم بولې؟
د هلک د تندي ګونځې لا پسې ژورې شوې.

ښځه ورو د نجلۍ خواته روانه شوه. هلک پسې وکتل، هغې د نارینه وو غوندې لنډ واسکټ اغوستی و او لمن یې هم څلور کونجه سکنډل شوې وه.

سړي وویل:

ـ ګرانه ! ته د ښه سړي زوی یې، هر څوک پخپل نامه بوله ! ښه !

هلک په لیندې کې یوه ګیتې کښښوده. په غرور یې وویل:

ـ هاغه غوباړی (ګونګټه) در ته وولم؟

سړي وویل:

ـ څه یې کوې ! بې ازاره دی او...

دا وخت ښځې ناره کړه !

ـ جماله ! وه جماله !

سړی په ګړندیو ګامونو ورنږدې شو.

ښځې په بیړه وویل:

ـ د سمال لرې؟

ـ په د سمال څه کوې؟

ـ د نجلۍ پزه وینې ده.

سړي له جبې یو کاغذي د سمال را وویست.

ښځې د نجلۍ پزې ته د سمال ونیو. ورو یې وویل:

ـ سر دې یو څه پورته ونیسه !

نجلۍ پورته وکتل. ناڅاپه د سړي په زړه سستي راغله. د یوې اوه ـ اته کلنې نجلۍ په اوږده مخ کې تر غټو خړو ستر ګو، تور او اوږده

بانډه را تـاو وو. ده دا ډول سترګې پخـوا لیـدلې وې او پـه دې خـړو سترګو کې یې بې شمېره یادونه پراته وو. په بیړه یې د نجلۍ نوره څېره تر سترګو تېره کړه، خو دا ډول وچ، ژېړ او ټاپې، ټاپې مخ یې د لومړي ځل لپاره لیده. نجلۍ لمر سوځولی، تور او سپېره مخ درلود او په نرۍ غاړه پورې یې یوه درې کونجه خیرن تاویذ ټال خوړ. د دې ګرین شکېدلی و او جامې یې سوالګرو ته ورته وې.

ښځې وویل:

_یو بل کاغذ !

سړي نجلۍ ته کتل...

ښځې خپله خبره تکرار کړه:

_یو بل کاغذ !

بیا یې هم ځواب وا نه ورېد.

دا ځل یې په لوړ غږ وویل:

_جماله !

سړي یوه جټکه وخوړه.

ښځې ورو وویل:

_ته ښه یې؟

سړی تلولی غوندې شو:

_ها ! څه دي ویل؟

_ته ښه یې؟

_هو، ښه یم.

ښځې نجلۍ ته مخ ور واړاوه:
ـلوبدلې یې؟
مخکې تر دې چې نجلۍ څه ووایي، سړي په بیړه وپوښتل:
ـد چا لور یې؟
ښځې په حیرانۍ سره سړي ته وکتل.
نجلۍ ورو وویل:
ـد ابۍ!
سړی په خبره کې ور ولوید:
ـاصلي نوم یې څه دی؟
ـا بۍ!
سړي ښځې ته وکتل، هغې وچې سترګې ورته نیولې وې، دی وارخطا شو، بیا یې په تندي کې ګونځې پیدا شوې او په خواشینۍ یې وویل:
ـما وبخښه! د جیمز لور راپه زړه شوه.
ښځې په حیرانۍ وپوښتل:
ـکوم جیمز؟
ـته یې نه پېژنې. لور یې کرستینا نومېده. د دې نجلۍ غوندې وچه کلکه وه، په هغې مې ډېره خواږې وکښله، خو کرستینا سرطان درلود، مړه شوه.
ښځې په خوابدي غږ وویل:

ـجماله ! ته ډاکټر يې ، د دې نجلۍ تر مخ بايد دا سې خبرې ونه کړې !

سړي وخندل:

ـدا خو جکه جوړه ده او بل دا ماشومان لاپه دې نه پوهيږي چې سرطان لا څه بلا ته وايي؟

ښځې تندی تريو کړ، نجلۍ ته يې مخ ور واړاوه او ويې ويل:

ـښه زړګيه ! ژاولې دې خو ښېږي؟

نجلۍ په بيړه وپوښتل:

ـکومې دي؟

ښځې هغې ته يو درجن ژاولې ونيولې.

نجلۍ وويل:

ـټولې يې زما ؟

ـهو ! ټولې يې ستا !

نجلۍ په يوې ژاولې خپل چينجن غاښونه ټينګ کړل او نورې يې په خپله لمن کې واچولې.

ښځې ورو وويل:

ـپلار دې څه کار کوي؟

نجلۍ ټوخي واخيسته، ښه شېبه يې وټوخل او بيا يې شنو زرغونو جنډو ته وکتل:

ـهغه مړ دی.

ـاوف ! ما وبخښه !

ـ ولې؟
د نښې په سترګو کې اوښکې را ټولې شوې.
ـ هېڅ!
دا وخت څو تېره غږونه پورته شول.
نښې ورو وویل:
ـ لکه چې موټر جوړ شو.
سړي نجلۍ ته کتل...
نښې خپل غږ په زوټه (زوره) کړ!
ـ تا ته وایم!
سړی وارخطا شو:
ـ څه دې ویل؟
ـ موټروان هارنونه وهي.
ـ نو بیا؟
نښې په حیرانۍ هغه ته وکتل.
سړي په بیړه وپوښتل:
ـ چادري، چادري دې څه کړه؟
نښې خپل سر وخوځاوه!
ـ تا ویل چې په موټر کې یې پرېږده! ګرمي ده.
ـ هو رښتیا! ځه چې ځو!

رنا

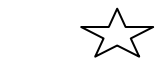

په یوه وړه او نمجنه تیاره کوټه کې یو سړی پروت و. یوه ښځه راغله، د سړي تر څنګ کیناسته، ښه شېبه یې د هغه د سپین مخ او پټو سترګو ننداره وکړه، بیا یې خپل ګونځې ګونځې لاس د سړي پر پراخ تندي کېښود، خپلې نرۍ او زیرې ګوتې یې د هغه په تورو ویښتو کې تېرې کړې، ورو یې وویل:

_جماله ! ناوخته دی !

سړي خپلې سترګې پرانیستې. یوه شېبه یې ښځې ته وکتل. پر اړخ را واوښت او سر یې د ناستې ښځې پر زنګانه کېښود. سترګې یې پټې کړې او په خوبولي غږ یې وویل:

_اه ! موړې !تر اوسه دې لا په زړه دي !

ښځې خام دېوال ته ډډه ولګوله، موسکه شوه او خړې شونډې یې وخوځېدې:

_هغه ورځې څنګه له زړه ایستلی شم چې ته به ویده وې او مابه ستا په ویښتو کې سپږې لټولې.

دا وخت له خندا سره ګډ، یو غږ واورېدل شو:

_ښه نو ! ته په وړکتوب کې سپږن وې ! هه !

زړې ښځې وره ته وکتل او په خندا یې وویل:

ـاو هو ! ګلالۍ ! راځه لورې ! راځه !
ګلالۍ د جمال خواته ور روانه شوه، خوسړی نېغ کیناست او په بیړه یې وویل:
ـدلته نه ! هلته ! په هغه توشکه !
ګلالۍ تندی تریو کړ !
ـولې؟
جمال زړې ښځې ته وکتل:
ـمورې ! دې ته یو څه عقل ور زده کړه ! دا د قره باغ په رواجونو نه پوهیږې !
نجلۍ پر سړي د بالښت وار وکړ.
زړې ښځې وخندل. جمال وویل:
ـسمه ـ دمه لېونۍ ده !
زړې ښځې ګلالۍ ته وکتل:
ـخو خوږه ده.
ګلالۍ د زړې ښځې په ټټر سر ولګاوه، جمال ته یې سترګې ور واړولې او په خندا یې وویل:
ـله مور څخه دې، د خبرو چل زده که !
جمال موسک شو:
ـمورې ! د هغې په چاپلوسۍ ونه غولېږې ! ته ورته وګوره ! ټکری یې په غاړه کې پروت دی !

زړې ښځې د نجلۍ په سپینه ټنډه خپلې خړې شونډې کښښودې.
هغه یې ښکل کړه، جمال ته یې وکتل او په خندا یې وویل:
ـدې خوارکۍ دا وطن څه لیدلی دی، زده به یې کړي، په هر څه به پوه شي.
جمال خپل تندي ته څپېړه ورکړه:
ـای خواره قسمته ! مور مې یې هم ورواړوله.
له دې سره ټولو وخندل.
دا و خت د پیالو د رېږدېدو غږ شو... یوې نجلۍ یو پتنوس په غولي کښښود، ببرتـه ولاړه شـوه، پـرده یـې کـش کـړه، د جمـال سـترګې وبرېښېدې، په بیړه یې ګړۍ ته وکتل او په حیرانۍ یې وویل !
ـنهه بجې دي !
وروسته یې خپلې مور ته مخ ورواړاوه:
ـپلار خو مې خشکه (غوسه) نه کوله؟
زړه ښځه موسکۍ شوه:
ـسهار جومات ته تلو، خو په تا یې زړه ونه شو، ویل یې چې ستړی دی، اوږد مزل یې وهلی، پریږده چې ویده وي.
جمال وخندل:
ـاه موري ! ستا په زړه دي ! پلارجان به هر سپېده چاود، لمانځـه تـه را ویښولم. یو سهار دی جومات ته ولاړ چې زه ببرتـه خوب وړی وم او...
زړې ښځې وخندل او په خبره کې ورولوېده:

ـاو کله چې ببرته راغی، نو زه ستا مخې ته ودربدم او لښته زما مټ ته سیخه شوه.

جمال د خپلې مور لاس په خپل موټ کې ټینګ کړ. تازه راغلې نجلۍ ته یې وکتل، هغه په غوښه پټه وه، منځنۍ ونه یې درلوده او ویښته یې دومره تک تور وو چې د هغې پر سر، له ټکرې سره یې توپیر نه کېده.

جمال ورو وویل:

ـموري ! لس کاله څومره ژر تېر شول، زه چې له کوره تلم ، په هغه کال لا ګل غوټۍ سر تور سر د باندې ګرځېده، خو اوس چټه پېغله ده.

زړې ښځې وخندل:

ـهغه وخت خو لا ته هم سره خوله ژنکی (هلک) وې.

جمال وویل:

ـزه به مخ ته یو ـ دوه لپې اوبه ور واچوم.

له دې سره ولاړ شو او له کوټې ووت.

ګلالۍ وپوښتل:

ـتره مې چېرته دی؟

زړې ښځې وویل:

ـسهار وختي پټیو ته ولاړ. دهقان احوال را لېږلی و چې درمند اخلي.

ـدرمند ؟

زړې ښځې وخندل:

ـهو زویه! درمند ! دلته چې کله غنم پاک شي، نو دهقان یوه کوټه (ډبرۍ) ورنه جوړوي. بیا دا کوټه د غوړو په ټیمانو پیمانه کیږي، وروسته بادار، دهقان، ملا او ډم، هر یو خپله برخه غنم خپلو کورونو ته وړي.

دا وخت جمال کوټې ته راغی او اورسی ته نیږدې پر یوه خړه توشکه کښناست. خپلې خور ته یې مخ ور واړاوه او ویې ویل:

ـکه دا بوره یو څه کمه کړې.

ګل غوټۍ په بیړه وویل:

ـښه ده، لالا.

جمال خپلی مور ته مخ ور واړاوه او په خندا یې وو یل:

ـد خورکۍ واده ته څو ورځې پاته دي؟

د ګل غوټۍ غمبوري سره شول، سر یې وځړېد او په بیړه له کوټې ووته.

جمال او زړې ښځې وخندل، خو ګلالۍ په حیرانتیا وپوښتل:

ـګل غوټۍ ولې دا سې په منډه ولاړه؟

جمال وویل:

ـهغه وشرمېده.

د ګلالۍ حیرانتیا ډبره شوه.

ـولې؟

ـخو ورځې وروسته یې واده دی.

ـنو څه!

جمال موسک شو:

ـدا لندن نه دی، غزنی دی غزنی. دلته ببل رواجونه دي.

زړې ښځې وویل:

ـګل غوتې ځکه شرمېدلې ولاړه شوه چې د خپل واده نوم یې واورېد.

ګلالۍ په بیړه وپوښتل:

ـپه دې کې نو د شرم څه خبره ده؟

زړې ښځې وخندل:

ـبس نو، دا وطن همداسې دی. له پخوانیو را پاته دي.

ګلالۍ یوه شیبه فکر په مخه کړه، بیا یې په بیړه وویل:

ـنو زه هم باید وشرمېږم؟

جمال وخندل:

ـهو نو! ولې! ته ببشرمه یې که څنګه؟

بوډۍ له خپل زوی څخه دخبرو وار واخیست:

ـنه لورې! ته به ولې شرمېږې. دا خو ستا د تره کور دی. په خپل کور کې چا شرم کړی او بل ته خو دانګریز په وطن کې پیدا شوې یې، همالته دې عمر تېر کړی او...

دا وخت یو درونده ټوخی واورېدل شو. بوډۍ ژر پر خپلو سپینو و ینښتو ټکری ورکش کړ. جمال ورو ولاړ شو او ګلالۍ په حیرانۍ سره وره ته وکتل.

په وره کې یو ګردی سړی ودرېد. دی له ونې ټیټ و، را وتلې ګیډه یې درلوده او پاسنۍ شونډه یې په ګڼو سپینو ویښتو کې پټه وه. ده وار له واره ګلالۍ ته وکتل او په خندا یې وویل:

_ورېره ګله خو به خپه شوې نه یې؟

ګلالۍ موسکه شوه، تورې غټې سترګې یې وځلېدې، خو څه یې ونه ویل.

نوي راغلي سړي دیوال ته ډډه ولګوله، جمال په بیړه بالښت ور ښېرته کړ. سړي خپل پټکی په غولي کښېنود، د ککرۍ تار، تار سپین ویښته یې په خولو لانده وو. بیا یې په خپله ګڼه ږیره کې د ښي لاس لنډې ګوتې تېرې کړې، ګلالۍ ته یې وکتل او په مینه یې وویل:

_څنګه! هوا خو به بده نه یې درباندې لګېدلې؟

ګلالۍ وخندل:

_نه کاکا! ښه یم.

سړي هماغسې په خندا کې وویل:

_زمونږ کلی دومره بد نه دی. ښکلی کاریز لري. ګودر هر وخت له نجونو ډک وي او بل ستا له بخته سره کال په کلي کې ودونه هم ډېر دي. سات به دې تېر شي.

سړی غلی شو، څو اوږدې ساوې یې واخیستې او بیا یې خپلې لور ته چې هماغه شېبه کوټې ته راغلې وه مخ ور واړاوه:

ـ گل غوټۍ ! ګوره چې ګلالۍ در نه خپه نه شي ! وايم دا نن يې لا په يو ـ دوو کورونو وګرځوه، پام به يې غلط شي.

زړې ښځې په عاجزۍ وويل:

ـ سړيه ! نن يې دوهمه ده، يو څه وخت دې ساه سمه کي. ترهغو به کالي هم ورته وګنډم، خلک به ورپورې وخاندي.

د سړي په لنډ تندي کې ګونځې پيدا شوې او په خشکه يې وويل:

ـ کوم د نرزوی به د ملک عبدالکريم په ورېږې پسې وخاندي؟ هه ! ګل غوټۍ وارخطا شوه:

ـ ښه ده پلاره ! څه چې ته غواړې، هماغسې به وکم.

ګلالۍ خپل تره ته وکتل، شونډې يې خندنۍ شوې:

ـ کاکا ! مورږ څلور مياشتې دلته يو، په کراره به وګرځو.

د ملک تندی ورين شو، په زوره يې وخندل او ويې ويل:

ـ ښه ده ورېږې ! ښه ده ! خپلې خوښې ته ګوره ! وايم پاچاهي چلوه ! پاچاهي.

ملک يوه شېبه غلی شو، يوه چونډۍ نصوار يې تر ژبې لاندې کړل او ورو يې وويل:

ـ په رواجونو پسې دومره سر مه ګرځوه ! ټول پوهيږي چې ته له لندنه راغلې يې، نه دې دلته ژوند کړی او نه هم د قره باغ رواجونه در مالوم دي. تا هيڅوک نه ګرموي، وايم سړې سترګې ګرځه، سړې سترګې.

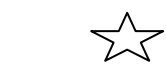

ګلالۍ د راتګ په دریم سهار له خپلې اندرور (ګل غوټۍ) سره له کوره ووته. دوی نیغې ګودر ته ولاړې. د کاریز تر دنې (د کاریز خوله) څو نجونې را تاوې وې. چا منګي ډکول، چا جامې وینځلې او ځینو نورو راوړې غوړ لوښي په اوبو کې ایښي وو، دې ته د نجونو هرکلی په زړه پورې و. په پیل کې یوې، یوې لاس ورکړ، خو شېبه وروسته مجلس دومره تود شو، لکه له پخوا راهیسې چې سره پېژني، ګلالۍ ته هر څه نوي وو، د نجونو ګڼ کمیسونه، د غوړو لوښو پر سر تاوېدونکي کبان، د نیږدې ولاړو هسکو سپېدارو سپینې، لرغانده پانې او له خړ پوټي څخه راوتلې سپېرې تیږې، دا هر څه دې په لومړي ځل لیدل، ګلالۍ تر ډېره هلته ناسته وه، دې پرله پسې پوښتنې کولې، یوې پیغلې د خپل کمیس د ټټر کیسه راواخیسته چې لس کلاوې زرتار او شپږ شله ګردې شیشې پکې کار شوې دي. بلې بیا د خپلې چوپړارې لمنې په ښکاره کولو سره خپل کمال وښود او یوې پېغلې چې ډېره ټوخېده د تنارې له لوګي څخه یې ښه خوله نه وهله.

له ګلالۍ څخه هم پوښتنې وشوې، ځینو د هغې بیاتي کړو ویښتو ته اشاره وکړه، یوې یې د سپینو غاښونو او روښانه پوټکي راز وپوښت او یوې بلې پېغلې یې هم د ژوند په اړه د معلوماتو غوښتنه وکړه.

ګلالۍ د خپل ژوند په باره کې لنډه وغږېده. ویل یې چې د کورنۍ د هجرت په لومړي کال په لندن کې پیدا شوې او همالته لویه شوې ده. د پلار یو ائینۍ لور ده ، تېر کال یې دولسم خلاص کړ او له پلار او مور سره یو ځای اوسي.

ګلالۍ تر ډېره د کلي له نجونو سره کښاسته. له هغوی سره یې خبرې وکړې او کله چې ببرته له خپلې اندرور سره د کلا په دروازه ننوته، جمال یې له خپل تره سره د کور په چوتره کې ولید ، دوی سیوري ته ناست وو او ملک د کلي دمکتب د سوځولو کیسه ورته تیروله.

ګلالۍ د خپل تره تر څنګ کښاسته او ویې ویل چې د نجونو له مینه ناکو خبرو څخه یې خوند واخیست، دوی یوه شېبه خبرې وکړې، بیا یې یوه تور سیرلي ته پام شو چې د کلاه په دروازه کې ولاړ و. سیرلی رامخته شو ، منډه یې کړه او د چرګو د ګوډلې پر بام ودرید ، چرګو وارخطا یوې او بلې خوا ته منډې کړې ، د ملک تندی تریو شو ، خو مخکې تر دې چې څه ووایي، په وره کې یوه کوچنۍ نجلۍ ښکاره شوه.

د جمال رنګ سور شو ، د ملک د تندي ګونځې هم ژوړې شوې، خو ګلالۍ په خوشالۍ وویل:

_دا هماغه نجلۍ ده چې موږ د راتګ په لومړۍ ورځ د غونډیو په لمنو کې ولیده.

وروسته یې ملک ته وکتل:

_کاکا ! دا څوک ده؟

ملک چیغه کړه !

_وباسه ! سیرلی وباسه !

د ګلالۍ غومبري سره شول، دې په لومړي ځل د خپل تره خشکه لیده. نجلۍ ته یې وکتل، هغې پخوانۍ زړې جامې اغوستې وې، په لاس کې یې یوه نرۍ لښته ښکارېدله او وارخطا وه، وروسته په لړزانده ګامونو د سیرلي خواته ورنیږدې شوه، سیرلي اخور ته ورټوپ کړل، یوې غوا خپل ځنځیر وشکاوه، په سطل کې وخته او چوترې ته نږدې یې لمر ته هوار شوي پیاز سره تیت کړل.

ملک په کاوړ(غوسه) ولاړ شو ، خو مخکې تر هغه جمال منډه کړه او د سیرلي مخې ته ودرېد ، سیرلي لنډه دوره وخوړه او ښوی له دروازې ووت.

جمال نجلۍ ته وکتل، د هغې تر خړو سترګو را ګرځېدلو تورو بڼو یې زړه ولړزاوه، د چوترې خواته یې ورمیږ کوږ کړ، ملک په راوتلو ړدو سترګو ورته کتل، ببرته یې نجلۍ ته سترګې وروړولې، هغه

وارخطا وه، ټول بدن يې پړک (لړزې) اخيستی و او بانه يې نه ريښدل.

جمال ورو وويل:

ـ درځه!

نجلۍ په ريږدښدلو ګامونو روانه شوه، جمال هم حرکت وکړ.

ملک چيغه کړه!

ـ پرېږده يې!

جمال مخ ور واړاوه:

ـ دروازه پورې کوم.

ببرته يې نجلۍ ته وکتل، هغه د ده تر څنګ روانه وه.

جمال ورو وويل:

ـ د چا لور يې.

ـ د ابۍ.

د جمال تندی تريو شو، نجلۍ له دروازې ووته، جمال پسې وکتل، په ډېرا ن کې څو مېږو او اوزو خولې وهلې.

جمال دروازه پورې کړه، شا ته يې وکتل، پلار يې د غوا ځنځير ته تيږه نيولې وه او ګلالۍ په چوتره کې د ده له خور سره خبرې کولې،

جمال ور نږدې شو، ګل غوتۍ ته يې وکتل او ويې ويل:

ـ دا نجلۍ څوک وه؟

خور يې په بيږه وپوښتل:

ـ کومه نجلۍ؟

_دا اوس چې په سيرلي پسې راغلې وه.
ګل غوټۍ وارخطا شوه:
_لالا ! ما ونه ليده.
ګلالۍ په حيرانۍ وپوښتل:
_د هغې پېژندل ولې درته مهم دي؟
جمال څه ونه ويل، سر يې وځړېد او د کلاه د لويدېځ کونج لور ته روان شو ، د کلاه په څلورو کونجونو کې هسک ، هسک برجونه ولاړ وو ، جمال په خړو زينو وخوت، يوه برج ته ور ننوت، هلته يوه وړه کوټه وه چې د کلي خواته يې يوه اورسۍ درلوده، د کوټې ختيځ لور ته يو مات کټ پروت و ، لويدېځ ديوال ته يې يو زوړ بايسکل ولاړ و او د کوټې په منځ کې څو زاړه ټيمان، د خرې يوه کته او خيرنې پلاستيکي کڅوړې ښکاربدلې.
جمال يوه شېبه د کوټې په منځ کې ودرېد ، ده ته تېر يادونه ورپه زړه شول، يو وخت به په دې برج کې د ژمي لپاره منې ساتل کېدې، په چت کې به دانګورو کتارونه ځوړند وو او جمال به ډېر وخت په برج کې ناست او له خپل پلاره په پټه به يې ميوه خوړه.
جمال ورو د ورسۍ خواته ورنيږدې شو. له پاسه يې کلي ته وکتل، په لس کاله کې کوم د پام وړ بدلون نه و پکې راغلی، يوائې خړ کورونه ډېر شوي وو ، د جومات ترمخ د توت د پخوانيو لويو ونو پر ځای اره شوي مونډان ښکاربدل او کلي هغه پخوانی شينوالی نه درلود.

ناڅاپه يو څه ور په زړه شول، له ورسې څخه يې سر ويست، کيڼ لور ته يې وکتل، له کلي وتلی په دښته کې يو زوړ چمبر[۲] ښکارېده، جمال ښه شښبه د چمبر ولاړو د بوالونو ته ځير و، سرونه يې خوړل شوي وو او په ظاهره د ژوند کومه نښه نه پکې ښکاريده، بيا يې يو درب واورېد، په بيړه يې شا ته وکتل، ګلالۍ د کوټې په منځ کې ولاړه وه، جمال په وارخطايئ وويل:

_ته دلته څنګه راغلې!

ګلالۍ وخندل:

_په خپلو پښو.

جمال تندی تريو کړ:

_دلته ستا راتګ ښه نه دی.

د ګلالۍ شونډې وځړېدې، مخ يې واړاوه، غوښتل يې چې په زينو ښکته شي چې جمال ترمټونيوله، ورو يې وويل:

_چا وليدې؟

_نه

_خو ته بايد پام وکړې..

ګلالۍ چيغه کړه!

_زه ستا نامزده يم!

---

[۲] چمبر تر کلا يو څه ټيټه چاردېوالي ده چې برجونه نه لري.

جمال په بیړه د هغې پر خوله لاس کښښود ، یو ګام یې واخیست، له پورته یې لاندې وکتل، په انګړ کې هیڅوک نه و ، ورو یې وویل:

_هلته کومه خبره نه وه، غاړه په غاړه به سره ګرځېدو ، خو دلته باید یو څه احتیاط وکړو.

د ګلالۍ سر وځړېد ، ورو یې وویل:

_ته ډېر خفه پورته راوختې.

جمال د هغې په ژړو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، اوږدې غاړې ته یې خوله ورنیږدې کړه، خو ګلالۍ یې ټټر ته لاس ونیو ، شاته شوه او په شرمېدلي غږ یې وویل:

_تر اوسه خو دې ماته نصیحت کاوه.

جمال وخندل.

ګلالۍ وویل:

_لاړم.

له دې سره یې ګام واخیست، خو ببرته ځای په ځای ودرېده.

جمال موسک شو:

_پښېمانه شوې؟

ګلالۍ وویل:

_په چوتره کې دې خور پیالې ټولوي.

جمال خپله غړۍ اوږده کړه، ببرته په خپل ځای ودرېد ، ورو یې وویل:

_ښه ! نو یوه شېبه ماتله شه !

ګلالۍ د ورسۍ خوا ته ورتېره شوه، کلي ته يې وکتل، د ځينو بامونو پر سرونو د ځوځو ګبندې (بارونه) ايښې وې او څو ديوالونه په تپل شويو خوشايو ژبړ وو.

ورو يې وويل:

ـ ايا کوم بل داسې هيواد شته چې اوسېدونکي يې په خوشايو اور بل کړي؟

جمال هغې ته ورنيږدې شو، تر څنګ يې ودرېد او شونډې يې وخوځېدې:

ـ نه پوهېږم.

ګلالۍ يوه شېبه غلې وه، وروسته يې پام څو هلکانو ته ور واوښت چې سره لمر ته يې مردکۍ کولې، ورو يې وويل:

ـ پلار دې ويل چې دلته ښونځی نشته.

ـ هو! تېر کال چا وسوځاوه.

ګلالۍ يوه شېبه غلې وه، بيا يې يو ناڅاپه وويل:

ـ نه شي کېدای چې د کلي ماشومانو ته درس ووايو؟

جمال په حيرانۍ سره هغې ته وکتل.

ګلالۍ خپله خبره پسې وغزوله:

ـ مور خلور مياشتې وخت لرو، ډېره موده ده، يو څه خو به زده کړي.

د جمال شونډې وخوځېدې:

ـ خو زه نه شم کولای.

ـ ولې؟

دلته ناروغۍ ډيرې دي، همدا نن دوه کليوال راغلي وو، يوه يې ژبې درلود او بل هم په وچکۍ اخته و، نښه به دا وي چې د دوی درملنه وکړم.

ګلالۍ وخندل:

ـ دا هم نېک کار دی، ته دې خپله ډاکټرې کوه او زه به هم له کاکا څخه وغواړم چې د لیک لوست لپاره یوه کوټه په واک کې راکړي.

☆

ملک د ګلالۍ غوښتنې ته نه ونه ویل، د کلا لویې دروازې ته نیږدې ، د کوریوه کوټه یې د کوچنیو نجونو او هلکانو لپاره خلاصه کړه، په لومړیو کې دلیک لوست لپاره لږ شمېر ماشومان ورتلل، خو اونۍ وروسته یې شمېره پنځلسو ته ورسېده، ګلالۍ به هر سهار دري ساعته درس ورکاوه، دې له خپل کاره خوند ا خیست، په پیل کې یې تر سلو پورې حساب ور زده کړ، بیا د الفبا دتورو وخت راورسېد او وروسته به یې د دوو ـ درېو تورو له جنګولو یو ساده نوم جوړاوه.

ماشومانو هم په لنډ وخت کې له درسونو سره زړه وتاړه، ان بازمحمد هم خپله لینده لرې کړې وه، ده به قلم او کتابچه ورسره ګرځول.

جمال ته به هم ډله ډله ناروغان ورتلل. د ده نسخه ډېرو ښه لګیده، په لنډ وخت کې تر لیرو کلیو دا اوازه وغزېده چې سړی له لندنه راغلی دی، هلته یې ډاکټري زده کړې ده او د ډېر وخت ناروغان یې په پښو درولي دي.

ملک هم خوشاله و ، زوی یې خپلې زده کړې بشپړې کړې وې او ورپره یې لا پسې خپله کړې وه ، خو په جمال یې ډېر پام و ، دی به یې نه پرېښود چې له کوم کلیوال سره یو ائې کینې او یا هم ډېر وخت د باندې تېر کړي ، بانه یې دا وه چې حالات خراب دي او احتیاط ښه دی.

جمال هم دخپل پلار خبره منل ، ده به ډېر ناروغان د میلمنو په کوټه کې کتل او یو ائې د کلي هغو ناروغانو ته به د هغوی کورونو ته ورته چې له پښو به لویدلي وو. جمال یو ائې یوه تفریح درلوده ، دی به هر مازدیګر کلي ته نیږدې هسکې غونډۍ ته خوت ، هلته به پر یوه هواره ډبره کېناسته او د سره غروب نندارې به یې کوله.

په کلي کې یې له چا سره نه لګېده ، د زلمیتوب دوه ـ درې همزولي یې په ایران کې وو او ده ته له پخوانیو ملګرو څخه یو ائې د کلي نایي جانداد ورپاتې و ، جانداد له عمره پوخ سړی و ، وچ کلک وجود یې درلود او پخوا یې له جمال سره رازیو و ، خو اوس ډېر نه ښکارېده ، یو ائې یو ځل د جمال لیدو ته ورغلی و او دوهم وار په کلي کې سره مخامخ شوي وو. بانه یې دا وه چې درې کلي اولس ور تر غاړه دی او دورځې تر لسو پورې سرونه جوړوي.

یو مازدیګر جمال غونډۍ ته خوت چې له لیرې یې په یوه سړي سترګې ولګېدې ، دی یوه شېبه ودرېد ، سړی پر بایسکل سپور د کلي خواته راته او کله چې یو څه نږدې شو د جمال په زړه کې خوشالي ور ټوله شوه ، شېبه وروسته یې جانداد ته کلکه غږ

ورکړه، بیا دواړه یو بل ته مخامخ پر لویو ډبرو کښناستل، د یو بل د ژوند په اړه یې خبرې وکړې، د رباب او د مېلو په باره کې وغږېدل، لـه بـاغونو څخـه یـې دانګـورو او نـورو مېـوو د غـلا کیسـې راواخیستې او تېر یادونه یې تازه کړل، جانداد لـه خپـل ژوند څخه راضي و، ویل یې چې ګذاره یې ښه ده، پر نایتوب سربېره څو مېرې او اوزې هم لري او د دریو ماشومانو پلار دی.

د دوی خبرې اوږدې شوې او جمال د لـومړي ځـل لپـاره تـر مانښـامه پاتې شو.

جانداد خبرې کولې، خو جمال د مخامخ غونډې په لمنـه کې دوو ماشومانو اوڅو مېرو او اوزو ته کتل چې د دوی خواته را روان وو، د مانښام له اذان سره سم جانداد غلی شو، شـپه وروسـته یـې خپـل څادر هوار کړ، دواړو نیت وتاړه، فرض لمونځ یې په ارامۍ سره ادا کړ، خو په سنتو کې د زنګولو ګړنجی اوږدل کېده.

کله چې جمال ښې لـور تـه سلام وګرځاوه، بدن یې زیږ شو، ده تـه مخامخ د څو مېرو او اوزو په مینځ کې یوه خیرنه نجلۍ ولاړه وه، د هغې تر غټو خړو ستړګو تور اوږده بانړه را تاو وو او ګرین (ګرېوان) یې شکېدلی ښکارېده.

جمال یوه شپېه هغې ته وکتل، بیا یې کیږ لور ته سلام وګرځاوه او وروسته یې پر خپله خرېیلې زنه لاس تېر کړ.

جانداد هم سلام وګرځاوه، ولاړ شو او د بایسکل لـه کنجوغې څخـه یـې یـوه کڅـوړه را خلاصـه کـړه، بیـا نجلـۍ تـه ورنږدې شـو، هغـه د

سوالګړي غوندې عاجزه ولاړه وه، جانداد په جګو پښو کښناست، غوټه يې خلاصه کړه او څلور ـ پنځه روغ او سوځېدلي پاستي يې نجلۍ ته ونيول.

ورو يې وويل:

ـ هه ! دا واخله او خپل کور ته لاړه شه !

نجلۍ مېړو او اوزو ته وکتل.

جانداد په بيړه وويل:

ـ مالونه به بازمحمد په مخه کړي.

د نجلۍ نري او چاودي چاودي لاسونه ور وغځېدل، ډوډۍ يې سره وچمورړله، په تخرګ کې يې ونيوله او د کلي خواته ګړندۍ روانه شوه، باز محمد هم خپله رمه په مخه کړه.

جانداد جمال ته وکتل، موسک شو او ويې ويل:

ـ ناوخته نه دی؟

جمال د هو په نښه سر وخوځاوه، ولاړ شو او څادر يې ټکواهه.

جانداد خپل زوړ بايسکل تر ښکرو ونيو، دواړو د کلي خوا ته مخه کړه، يوه شېبه يوه هم څه نه ويل، يوائې د بايسکل د ټيم ټکاه او تر بوټونو لاندې د وړو تيږو د ښوبدو غږونه اوربدل کېدل، دواړو ځمکې ته کتل او غلي روان و، خوشېبه وروسته جمال ورو وويل:

ـ دا نجلۍ څوک ده؟

جانداد هغه ته وکتل، يوه ترخه موسکا يې وکړه او پلنې شوندې يې وخوځېدې:

ـد رڼا لور.
د جمال زړه ولړزېد ، شک يې په يقين بدل شو ، خو څه يې ونه ويل.
جانداد وويل:
ـمور يې ډېره ناروغه ده ، يونيم کال وشو چې ولاړېدای نه شي.
جانداد غلی شو ، د کينې سترګې له کونجه يې جمال ته وکتل، هغه هماغسې ځوړند سر روان و ، ورو يې خپله خبره پسې وغزوله:
ـيو ځل د ولسوالۍ ډاکټر ته ورغلې وه، خو هغه وريادە کړې وه چې علاج يې دده له وسه وتلی کار دی، کابل ته دې لاړه شي، خو رڼا ډېره ببوسه ده ، د ببګاه نه لري، علاج ته يې پيسې په کار وې، ځکه نو دې هم په درملنې پسې دومره سر ونه ګرځاوه، بس ! ټوله ګذاره يې د لور په مزدورۍ ده، لور يې پانه نومېږي، له تېر يوه کاله راهيسې زما رمه پيايي، خو زه پخپله بيوسه يم، ډېره مرسته نشم ورسره کولای، د مانښام له راټولو کړو پاستو څخه پنځه ـ شپږ ورکوم، درې وخته وچه ډوډۍ يې کيږي، دوی دوه نفره دي، لور او مور، يو څه لاس کليوال هم ورته نيسي، ذکات، مکات ورکوي او ژوندي يې ساتلي دي.
جانداد غلی شو ، جمال هم نور څه ونه ويل، ببرته چوپه چوپتيا شوه، خو دا ځل د بايسکل د ټيم له ټکاه سره د يوه ـ نيم شغال تېره کوکه هم اوربدل کېده.
شېبه وروسته په عمر پوخ سړی يوې زړې دروازې ته چې د غوړو څو زنګن ټيمان پرې ټکوهل شوي وو ورو ګرځېد او ځوان هم د يوې

کلا خوا ته ګرځندی روان شو، دا کلا د کلي په منځ کې ولاړه وه، دیوالونه یې تر ټولو کورونو هسک وو او پنډ برجونه یې د مانبام په تته رڼا کې وبرونکي ښکاربدل.

☆

د ټولګي په توره دړه ليکل شوي و.
زمونږ هېواد افغانستان دی.
مونږ له خپل هېواد سره مينه لرو.
مونږ سوله غواړو.
په غولي څو ماشومانو پلتنې وهلې وې، کله کله به يې سرونه پورته کړل، دړې ته به يې وکتل او لاندې د کتابچو په سپينو پاڼو به يې څه وليکل.
ګلالۍ د ټولګي د لويې ورسۍ تر څنګ ولاړه وه، دې تر شيشې ورهاخوا د تيز باران نندارې کوله، باران د کلا په منځ کې لوی لوی ډنډونه جوړ کړي وو، څاڅکي به پر خړو اوبو لګېدل، ډومبکي (پوکنۍ) به يې جوړول او بيا به دا ډومبکي نورو څاڅکو له منځه وړل...
ګلالۍ ته دا خړ ډنډونه او د لرګي ناوې په زړه پورې وې، دې ته د لندن بارانونه ورپه زړه شول، هلته به ډېر بارانونه وربدل، خو

څاڅکو به دا ډول چکړې او خړ ډنډونه، نه جوړول، هلته یوائې شنه وانبه او پاخه سړکونه وو، بوټونه به په ورځو، ورځو نه ککړېدل او له لندو خاورو څخه بوی نه پورته کېده.

ګلالیِ یوه شېبه د کړکیِ تر څنګ ولاړه وه، بیا ببرته دړې ته ورنیږدې شوه او په لوړ غږ یې وویل:

ـ ښه! ومو لیکل؟

ماشومانو سرونه پورته کړل، یوه سرتور هلک په خپله بهبدلې پوزه لستونې تېر کړ او په زوټه یې وویل:

ـ خان محمد لا نه دي لیکلي.

د هغه تر څنګ د ناست هلک سترګې ړې راوختې:

ـ درواغ وایي! هه! دا نو څه دي؟ پخپله یې تر اوسه ټوپکونه رسمول.

سرتور هلک په خبره کې ورولوېد:

ـ جېب دې له مرد کیو ډک دی.

د هلک رنګ سور شو.

ګلالیِ په لوړ غږ وویل:

ـ ما درته ویلي و چې ښه هلکان جنګ نه کوي!

ماشومان غلي شول.

ګلالیِ تخته پاکه کړه، وروسته یې په ډډه څو د جمعې سوالونه ولیکل، خو کله چې یې ماشومانو ته مخ ور واړاوه، ټولو د وره خواته کتل.

په وره کې يوه کوچنۍ نجلۍ ولاړه وه، د هغې تر غټو خړو سترګو تور بانه را تاو وو او له شکېدلې لمنې څخه يې اوبه څڅېدلې، ګلالۍ په بيړه هغې ته ورنيږدې شوه، تر څنګ يې ودرېده، خو مخکې تر دې چې څه ووايي، د ماشومانو له منځه يوه غږ کړ:

_معلم صاحب! دا پانه نو ميږي، پلار يې په زړه کلا کې پوډرو مړ کړ.

ټولو ماشومانو وخندل.

ګلالۍ په بيړه هغوی ته وکتل، د هغې تورې سترګې له غوسې ډکې وې او په پراخ تندي کې يې نرۍ ګونځې ښکارېدلې، په خشکه يې وپوښتل:

_دا کوم بي ادبه و؟

د ماشومانو سرونه وځړېدل.

ګلالۍ نجلۍ ته وکتل او په حيرانۍ يې وويل:

_او هو! ته ژاړې؟

نجلۍ ورو ورو سونګېدله...ګلالۍ د هغې په لنډو ويښتو لاس کېښود، ورو يې وويل:

_څه خبره ده؟

د نجلۍ سر وځړېد، څو پرله پسې سلګۍ يې له خولې را ووتې او وړې شونډې يې و خوځېدې:

_مور مې...

ګلالۍ په خبره کې ور ولوېده:

ـ ولې ! په مور دې څه شوي دي؟
ـ مور مې يو دم ړنګه شوه، سترګې يې رغړې، خو غږېدای نه شي.
ګلالی د هغې سر په خپل ټټر پورې ونيو، ورو يې وويل:
ـ ته په ډاکټر پسې راغلې يې؟
نجلی د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
ګلالی د هغې تر مخ په جګو پښو کښناسته، اوس نو دواړه په ونه سره برابر وو، يوه شېبه يې د نجلی وچ کلک او ټاپي، ټاپي مخ ته وکتل، بيا يې شونډې وخوځېدې:
ـ خوا مه بدوه، مور به دې خدای جوړه کي، نښه !
نجلی په حيرانی سره هغې ته وکتل...
ګلالی ناستو ماشومانو ته مخ ور واړاوه، له يوه نه يې وغوښتل چې جمال را وبولي، ماشوم هم په منډه له کوټې ووت، وروسته يې نجلی تر مټو ونيوله ،دواړه دړې ته نيږدې شول، کله چې يې نجلی د زده کونکو تر مخ پر پلاستيکي څوکۍ کښوله، پښې يې په هوا کې ځړېدلې پاتې شوې، ګلالی له ماشومانو وغوښتل چې په دړه ليکل شوي سوالونه وليکي، وروسته نجلی ته مخامخ پر غولي کښناسته، هغې ته يې وکتل او ويې ويل:
ـ سبق دې خوښږي؟
نجلی حيرانه وه.
ګلالی وخندل:
ـ ته ولې سبق ته نه راځې؟

د نجلۍ وړې شونډې وخوځیدې:
ـرمه پیایم.
ـخو سبق ته هم راځه!
د نجلۍ سر وځړېد، یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په وړه ژبه وویل:
ـډوډۍ به له کومه کوو؟
د ګلالۍ په سترګو کې اوښکې ورغړېدې:
ـورور، تره، خپل، پردی، څوک نه لرې؟
نجلۍ هماغسې په ځړېدلي سر وویل:
ـمور لرم، مور مې هر وخت ښکلوي، وروسته بیا ژاړي.
دا وخت د جمال له خندا ډک غږ واورېدل شو:
ـغلام امر ته تیار دی.
خو د هغه خندا یو دم غلې شوه، ګلالۍ په بیړه وره ته وکتل، جمال پښه نیولې و، څېره یې خواشینې ښکارېده او په ځیر، ځیر یې نجلۍ ته کتل...
ګلالۍ ورو وویل:
ـدا پا نه نومیږي، مور یې ناروغه ده او ته باید ورسره لاړ شې.
د جمال زړه ولړزېد، پښې یې بې سبکه شوې او لاس یې په وره پورې ونیو. یوه شېبه غلی و، بیا یې یو دم وویل:
ـزه نه شم کولای.
د ګلالۍ په تندي کې ګونځې پیدا شوې:
ـولې؟

جمال نجلۍ ته کتل...

ګلالۍ وخندل:

_که له بارانه وېرېږې، چترۍ درسره واخله، ښځه ناروغه ده.

جمال وویل:

_ما وبخښه ! نه شم کولای.

ګلالۍ په حیرانۍ سره هغه ته کتل.

جمال یوه شېبه غلی و ، وروسته یې ناڅاپه سترګې سره ورغلې او په جدیت یې وویل:

_نه شم کولای.

ګلالۍ ته د جمال غوسه حیرانونکې وه ، یوه شېبه یې څه ونه ویل، خو وروسته یې شونډې وخوځېدې:

_تا خو تر اوسه په دومره سخته کې څوک نه و پرېښي، د دې نجلۍ مور ناروغه ده، غرېدای نه شي او دا ستا وظیفه ده چې هغه وګورې، ته پخپله هم ښه پوهېږې.

جمال یوه شېبه غلی و ، وروسته پرته له دې چې څه ووایي له کوټې ووت، خو لنډ وخت لا نه و وتلی چې ببرته په وره کې ښکاره شو ، د هغه په ښي لاس کې چترۍ او په کېڼ لاس کې یو کوچنی تور بکس ښکارېده، ده نجلۍ ته وکتل او په خشکه یې وویل:

_راځه !

ګلالۍ ته د جمال دې غوسې خوند ورنه کړ، خو بيا هم خوشاله وه چې نامزد يې د ناروغې ليدو ته تيار شوی و، نجلۍ هم په لړزېدلو ګامونو له ټولګي ووته.

د باندې باران په شدت سره اوربده، جمال چترۍ خلاصه کړه او د باران ژاڼکو د پراشوټ له ټوټې څخه ټکا ويستله ...خو نجلۍ وړاندې ځړېدلی سر چټکه روانه وه، د باران ژاڼکي يې په لوڅه او نرۍ غاړه لګېدل او پلاستيکي چوټو (چپلکو) يې په ځان پسې چکړې پورته کولې...

د کلي په تنګو کوڅو کې هيڅوک نه ښکارېدل، له لرګينو ناوو څخه خړې اوبه توېدلې، دا اوبه به د تشنابونو له تورو او بويناکه اوبو سره ګډېدلې او د کوڅو د منځ ډنډونه به يې لا پسې پراخول...

دوی چوپه خوله روان وو، جمال به هڅه کوله چې په کلک ځای ګام کېږدي، کله کله به اړ شو چې ديوالونو ته نيږدې پښې ولګوي او يا له ځينو کوچنيو ډنډونو څخه ټوپ کړي.

دی خواشينی و، احساس ور ولوېد چې په ژوند کې تر ټولو ستړی مزل کوي، د ده همېشنۍ هيله دا وه چې ناروغانو ته ژوند ور وبخښي، خو دا ځل يې تمه درلوده چې خپله ناروغه پټې سترګې وويني، خو وروستي فکر يې ډېر ژر وجدان ملامت کړ، له ځانه يې ورټ وشو، هڅه يې کوله چې تېر يادونه هېر کړي او د ناروغې درملنه خپله دنده وګڼي، خو تېرو يادونو د غمې د تارونو غوندې کلک نيولی و.

ده هماغسې ځوړند سر مزل کاوه، خو کله چې يې سر پورته کړ، زړه يې ولړزېد. دوی له کلي وتلي وو او نجلۍ په دښته کې د ګوښې ولاړ زاړه چمبر خوا ته چټکه روانه وه.

جمال يوه شېبه ودرېد، ده فکر کاوه چې په دې زړه ويرانه کې به اوس څوک نه اوسي، هلته به يوائې سپي بچي زېږوي او د دښتې مړو به غارونه پکې جوړ کړي وي، خو اوس هلته چا ژوند کاوه او دی بايد يو ځل بيا دې کنډوالې ته ورغلی وای، ځکه يې بېرته ګام پورته کړ، خو دا ځل يې پښې تر پخوا درنې ورته وايسېدې، احساس ورولېد لکه په پوندو پسې چې يې وزنونه تړلي وي او يا هم په اوسپنيزو بوټونو کې روان وي، ده په ستونزه ساه اخيسته، خو هر رنګه چې و، دی بايد په نجلۍ پسې تللی وای.

نجلۍ په يوه وړه دروازه ننوته، جمال هم هغه تعقيب کړه او کله چې يې ځان د چمبر په منځ کې وليد، په زړه يې وېره ننوته، ده په ځينو انګړېزي وحشتناکو فلمونو کې دا ډول زړې ويرانې ليدلې وې، په داسې ځايونو کې به يوازې ارواوې اوسېدلې، دوی اوږدې داړې درلودې، انسانان به يې تښتول، بيا به يې دا ډول زړو کنډوالو ته وړل او هلته به يې د هغوی وينې څښلې.

جمال يوه شېبه په انګړ کې ودرېد، د ړنګو دېوالونو سرونه لانده وو، د پخوانيو کوټو پرځای د خاورو ډېرې ولاړې وې، دروازې ته نيږدې کادانه ړنګه وه، رالوېدلې پخټې يې لوګي وهلې وې او

غټې تورې لوټې يې دا سې ښکارېدې، لکه يوه لويه اورلګېدنه چې پکې تېره شوې وې.
جمال فکر په مخه کړ، خو وروسته يې په ښې غوږ د باران څاڅکي ولګېدل، په بيړه يې پورته وکتل، چترۍ کينې لور ته کړه شوې وه، ببرته يې سر کښته کړ، په وره کې يوه نجلۍ ولاړه وه او ده ته يې د مرستې په تمه کتل، دنجلۍ شا ته تپه تياره وه، هيڅ هم نه ښکارېدل، دا خلاص ور او دا تياره ، هغو سمڅو ته ورته وو، لکه پخوانيو انسانانو چې ژوند پکې کاوه.
نجلۍ يوه شېبه ولاړه وه او بيا په تياره کې ورکه شوه، جمال هم حرکت وکړ، چترۍ يې خړ او لانده ديوال ته ودروله او کله چې په وره ننوت، اړ شو چې سر ټيټ کړي.
هلته توره شپه وه، له دېوالونو څخه سوړ او نمجن بوی لټېده ، د موږکانو بچونيې ورو ورو چونګېدل، جمال نه پوهېده چې پر کومه لاړ شي، يوه شېبه ودرېد ، سترګې يې له تيارې سره اشنا شوې، د تنګ دهليز دواړو خواووته دوه لرګينې زړې دروازې ولاړې وې، دی حيران و چې کومې يوې ته لاس ور وغځوي، خو دا وخت يې د نجلۍ ژړغونی غږ په غوږ ور ننوت:
ـموړې، موړې، سترګې رنې که، ما ډاکټر درته را ووست.
د جمال زړه ولړزېد ، خو د نجلۍ په خبرو يو څه خوشاله شو ، د هغې په وينا د ښځې سترګې پټې وې.

ورو يې دروازې ته لاس ور وغزاوه، د دروازې غنجا يې په زړه کې نرۍ څړيکه تېره کړه، جمال يوه شېبه ودرېد ، د کوټې په خړه دري يوه ښځه پرته وه، د هغې سر ته د لرګي يو زوړ صندوق اېښی و ، څنګ ته يې څو خيرنې برېستنې ښکارېدلې او له ديوالونو څخه څو ځايه کاګل را لوېدلی و ، نجلۍ ژړل او په وړو لاسونو يې د ښځې ډنګرو اوږو ته ټکانونه ورکول...

ـموري ! موري ! سترګې رنې که ! ما ډاکتر درته راووست... موري...

جمال يوه شېبه دوی ته وکتل، نجلۍ د خپلې مور پر ټټر ورتېټه وه، هغې ژړل او کوچنی وجود يې د ښځې څېره له ديده پټوله.

جمال ورو ورنږدې شو ، خو کله چې يې سترګې د ښځې پر مخ ولګېدې، يوه شېبه يې په زړه رحم غلبه وکړه او په سترګو کې يې بې اختياره اوښکې ډنډ شوې، زړه ته يې نه لوېده چې دا دې رنا وي، د ښځې سترګې پټې وې، په څېره يې يوائې خړ پوستکی پروت و او د غومبرو هډوکي يې راوتلي ښکارېدل.

جمال د هغې تر څنګ کېناست، کوچنۍ هما غسې ژړل...جمال د نجلۍ پر اوږه لاس کېښود ، ګوتو يې يوائې راوتلي هډوکي لمس کړل، نجلۍ څنګ ته شوه، جمال د پرتې ښځې نبض وکوت، د لاس رګونه يې ورو ورو غورځېدل...بيا يې د کوچني بکس څنګېر کش کړ، د فشار د آلې چسپ يې د ښځې تر ډنګر مټ را وګرځاوه، شېبه وروسته يې نجلۍ ته وکتل او ويې ويل:

ـمه ژاړه ! فشار يې ټيټ دی، ښه به شي.

له دې سره د پرتې ښځې ځګېروی شو ، د هغې ښي لاس حرکت وکړ ، نرۍ او بې سیکه ګوتې یې په داسې بڼه وخوځولې لکه څوک چې په تیاره کې څه لټوي ، خو وروسته یې لاس له حرکته ولوېد ، د جمال په زړه کې یو ځل بیا تېر یادونه ور تازه شول، د رڼا غږ یې په غوږو کې انګازې پورته کړې:

((ستا غږ زما غوږونو نه، زما زړه ته ننوځي.))

جمال د نجلۍ په ژړغونې غږ ټکان وخوړ:

ـ دا یې عکس دی، د ولسوالۍ ډاکټر ورکړی و.

جمال په بیړه هغې ته وکتل، ولاړ شو ، تور پلاستیک یې د کوټې د یوائینۍ دریڅې رڼا ته پرانیست، په ځیر یې عکس ته وکتل، په تور پلاستیک کې د پښو سپین او نري هډوکي ښکارېدل، سر یې دوه درې ځله وخوځاوه او بېرته د پرتې ښځې تر څنګ کښناست، خو کله چې یې د ښځې مخ ته وکتل، رنګ یې ژیړ شو او په زړه یې سستي راغله، د ښځې غټې خړې سترګې چې اوږده بانه ترې تاو وو رنې وې، هغې په ځیر ځیر جمال ته کتل...د ښځې په سترګو کې کوم بدلون نه و راغلی، یوائې له غمه ډکې وې ، او ښکې پکې رغېدلې، او په څېره کې یې له دغو ځلېدونکو سترګو پرته، د ژوند کومه بله نښه نه ښکارېدله.

د ښځې شونډې څو ځله ولړځېدې، وروسته یې په سختۍ وویل:

ـ ته لاهما غسې ښکلی یې.

جمال په بیړه ولاړ نجلۍ ته مخ ورواړاوه، داسې ورته وایسېده لکه هغه چې د دې خبرې په مانا نه وي پوهېدلې، نجلۍ ورو، ورو ژړل...

ببرته یې پرتې ښځې ته وکتل، تندی یې تریو کړ او په خُشکه یې وویل:

_ته خو خبره یې، ما کوژده کړې!

ښځې سترګې پټې کړې، د هغې د سترګو له کونجانو څخه څو رڼو څاڅکو منډه واخیسته او د غوږ له پاسه یې په ګنو تورو ویښتو کې پټ شول، پرته له دې چې سترګې رڼې کړي په ستړي غږ یې وویل:

_خو پر ما لا تر اوسه ګران یې.

د سړي رنګ سور شو، نجلۍ ته یې وکتل او ویې ویل:

_مور دې تبه لري، په داسې وخت کې هر ناروغ چټیاټ وایي.

وروسته یې ببرته پرتې ښځې ته مخ ورواړاه، د هغې پر خړو شونډو یوه ترخه موسکا پرته وه.

جمال ورو وویل:

_زه دومره وخت نه لرم چې ستا چټیاټ واورم.

له دې سره یې بکس ته لاس کړ او مېخ ته ورته یوه تبره ستن یې را وویسته، بیا یې ستن د ښځې په خیرنو پوندو څو ځله ووهله، د هغې څېرې ته یې وکتل، ښځې د چت تورو دود وهلو لرګیو ته وچې سترګې نیولې وې او په څېره کې یې د درد کومه نښه نه ښکارېده، وروسته یې پر ستن د ښځې ځنګنونه ووهل او ورو یې وویل:

ـد کوم درد احساس کوې؟
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـنه.
بیا یې له هغې څخه وغوښتل چې پر اړخ واوړي، ښځې په زحمت څنګ بدل کړ، وړې نجلۍ په حیرانۍ ورته کتل.
جمال د هغې د ملا په لاندنۍ برخه څو پرله پسې ستنې ولګولې، بیا یې وپوښتل:
ـاوس څنګه؟
د ښځې ځواب منفي و.
جمال له هغې څخه وغوښتل چې ببرته ستونې ستغ پریوځي، وروسته یې له بکس نه یو امپول (پیچکاري) راوویست، پلاستیکي ستن یې له رنو اوبو ډکه کړه او کله چې یې تبره ستنه د هغې د لاس په راوتلي شنه رګ کې ننه ایستله، ورو یې وویل:
ـدا دې د راتلونکو دردونو لپاره ښه ده.
ښځې هماغسې چت ته کتل.
جمال پر یوه کوچني کاغذ څه ولیکل، کاغذ یې نجلۍ ته ونیو، شونډې یې وخوځېدې:
ـدا دوا به یې دردونه ونیسي.
د ښځې خواشینی غږ واوربدل شو:
ـ ګرانه ده؟

جمال مخ وروارڼاوه، ښځې د پخوا غوندې چت ته کتل او خړې سترګې يې اوښکو ځلولې...وروسته يې په داسې غږ لکه له ځان سره چې خبرې کوي ويې ويل:

_دا دواوې ما نه شي جوړولی، زه لس کاله مخکې لا مړه شوې يم، لس کاله مخکې، زه سترې يم، ډېره سترې، غواړم چې ويده شم ، د تل لپاره.

ښځه غلې شوه، د هغې له سترګو اوښکې وڅڅېدې، وروسته يې ولاړې نجلۍ ته وکتل، يوه شېبه غلې وه، بيا يې ورو وويل:

_تا به خدای ته وسپارم.

نجلۍ ژړل...

دا وخت د بکس د ځنځير د کشېدو غږ واورېدل شو ، ښځې ورو ورمېږ کوږ کړ او په زحمت يې وويل:

_بيا به دې ووينم؟

سړي لنډ ځواب ورکړ:

_نه

له دې سره ولاړ شو ، ګام يې واخيست، خو يودم ودرېد ، پرته له دې چې ښځې ته وګوري، ورو يې وويل:

_يوه خبره واوره ! ما کوژده کړې او بيا څوک راپسې راونه لېږې !

د ښځې شونډې وخوځېدې:

_خو په يوه شرط.

جمال تر څنګ ورته وکتل، ښځه یوه شپږه غلې وه، د هغې په خړو سترګو کې اوښکې ډنډ وې، بیا یې په مړاوي غږ وویل:

ـ یوائې یو ځل راته ووایه چې درباندې ګرانه یم.

جمال غلی و.

ښځې وویل:

ـ یوائې یو ځل، یو ځل را ته ووایه چې درباندې ګرانه یم، یو ځل.

د جمال شونډې وخوځیدې:

ـ نه! زه له تا نه ورټ (کرکه) لرم.

ـ ولې؟

جمال نجلۍ ته وکتل، ببرته یې ښځې ته مخ ور واړاوه:

ـ په دې ته هم ښه پوهیږې!

ښځې غوښتل چې څه ووایي، خو سړی له کوټې وتلی و.

د باندې تېز باران اوربده...خو دا ځل د جمال په لاس کې چترۍ ترڼې پاتې وه، د ده له تورو ویښتو رڼې اوبه څڅېدلې، پرته له دې چې پر کلک ځای ګام کیږدي او یا هم له خړو اوبو ټوپ کړي، ځوړند سر روان و، د هغه په سترګو کې اوښکې رغړېدلې او په سپینو پایځو پورې یې تور ه او بوینا که خټه سرېښ وه.

☆

د ډول له غږ سره سم، ګلالۍ په منډه د کلاه برج ته وخته، لاندې يې وکتل، د بوال ته نيږدې رنګارنګ موټر ولاړ وو. د موټرو له دروازو څخه خلک کښته کېدل، په دوی کې ډېری پخې ښځې پېغلې او وړې نجونې وې، د هغوی په لمنو پورې ټومبلي رنګي ځلېدل، په لاسونو کې يې شنه رومیالونه نیولي وو او له رنګه خوشاله ښکارېدلې.

د کلاه دروازې ته مخامخ څو ځوانانو څنې غورځولې، داتې دا دایره به یوځل پر شا ولاړه، پراخه به شوه او بیا به اتې کونکي ببرته له څلورو خواوو پر ډول سره راټول شول، په دوی کې د ډېرو پښې لوڅې وې، نه يې د ډېران لمنې ته کتل او نه يې هم په خاورو کې پرتو کوکیو (شیشو)، تېرو هډوکو او اغزیو ته، دوی ګرځندي حرکات درلودل او کله، کله به يې له خولو څخه یوه ګډه ناره را وته، ګلالۍ یوه شېبه کړکۍ ته نیږدې ودرېدله، هغې ته دې ننداري خوند ورکړ، زړه يې له هغه ځایه نه ته، خو شېبه وروسته د ناچارۍ له مخې له برجه کښته شوه.

د کلا منځ هم له ښځو ډک و ، زړې په چوتره کې ناستې وې، پېغلې د چمبې (دریا) غړ ته څرخېدلې او څو ماشومانو هم هڅه کوله چې یوه بې سیکه پیشو او یو خوار سپی په جنګ سره واچوي.

ګلالۍ په ورا څو راغلو ښځو ته لاس ورکړ، بیا دالان ته ننوته، هلته د کلي څو نجونې سره راټولې وې، چا تناره ته ډوډۍ وهله، ځینو پر لوښو اوبه تبرولې او یوې بلې هم تر تور چایجوش لاندې سره انګار ته پوکي ورکول.

ګلالۍ له پیالو ډک پتنوس او یو تور چایجوش ور واخیستل، له دالانه ووته او په چوتره کې یې څو ناستو ښځو ته له چایو ډکې پیالې کېښودلې، وروسته یوې بلې کوټې ته ور ننوته، هلته تر ګل غوټۍ د کلي څو نجونې را ټاوې وې، د هغوی په لاسونو کې رنګارنګ کمیسونه ځلېدل او د ټوټو د ارزښت په اړه یې خبرې سره کولې.

ګلالۍ د نجونو تر څنګ کېناسته جامو ته یې وکتل او په حیرانۍ یې وویل:

ـ دا د چا دي؟

یوې پېغلې وخندل:

ـ دا د دې ځای رواج دی، ورا باید د ناوې جامې هم ورسره راوړي، یوې بلې د ګلالۍ سترګو ته یو کمیس ونیو او ویې ویل:

ـدې ته جولۍ وايي، سوچه ورښنم پکې کار شويدي، هه ! دا بل کينخاپ دی، هندوستانی کينخاپ، بيه يې لوړه ده، هر څوک يې نه شي اخستلای.

ګلالۍ کميسونه سره واړول، ورو يې وويل:

ـښکلي دي.

يوې نجلۍ وخندل:

ـستا وار به هم را ورسيږي.

يوې بلې وويل:

ـګلالۍ ! ستا واده به چېرته وي؟ دلته ! که د انګريز په وطن کې؟

ګلالۍ يوائې وخندل، ولاړه شوه او له کوټې ووته، د کلاه په لويدیځ کونج کې جمال، جانداد او دوه نور کليوال د څو لويو ديګونو ترڅنګ ولاړ وو، تر ديګونو سرې لمبې را تاوې وې او يوه کونج ته د پيازو او کچالو پوټکي پراته وو.

ګلالۍ يوه شېبه د پيغلو د اتڼ ننداره وکړه، دوی په پيل کې ورو ورو څرخېدلې، خو وروسته به يې څرخېدا دومره تېزه شوه چې ان لمنې به يې د چترۍ غوندې سره خلاصې شوې او په پای کې به يوې يوې ميدان پرېښود.

ګلالۍ په ورا راغلې له يوې ښځې څخه د دې اتڼ په اړه معلومات وغوښتل، هغې وويل چې ((دلته درې ډوله اتڼ دود دی، لومړي ته يې لوی اتڼ وايي، دا اتڼ اسانه دی، څرخ نه لري، يوائې اتڼ کونکي يوه او بل لور ته مخونه اړوي او پر ډول او يا هم پر دريا

وهونکي راڅرخي، دوهم ډول يې د څرخ د اتڼ په نوم يادېږي او يوائې ښې لور ته يو څرخ لري، خو دريم يې چې تر ټولو سخت دی، الاپی نومېږي، الاپی لومړی ښي لور ته پرله پسې درې او وروسته کينې خواته يو څرخ لري، د دې اتڼ له اودې يوائې هغه کسان وتی شي چې ساه يې ښه پخه وي.))

ګلالی تر ډېره د اتڼ نندارہ وکړه، وروسته يې د اودسونو لپاره دوه له اوبو ډک سطلونه اوڅو بدنی په سرای کې کېښودلې، له لمر پرېوتو سره سم په ورا راغلي نارينه خپل کلي ته لاړل او يوائې دوه سپين ږيري يې پرېښودل.

د ماخستن له ډوډۍ وروسته ببرته اتڼ تود شو، ګلالی د کلي له څو نجونو سره يوځای د ناوې تر څنګ ناسته وه، وروسته ډمه او څو په ورا راغلې نجونې کوټې ته ورننوتې، دوی په نکريزو کې شمع ودروله، بيا يې اورلګيت ورته ورته کړ، او د شمعې له بلبدو سره سم يې په سندرو پيل وکړ، بيا يې هماغه نکريزې دګل غوټی پر لاسونو کېښودلې او کله چې شپه پخه شوه، ډمې د ناوې تور وينبته د شارشمو په تبلو غوړ او وروسته يې دوه اوږدې کوڅی تړې جوړې کړې.

سهار له چايو وروسته ببرته اتڼ تود شو او تر غرمې يې دوام درلود، ماسپښين د نارينه وو ورا راغله، يو ځل بيا د ډول غږ د کلاه د ديوالونو پر سرونو ناستې مرغی والوزولې او په ورا راغلو ځوانانو پښې لوڅې کړې.

ماسپښين يې جمال د ناوې کوټې ته وروغوښت، دی يې لا پخوا په رواجونو پوهولي و او ورته ويل شوي وو چې ناوې به د هغې ورور ولاړوي، جمال خپلې خور ته زرينې کپۍ ور په پښو کړې، ګل غوټۍ ژړل او له دې سره يې د ورور سترګې هم له اوښکو ډکې وې، خو ګلالۍ د کوټې په يوه کونج کې غلې ولاړه وه او په حيرانۍ سره يې دوی ته کتل.

بيا د ناوې د ولاړېدو وخت راورسېد، خو کله چې جمال خپله خور تر لاس ونيوله، نو د کلي نجونې پرې ورټولې شوې، دوی د ناوې د تلو مخنيوی وکړ او ويل يې چې تر اوسه لا د تامبو پيسې نه دي ورکړل شوي.

د جمال مور ډمې ته اشاره وکړه او هغه هم په منډه له کوټې ووته، ګلالۍ د تامبو په اړه له يوې کليوالې معلومات و غوښتل، هغې وريادە کړه چې تامبو هغو پيسو ته وايي چې خسرګنۍ يې بايد د ناوې کليوالو نجونو ته ورکړي، ځکه هغوی په واده کې زيار ايستلی وي او دا خپل حق ګڼي، دوی بيا په دغو پيسو ميله جوړوي، د ډګ باروي او يوه ورځ خوشاله تېروي.

د پيسو له راوړلو وروسته جمال خپله خور تر مټ ونيوله، هغې ژړل...جمال هم ژړل...او مور يې هم اوښکې تويولې... کله چې ټوله ډله له کوټې ووته، په ورا راغلې زړې- وړې پرې راټولې شوې. ډله ورو ورو د کلاه د لوېې دروازې خواته نږدې کېدله، نجونو سندرې ويلې او له ټپو سره د ناوې د ژړا غږ هم ګډ و.

شپږه وروسته په کلاه کې چوپه چوپتیا شوه، هیڅوک نه ښکاربدل، یوائې د لویو دېګونو تر څنګ څو کارغان، یو خوار سپی او یوه وړه خیرنه نجلۍ لیدل کېدله، سپي په چیچلو هډوکو بوی کښښ، کارغانو له ځمکې څخه وریجې پورته کولې او نجلۍ هم له یوه دېګه د ښوروا پاته شوې لنده ډوډۍ په یوه کاسه کې اچوله، هغې غټې خړې سترګې درلودې او تر سترګو یې تور او اوږده بانه را تاو وو.

☆

ورځې تېرې شوې، هوا سړه شوه اوبزګرانو د مني کښت ته تیاری ونیو.

د جمال په ناروغانو کې هم زیاتوالی راغی، اوس به له نږدې ولسوالیو څخه هم خلک ورتلل، ګلالۍ هم د کلي ماشومانو ته د پخوا غوندې زده کړه ورکوله، په دوی کې د ډېرو املا ښه شوې وه او د ریاضي په څلورو عملیو ښه پوهېدل، ګلالۍ خوشاله وه، د ماشومانو له پوهولو څخه یې خوند اخیست، په تره یې منلې وه چې دا کوچنی کور به نور پر یوه دسترخوان سره راټول وي، وریجې به پر کاشوغو خوري او د خوشایو د تپلو لپاره به خپلې ښځې ته دستکش راوړي، دې ته هره ورځ نوې وه، له کلیوالي ژوند سره ورو ورو بلد بدلـه، پـه خـوی او جـامو کـې یـې بـدلون راغلـی و او ان د ارغلي(دېګدان) لوګی به هم دومره بد نه وربانديې لګېده، دې غم نه پیژانده، خوله به یې تل له خندا ډکه وه، ژوند ته یې په مینه کتل او فکر یې کاوه چې د دنیا تر ټولو نجونو نېکمرغه ده، خو یوه ورځ هرڅه بدل شول، خوشالۍ کډه وکړه او د ګلالۍ له سترګو په لومړي ځل اوښکې تویې شوې.

په هغه ورځ جمال د جانداد د ناروغې مېرمنې لیدو ته ورغلی و ، ده په چوتره کې نسخه لیکله چې تر څنګ یې یو ستړی ستمی واورېد ، مخ یې ور واړاوه ، سترګې یې پر لوڅو او خیرنو پښو ولګېدې ، په بیړه یې پورته وکتل ، زړه یې ولړزید ، خو ببرته په لیکلو بوخت شو.

جانداد وویل:

ـ د پانې مور ناروغه ده.

جمال غلی و ، شېبه وروسته یې نسخه جانداد ته ونیوله ، بکس ته یې لاس کړ او ورو ولاړ شو.

جانداد په بیړه وویل:

ـ چای دې سور که ! سړېږې !

د جمال شوندې وخوځېدې:

ـ د اخوندزاده په کور کې څوک ناروغه دی ، ځم چې ناوخته کیږي.

جانداد په حیرانی هغه ته وکتل ، وروسته یې د خواست په ژبه وویل:

ـ که لومړی له دې نجلۍ سره لاړ شې ، ثواب به دې وي ، د هغې د مور وضع ښه نه ده ، پانه وایي چې له سهاره راهیسې یې سترګې پټې دي.

جمال نجلۍ ته وکتل ، هغه وارخطا وه ، غټې خړې سترګې یې له اوښکو ډکې وې او له لاندنۍ چاودلې شوندې څخه یې ډومبک وینه راوتلې وه.

جمال ورو وویل:

ـ کومه دوا چې ما ورته لیکلې وه، هغه ورکړه !

د نجلۍ په سترې او خوبولې څېره کې ګونځې پیدا شوې، ستونی یې ډک شو او یو دم یې په ژړا پیل وکړ.

جانداد وویل:

ـ وبال لري، ورسره لاړ شه !

جمال لنډ ځواب ورکړ:

ـ وخت نه لرم.

نجلۍ په ژړا کې وویل:

ـ د مور په خوله کې مې ګولۍ ور واچوله، خو تېره یې نه کړه، اوس یې هم د ژبې پر سر پرته ده.

جمال ګام واخیست، خو جانداد یې تر مخ ودرېد او په خواره خوله یې وویل:

ـ ورسره لاړ شه !

د جمال په تندي کې ګونځې پیدا شوې:

ـ نشم کولای.

جانداد دپخوا غوندې د جمال مخې ته ولاړ و.

جمال یوه شېبه غلی و، وروسته یې په ارام غږ وویل:

ـ ګوره جانداده ! ته زما پخوانی ملګری یې، لار مې پرېږده ! نه غواړم چې رانه خپه شې.

جانداد د هغه پر اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:

ـخو...

جمال يې په شدت لاس پورې واهه او په چيغه يې د جانداد خبره په خوله کې ور وچه کړه:

ـته ولې نه پوهيږې ! زه نه شم کولای چې مړی را ژوندی کړم، هغه د هډوکو سل لري، ترملا پورې يې هډوکي تور شوي دي، که نن وي که سبا ، مري.

د نجلۍ ژړا يو دم غلې شوه، جانداد په بيړه هغې ته وکتل، د نجلۍ سترګې رڼې راختلې وې، خوله يې وازه وه، وجود يې پرک (لړزې) اخيستی و او په حيرانۍ يې جمال ته کتل، وروسته يې ناڅاپه منډه کړه او په بيړه له انګړه ووته.

جانداد ، جمال ته وکتل او په خشکه يې وويل:

ـ دې بې رحمه يې؟

جمال ځمکې ته کتل.

د جانداد شونډې وخوځېدې:

ـتا د رڼا ژوند تباه کړ؟

جمال په کاوړ هغه ته وکتل، خو وروسته يې ناڅاپه تندی ورين شو ، يو دم يې وخندل او خندا يې زور ونيو...

د جانداد لړمون اور واخيست، يو ګام څنګ ته شو او شونډې يې وخوځېدې:

ـووځه !

د جمال خندا بنده شوه، جاندا ته يې وکتل او په خواشينۍ يې وويل:

_ته د يوې بدکارې ښځې لپاره ، د ورور غوندې ملګرې خپه کوې !

يو کړس شو ، د جمال مخ په چټکۍ کيڼ لور ته وګرځېد ، له خولې يې لاړې تويې شوې او په بيړه يې خپل ښي غومبرې ته لاس ونيو.

دا څپېړه دومره ناڅاپي او زوروره وه چې د جانداد ګوتو درد وکړ.

چوپه چوپتيا شوه، يوه هم څه نه ويل، د جانداد پر خړو غومبرو اوښکې روانې وې او په راوتلو ړوو سترګو يې جمال ته کتل، وروسته يې په مړاوي غږ وويل:

_څنګه ګونګی نه شوې !

جمال چيغه کړه !

_دا کومه پټه خبره نه ده ، ته هم په دې پوهېږې چې هغه يې له چرسي خيرو سره په کا دانه کې ونيوله.

د جانداد د تندي ګونځې ژورې شوې، غاښونه يې وچيچل او خپل ټول قوت يې د يوې چيغې لپاره سره راټول کړ !

_بس !

دا چيغه دومره زوروره وه چې د جانداد ښځه سرتور سر انګړ ته را ووته، هغې په وارخطايۍ دواړو ته وکتل او په حيرانۍ يې وويل:

_څه ټکه را پرېوته !

جانداد غريو واخيست:

ـخان صیب د رڼا ژوند ور تباه کړ، اوس یې په عزت هم لوبې کوي، وایي چې هغه په پوست پاکه نه ده.

د ښځې بدن ولړزېد او په خواره خوله یې وویل:

ـوی وروره ! هر څه به درسره ومنم، خو دخدای روی ومنه ! داسې مه وایه، کـه زمـوږ پـه خبـرو کـې څه شـک درلـوږي، لـه کلیوالـو وپوښته، رڼا خو ملایکه ده، ملایکه !

د جمال پښـو پـرک واخیسـت، احسـاس ور ولوېد لکـه زړه چې یې غاښونه پیدا کړي وې او خپل ځان پخپله خوري، بکس یې لـه لاسـه ولوېد، په سترګو کې یې اوښکې را ټولې شوې، یـوه شـېبه زړېدلی سر بې حرکته ولاړ و، خو وروسته یې یـو دم د انګړ پـه تړلـې دروازه ور منډه کړه، لـه ډېرې وارخطایۍ د دواړو پلو تر منځ ونښت، دیوه را وتلې ټیم تبره ژۍ یې مټ تـه سـیخه شـوه، خـو دی یـې پـه درد ونـه پوهېد، لـه انګړه ووت او منډه یې کړه.

جمال په ټول قدرت منډې وهلې...خولۍ یـې لـه سـره لوېدلې وه او د مټ په برخه کې یې سپین لستونی په وینو سور و.

دی د کلي په تنګو کوڅو کې تاو راتاو شو، څو حیرانـو کلیوالـو لار ورکړه او کلـه چې تـر کلـي ووت، تـر یـوې وړې نجلۍ مخکـې شـو، نجلۍ خړه پړه وه او ځوان هم لـه رنګـه سـور او سـپین، خـو پـه دوی کې یوه نښه ګډه وه، د دواړو سترګې لـه اوښـکو ډکې وې او زړونـه یې د یوه تن لپاره دربېدل.

جمال ګړندی و ، ډېر ګړندی، خو کله چې تیاره دهلیز ته ور ورسېد ، یو دم ودرېد ، چوپه چوپتیا وه، هیڅ هم نه اورېدل کېدل، ان دا ځل د موږکانو بچونې هم غلي ول.

د جمال لړزانده ګوتې د وره خواته ورنیږدې شوې، د وره غنجاه یې پر زړه کې د چړې غوندې ور تېره شوه، یوه شېبه ودرېد ، پښې یې مړې وې، هیڅ حرکت یې نه درلود او احساس ور ولوېد لکه له رګونو څخه چې یې وینه تښتېدلې وي.

جمال د وره په لیخک کې ودرېد ، په راوتلو ډو سترګو یې پرتې ښځې ته وکتل، شوندې یې ولړزېدې او په زحمت یې وویل:

ـ رڼا !

ښځې کوم حرکت ونه کړ.

جمال ورو ورنیږدې شو ، د ښځې سرته ودرېد ، د هغې سترګې پټې وې، ښی لاس یې پر ټټر پروت و او په وازه خوله کې یې یوه سپینه ګولۍ ښکارېدله.

د جمال ځنګنونه پر غولي ولګېدل، ښځې ته یې په ځیر، ځیر وکتل او په ږېږد ېدلي غږ یې وویل:

ـ زه یم ! جمال.

ښځې کوم حرکت ونه کړ.

جمال یوه شېبه غلی و ، پرته له دې چې سترګې پټې کړي، پر غومبرو یې رنې اوښکې بهېدلې، بیا یې په زحمت وویل:

ـ زه راغلم !سترګې رنې کړه ! ستا جمال راغی !

د ښځې سترګې پټې وې.
د جمال شونډې ولړزېدې:
_ته راباندې ګرانه يې.
ښځې د پخوا غوندې کوم حرکت ونه کړ.
جمال په غريو کې وويل:
_سترګې رڼې کړه !
له دې سره يې يو دم د ښځې ډنګرو اوږو ته څنډ ورکړ، خو د هغې مخ ښي لور ته کوږ شو او ګولۍ يې له خولې ولوېده.
جمال چيغه کړه !
_يو ځل ! يو ځل راته وګوره ! يو ځل !
خو په ښځې کې کوم حرکت نه و.
وروسته يې د ښځې تر راوتليو وليو لاس لاندې کړ، د هغې غاړه د شاه خوا ته کړه شوه، سر يې وځړېد، خو جمال خپل کښې لاس د هغې تر سر لاندې کړ، په خپل ټټر پورې يې ټينګ ونيو او په چيغو چيغو يې وژړل.
ده په ژړا کې چيغې وهلې !
_ته راباندې ګرانه يې... ته راباندې ګرانه يې...ته...
خو دا ځل د هغه خبرې د رڼا زړه ته نه رسېدلې، د هغې زړه له حرکته لوېدلی و او د ښۍ سترګې پر اوږدو ښو يې يوه خړه اوښکه ولاړه وه.

جمال ژړل... په چیغو ، چیغو یې ژړل او شپږه وروسته دده له ژړا سره یوه بله ژړا هم ملګرې شوه.

پاڼه د خپلې مور پښو ته ولاړه وه، پر خیرنو غومبرو یې د اوښکو دوه خړې لیکې ښکاربدلې، ټول بدن یې لړزیده او وارخطا وه.

دوی دواړو ښه شپږه وژړل، بیا جمال د ښځې پر خړ تندي شونډې کښښودې، د هغې تندی یې ښکل کړ او کله چې یې ښځه ببرته پرې یستله، د هغې له ټټر څخه یو عکس ولوېد ، ده په بیړه عکس ور وراخیست، په تور او سپین عکس کې د یوه ځوان جذابه څېره ښکاربدله، لونګۍ یې تړلې وه، خندل یې او دشونډو له پاسه یې یوه توره نرۍ لیکه ښکاربدله.

جمال یوه شپږه عکس ته وکتل، بیا یې ناڅاپه کاغذ خولې ته واچاوه، د ژاولو غوندي یې وژدویه او یوې خوا ته یې تو کړ، وروسته یې یوځل بیا پرتې ښځې ته وکتل، د هغې د غومبرو پر راوتلیو هډوکو خړ پوستکی پروت و ، سترګې یې پټې وې، خو اوږده او ولاړ باڼه یې لا ژوندي ښکاربدل.

جمال یو دم ولاړ شو ، نجلۍ یې ترمټ ونیوله او له کوټې ووت.

☆

د کلاه په خړو ديوالونو کې د ملک دخندا غږ اوربدل کېده...
ملک، د هغه ميرمن او ګلالۍ پر يوه ټغر، پيتاوي ته ناست و، د هر يوه تر مخ له شنو چايو ډکې پيالې ايښې وې او په يوه قاب کې وچ توت ښکاربدل، ډېرې خبرې ملک کولې، زړې ښځې يو اځې غوږ ورته نيولی و، دې په اوکلۍ (اونګ) کې څه شی ټکول...خو کله چې به يې خاوند وخندل، دا به هم موسکۍ شوه او د هغه له خندا به يې خوند اخيست.
ملک د خپلې ځوانۍ کيسې کولې، د ښکار کيسې، د حاصلاتو د اخستلو او برکت کيسې او دا چې لا اوس هم د شپې له خوا د بلاوو لـه وېـرې د بانـدې نـه شـي راوتـلای، وروسـته د خپلو هيلو پـه اړه وغږيده، د جمال او ګلالۍ پر نامزادۍ يې خوښي څرګنده کړه او وروسـتۍ تمه يې داوه چې زوی او نږور بـه يـې لنـدن پرېږدي او پـه قره باغ کې به له دوی سره ګډ ژوند کوي.
دا خبره په ګلالۍ بده ونه لګېده، په خندا يې وويل چې قره باغ يې خوښيږي، د دې ځای او سېدونکي لـه زړه پـاک دي، دوی مصنوعي مينـه نـه پېژنـي، سـاده خلـک دي، سـپين غږيـږي او اخـلاص يـې د زړونو له تله وي.

بيا يې له خپل تره سره ژمنه وکړه چې تر واده وروسته به دلته ژوند کوي. ماشومانو ته به زده کړه ورکوي او په کال کې به يو ځل د خپل پلار او مور ليدو ته ورځي.

داخبره د هغې په خوابنې هم ښه ولګېده، سترګې يې وځلېدې او ګلالۍ يې پر تندي ښکل کړه.

ملک خوشاله و، د ده هيلې پوره شوې وې او خوله يې له خندا نه سره ټولېده، ده خندل... خو ناڅاپه يې خندا بنده شوه، پيالې يې له لاسه ولوېده، د قاب پر ژۍ ولګېده او د توتو دانې باد باد شوې.

ګلالۍ خپل تره ته وکتل، سړی يو دم پر پښو ودرېد، د هغه سترګې رڼې را ختلې وې او برېتونه يې ځړېدلي ښکارېدل.

ګلالۍ په بيړه دکلا د لويې دروازې خوا ته سترګې ور واړولې، جمال يوه کوچنۍ تر لاس نيولې وه او د دوی خواته ورو ورو را نيږدې کېدل...

ګلالۍ ور منډه کړه، جمال ته يې وکتل، د هغه سترګې له سرو رګونو ډکې وې، ويښته يې جړ-پړ وو او په څېره کې يې د قهر او غضب نښې له ورايه ښکارېدلې.

ګلالۍ وارخطا شوه او په بيړه يې وپوښتل:

_څه خبره ده؟

جمال کوم ځواب ور نه کړ، ان سترګې يې هم ور وا نه ړولې، ده يوائې خپل پلار ته کتل او هماغسې پر مخ روان و.

شېبه وروسته د ملک مخې ته ودرېد او په غريو کې يې وويل:

ـرڼا مړه شوه.
ملک غلی و ، د هغه ټول بدن لړځېده او د جمال سترګو ته يې نه شو کتلای.
ګلالی حیرانه وه او د زړې ښځې شوندې ځړېدلې ښکارېدلې.
ناڅاپه د زوی لاسونه د پلار ټټر ته ورنیږدې شول او ګوتې يې د هغه تر ګرین را تاوې شوې.
د ګلالی خوله واز ه شوه، هغه څوک چې د خپل پلار تر مخ يې ان پښې هم نه غځولې، اوس يې د هغه ګرین ته لاس ور اچولی و ، دا نه پوهېده چې خبره څه ده؟ سترګې يې څو ځله ورپولې، حقیقت و ، جمال د خپل پلار تر ګرین ګوتې تاو کړې وې او هغه هم هیڅ عکس العمل نه ښوده، څه يې نه ویل او ځړېدلی سر ولاړ و.
جمال چیغه کړه !
ـته قاتل يې !
د ګلالی رنګ والوت.
جمال یوه شېبه خپل پلار ته وکتل، بیا يې یودم شوندې وځړېدې او د ماشومانو غوندې يې وژړل...
ګلالی دا هر څه لیدل، خو څه يې نه شو ویلای، شوندې يې څو ځله سره ټولې کړې، خو له خولې څخه يې غږ نه را ووت.
جمال هماغسې د خپل پلار ګرین ټینګ نیولی و. بیا يې پښې بې سیکه شوې، ګوندې يې ووهلې، د ملک ګرین خیرې شو او د سینې سپین ویښته يې ښکاره شول.

جمال په غریو کې وویل:
_تا ما ته دوکه راکړه ! تا د دوو تنو ژوند تباه کړ، تا زما رنا راڅخه واخیسته !
ناڅا په د ګلالیِ له سترګو اوښکې روانې شوې...په ژړا شوه او د کوټو خوا ته یې منډه کړه.
جمال چیغه کړه !
_زما خبره واوره !
له دې سره و درېد ، د کوټې د دروازې درب شو ، منډه یې کړه ، په د هلیز کې لنډ را تاو شو ، دروازې ته یې غبرګ لاسونه ټمبه کړل، خو دروازه ټرل شوې وه او له کوټې څخه د ګلالیِ چیغې اوربدل کېدې...
جمال په زوټه وویل !
_دروازه خلاصه کړه !
ګلالیِ ژړل...
جمال دروازې ته اوږه ورکړه ، د چارمغزو له لرګي جوړې دړې ته یې لغتې ونیولې، خو نه دړه ماته شوه او نه هم ځنځیر وشکېد ، ده په سختیِ ساه اخیسته او چیغې یې وهلې !
_دروازه خلاصه کړه ! ماتوم یې ! دروازه خلاصه کړه !
شېبه وروسته سترې شو او د خواست ژبه یې را واخیسته:
_دروازه خلاصه کړه ! هیله کوم، غواړم خبرې درسره وکړم، هر څه درته ووایم، هیله کوم !

خو دروازه د پخوا غوندې ترڅې وه، ګلالۍ ژړل...وروسته يې په ژړا کې وويل:

_نه غواړم چې ستا څېره وويني.

جمال د هغې له خولې څخه په لومړي ځل دا ډول خبره اوريده، په زړه يې اور بل شو، دروازې ته يې يوه لغته ورکړه او انګړ ته ووت، هلته يې نجلۍ ترمټ ونيوله، روان شو، خو مور يې ترمخ ودريده، ملک چيغه کړه!

_پريږده يې!

د ښځې بدن ولړځېد، څنګ ته شوه او جمال له کوچنۍ سره يو ځای له کلاه ووت.

د رڼا د جنازې مراسم، د هغې د ژوند غوندې ساده و، په ملا پسې یوائې یو څو هغه کلیوال ودربدل، چې له ملک سره یې ورانه وه. قبر جمال، جانداد او دوو نورو کلیوالو وکیندە، رڼا یې په هماغه ورځ خاورو ته وسپارله او شببه وروسته د غونډې پر سر یوائې دوه تنه پاتې شول، یو ځوان او بله هم وړه نجلۍ، دوی ژړل...تر سر یې سرې، زرغونې جنډې رپېدلې او تر هسکو سپاندو، ترخو او اغزیو د قبرونو تېرې تیرې را وتلې وې.

د کوټې دروازه وټکېده.

جمال ورو وو یل:

ـ راځه!

دروازه خلاصه شوه او جانداد کوټې ته ور ننوت، په تاخچه کې یې یوه غوټه کېښوده، پانې ته یې وکتل او د جمال پښو ته نیږدې کېناست.

ورو یې وویل:

ـ یو څه ښوروا مې درته راوړه.

کوم ځواب یې وا نه ورېد.

جانداد لمپې ته وکتل، لوګي وهلې وه، ښیښه یې ور واخیسته، د خپل څادر په پیڅکه یې پاکه کړه او کله چې یې بېرته د لمپې پر سر کېښوده، تر پخوا یې ډېره رنا کوله، وروسته یې جمال ته وکتل، هغه خیرنې بسترې ته ولې لګولي و او چت ته یې کتل، بیا یې پانې ته مخ ور واړاوه، نجلۍ دیوال ته ناسته وه، سترګې یې سرې وې او څېره یې سترې ښکارېده.

جانداد ورو ولاړ شو، غوټه یې ور واخیسته، پر دبګ یې لاس کېښود، ګوتې یې تودې شوې، غوټه یې پرانیسته، د دیګ پر سر

څو روغ او سوځيدلي پاستي ايښي و ، بيا يې شاوخوا وکتل، د وچې ډوډۍ د ايښودلو لپاره يې څه ونه موندل، خپل څادر يې هوار کړ او ډوډۍ يې پرې کښښوده، وروسته يې څلورو خوا وو ته سترګې وغړولې، وره ته نيږدې، له يوه څيرې کارتن څخه د پيالې لاستی را وتلی و ، ولاړ شو ، په کارتن کې يې دوه پيالې، يو تور چايجوش او يوه کاسه وموندله، کاسه يې ور واخيسته، له کوټې ووت او کلې چې ببرته په وره را ننوت، له کاسې څخه اوبه څڅېدلې.

ده په کاسه کې ډوډۍ وړه کړه، ښوروا يې پرې واچوله، ورو يې وويل:

ـ ډوډۍ تياره ده.

جمال د پخوا غوندې چت ته کتل.

جانداد يوه شېبه غلی و ، وروسته يې خپله خبره تکرار کړه:

ـ ډوډۍ تياره ده.

جمال يوه جټکه وخوړه، جانداد ته يې وکتل او ويې ويل:

ـ زړه ته مې نه کيږي.

د جانداد شونډې وخوځېدې:

ـ خو تا له سهاره راهيسې څه نه دي خوړلي.

کوم ځواب يې وا نه ورېد.

وروسته يې نجلۍ ته مخ ور واړاوه:

ـ لورکۍ ! ډوډۍ سړيږي:

نجلۍ ولاړه شوه، جانداد ته مخامخ کښناسته او ښې خیرن لاس یې کاسې ته ور ټیټ شو، دوه_ درې ګولې یې ور پورته کړې او ببرته پخپل ځای کښناسته.

جانداد لنده ډوډۍ په تش دبګ کې واچوله، کاسه یې څنګ ته کښښوده او پاته شوې وچه ډوډۍ او دبګ یې په توته کې وټړل، ولاړ شو، څادر یې هوار کړ او د ماخستن د لمانځه نیت یې وتاړه.

له دعا وروسته چې یې نجلۍ ته وکتل، کیږ لور ته ړنګه وه او سترګې یې پټې ښکارېدلې، جانداد یوه خیرنه ېرستن پر هغې وغوړوله او ببرته د جمال پښو ته نیږدې کښناست.

جمال د پخوا غوندې چت ته وچې سترګې نیولې وې.

چوپه چوپتیا وه، جانداد غولي ته کتل او په ښي لاس یې دواسکت په جیب کې د نصوارو ډبلی سره اړاوه.

شېبه وروسته یې د جمال غږیو نیولی غږ واورېد:

_خبرې وکه!

جانداد مخ ور واړاوه، جمال چت ته کتل، یو سوړ اسوېلی یې ویست او شوندې یې وخوځېدې:

_څه وایم!

_د رڼا په اړه یو څه را ته ووایه!

جانداد غلی و.

جمال په غږیو کې وویل:

_د هغې د ژوند په اړه خبرې وکه، څه یې ویل؟ زه یې یادولم؟

د جاندا په سترګو کې اوښکې را ټولې شوې، یوه شېبه غلی و، بیا یې شونډې وخوځېدې:

_ته پر هغې ګران وې، ډېر ګران، رڼا هیڅکله له تا څخه بده خوله نه وهله، تل یې په ښو یادولې، ما به کله، کله وچه ډوډۍ ور ته راوړله، زه یوائنی کس وم چې دې به خپل زړه ور ته تشاوه، کله چې ستا له کوژدې خبره شوه، بیا یې هم کومه ګیله نه لرله، ته یې ملامت نه کړې، ویل یې چې ښه شو، یوه مکتبۍ یې وکړه، له ما پمنې به یې څه لیدلي وای، بیا یې یودم را ته وکتل، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، خو پر شونډو یې یوه ترخه موسکاه پرته وه، په خپل خیرن، تور پوړوني یې پزه پاکه کړه او ویې ویل:

"کاکا ! جمال به اوس خوشاله وې ! نه ! "

زه غلی وم، څه به مې ور ته ویل، بیا مې د هغې ژړغونی غږ واورېد:

" خدای دې یې غم نه را وینې. "

رڼا چې به کله ولیدم، یوائې ستا خبرې به یې را ته کولې، خو په وروستیو کې یې اعصابو سم کار نه کاوه، کله به له خندا شنه شوه او کله به یې هم ژړل، له ځان سره به ګډه وه، ځان او جامو ته یې هم دومره پام نه کاوه، ویښته به یې جړوو، تخرګ به یې شکېدلی و او ټکړی به ور پسې کښېده، بیا یې بدلو ته مخه کړه، په لوړ غږ به یې ټپې ویلې، ډېرې دردونکې ټپې، زما نورې نه دي په زړه، خو یوه ټپه به یې تل په خوله وه.

نصیبه خاورې شې، اېرې شې

تندیه مات شي پر تا څه لیکلي دینه
وروسته خپلې لور ته اند ښښمنه شوه، پاڼه ور باندې ګرانه وه او د هغې د راتلونکي په اړه به یې فکرونه کول.
دا وړه یې هغه وخت لا ډیره شوه چې ناروغۍ پرې یستله، یوه ورځ یې په ژړا کې را ته وویل:
"کاکا! تر اوسه خو ښه وم، ګرېوانونه به مې ګنډل، خرڅول به مې او یوه ګوله به پیدا کېدله، خو اوس له پښو لوېدلې یم، هیڅ هم نه شم کولای، زه به له لورې سره یوه ګوزاره وکم، بلا به مې نه وهي، خو پاڼه ډېر وخت وړې وي، ورځ په ورځ زېړېږي، که مړه شمه، پاڼه به څه کوي؟"
ما ډاډ ورکړ چې خدای مهربانه دی، زړه مه خوره، جوړه به شې، خو دې یوه سړه ساه وویسته او ویې ویل:
"نه کاکا! زه نه جوړېږم، زما هډونه خبر دي، مرم، له مرګه دومره ویره نه لرم، لا ښه ده، له غمه به خلاصه شم، خو پاڼه به څه کوي؟ هغه له ما پرته هیڅوک هم نه لري، هیڅوک"
ما یوائې ور ته ژړل، یوه نایي نوره څه مرسته ورسره کولای شوای، بس! دومره مې له وسه پوره و چې د هغې لور مې په مزدورۍ نیولې وه، نور مې هېڅ نه شو کولای، هېڅ!
جانداد غلی شو، جمال ته یې وکتل، هغه ورو ورو ژړل، وروسته یې په ژړا کې وویل:
_له خیرو سره یې ژوند څنګه و؟

_هغه نشه ای سړی و ، په لومړیو کې یې یوائې چرس او تریاک څکول، خو وروسته یې پوډرو ته مخه کړه، کورنۍ ژوند ته یې دومره اهمیت نه ورکاوه، په کوم سات چې به نشه ور ونه رسېده، هماغه ګړۍ به د رنا ژوند تریخ و ، په لومړیو کې یې د کور لوښي _کودې خرڅ کړل، بیا یې د کوټو لرګي واړول، دا پخوانۍ لرګي وو ، ګلان پکې کیندل شوي وو ، ځکه یې په ښه بیه وپلورل، خو وروسته به یې له رنا څخه د پوډرو لپاره پیسې غوښتې، هغې به چې د ستنې له کاره څه موندلي وو ، مېړه به یې ورنه وړلې او که به یې پیسې نه درلودې، په هماغه ورځ به تر لغتو لاندې وه.

خپله لور یې هم بده ایسېده او کله، کله به یې په مازې خبره څپېړې ور ته نیولې وې، رنا به ډېر وخت ما ته ژړل، ویل به یې چې له وهلو ټکولو سره یې اوس روږدې یم، دردونه تېرولی شم، خو دهغه ځینې خبرې مې سوځوي، وایي چې ته ناپاکه یې، د ملک...

جانداد یو دم غلی شو.

جمال په غریو کې وویل:

_وایه ! وایه، هر څه را ته ووایه ! هرڅه !

جانداد ځمکې ته وکتل او خپله خبره یې پسې وغځوله:

_د ملک له زوی سره جوړه وې، خدایزده چې پانه به لا د چا له ذاته وي.

جمال په چیغو ، چیغو وژړل او د جانداد خبرې پرې شوې.

پاڼې سترګې رڼې کړې، کښناسته او جمال ته يې په حيرانۍ وکتل، هغه په زوټه ژړل او د نجلۍ په څېره کې وېره ښکارېدله.
جانداد ورو ولاړ شو، غوټه يې ور واخيسته او له کوټې ووت.
نيم سات تېر شو، د جمال ژړا په سلګيو بدله شوې وه او د نجلۍ له اوښکو ډکې سترګې د لمپې رڼا ته ځلېدلې.
شېبه وروسته جمال څنګ بدل کړ، نجلۍ ته يې پام شو، د هغې تر خړو سترګو تور بانه را تاو وو او ده ته يې په حيرانۍ کتل.
جمال ولاړ شو، بستره يې خلاصه کړه، يوه خيرنه ېرستن يې تر کونج ونيوله، بالښت يې د نجلۍ ترڅنګ کښښود، لمپې ته يې ور پو کړل او اوړد وغځېد.
يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، خو وروسته په تپه تياره کې د نجلۍ خوبولی غږ واوربدل شو:
_ ته خپل کور ته نه ځې؟
جمال په غريو کې وويل:
_ نه!
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
_تا زما د ابۍ ېرستنه درباندې واچوله.
جمال ېرستنه په غېږه کې ټينګه کړه، يوه شېبه غلی و، بيا يې په غريو کې وويل:
_دا به له دې ايسته زه را باندې اچوم.

کوم ځواب يې وا نه ورېد ، د نجلۍ سترګې سره ورغلې وې ، خو شېبه وروسته يې د جمال پر ټټر کوچنی لاس کېښود او په خوب کې يې وويل.

ـ ابۍ ! را ښېرته شه !

جمال د هغې پر کوچني لاس خپل لوی لاس کېښود او فکر يوړ، نجلۍ ويده وه، هغې په منظمه توګه ساه ايسته، خو کله، کله به يې له خولې څخه د ابۍ ټکی را ووت.

د دروازې له کړې سره ، جمال برېستن له سره لیرې کړه ، وره ته یې وکتل ، په خیرنې دړې پورې یو زنګ وهلې ځنځیر ټال خوړ...ښې لور ته یې مخ واړاوه ، نجلۍ نه وه ، په بیړه ولاړ شو او له کوټې ووت ، هوا سړه وه ، لمر لا نه و را ختلی او په اسمان کې لا یو یو ستوری ښکارېده.

وروسته یې انګړ تر نظر تېر کړ ، هیڅوک نه و ، بیا په ګړندیو ګامونو له چمبره ووت ، پاڼه د کلي خواته چټکه روانه وه ، منډه یې کړه او د هغې تر مخ ودرېد ، نجلۍ په حیرانۍ ورته وکتل ، جمال په خوبولي غږ وویل:

ـ چېرته؟

د نجلۍ شونډې وخوځېدې !

ـ رمه پیایم.

جمال یوه شېبه غلی و ، وروسته یې د هغې په راوتلي ښۍ اوږه لاس کېښود ، ورو یې وویل:

ـ خو اوس یخني ده ، وروسته به لاړه شې !

نجلۍ په خواشینۍ ځواب ورکړ:
_زه هر سهار همدا وخت، رمه له کلي باسم.
جمال په خبره کې ور ولوېد:
_خو له دې هیسته به دا کار نه کوې!
د نجلۍ خوله وازه شوه.
جمال وویل:
_ځان ته دې وګوره! تا یوائې یو کمیس اغوستی دی، درځه! ناروغه به شې!
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې را ټولې شوې، په خواره خوله یې وویل:
_نو ډوډۍ به له کومه کوو؟
جمال په ځیر ځیر ورته وکتل، پر غومبرو یې د بیګانیو اوښکو لیکې ښکاریدلې، د هغې لاس یې پرېښود، نجلۍ روانه شوه، جمال پسې وکتل، هغې ګړندي ګامونه اخیستل، سر ته یې د کلي د کورونو له دودکشو څخه تور دودونه پورته کېدل او له نري باد سره د سوځېدلو ترخو بوی ملګری و.
کله چې لمر راوخوت، هوا توده شوه، مرغۍ وچونېدې او کلیوالو خپل مالونه لمر ته وترل، جمال هم له زاړه چمبره ووت، تر غرمې ورک و او کله چې ببرته په انګړ کې ودرېد، یوه ډکه کڅوړه ورسره وه، ده په لوړ غږ د پاڼې نوم واخیست، نجلۍ په بیړه له کوټې را ووته، سړي ته یې وکتل او په چوتره کې حیرانه ودرېده.

جمال کڅوړه پر ځمکه کښښوده، پانې ته يې مخ ور واړاوه، د هغې پـه لاس کـې وچـه ډوډۍ ښـکارېدله او ژامـه يـې ورو ورو خوځولـه، جمال کڅوړې ته لاس کړ، کېک، کلچې، چاکليټ ،څو قوطۍ او داسې نورخوراکي مواد يې پر خپل څادر کښښودل، چې نجلۍ تر دې دمه نه وو ليدلي، وروسته يې پانې ته وکتل او ويې ويل:

_دامې تا ته راوړي دي.

نجلۍ د پلاستيک په رڼو خلطو کې بندو کلچو تـه وچې سترګې نيـولې وې، جمـال يـوه غوټـه خلاصـه کـړه، څو کلچـې يـې هغـې تـه ونيولې، نجلۍ په بيړه وچه ډوډۍ پر څادر کښښوده، کلچې يې ور واخيستې او د هغو په خوړلو لګيا شوه، وروسته يې په ډکه خولـه وپوښتل:

_هاغه څه شی دی؟

جمال وويل:

_د دې قوطيو په منځ کې پخه لوبيا ده او دا نور د ماهيانو له غوښـو ډک دي، يوائې تودول غواړي او بس!

دا وخت يو زنګ واوربدل شو، جمال جيب تـه لاس کړ، مبايـل يې راويست او غوږ ته يې ونيو، ده خبرې کولې...پوره يو پاو وغږېد، خو پاڼه يې په خبرو نه پوهېده، دې تـه دا ژبـه نـوې وه، يـوائې يـې د جمال څېرې ته کتـل، پـه لومړيـو کـې دهغـه تنـدي ګونځې درلـودې، خو وروسته يې پر نريو شونډو يوه لنډه موسکا تېره شوه، مبايل يې په جيب کې واچاوه، پانې ته يې وکتل او کلچو ته يې اشاره وکړه:

ـنورې غواړې؟
نجلۍ غلې وه.
جمال پلاستیک ور ببرته کړ، نجلۍ لاس ور وغځاوه، دوه کلچې یې ور واخیستې، جمال ته یې وکتل او ویې پوښتل:
ـدا بازمامد ته ورکم؟
جمال د هو په نښه سر وخوځاوه، نجلۍ کلچې په خپله لمن کې واچولې، روانه شوه او دیوال ته ولاړه نرۍ لښته یې ور واخیسته.
جمال وویل:
ـاوس خو دا دی خواړه لرې، بیا ولې رمه پیایې؟
نجلۍ د دروازې خواته حرکت وکړ.
جمال پسې ناره کړه!
ـزه به له جانداد سره خبرې وکم.
پاڼه له چمبره ووته، جمال هم کوټې ته لاړ، اوږد وغځېد او شېبه وروسته خوب یووړ، کله چې یې سترګې رڼې کړې تیاره وه، ورو یې د نجلۍ نوم واخیست:
ـپانې!
کوم ځواب یې وا نه ورېد، ولاړ شو، له کوټې ووت او بام ته وخوت، کلي ته یې وکتل، د سپوږمۍ په رڼا کې کورونه سپېره ښکاریدل او په خړ ډاګ کې هیڅوک نه و.
یوه نرۍ غږ یې پر زړه لړزه راوسته:
ـ ته و لې بام ته ختلی یې!

په بیړه یې لاندې وکتل، پاڼه د بوال ته نیږدې ولاړه وه، جمال یو سوړ اسوبلی وویست، نجلۍ روانه شوه، دروازې ته یې لاس ور وغځاوه او انګړ ته ننوته، جمال یوه شېبه ولاړ و او بیا له بامه کښته شو، کله چې یې د کوټې دروازه خلاصه کړه، لمپه لګېدلې وه او نجلۍ هم د زاړه صندوق پر سر وچه ډوډۍ اینبودله، جمال ورو وویل:

ـ ولې ناوخته شوې؟

نجلۍ مخ ور واړاوه، خړې غټې سترګې یې ژیړې رڼا ته وځلېدې او په خواره خوله یې وویل:

ـ یوه مېړه لنګه شوه.

ـ نو تا څه کول؟

د نجلۍ شونډې وخوځېدې:

ـ د بازمامد پلار او مور دواړه په ګوډله (غوجله) کې وو، کله چې وری پیدا شو، بیا یې وچه ډوډۍ راکړه.

جمال څه ونه ویل، د یوه قوطي سر یې خلاص کړ، پخه لوبیا یې په کاسه کې واچوله او کاسه یې پر خپل څادر کښېنودله، وروسته یې وچې ډوډۍ ته لاس ور وغځاوه، نجلۍ ته یې وکتل او ویې ویل:

ـ لاس دې پاک دی؟

نجلۍ ولاړه شوه، له کوټې ووته او شېبه وروسته یې د سړي تر مخ پلتۍ ووهلې.

جمال په ډکه خوله وویل:

ـخوند يې بد نه دی، يوائې سړه ده.
نجلۍ کاسې ته لاس ور ټيټ کړ، چوپه چوپتيا وه، د دواړو ژامې خوځېدلې، خو شېبه وروسته د جمال غږ واورېدل شو:
ـ ډېره زړوره يې؟
نجلۍ هغه ته وکتل، ببرته يې سر وځړېد.
جمال وويل:
ـ په دښته کې ونه وېرېدې، تياره وه.
نجلۍ په وړه ژبه وويل:
ـله څه شي؟
جمال وخندل:
ـله بلاوو
نجلۍ له پاستي يوه کوچنۍ ټوته ور ببله کړه، پرته له دې چې سړي ته وګوري، شونډې يې وخوځېدې:
ـما ډېرې شپې ابۍ ته دوا ورکوله، هغه د ولاړېدو نه وه، د شپې به مې اوبه ور ته راوړلې، دباندې به وتم، خو ما څه ونه ليدل.
نجلۍ يوه شېبه غلې شوه، ګوله يې تر ستوني تېره کړه او پرته له دې چې له کاسې څخه سترګې واړوي ورو يې وويل:
ـيوائې يو وار يوه سپي و ډاره کړم، هغه د هليز ته راغلی و، توره شپه وه، لکه چې يې پر لکۍ ور وختم، سپي کورنج وهل او ما هم ناره کړه، بيا مې څه نه دي ليدلي، خو باز مامد ډاريږي، له مانبامه هيسته يې مور بولو ته بيايې.

جمال وخندل:

_ته له کومه وپوهېدې؟

نجلۍ په غرور وویل:

_ما په خپله واوربدل، له خپلې مور سره یې جنګ و، رمه یې نه پیایله، مور یې ورته ډونګېده چې پانې ته وګوره! تر تا وړه ده، خو بیا هم د کور ټول کارونه ور په غاړه دي، خو ته زاولن (لټ او ډارن) لا بولو ته ګوښی نه شې وتلای، زه درته ولاړه یم.

جمال وخندل.

نجلۍ سر پورته نه کړ.

د جمال شونډې وخوځېدې:

_ډوډۍ نه خورې؟

نجلۍ د سر په ښورولو سره منفي ځواب ورکړ.

جمال کاسه څنګ ته کېښوده.

پانې په حیرانۍ وویل:

_تا دعا ونه کړه!

جمال هغې ته وکتل.

د نجلۍ شونډې وخوځېدې:

_ابۍ ویل چې دعا ثواب لري.

جمال بالښت ته لاس ور وغځاوه، ستوني ستغ پرېووت او چت ته یې وکتل.

وروسته یې ورو وویل:

ـ ابی ډرباندې ګرانه وه؟
نجلی غولي ته وکتل، خو شپبه وروسته چې يې سر پورته کړ، په خړو سترګو کې يې اوښکې رغړېدلې، بيا يې په وړه ژبه وويل:
ـ زه به له ابی سره ګډه ويد بدم، هغې به ښکلولم، ويل يې چې رابانديې ګرانه بې ، ژړل به يې، خو کله، کله به يې نکل هم را ته وايه، د ابی مې يواځې يو نکل زده و.
جمال په بيړه وپوښتل:
ـ د مومن خان او شيرينو نکل؟
نجلی په حيرانی وپوښتل:
ـ تا ته چا ويل؟
جمال يوه ترخه خندا وکړه، يوه شپبه غلی و او بيا يې شونډې وخوځېدې:
ـ پيريانو.
نجلی څه ونه ويل.
جمال وپوښتل:
ـ نور؟
ـ څه؟
ـ نو ابی دې درباندې ګرانه وه ! هه !
نجلی لنډ ځواب ورکړ:
ـ هو !

له دې سره ولاړه شوه، خیرنه توشکه یې وغوړوله او زړه ښرستن یې ورباندې واچوله.

جمال وویل:

ـخوب درځي؟

نجلۍ غلې وه.

جمال څنګ بدل کړ، لاس یې له لمپې سره ولګېد او لمپه ړنګه شوه. هیڅ هم نه ښکاربدل، جمال پر غولي ګوتې وتپولې، لمپه یې ودروله او کله چې یې اورلګیت ورته ورته کړ، پر خړو دبوالونو ژبړه رڼا ولګېده، نجلۍ ته یې وکتل، هغه ناسته وه، جمال ورو وویل:

ـلاس مې ورسره ولګېد.

نجلۍ ببرته پر خپل ځای پرېوته، شببه وروسته یې خړې شونډې وخوځېدې:

ـښه شو چې کور و نه سوځېد.

جمال وویل:

ـدا سې ژر؟

د نجلۍ شونډې وخوځېدې:

ـهمدې لمپې زمونږ ټوله کا دانه را وسوځوله.

جمال هغې ته وکتل، نجلۍ تر غاړې پورې په ښرستن کې پټه وه، اوږده بانه یې نېغ ولاړ وو او د چت تورو لرګو ته یې کتل، وروسته یې په مړاوي غږ وویل:

ـزما پلار به هر مازديګر کا دانې ته تلو ، همدا لمپه به يې هم ورسره وړله، ما يو ـ دوه واړې ليدلی و ، له لمپې نه به يې شيشه لرې کړې وه ، اور ته به يې يو کاغذ نيولی و ، د کاغذ له سره به سپين لوګی پورته کېده ، پلار به مې همدا لوګی د قلم په نلکې کشاوه او کله، کله به يې ټوخل.

يو ماخستن کا دانې اور واخيست، مورِ غوا نه درلوده، په کا دانه کې مو د پروړې او وچې رشقې پر ځای ځوځ ايښودل، همدې ځوځو اور واخيست، ابی مې ژړل، له ځاه نه يې ژرژر اوبه را ايستلې او پر اور راګرځېده ، خو اور مړ نه شو ، تر څو چې کليوال راتلل، کادانه پاکه وسوځېده ، هېڅ هم پاتې نه شو ، سهار مې د لوټو او ايرو په منځ کې همدا لمپه پيدا کړه ، شيشه يې نه وه ، لمپه هم تکه توره ښکارېدله، خو ابی مې خپل ټکری پرې تير کړ او ويې ويل چې کار تر اخيستی شو.

ابی مې را زده کړل چې د کښاستو او ولاړېدو په وخت کې څنګه خپله لمن را ټوله کړم، ځکه لمپې شيشه نه درلوده ، د ټکري په باد به هم مړه کېده او مورِ ډېر پام ورسره کاوه.

بيا مې پلار مړ شو ، هغه ډېر ډنګر و ، يوه شپه کور ته نه راغی، ابی مې ژړل، زه يې ماخستن د ملاصيب کره ورولېږلم، هغه د جومات په لاسپيکر کې څه وويل، بيا کليوال راغلل، له ډېرو سره لاتينونه وو ، دوی له جوماته ووتل او زما پلار يې په زړه کلا کې پيدا کړ.

سړو سره ویل چې مړ دی، بیا یې په ځادر کې کورته راوړ، ابی ـ چیغې وهلې او خپل تور ویښته یې شکول.
په هغه شپه زمور کور ته څو ښځې راغلې، لمپه به ژر، ژر مړه کېدله او په سبا یې د بازخان مور همدا شیشه را ته راوړه.
نجلی ـ غلې شوه.
جمال وپوښتل:
ـ پلار دې درباندې ګران و؟
د نجلی ـ تندی تریو شو:
ـ ابی ـ یې ډېره وهله، په مازې خبره به یې تر ویښتو نیولې وه، ماته به یې هم څپېړې را کولې، ما به ژړل، خو ابی ـ به راته ویل چې خیر دی. خوا مه بدوه، هغه دې پلار دی، په زړه کې یې څه نشته.
نجلی ـ وتوخل، بیا یې خپله خبره پسې وغځوله:
ـ پلار مې خشکې را ته کولې، ویل یې چې له تا مې ورټ کیږې، زه نه پوهیږم! خدازده! خو ابی ـ به را ته ویل چې ته ورباندې ګرانه یې. بیا به یې مخ را نه واړاوه، خو زه پوهېدم چې هغه ژاړي.
ابی ـ به مې ډېر وخت د ماخستن لخوا ژړل، ما به د برستنې له چولو ورته کتل، دې به یو کوچنی عکس سترګو ته نیولی و، له عکس سره به یې خبرې کولې، بیا به یې عکس پر خپل تټر پورې ونیو او له سترګو نه به یې اوښکې توېدلې، ما دا هر څه لیدل، تر ناوخته به ویښه وم، خو برستن مې له سره نه پورته کوله، پر ابی ـ مې دا عکس

ډېر ګران و ، د ورځې به يې په صندوق کې ايښوده او د شپې به يې ورته ژړل، خبرې به يې ورته کولې او کله، کله به يې ښکل کړ.
نجلۍ غلې شوه، بيا يې جمال ته مخ ور واړاوه ، ورو يې وويل:
_تا ولې هغه عکس وخوړ؟
جمال پر خپل مخ برېستن ورکش کړه.
نجلۍ په بيړه وويل:
_ته و لې ژاړې !
کوم ځواب يې وا نه ورېد.
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
_ما وليدې، تا ژړل.
سړي څه ونه ويل.
نجلۍ هم په برېستن کې خپل مخ پټ کړ، خو شېبه وروسته چې يې له يوې وړې چولې جمال ته وکتل، د هغه مخ لوڅ و ، سترګې يې د لمپې رڼا ته ځلېدلې او له ځان سره ورو ، ورو سونګېده.

☆

دوه ورځې وروسته جمال او پاڼه له کلي ووتل، څوک و نه پوهېدل چې دوی چېرته لاړل، یوائې یوه موټروان څو کلیوالو ته ویلي و چې ډاکټر او د خیرو چرسي لور یې د غزني په ښار کې د کابل تر اډې پورې ورسول، بیا یې موټر را تاو کړ او نور ونه پوهېد چې پر کومه روان شول.

خو یوه اونۍ وروسته چې کله کلیوال د سهار په خړه کې له جوماته را ووتل، د ګونبې ولاړ زاړه چمبر له یوه کونجه لوګی پورته کېده.

د هوا له تودبدو سره سم جاندا او با زمحمد زاړه چمبر ته ورغلل.

جمال شکېدلې برېستنې لمر ته هوارولی او پانې هم یوې ښایسته نانځکې ته کوچني بوټونه ور په پښو کول.

نجلۍ پاکه وه، جامې یې نوې وې، پر غومبرو یې سرخي پیدا شوې وه او ویښته یې لمر ته برېښېدل.

جمال خپل پخواني ملګري ته غږ ورکړه، بازمحمد یې هم پر تندي ښکل کړ او درې سره پریوه هواره شوې تو شکه کېناستل.

لویانو خبرې کولې، خو د بازمحمد تندی تریو و او په خشکه یې د نجلۍ په لاس کې نیولې لویې او ښایسته نانځکې ته کتل.

دوی تر ډ ېرو کېناستل، بیا جمال پر یوه کوچني کاغذ و لیکل.
" غواړم چې خبرې درسره وکړم، هیله کوم، په برج کې به د څراغ رڼا ، ستا د رضایت نښه وي. "
وروسته یې کاغذ باز محمد ته و نیو او ویې ویل چې ګلالی ته یې ور وسپاره.
جمال ماخستن ناوخته خپل ځادر تر ځان تاو کړ، له انګړه ووت، خو کله چې یې له لیرې د کلا لویدیځ کونج ته وکتل، په برج کې یې کومه رڼا ونه لیده.
یوه اونۍ وروسته یې یو بل کاغذ بازمحمد ته ونیو، خو داځل یوائې دوه ټکي پکې لیکل شوی وو.
" زه سبا ځم، غواړم چې درسره ووینم. "
ماخستن ناوخته په برج کې خپه رڼا ښکاره بدله، جمال پینځه دقیقې وروسته د کلاه لویې دروازې ته ولاړ و، ده ورو دروازه خلاصه کړه، د کلا شمال دېوال ته ولاړ کوټې وپرووونکې ښکاره بدلې.
جمال د برج پر زینو وخوت، دړه یې ورو پورې وهله، ګلالی د غوړو پر یوه ټیم ناسته وه، پر اوږو یې یو پنډ کوټ پروت و، د کوټ لستونې ځړېدل او د څراغ تر څنګ یو پاسپورت ایښی و.
ګلالی هیڅ حرکت ونه کړ، ځمکې ته یې کتل او په تندي کې یې ګونځې ښکاره بدلې.

جمال هغې ته مخامخ، د خړې پر زړه کته کښناست، ګلالۍ ته يې وکتل، د څراغ رڼا يې پر نيمايي مخ لګېدله او پر سپينه زنه پورې يې يوه رڼه اوښکه ځوړنده وه.

جمال پاسپورټ ور واخيست، پانې يې سره واړولې، پاسپورټ يې په جېب کې واچاوه، ورو يې وويل:

ـ نو ته نه ځې!

ګلالۍ غلې وه.

جمال ولاړ شو، د دريځې تر څنګ ودرېد، په اسمان کې رانه ستوري ځلېدل او د دوو ـ دريوو کورونو څراغونه لا بل وو، پرته له دې چې ګلالۍ ته وګوري، شونډې يې وخوځېدې:

ـ ښه مې نه ګڼله چې تا ته د خپل تېرژوند کيسه ووايم، ما پر خپلو تېرو يادونو خاورې اړولې وې، خو اوس چې را برسېره شوې، مجبوره يم چې سپين درته وغړېږم، وروسته ستا خوښه، ته پرېکړه وکړه، هر څه چې ته غواړې، زه يې منم، خو لومړی بايد زما خبرې واورې!

ګلالۍ غلې وه.

جمال يو سوړ اسوېلی ويست، ورو يې وويل:

ـ زه کوچنی وم چې زما دوه وروڼه مړه شول، دوی تر ما مشران وو، يو دوه کاله او بل هم درې نيم کاله، دهغوی څېرې مې سمې نه دي په زړه، هر څومره چې فکر وکړم، د هېر شوي خوب غوندې يې په

یاد نه شم راوړلای، مور مې را ته ویل چې تاسو دې سره، په یوه وخت شي ونیولئ، دوی مړه شول او ته خدای ژوندی پاتې کړې.
زه ورو، ورو لوېدم، بیا داسې وخت هم را ورسېد چې د لمبېدو په وخت به مې پرتوګ اغوست، په پنځه کلنۍ کې مې پلار جومات ته ولېږلم او په شپږ کلنۍ کې یې د مکتب کتابونه را ته ونیول.
پلار مې جدي سړی و، ډېر یې نه خندل او زما نه په زړه کېږي چې کله دې یې زه ښکل کړی یم، خو په زړه کې ورباندې ګران وم، په دې خبره هغه وخت وپوهېدم چې یوه شپه ناروغه شوم، ښه مې په زړه دي، پلار او مور مې تر سهاره راته ناست وو او ما په لومړي ځل د پلار په سترګو کې اوښکې ولیدې.
پلار مې نالوستی و، مکتب یې نه و ویلی، خو په حساب کتاب ښه پوهېده، د خروارونو حاصلاتو ذکات به یې د خپلو ګوتو په شمېرلو را ایست او د پیسو په ګڼلو (شمیرلو) کې تکړه و.
زمونږ ځمکې ډېرې وې، ځانته کارېزمو درلود او دځمکو کرل، ربیل او اړول د یوه دهقان له وسه وتلې خبره وه، په ځمکو کې به درې جوړې غوایي ګرځېدل.
پلار مې په ځوانۍ کې ښکلې څېره درلوده، هډور سړی و، چنګ برېتونه یې لرل او ځان یې ښه ساته، ده یو سپین اس درلود چې خالو یې باله، دا اس پر پلار ګران و او کله، کله به ښکار ته پر اس سپور تلو، خو وروسته جګړې زور ونیو، پلار مې توپک وتاړه او له څو نورو کلیوالو سره غره ته وخوت.

دی به ډېر کم کور ته راته، کله کله به د شپې را ښکاره شو او سهار په خړه به له کلاه ووت، کور ما ته را پاتې و او د حاصلاتو د اخستلو په وخت به د هقانانو زه پتې ته ورغوښتم، هغه وخت د نهو کالو وم، په دې کارونو دومره نه پوهېدم او دا رنګه حسابونو خوند نه راکاوه، ډېر وخت به مې په لوبو تېراوه، خو کله کله به مې د پلار له وېرې د مکتب کتابونه هم را اخیستل، مور به د جومات تر ونو لاندې سبق وایه. معلمان مو د نړۍ دې کلیو او سېدونکي وو او پلار به مې له هغوی څخه زما د سبقونو په اړه پوښتنې کولې.

یوه ورځ مې په پټیو کې یو سړی ولید او وروسته وپوهېدم چې هغه زمور نوی دهقان دی، دی ملنګ نومېده، په عمر پوخ، جګ او هډور سړی و، لمر سوځولې څېره یې درلوده او د مټو غوښې یې سره تاو شوې وې.

څه موده وروسته نوي دهقان خپله کډه راوسته او په دښته کې یې زمور په زاړه چمبر کې واړول.

په هغه ورځ مې مور له څو پاستو سره، یوه کټوه مستې راکړې، را یاده یې کړه چې دا د نوي دهقان کور ته یوسه، د دوی کډه نوې راغلې ده او غرمې ته به یې څه نه وي پاخه کړي.

دروازه یوې کوچنۍ نجلۍ راته خلاصه کړه، شېږ کلنه به وه، هغې غټې خړې ستر ګې درلودې او تر سترګو یې تور او اوږده بانه را تاو وو.

ما په لومړي ځل رڼا ولیده.

جمال غلی شو، ستورو ته یې وکتل، سترګې یې څو ځله ورپولې او خپلې خبرې یې پسې وغځولې:

رنا به کله، کله له خپلې مور سره زمونږ کره راتلله، مور یې ګردی ښځه وه، پراخ تندی یې درلود او خوله یې له خندا نه سره ور تله، دې به زما له مور سره خبرې کولې، هغه دیندارہ ښځه وه، د لرګي تسبې به یې اړولې او د پیغمبرانو ځینې کیسې یې زده وې، ویل یې چې د ملا لور ده او د دین ځینې خبرې ور مالومې دي.

مور به مې غوږ ورته نیولی و او له هغې سره یې سات تېر و، خو رنا به له ما سره ناسته وه، هغه مې نه خوښېده، شوخه وه، خبرې یې ډېرې کولې او زه به یې لوبو او درسونو ته نه پرېښودلم.

خو وروسته به یې راتلو ته خوشاله وم، دا نه چې راباندې ګرانه وه، په زړه کې مې د پخوا غوندې نه وه ورسره جوړه، خو نجلۍ ډېره منونکې وه، هره خبره یې منله، کله به مې بیزو ورنه جوړه کړه، کله پیشو او کله هم خره، خپل کتابونه به مې پرې بارول، دې به هیڅ نه ویل، خندل به یې او ژر نه مرورېده، ما به ځورولې، څېړې به مې ورکولې، خو رنا به خپلې مور ته څه نه ویل.

خو وروسته چې به زمونږ کور ته را نه غله، له زړه به ورپسې خپه وم، بیا زه هم ور روږدی شوم، د هغوی کور ته به ورتلم، پلار یې مهربانه سړی و، د هغه تر مخ به مو منډې وهلې، ساتیرې به مو کولې، یو_دوه ځله مو ډکې پیالې واړولې، خو ده هیڅ خشکه نه کوله، لویه حوصله یې درلوده او کله، کله به یې زما پر سر لاس تېراوه.

دا یوه کوچنۍ کورنۍ وه، مور، پلار او یوه لور، دوی نېستمن خلک وو، پردۍ ځمکې یې کرلې، خو بیا به یې هم خندل او له وچې ډوډۍ او چایو به یې خوند اخیست، ما خپل کور هیڅوخت داسې خوشاله نه و لیدلی.

رڼا ورباندې ګرانه وه، هغه یې غم ته نه ورکوله، پاکه یې ساتله او ان د خولې ګوله به یې هم ورباندې لورولە.

زه او رڼا به کله، کله په کا دانه کې د وچې رشقې سر ته ختلو، لاندې به پروړه اواره وه او د ټوپ وهلو پر وخت به نه ژوبلېدلو، وینبته او جامې به مو له خلو ډک شول، خو د هغې مور به هیڅکله خشکه نه ور ته کوله، په ناز به یې د رڼا پر سر لاس کېښود او په لنډه شېبه کې به یې جامې ور بدلې کړې.

دوی یوه اوزه درلوده، رڼا به کله، کله پټیو ته ببوله، زه به هم ورسره وم او مورې به ډېر وخت په لوبو تېراوه.

یوائې یوه اوزه وه، دومره سر به مو نه پسې ګرځاوه او که به د چا پټیو ته ورګډه شوه، بیا یې هم باک نه و، خوا یې نه بدوله.

مورې خوشاله وو، غم مو نه پېژانده او کله، کله به مو په جنت کوکیو (سپینو پتنګانو) پسې منډې وهلې، د لوبو سامان ته مو هم کوم ضرورت نه درلود، ان هډوکي به مو هم په درد خوړل کېدل او له ځمکې څخه یې د چنجیو د را ایستلو لپاره ښه کار ورکاوه.

لوړه مو نه پېژندله، منډې به مو وهلې، پوندې به مو د وښو له لاسه تکې شنې وې او د شوتلو له خوړلو به مو خوند اخیست.

مورۍ زړور وو ، بمبرۍ (غومبسۍ) به مو بوټولې (کرولې) ، بیا به د ونو تر شا غلي شوو او په هغو لارویو پسې به مو پټ پټ خندل چې له غومبسو څخه به یې منډه اخیسته.

مورۍ ورو ورو لوېدلو ، د پخوا غوندې به مکتب ته تلم او له رڼا سره به مې لوبې کولې، بیا یو وخت د مکتب له درسونو سره ، زمورۍ کور ته یو معلم هم را ته، دی په انګریزي ښه پوهېده ، ماشومان یې هم د کلي تر نورو هلکانو پاک وو او هر چا ته به یې سلام وایه، دی مامور غفور نومېده او خلکو ویل چې د کابل له جګړو څخه را تښتېدلی دی.

زه نه پوهېدم چې د پلار مې ولې یودم انګریزي ته پام شو ، ده به هڅولم چې انګریزي زده کړم، د دې ژبې مختلف کتابونه یې را ته راوړل او څه موده وروسته یې له پاکستان څخه د انګلیسي فیتې (کستې) هم را ته راوغوښتې.

ما به ډېر وخت خپل درسونه ویل، خو بیا به مې هم لوبو ته وخت درلود ، رڼا به مې لیده او تر خبرو مو خندا ډېره وه.

زه به د پخوا غوندې د دوی کور ته ورتلم، پر ملنګ او د هغې پر مېرمنې ګران وم او کله، کله به یې د اوزې یو یو ګیلاس شېدې هم را باندې څښلې.

ملنګ تکړه سړی و ، ټوله ورځ به یې کار کاوه، زحمت یې ایست او سترې به و ، خو هیڅکله یې له ژونده تر خه خوله نه وهله، کومه برخه ځمکه چې به ده کرله، حاصلات به یې تر نورو دهقانانو ښه و ، زمورۍ

ببګار به يې هم وو، باموڼه به يې را ګلول، ژرنده به يې را کوله او په ژمي کې به يې زمو د کوټو له سرونو څخه واوره اچوله.
دی زما پر پلار هم ګران و، په کمه بيه يې خپل زوړ چمبر ورکړ او ژمنه يې ورسره وکړه چې له دهقانۍ څخه به يې نه باسي.
جمال غلی شو، ببرته ګلالۍ ته مخامخ د خړې پر کته کښناست، هغې ته يې وکتل، د پخوا غوندې ځوړند سر ناسته و، جمال ورو وويل:
ـ رڼا لس کلنه وه چې د هغې پلار مړ شو، هغه وخت زه په اوم صنف کې وم، تر ونو لاندې مو سبق وايه چې يودم چيغې شوې، شببه وروسته مو معلم رخصتي اعلان کړه، زه هم په لويانو پسې له کلي ووتم، نه پوهېدم چې څه خبره ده، خو له زاړه چمبره د رڼا د مور چيغې را تللې، کله چې هلته ورسېدم، په انګړ کې يو څوک پروت و، پښې يې له څادره راوتلې وې او ما له خيرنو پايځو څخه وپېژاند چې د رڼا پلار دی.
ملنګ له ونې را لوېدلی و، ده اوزې ته پانې را تويولې چې ښاخ مات شوی و او د دوو ولیو منځ يې يوه تيره مونډه ته برابر شوی و.
په هغه ورځ مې په لومړي ځل د رڼا چيغې واوربدلې، هغې ژړل، خړې سترګې يې سرې وې او ځان يې له ځمکې ځمکې ويشت.
له هغه وروسته د دوی کور ته غم لاره وموندە، خندا ورکه شوه او د رڼا دمور تندی به تل له ګونځو ډک و.

زه به د پخوا غوندې د هغوی کور ته ور تلم، خو نه د لوبو لپاره، په دې خاطر چې د رڼا پام غلط شي او د یو څو شېبو لپاره خپل غم هېر کړي، ما به هغې ته د کیسو کتابونه ویل او په ټولو کې یې د مومن خان او شیرینو نکل خوښ و.

د رڼا مور به څه نه راته ویل، خپلو غمونو په سر اخیستې وه او ډېر وخت به چورتي ښکارېده، هغه په دریو کلونو کې بوډۍ شوه، سر یې سپین شو او تر سترګو یې یوه توره حلقه را وګرځېدله.

رڼا به نور د باندې نه را وته، دا به ډېر وخت له خپلې مور سره ناسته وه، ګرېوانونه به یې ګنډل او له دې لارې به یې یوه ګوله وچه_ لنده پیدا کوله.

وروسته یې د مور په خوی کې یودم بدلون راغی، زما ورتګ به دومره ښه نه وراندې لګېده او کله چې به ما او رڼا خبرې سره کولې، تندی به یې تریو و.

بیا یې یوه ورځ سپین را ته وویل چې اوس ژڼی یې، رڼا هم لویه ده او دلته ستا راتګ ښه نه بولم.

هغه نه وه ګرمه، په کلیوالي ژوند کې که یو شپاړس کلن زلمی له یوې دیارلس کلنې نجلۍ سره ناسته ولاړه ولري، د نجلۍ نوم بد بدی شي.

زه یوه اونۍ د هغوی کور ته نه ورغلم، دا زما لپاره ډېر وخت و، نه پوهېږم چې ولې مې د خوابدون احساس کاوه، زما زړه په رڼا پورې تړلی و او د هغې له لیدو پرته پر سره انګار ناست وم.

ما يوه کلکه بانه پسې غوښته، په لومړي ځل مې له کوره غلا وکړه، ځلور_ پنځه منه غنم مې په جوال کې واچول او يو زېړ مازديګر زاړه چمبر ته ورغلم، رښا له ځا څخه اوبه را ايستلې، کله چې يې راته وکتل، غټې خړې سترګې يې له اوښکو ډکې شوې، په خوله يې څه را نه وړل، خو په سترګو کې يې يو کتاب خبرې وې، د هغې مور ته مې جوال ونيو او په خواره خوله مې وويل چې دا غنم مې مور درته را ولېږل، هغې جوال وروا خيست، خو څه يې ونه ويل.

بيا روان شوم، له دروازې لا نه وم وتلی چې بې اختياره مې ورمېړ کوږ شو، رښا هماغسې ولاړه وه، ما ته يې کتل او په سترګو کې يې پوهولم چې دا هم را پسې خپه ده.

يوه اونۍ نوره هم ووته، زړه مې نيولی و، ټيکه نه راتله، رښا به مې تل په زړه کې ناسته وه، بيا مې لمونځونو ته زور ورکړ، خو کله چې به خدای ته ودربدم، په مسله (جاينماز) کې به مې د رښا خړې غټې سترګې ليدلې.

زه ورو، ورو زهيرېدم، خندا مې هېره شوه، له کاسې څخه به ژر ولاړ شوم او ډېر وخت به دشپې تر ناوخته ويښ وم.

وروسته مې مور ته اند ښښنه ور ولوېده، پلار مې ډاکټر ته بوتلم، دوا يې راکړه، خو په ځان کې مې کوم بدلون ونه ليد، ان د انګريزي معلم مې هم پلار ته شکايت وکړ چې هلک د پخوا غوندې درسونه نه وايي، ده رښتيا ويل، خو زه هم نه وم ګرم، ما چې به په ذهن کې

د انګلیسي کوم لغت سره وارڼاوه، رڼا به تري جوړېده، ر، ڼ، ا (رڼا).

پوره اتلس ورځې مې رڼا ونه لیده، ما په دې موده کې جامې نه کړې بدلې، تر اوبو ونه وتم، وېښته مې ببر وو او له تخرګونو څخه به مې سوړ بوی پورته کېده.

بیا یوه غرمه ناڅاپه له کلاه ووتم، په رڼا ورځ زاړه چمبر ته ورغلم، دروازه خلاصه وه او رڼا له خپلې مور سره په چوتره کې برېستن ګڼډله.

د دوی را ته پام نه و، خپل کار یې کاوه، رڼا ته مې وکتل، تر پخوا ډنګره را ته وایسېدله، رنګ یې ژیړ و او خیرنه ښکارېدله، بیا یې په یوه چرګه پسې لوټه وویشته، چرګې له برېستنې منډه واخیسته او رڼا ماته وکتل.

دا وارخطا شوه، ژر یې ځای بدل کړ، د خپلې مور تر مخې کښاسته، د رڼا را ته شا وه او زه یې د خپلې مور له دیده پټ ساتلم.

یو ګام څټ ته شوم، ببرته مې د کلي خوا ته مخه کړه، خو شېبه وروسته چې مې زاړه چمبر ته مخ ور وارڼاوه، رڼا د بام پر سر ولاړه وه، ما ته یې کتل، ټکرۍ یې په غاړه کې پروت و او تور ویښته یې باد یوې او بلې خوا ته سره اړول.

دا ځل مې څه موده نورهم صبر وکړ، خو یو تریخ صبر.

ما دومره خبرې نه کولې، غلی وم او هر چا به مې د صحت پوښتنه کوله.
کلیوالو خواخوږي راسره ښودله، یوې بوډۍ سپېلنې را ته ولوګول، جانداد د یوناني دوا سپارښتنه را ته وکړه او د کلي د ملاصاحب نظر دا و چې په درنو ځایونو ختلی یې، د پیریانو تاثیر دی او یواځې د تور سیرلي تاویذ دې ښه کولای شي.
بیا به مې پر غاړه یو درې کونجه غټ تاویذ ځړېده، خو زما درد ببل و، چا مرسته نه شوای راسره کولای او خپل زړه مې په خپله خوړ.
خو دا خبره تر ډېره پټه پاته نه شوه، کلیوال و پوهېدل او ځینو ان لاړې را تو کړې.
جمال ته ټوخی ورغی او خبرې یې پرې شوې، بیا پرته له دې چې ګلالۍ ته وګوري، خپلې خبرې یې پسې وغځولې:
ـ د زاړه چمبر دروازې ته مخامخ، شل، دېرش ګامه لرې یو کوچنی خوړ و، په دې ژوره کې به د بارانونو اوبه راتلې او که به څوک پکې ودرېد، تر نامه لاندې به نه ښکاربدل، یو مازدیګر همدغه خوړ ته ورغلم، تمه مې درلوده چې رڼا به د تناره ایرې راوباسي، ما ته د هغې یوځل لیدل هم ښه و او بیا مې یو څه وخت ګذاره کولای شوای.
زه تر مابنامه هلته ناست وم، کله کله به مې غړۍ اوږده کړه، خو د چمبر دروازه خلاصه نه شوه او په پای کې نا امیده کلاته راغلم.
سهار په خړه مې یوې ژړا سترګې رنې کړې، غوږ مې ونیو، د ژړا غږ اشنا غوندې و او کله چې مې پردې ته کونج ورکړ، زړه مې ولړځېد.

د رڼا مورد کلاه په منځ کې ولاړه وه، هغې ژړل او د مور او پلار خیرې مې هم له غوسې ډکې وې.
ما د رڼا د مور خبرې اوربدې، ویل یې چې جمال مې له لور څخه نه کراریږي او تبر مانښام زمورږ د کور تر مخ په خوړ کې چا لیدلی و.
هغې ژړل...خپله ببکسي یې یادوله او کله ،کله به یې له خولې څخه یوه_ نیمه ښیرا هم را ووته.
نه پوهبدم چې زه به چا لیدلی وم، خو دا یو حقیقت و ، زه تبر مانښام د رڼا د لیدو په هیله پوره یو ساعت په خوړ کې ناست وم.
شببه وروسته بوډی په ژړا له کلاه ووته او پلار مې هم د کوټو خواته را روان شو.
زړه مې سستي راکوله، بی واره دربېده او هغه ګړی مې له خدایه مرګ غوښت.
بله چاره نه وه، بړستن مې پر سر راکش کړه او داسې مې وښودله چې ما هیڅ هم نه دي اوربدلي.
شببه وروسته د دروازې کړپ شو ، بړستن په شدت را څخه لیرې شوه، پلار ته مې وکتل، سترګې یې رڼې راختلې وې، د خولې په کونجانو کې یې ځګونه ښکارېدل او په لاس کې یې یوه نرۍ لښته نیولې وه.
ده چیغه کړه !
_دا رښتیا ده چې تبر مانښام د ملنګ دکور مخې ته په خوړ کې ناست وې؟

ما دروغ نه شو ویلای، پلار مې له دوو شیانوبد وړل، سوچ کوپر ورته ښکارېده، دروغ او ناحقه قسم.

یو وخت زمونږ یو درمند وسوځید، لوی درمند و او خروارونه غنم تړي راوتل، پلار مې په غوسه و، دهقان یې راوغوښت، هغه لړځېده، خو خبره یې سپینه وه، ویې ویل چې چیلم یې څکاوه، شاید کوم سوه کی ورباد شوی وي.

پلار مې دهقان ته هیڅ هم ونه ویل، یوائې په دې خاطر چې خبره یې سپینه وه او دروغ نه و پکې ګډ.

ناحقه قسم یې هم نه شو ذغملای، ده له قسم څخه وېره درلوده، قسمونه یې نه خوړل، خو چې په کومه خبره کې به یې قسم له خولې را ووت، بیا یې تاوان ته نه کتل، هر رنګه چې و، قسم یې پر ځای کاوه.

ځکه نو زما سر وځړېد. پر مټ مې نرۍ درد احساس کړ او ورسره مې څنګ ته د لښتې ماته ټوټه ولوېده، دوهم وار یې را باندې وکړ، لښته مې غاړې ته سیخه شوه، خو کله چې یې دریم ځل لاس پورته شو، مور مې را باندې پرېوته.

پلار مې چیغې وهلې، بد رد یې راته ویل او له خولې څخه یې لاړې باد بدلې.

ما هیڅکله هم پلار دومره په غوسه نه و لیدلی، یوائې څو کاله مخکې یې یوه لښته راکړې وه، هغه هم د لمانځه په سر، خو دومره سپکې سپورې مې په لومړي ځل ورځخه اوربدې.

پلار مې یوه شپبه ودرېد ، څه چې په خوله ورتلل، هغه یې وویل او بیا له کوټې وو ت.
ما ټوله ورځ له کوره دباندې تېره کړه، په فصله کې تر یوې ونې لاندې ناست وم او پر خاورو مې لیکې ایستلې.
ماخستن مې هم پلار ونه لید ، مور مې کوټې ته ډوډۍ راوړه او وروسته له هغه مې تر نیمې شپې سترګې رنې وې.
سهار مې په نه زړه د مکتب کتابونه را واخستل، کله چې تر ونو لاندې کښناستم، یو همزولی مې راته موسک شو او بیا یې په ټیټ غږ راته وویل چې مزې دې وکړې، مزې. رنا....
د رنا د نوم اخستلو ته مې نه پرېښود ، له سوک سره د هغه له پزې وینو داره وکړه او خبره نوره هم خرابه شوه، هلک هم لاس را واچاوه او څه چې په خوله ورتلل هغه یې وویل، ده وهلم، خو زما لاس او پښې د هغه په خبرو بې سیکه شوې وو.
" ما ولیدې، ته په خوړ کې غلی وې،هلته نور څه و؟ هه ! ته د کونډې له لور سره تار لرې، زما له ډېره وخته درباندې پام دی... "
زه ببرته کور ته راغلم، ښې ژامې مې درد کاوه او له لاړو سره مې وینه لیدل کېدله.
برج ته وختم، هغه وخت دلته یو زوړ کټ پروت و ، اوږد وغځېدم او فکرونو په مخه کړم، ما د رنا په اړه فکر کاوه، هغه بدنامه شوې وه او ددې بدنامۍ مسول زه وم.

زه تر ډېره پروت وم، فکر مې کاوه او په پای کې دې نتیجې ته ورسېدم چې رڼا به نور غم ته نه ورکوم.
ما خستن مې مور ته وویل چې له رڼا پرته ژوند نه شم کولای.
سهار وختي مې پلار خپلې کوټې ته ور وبللم، دهغه په سترګو کې د کاوړ کومه نښه نه ښکارېده او په مهربانۍ يې له چايو ډکه پیاله رابېرته کړه، دی یوه شېبه غلی و، بیا يې په خوابدي غږ وویل چې زما عزت ته وګوره، شمله مې مه را ټیتوه!
ما یوائې ورته کتل.
ده پخوانۍ خبرې راواخیستې، دخپلو مړو زامنو یاد يې تازه کړ او په ژړغوني غږ يې وویل چې ټوله تمه يې ما ته ده.
بیا يې یوه داسې خبره له خولې را ووته چې ما تر هغه وخته نه وه اورېدلې، ویل يې چې تا به د دولسم صنف له خلاصېدو وروسته لندن ته لېږم، زه له پخوا راهیسې له خپل ورور سره د لیکونو له لارې تماس لرم، مورۍ څو کاله مخکې لا فیصله سره کړې وه، تا ته به خپله ورېره کوم.
پلار مې خبرې کولې، د هغه شونډې خوځېدلې، خو ما هیڅ هم نه اورېدل او شېبه وروسته پخپله کوټه کې پروت وم.
جمال ولاړ شو، د خپل ځړېدلي څادر پیڅکه يې ورټوله کړه، تر ځان يې تاو کړ، وروسته دکړکۍ ترڅنګ ودرېد، سپوږمۍ نوې را ختلې وه او په کلي کې لا د یوه څراغ تته رڼا ښکارېدله.

بيا يې غړۍ اوږه کړه، وتلی چمبر ګوښی ولاړ و او پر ختيځ د بوال يې د سپوږمۍ سپينه ڼا لګېدله، وروسته ببرته په خپل ځای کښناست، يو سوړ اسوبلی يې ويست او ورو يې وويل:

ـزه تر هغه وخته په دې نه پوهېدم چې د پلار مې څنګه له انګليسي سره جوړه وه، خو د هغه خبرو په هرڅه پوه کړم، ده لا پخوا زما د راتلونکي په اړه فکر کړی و.

زه هغه وخت په يولسم صنف کې وم، د مني دوهمه مياشت وه او کلنيو امتحانونو ته لنډ وخت پاتې و، خو ما پرېکړه وکړه چې هيڅکله به دولسم صنف ته ونه رسېږم، بيا مې د کتاب مخ هم ونه کوت، خو د پلار له وېرې به مکتب ته ورتلم.

زه به ډېر وخت يوائې وم، خو کله کله به مې خپل دوه ـ درې د راز همزولي او جانداد ليدل، له دوی سره به کښناستم، هغوی زما په درد خبر و او ملنډې يې نه راباندې وهلې.

بيا مې امتحان ورکړ او نتيجه يې دا وه چې په دريو مضمونونو کې پاتې وم، يوځل مې بيا پلار ته غوسه ورغله، داځل يې لښتې ته لاس نه کړ، خو په ټينګه يې را ته وويل چې د ژمي په رخصتيو کې به د مشروطې امتحانونو ته تياری نيسې!

ژمی راغی، واورې اوورېدې، خو ما د کتاب پاڼه هم وانه ړوله، ډېر وخت به پر توده تاوخانه پروت وم، مور به مې نصيحت را ته کاوه، په غير مستقيمه توګه به يې د خپل خاوند طرفداري کوله،

زما راتلونکي ژوند ته به هیله منه وه او ټول ارمانونه یې په ما پورې تړلي ښکاریدل.
خو زما فکر بل لوري ته و ، د ژوند لپاره مې یوه بله لاره ټاکلې وه، داسې یوه لاره چې د پلار او مور مې نه وه خوښه.
د مشروطې امتحانونه واخستل شول، ما سپینې پانې ورکړې، خو کله چې درسونه پیل شول، نوم مې د دولسم صنف په حاضرۍ کې لیکل شوی و.
حیران شوم، معلمانو ته مې وویل چې ما یوه سوال ته هم ځواب نه و لیکلی، خو دوی ویل چې ته تکړه یې او باید په دولسم صنف کې کښنې.
ما به څه ویل؟ پوهیدم چې دا مې د پلار کار دی او د هغه په خبرو کې معلمانو هیڅ هم نه شو ویلای.
ورځې تیریدې، پوره پینځه میاشتې مې رنا نه وه لیدلې، خو د جانداد له خولې به خبریدم چې تر پخوا زهیره شوې ده، تل ژاړي او موریې په تریو تندي خبرې ورسره کوي.
یوه ورځ مې د جانداد په خوله هغې ته یو پیغام ورولیږه:
یا مرګ یا رنا !
له هغه وروسته به جانداد راته ویل چې د نجلۍ تمه پیدا شوې ده او رنګ یې ورځ په ورځ ښه کیږي.
خو زه ورو ، ورو کمزوری کیدم، په نه خبره به غوسه راتله او تر خپله وسه به مې د پلار له دیده ځان پټ ساته.

څلورنيم مياشتنې امتحانونه هم را ورسېدل، خو کله چې نتايج اعلان شول، خوله مې له حيرانۍ نه سره ټولېده، زه په يوه مضمون کې هم پاتې نه وم.

څه موده نوره هم تېره شوه او بيا يوه ورځ چا راته وويل چې زمونږ څو تنه کليوال ايران ته روان دي، بله چاره نه وه، پوهېدم چې پلار مې ضرور د دولسم صنف سند را ته اخلي، خو ما نه غوښتل چې د هغه پلان عملي شي، ځکه مې ايران ته د تګ نيت وکړ او يو خړ سپېده چاودپه پټه له کوره ووتم.

له کليوالو سره د ولسوالۍ په بازار کې ملګرى شوم، زمونږ موټر ډېر وځنډېد، لمر را وخوت، خو مسا پر لا نه وو پوره.

کله چې موټر حرکت وکړ، يوه ټيوټا لنډه راوګرځېده او زمونږ لاره يې بنده کړه، په ما پسې مې پلار څو کليوال را لېږلي وو، خداى خبر چې دى به چا خبر کړى و، خو کليوالو زما د سفر ملګرو ته وويل چې که مو جمال درسره بوت، نو د ملک عبدالکريم بدي مو مبارک شه.

کله چې کور ته راغلم، پلار مې په چوتره کې ولاړ وليد، تندى يې له ګونځو ډک و او په خشکه يې را ته وويل چې څه غواړې؟

ما هم لنډ ځواب ورکړ:

ـ رښا!

پلار مې په هماغه شېبه هيڅ ونه ويل، خو د غرمې د ډوډۍ پر مهال يې په کلکه را ياده کړه چې رښا دې له زړه وباسه! نه زمونږ کور کومه

يتيم خانه ده او نه هم ديوې خوارې کونډې لور د ملک عبدالکريم خان کلاه ته را ودبدی شي.

ما يوائې ورته وژړل، خو ماخستن مې مور ته وويل چې ډېر ژر به دا کور پرېږدم.

له هغه وروسته به مې پلار هره ګړۍ پوښتنه را پسې کوله، په ما پسې يې جاسوسان واچول او ان له ډېرې وړې خبرې به هم خبرېده، دی پوهېدلی و چې نه انګريزي وايم او نه مې هم د مکتب له کتابونو سره جوړه ده، په دې خبره ډېر ځورېده، کله کله به يې خشکه را ته کوله او چې خشکې به کار ونه کړ، بيا به يې په پسته ژبه راته ويل چې زما خير غواړې.

يوه ورځ مې پلار له کوره ووت، يوه اونۍ ورک و ، مور مې راته ويل چې پاکستان ته تللی دی، خو زه يې د تګ په علت و نه پوهېدم، د هغه په غياب کې د کور پرېښودل هم را ته ګران و ، خو کله چې ببرته راغی ، په هماغه ګړۍ يې خپلې کوټې ته وروغوښتم، را ياده يې کړه چې له قاچاقبر سره غږېدلی يم، اته لکه کلدارې مې پېښکې ورکړې دي او ته بايد له امتحانه وروسته لندن ته لاړ شې !

پلار مې ډېرې خبرې وکړې، خو کله چې يې خوله ستړې شوه، زما نظر منفي و.

يو ځل بيا کاوړ ورغی، سپکې سپورې يې راته وويلې او له خولې څخه يې ځګونه باد شول.

څو ورځې وروسته يې بيا ور وغوښتم، دا ځل يې تندی غوړېدلی و او په پسته ژبه يې راته وويل چې سمه ده، رنا به دې کور ته راشي، خو په يوه شرط !

دا چې ما هغه ګړۍ څنګه احساس درلود ، نه شم ويلای، خو پوهېدم چې په ژوند کې مې دومره خوشالي نه وه ليدلې، زه د هغه هر شرط ته تيار وم.

پلار مې را يادە کړه چې لندن ته به ځې، دليل يې دا وچې له يوې خوا يې تاوان شوی او له بل لورې يې په بهر کې د زوی لوړې زده کړې لويه هيله ده، دا يې هم وويل چې تر اوسه لا دواده نه يې، رنا هم کوچنۍ ده او دوه کاله وروسته به دې کوژده او واده يوځای وي.

ما هم شرط ورته کښښود ، دا چې کوژده به اوس وي، خو واده ته کلونه صبر کولای شم.

پلار مې په خندا راته وويل چې زما ژبه، ژبه ده، هيڅوخت له خپلې خبرې نه اوړم.

زه په دې پوهېدم، خو د لا ډېر ټينګار لپاره مې د قسم د خوړلو ورته وويل.

د هغه په ټنډه کې ګونځې پيدا شوې، يوه شببه غلی و ، ځمکې ته يې کتل، خو بيا يې سر پورته کړ او په خشکه يې راته وويل چې سمه ده ! دغزني په اولياوو لو (قسم) درته کوم.

د پلار په قسم کې مې نور څه نه شو ویلای، د هغه لاسونه مې ښکل کړل او په منډه له کلاه ووتم، جانداد مې خبر کړ، دی هم بې له ځنډه زاړه چمبر ته روان شو.

له هغه وروسته مې یوځل بیا ژوند ته تمه پیدا شوه، له درسونو سره مې زړه وتاړه، تل به مې کتاب مخې ته نیولی و او د مور او پلار منونکی زوی وم.

کلني امتحانونه مې ورکړل او بیا داسې ورځ هم را ورسېده چې په سبا یې باید ما کلی پرېښی وای.

په هغه ورځ ډېر خواشینی وم، د رنا لرې والی مې نه شو زغملای، خو کله چې به د پلار قسم را یاد شو، ځان ته به مې تسلي ورکوله او راتلونکي ته به په تمه وم.

ما سپېښین مې د جانداد په واسطه رنا خبره کړه چې غواړم درسره وواینم.

ماخستن ناوخته له کلاه ووتم، د چمبر دروازه خلاصه وه او د رنا له رالیږل شوي پیغام سره سم، باید کا دانې ته ورغلی وای، همداسې مې وکړل، تپه تیاره وه، هیڅ هم نه ښکاربدل، زړه مې لړځېده، پر پروړه کښناستم او د رنا د راتلو په تمه پاتې شوم.

ښه شېبه ووته، بیا مې د پښو ښکالو تر غوږ شو او شېبه وروسته مې یو وارخطا غږ واورېد:

_جماله!

ورو مې وتوخل، دروازه خلاصه شوه او ورسره مې سلګۍ واورېدې، ولاړ شوم، په توره شپه کې مې لاسونه وغځول، ګوتې مې له یو چاسره ولګېدې، ورو ژړا مې واورېده او شپبه وروسته مې د رڼا سر پر تټر پورې ولګید.

ما په لومړي ځل رڼا په غېږ کې ونیوله، دواړو ورو، ورو ژړل، بیا زه غلی شوم، خو رڼا لا اوښکې تویولې او شپبه وروسته مې تټر د هغې په اوښکو لوند شو.

وروسته مې د رڼا سر ورو له خپل تټره ببل کړ، دواړه پر پروړه کښناستو، خو د رڼا سلګۍ نه دربدلې، ښه شپبه نوره هم ووته، رڼا ورو، ورو ژړل او بیا یې په غریو کې وویل چې کاشکې تل وړکتوب وای.

زړه مې درد وکړ، یو ځل مې بیا د رڼا سر خپل تټر ته رانیږدې کړ او له دې سره د نجلۍ ژړا زور ونیو، ژړا یې نه تم کېده، زما هم ستړګې ډکې وې او په دې ژړا کې ډېر وخت ووت.

وروسته رڼا ولاړه شوه، اورلګیت یې ولګاوه او په کونج کې مخکې ایښودل شوې لمپه یې بله کړه.

په بیړه مې وره ته وکتل، د دړې له چولو څخه رڼا وتله، ولاړ شوم او خپل څادر مې په وره پورې را وځړاوه.

ببرته پخپل ځای کښناستم، نجلۍ ته مې وکتل، ډنګره شوې وه، خو ښکلې ښکارېده او تر غټو خړو ستړګو یې تور او اوږده بانه را تاو وو.

زه تر ډېرو هلته کښناستم، له رڼا سره مې خبرې وکړې، په وار، وار مې د خپل پلار قول وریاد اوه او ډاډ مې ورکاوه چې یوائې دوه کاله نور هم صبر وکړه.

ما رڼا ته ترهغو خبرې وکړې چې سلګۍ یې په موسکا بدلې شوې، له کا دا نې د راوتو پر مهال مې هغې ته خپل یو عکس ورکړ، دا د لستونې د کمرې په واسطه اخستل شوی تور او سپین عکس و، هغې عکس پر ټټر پورې ونیو او کله چې یې دوروستي ځل لپاره راته وکتل، غټې خړې سترګې یې له اوښکو ډکې وې.

سهار په خړه مې کلاه پربښوده، له کلي ووتم، ښه شېبه مې مزل وکړ، بیا مې شا ته وکتل، له کلي د راوتلي ګوښې ولاړ چمبر د بام پر سر یو څوک ولاړ و.

جمال غلی شو، څراغ ته یې وکتل، پلته سوځېدلې وه، څراغ یې ورپورته کړ، له تبلو تش و، ببرته یې پر خپل ځای کښښود، پلته یې پورته کړه او ویې ویل:

ـمورۍ څلور تنه وو، په سترو لارو مو مزل وکړ، له پاکستانه ایران ته واوښتو، هلته مو د پولیسو لخوا وهل وخوړل، د ترکیې په غرونو کې مو لار غلته کړه، له یونانه وروسته سمندر توپاني شو او په پای کې له یوې میاشتې سترې او خطرناک سفر وروسته لندن ته ورسېدو.

هغه مهال په افغانستان کې د طالبانو واکمني وه، جګړې زور نیولی و او په غربي هیوادونو کې به افغانانو ته دومره ستونزې نه پیدا کېدلې.

ستا پلار هم مرسته را سره وکړه، مکتب ته یې بوتلم، انګلیسي مې یوځه ښه وه، امتحان یې رانه واخیست او په لسم صنف کې یې ونیولم.

هلته ما یو واقعي ښار ولید، هوایي سړکونه، ترځمکې لاندې روان اورګاډي، ښکلي تعمیرونه، دا هرڅه عصري جوړ شوي وو، خو ما دومره خوند نه ورڅخه اخیست، زما په زړه کې به ترکلي وتلی زوړ چمبر ولاړ و او ډېر وخت به مې د رڼا په اړه فکرونه وهل.

زه به غلی وم، خپل درسونه به مې ویل او زړه ته به مې ډاډ ورکاوه چې دوه کاله دومره وخت نه دی، له رڼا سره به واده وکړم او هڅه به مې دا وي چې هغه هم لندن ته راولم.

یو کال ووت او زه یولسم ته کامیاب شوم، تر دې دمه مې انګلیسي ښه شوې وه او په درسونو کې هم بد نه وم.

هغه وخت په ټول غزني کې ټلیفون نه و، مسا پرو ته به لیکونه یا فیتې (کستې) ورلیږل کیدې او که به خبره ډېره بیړنۍ وه، نو د یوه ټیلفون لپاره به خلک پاکستان ته تلل، په یوه کال کې مې یوائې یوځل پلار له کویټې تیلفون را ته وکړ، دی ډېر وغږېد، د کور ټول احوال یې راکړ، خو کله چې مې د رڼا پوښتنه ورنه وکړه، اړیکه پرې شوه.

اته مياشتې نورې هم ووتې، دوه درې ليکونه مې د پېښور له لارې د خپلو خپلوانو په پته، کور ته ولېږل، خو ځواب يې را نه غی، زه خواشينی وم، زړه مې له اندېښنو ډک و، خو بيا به مې هم ځان ته ډاډ ور کاوه چې پلار مې ژبه را سره کړې او دی به له خپلې خبرې نه اوړي!

يوه بله مياشت هم ووته، ما دولسم نوی خلاص کړی و او پوهنتون ته مې تياری نيوه ،چې يو مازديگر ستا پلار يو پاکټ را ته و نيو، پر پاکټ د پاکستان او لندن د پوسټ ټاپې لګېدلې وې، خپلې کوټې ته لاړم، په بيړه مې پاکټ خلاص کړ، يوائې يوه فيته پکې پرته وه، فيته مې ټيپ ته ور واچوله، ښه مې په زړه دي، د عبدالله مقري يوه سندره وه:

هرڅه به هېر شي نه هېريږي وطن
د مسا پرو به يادېږي وطن

بيا يودم ساز قطع شو، پلار مې د السلام عليکم په ويلو سره خبرې پيل کړې، غږ يې خواشينی و او د کور د حال احوال يې اړه لنډ وغږېد، وروسته يې په غريو کې يوه خبره له خولې را ووته:

" زويه! رنا ناپاکه وخته، هغه يې له خيرو چرسي سره په کا دانه کې ونيوله "

ما به څه حال درلود! په دې زه هم نه پوهېدم، لېونی وم، په سد وم که نشه؟ خدای خبر، دومره پوهېدم چې هيڅ هم نه وينم، په زړه کې بيداره وم، خو لاس او پښې مې له حرکته لوېدلې وې، وخت هم نه

راته مالومېده، سهارو، غرمه وه، که ماخستن! هرڅه تک تور بربښبدل، زړه مې راته ویل چې چیغه کړه! خو له خولې څخه مې غږ نه راووت، پر مټ مې خوله ولګوله، خو د درد احساس راته پیدا نه شو، نه پوهېدم چې څومره وخت به وتلی و، خو یو وخت مې یو تت ساز غوږو ته راته او چې کله مې سترګې رنې کړې، پر کینه خوا رنګ پروت وم.

په زړه کې را تېره شوه، ایا خوب مې لید؟ ژر مې د ټایپ پر بټنه ګوته کېښوده، فیته مې مخکې تېره کړه او کله چې مې د سر لخوا پر دوهمه بټنه فشار راوړ، د پلار غږ مې واورېد:

"هغه یې له چرسي خیرو سره په کا دانه کې ونیوله، د غزني په اولیاوو لو (قسم) درته خورم، که زما په ویلو کې کوم شک درلوېږي، د خپلې مور خبره خو به منې!"

په فیته کې یوه لنډه وقفه راغله، بیا مې مور یو اځې یوه خبره وکړه! "رښتیا وایې!" وروسته یې یودم وژړل.

بیا ټیپ بند شو، یو لنډ ساز راغی او وروسته له هغه د ریکارډ سویچ وهل شوی و، لومړی مې د غوا رمبړه واورېده، بیا د ماشومانو د لوبو شورماشور، ورپسې د چیلم د څکولو غږ، ټوخی او دا جملې:

"زه خیرمحمد یم، د کوندې لور چا نه کوله، هیله یې ختلې وه، زه وربانديې مهربانه شوم، رنا اوس زما نښځه ده."

له دې وروسته هیڅوک هم نه و غږېدلي، د فیتې دواړه خواوې د مقري له سندرو ډکې وې.
ما ماته خوړلې وه، له ځانه، له رنا او له وطنه مې ورټ وشو، په خیال کې مې رنا څو ځله تر غاړې ونیوله، هغې به لاس اوپښې وهلې، له حرکته به ولوېده، خو ما به ېېرته راژوندۍ کړه او بیا به مې د هغې غټې خړې سترګې په ګوتو را وویستې.
ماته ژړا راتله، خو ژړلی مې نه شوای او دا تر ټولو تریخ درد و.
جمال یوه سړه ساه واخیسته او خپلې خبرې یې پسې وغزولې:
_له هغه وروسته مې په زړه کې د رنا په ځای تیاره خوره شوه، ان د قره باغ نوم هم بد راباندې لګېده او فکر مې وکړ چې خدای زما لپاره کومه خوشالي نه ده لیکلې.
جمال خپل تندي ته لاس ونیو، یوه شېبه غلی و، خو بیا یې یودم وژړل، ګلالۍ په ېېړه هغه ته وکتل، جمال په ژړا کې چیغه کړه!
_خو دا هرڅه دروغ وو، پلار مې دوکه راکړه، ده خپل قسم مات کړ، رنا پاکه وه، پاکه وه، پاکه...
جمال د یوه ماشوم غوندې ژړل... او د ګلالۍ سترګې هم له اوښکو ډکې وې، ښه شېبه ووته او بیا جمال په غریو کې وویل:
_دا زما د پلار لخوا یوه جوړه شوې ډرامه وه، بله چاره یې نه لیده، چرسي خیرو ته یې دوه لکه روپۍ ورکړې وې، یو اځې په دې خاطر چې له رنا سره واده وکړي، کونډې هم څه نه و ویلي، دا یې خپله پرده ګڼله، هغه پوهېده چې یوه بدنامه نجلۍ له چرسي خیرو پرته

بل څوک نه کوي، بوډۍ د غمونو له لاسه دومره بې سبکه شوې وه چې دخپلې لور د واده په دوهمه یې ساه ورکړه.

اه رڼا ! ته به ما وبښې !

جمال په زوره وژړل او خبرې یې پرې شوې، ده تر ډېرو ژړل...وروسته یې د څادر پیشکه پخپلو سترګو تېره کړه، پرته له دې چې ګلالۍ ته وګوري، ورو یې وویل:

ـ په دې خبره ټول کلیوال پوهېدل، خو زما د پلار له وېرې چا څه نه راته ویل، ځان ته یې جنجال نه پیدا کاوه، خبره هم تېره وه او زه وروسته پوه شوم چې پلار مې ولې له کلیوالو سره ګونبسی نه پرېښودم، حالات نه و خراب، دی وېرېده چې څوک به د رڼا نوم منځته را واچوي او دده دروغ به سپین شي، ان کله چې په لندن کې وم، لا قره باغ ته زما په راتګ نه و خوشاله، بانه به یې دا وه چې حالات ښه نه دي، خو کله چې مې له تا سره کوژده وکړه، بیا هیڅ خبره نه وه.

جمال ولاړ شو، ګلالۍ ته یې وکتل، د سوځېدلې پلتې سره او تته رڼا یې پر مخ لګېدله، ورو یې وویل:

ـ کومه بله پټه خبره نشته، په څه چې زه پوهېدم اوس ته هم پوهېږې، ستا خپله خوښه، ترسهاره وخت لرې، فکر وکړه، تصمیم دې خپل دی، زه به تر اتو بجو درته ماتله یم.

جمال ګام واخیست، وره ته یې لاس ورو غزاوه، خو یو دم ودرېد او ویې ویل:

ـهو رښتيا ! يوه خبره مې هېره شوه، پاڼه هم راسره بيايم.
ګلالی ـ په حيرانۍ ـ ورته وکتل.
جمال زياته کړه:
ـما لندن ته څو ځله ټيلفون وکړ، ملګري دې خدای ژوندي لري، دوه اونۍ مخکې مې رڼا ته پاسپورټ جوړ کړ، اوس شپږ مياشتنۍ وېزه ورته راغلې ده، بيا به يې يوه دايمي چاره وکړم، غواړم چې پاڼه د خپل اولاد غوندې وروزم، خدای مهربانه دی، ګوندې رڼا به مې د هغې په خاطر وبخښي.
جمال دا وويل، مخ يې واړاوه او پر زينو کښته شو.

سهار په اته بجې يو کوچنی موټر له کلي ووت، شپبه وروسته د يوې ټيټې غونډۍ خوا ته ور تاو شو، له موټره درې تنه کښته شول، جمال، ګلالۍ او پاڼه.

ګلالۍ د موټر ترڅنګ ودرېده، خو وړه نجلۍ او ځوان د غونډۍ سر ته ور وختل.

دوی لنډه شپبه دیوه قبر ترڅنګ کښناستل، د قبر پر سر ټرلې سپینه ریتاړه (ریښکۍ) لا پاکه وه او پر خړه خاوره يې د نورو قبرونو غوندې بوټي نه وو را شنه شوي.

جمال او پاڼې یوه شپبه اوښکې تویې کړې او بیا مخ پر ځوړ د موټر خوا ته ګرځندي روان شول، خو نجلۍ به کله، کله شا ته مخ واړاوه او شنو زرغونو جنډو ته به يې وکتل.

په برج کې دوه تنه ولاړ وو، یو په عمر پوخ، چاغ او ګردی سړی او بله هم یوه سپین سرې نښځه، د دوی سترګې له اوښکو ډکې وې، ورو، ورو يې ژړل او په موټر پسې يې تر هغو کتل چې تر یوې غونډۍ پناشو.

پای

د ۱۳۸۲المریز کال د حوت اتلسمه_ کابل_ خپرخانه

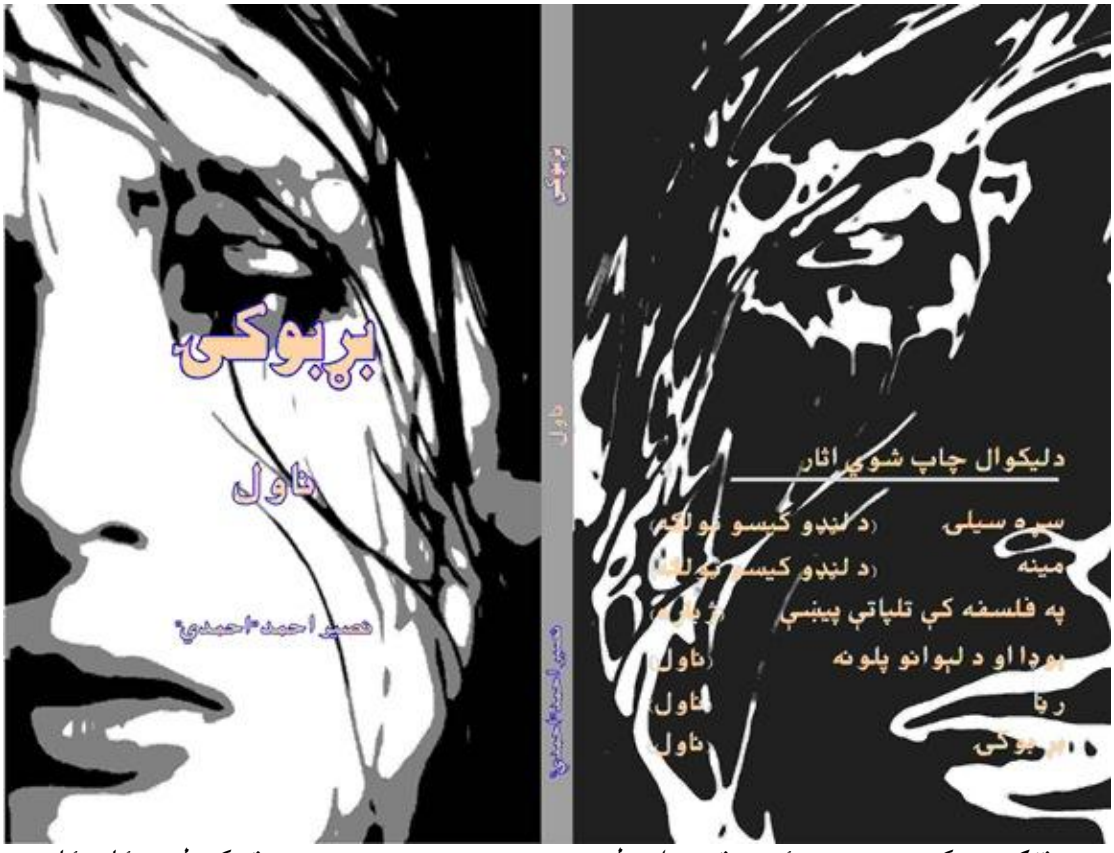

په یوه تنګه دره کې دری خړ پوڅي موټر روان ول، په دوی پسې سپېرې دوړې پورته کېدلې ، ځای ځای به ودرېدل، بېرته به د ماشین خړ پورته شو، بیا او په دوړو لړلو ټایرونو به حرکت وکړ، پر لوړو ژورو به وختل او د سړک غاړو ته پر سپېرو ډبرو به خړ پوتی پرېووت...

ناڅاپه د وړو ماشینګنو ډزو ازانګې خورې کړې، موټرې ودرېدلې، دروازې خلاصې شوې ، د یوه موټر ترمخ د توغوندي ګولې ولګېدې، دوړې پورته شوې، په غړه کې د الله اکبر چیغو زور ونیو او لاندې وېرېدلو تیرو کوکو دره په سر واخیسته...

عسکرو د غټو تیرو شا ته مورچې ونیولې، له ډبرو سپین سوکې بادبدل او د دري پر سر، ډبر پورته یوه خړ ټپوس وزرونه غوړولي وو.

جګړه په شدت روانه وه، له پورته پر سړک مرمۍ اورېدې ... له لاندې مشینګنو پورته خولې نیولې وې، له میلونو څخه یې اورونه بادبدل.

ناڅاپه د هلیکوپټرو دروند غږ دره ولړزوله، د غړه پر ډډه پرله پسې راکټونه ولګېدل، لویې، وړې تیږې بېلې شوې، د تیرو چرو نرۍ شنهاري واوربدل شو، عسکرو منډه کړه، د موټرو دروازې پسې پورې شوې، ټایرونه تاو شول او په لنډ وخت کې خړه دره له شور ماشوره تشه شوه..

تر ډېره چوپه چوپتیا وه، وروسته یوه کارغه ناره کړه ، کاغ ..کاغ ..کاغ... بیا د وړو تیرو دښوېدو غږ پورته شو، لس دولس تنه یو په بل پسې لیکه روان وو، ټولو اوږدې ږیرې درلودې، پټکي یې ترلي وو او د ماشینګنو خولې یې لاندې د سړک خواته اړولې وې.

دوی په کوزېدو کې احتیاط کاوه، کله کله به یې په لوبو تیرو پسې لاسونه نیول، هر یوه هڅه کوله چې د خپل بدن توازن وساتي.

وروسته دوه تنه پورته ودرېدل، نورو ځانونه لاندې سړک ته ورسول. دوی وارخطا وو، شاوخوا یې کتل، یو تیت شو، له خاورو یې توپانجه ورپورته کړه، بل یوه مشینګنه ومونډله، درېیم هم یوې اوسپنیزې خولې ته لاس کړ.

دا وخت یوه چیغه کړه!

_وینه ، وینه شته؟

ټولو ورته وکتل، څېرې یې نهیلې وې.

سړي لاړې تو کړې:

_تو، لعنت دي وي په دي سرکوزو، بچ شول.

د یوه بل شوندې وخوځېدې:

_دلته پاتې کیدل خطرناک ده، باید لاړ شو.
یودم دزې شوې، ولاړو کسانو منډه کړه، تر تیرو پټ شول، د ماشینګنو خولې یې پورته ونیولې، لوړ ولاړ ملګري یې یوې خوا ته دزې کولې، وروسته یې چیغه کړه!
_کاپړ دی، ویې ولئ!
ناره شوه!
_چیرته؟!
_لمر خاته ته، د هغې تیرې پرښې ترشا.
د ماشینګنو خولې د پرښې خواته تاوې شوې. په اوږده ولاړه تیره لسګونو مرمۍ ولګیدې. یو دم چوپه چوپتیا شوه. پورته ولاړ سړي ناره کړه!
_تر اوسه لا هلته دی!
له لاندې یوه چیغه پورته شوه!
_نو څه ته ګوري ! ویې وله ! مردار یې کړه!
سړي په لوړ غږ وویل:
_له دې ځایه نه ښکاري.
دري تنه له خاورو پورته شول، لمر خاته خوا ته یې منډه کړه، نورو په ولاړه پرې ښه دزې وکړې. مقابل لورې کوم غبرګون ونه ښود.
یو ځل بیا چوپه چوپتیا شوه، یوه راکټ ته مرمۍ وروا‌چوله، بل پر اوږه لاس ورکې‌ښود، ورو یې وویل:
_ملګري مه ژوبلوه، پرښې ته نږدې دي

داوخت د ولاړې دېرې له یوه کونجه دوه لاسونه را ووتل، وروسته یوه اوسپنیزه خولې لمر ته وبرښې‌ده، بیا اوږې، تټراو ځنګونه ښکاره شول، د پرښې تر څنګ یو عسکر ودرېد.
هغه په بیړه خپل لاسونه پورته ونیول، یو دم چیغه شوه، نږدې کسانو منډه کړه، یوه د کلاشینکوپ پر کنداغ وار پرې وکړ، د عسکر له خولې وینو داره وکړه، پرمخې ولوېد، بل یې پر ملا ګوندې کیښودې، لاسونه یې شاته ور واړول، دا وخت نورو کسانو هم منډه وروا‌خیسته، دیوه په لاس کې چاړه وه، نورو د مشینګنو پر ماشو ګوتې ایښې وې، کله چې ډله ور ورسې‌ده، پر پراته عسکر ور پرېوتل، د سوکانو او لغټو وار نه کیده، یو درونډ سوک د عسکر ژامې ته سیخ شو، خولې یې له سره ورغړېده او پر خړو خاورو توري څنې پریوتې.
یوه چیغه کړه!
_نجلۍ ده.
* * *
نجلۍ سترګې رنې کړې، تنه رنا وه، لږ وخوځیده، په اوږه کې یې نرۍ درد تیر شو، بې‌رته پرېوته، چت ته یې وکتل، تیرې دېرې راوتلې وې، مغزې (ورمې‌ږ) یې کوږ کړ، په یوه نمجنه سمځه کې پرته وه.
د پښو دربې یې واورېد، بانه یې سره وروستل، لنډه شې‌به ووته، پر مخ یې سړي اوبه تویې شوې، سترګې یې رنې کړې، دوه تنه یې سر ته ولاړ ول، یوه مشینګنه ورته نیولې وه، د بل په لاس کې یو پلاستیکي خیرن سطل ښکارېده.
یوه چیغه کړه!
_پورته شه!
نجلۍ په راوتلو ردو سترګو ورته کتل.
بل وویل:
_زموږ په ژبه نه پوهیږي.
د توپکوال شوندې وخوځې‌دې:
_په زور یې ولاړه که!
سطل په لاس سړي وویل:
_نشم کولای، نجلۍ ده!
توپکوال د توپک په میل وو هله!
نجلۍ کې‌ناسته.
سړي اشاره ورته وکړه چې له سمځې ووځي.
نجلۍ ولاړه شوه، د ملا درد ځای پر ځای کینوله، بیا یې پر پښو زور راووست، دوه دري ګامه یې واخیستل، سر یې وګرځید، په تیره پوري یې لاس ونیو.
سطل په لاس سړي وویل:

_نه شي تلای.
توپکوال په ملنډو ور غبرګه کړه!
_ اوس به یې لاړې ته راولم.
یودم یې د مشینګنې ګیټ کش کړ، چیغه یې کړه!
_ځي که دې غلبیل کم!
نجلی ولړزېده، په رنګو ګامونو له سمځي ووته
سترګې یې د لمر رنا ته وبرېښیدې، شاوخوا یې وکتل، سپیره غر و، پنځه شپږ وسله وال یو ځای پر
یوه هواره تیږه ناست وو، کله چې یې نجلی ته وکتل، سرونه یې وځړېدل، د نجلی ځان ته پام شو، دګرېوان
پاسنی درې تنی یې شلېدلې وې او تور لانده ویښته یې پر تټر پراته وو، ورو یې دګرېوان دواړه خواوې سره
ور وستې، پر اوږه یې څه ولګېدل، یوه سپینه ټوټه یې پر سترګو پرېوته، اوږې ته یې لاس کړ، یو نرۍ
څادر و، شاته یې وکتل، تر څنګ یې یو په عمر پوخ سړی ولاړ و، له سپینې لونګۍ یې په نکریزو رنګ کړې
سړې څنې راوتلې وې، په کین لاس کې یې مشینګنه ښکارېدله.
نجلی په څادر کې ځان وپېچه، ولاړ سړي خپلو ملګرو ته اشاره و کړه، په دې نارینه غږ یې وویل:
_څه وایاست؟ د کوم وطن درته ښکاري!
دوه تنه له تیږې را ولاړ شول، ولاړ سړي ته نږدې ودرېدل، یوه یې وویل:
_ما ولیده، پر مټ یې د امریکایانو ټاپه ده.
بل په خبره کې ورولوید:
_نه یې منم، امریکایان د بیزو ګانو غوندې سره دي، خو دا له رنګه موږوالو ته ورته ده.
د تیږې پر سر یوه ناست ځوان ناره کړه!
_په کاپرانو کې هر ذات پیدا کیږي، یوه ګولۍ یې وولئ او سپیو ته یې واچوئ!
یوه بل وویل:
_رښتیا وایې، تر څو به یې راسره ګرځوو
د سرو څنو لرونکي سړي وویل:
_موږ باید خپل مشران خبر کړو، پرېکړه د هغوی په لاس ده، که یې وژله ، که یې له نورو بندیانو ورونوسره
تبادله کوله، ما اوږېدلې چې کوپارو ته خپل کسان ډیر ارزښت لري.
د یوه شوندې وخوځیدې:
_هر رنګه چې وي ، خو له دې ځایه یې ورکه کړئ، په مرکز کې د دې ښځې موجودیت ښه نه دی..
د نګ سړی په خبره کې ورولوېد:
_ابادی ته یې نه شو وروستی، خطر لري.
یوه شېبه غلی شو، وروسته یې سر پورته کړ، ورو یې وویل::
_یوه چاره به یې وکم!
* * *
سپې وغپل...
یوه ځوان پرستن له سره لري کړه، غږ یې ونیو، ورو یې وویل:
_چغه!
بېرته یې سر پټ کړ، د سپې غپېدا ډېره شوه، ځوان کېناست، سپې غپل...
یوې ښځې په خوبولي غږ وویل:
_څوک نا ري وهي؟
ماشوم وژړل...
ځوان سر ته ایښی شل ډزي ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، له خیمې ووت، د باندې سوړ باد چلېده...
شاوخوا یې وکتل، سپې مخامخ منډه واخیسته، ځوان د توپک ګیټ کش کړ، یوه چیغه کړه!
_خپل یو.
ځوان ور مخته شو، د سپورمۍ په رنا کې درې تنه ولاړ وو، سپې غپل...
ځوان په زوټه (لوړ غږ) وویل:
_څه غواړئ؟!
دې نارینه غږ یې واورېد:
_یو امانت راسره دی.
_د چا؟
_د پلار دی.
ځوان ورو وویل:

_راځئ!
دریو تنو په ده پسې حرکت وکړ، سپی تري راګرځېده، غپل یې...
ځوان خیمې ته ننوت، ورو یې وویل:
_څراغ بل کړئ!
اورلګیت ولګېد، په کېږدی کې تته رڼا شوه، دري وارخطا شځي په خپلو ځایونو کې ناستي وي، دوه ځوانې وي، بله هم بوډی، ماشوم هماغسې ژړل.
د ځوان شوندې وخوځېدې:
_میلمانه لرو.
شځو په خپلو ببرو وینستو څونې (ټکري) ورکش کړي.
ځوان په زوټه (زوره) وویل!
_راځئ!
کېږدی ته دري تنه ور ننوتل.
بوډی په ویره وویل:
_عسکر!
ځوان په بیره میلمنو ته وکتل، دوو یې توپکونه ترلي وو، تر دریم یې یو سپین څادر تاو و، پښې یې په لویو خړو عسکري بوټونو کې پټې وي، لاسونه یې شاته ترلي شکارېدل.
یوه وسلوال وویل:
_په جګړه کې مو ونیوله.
په کېږدی کې ناستو شځو په حیرانی ورته کتل...
بوډی وویل:
شځه ده؟
هو!
_دلته مو ولې راوسته؟!
_زوی دي راولیږله.
ځوان میلمنو ته د کېناستو اشاره وکړه.
یوه یې وویل:
_نه شو ماتل کېدای، امر دی! باید په شپه کې ځانونه مرکز ته ورسوو.
ځوان له وسلوالو سره د باندې ووت..
سپي غپل...
ځوان وویل:
_دا بلا به ترڅه وخته دلته یې؟
د یوه شوندې وخوځېدې:
_نېوهیرو! خو احتیاط کوئ! څوک باید کوم بوی یونه سي!
سړو حرکت وکړ...
سپي منډه پسې واخیسته...
ځوان بېرته کېږدی ته ورننوت، شځي تر نابللي میلمني راګرځېدلي وي، هغې ته یې په حیرانی کتل، میلمنه وارخطا وه، د څراغ ژېړي رڼا ته یې غټې سترګې ځلېدلي، پر لاندنی ډکه شوندې یې وچه وینه پرته وه.
بوډی یو سور اسویلی ویست، ځوان ته یې وکتل، ویې ویل:
_شېرګله! دا خو خبري نه کوي!
ځوان موسک شو، شوندې یې وخوځېدې:
_زمور په ژبه نه پوهیږي، پرنګی ده.
شځو په یوه خوله وویل!
_څه؟!
ځوان وخندل، توپک یې د کېږدی تاټ ته ودراوه، د باندې ووت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، یوې نجلۍ په حیرانی وویل:
_لالا! د خرې پرې دي ولې راوړ؟!
ځوان د پرې یو سر د نابللي میلمني تر ترلو لاسونو تاو کړ، کلکې غوټې یې وروا‌چولې، بل سر یې په کېږدی کې د ولار موټرسایکل په تایر پورې وتاړه.
شځو په حیرانی ورته کتل.
ځوان په خپله بستره کې ننوت، توپک یې له ځان سره پټ کړ، ورو یې وویل:

_شپه پخه ده، سبا به سره غږیږو.
ماشوم ژړل.....
* * *
د نجلۍ پر مخ یوه توده ساولګۍ ده، بیا یې په ښي غومبري تود لوندوالی احساس کړ، په بیړه یې سترګې رنې کړې، تور وربوز یې ولید، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته، سپې کورنج وهل، نجلۍ ټکان وخوړ، پړی کش شو، موټرسایکل رنګ شو، ځوان په منډه کیږدی ته ورننوت، یو اوږد ډانګ په ګوتو ورغی، سپی په کورنجیدا د باندې ووت..
بوډۍ غږ کړ!
_څه خبره ده؟
ځوان وویل:
_سپې وډاره کړه!
بوډۍ کیږدی ته ور ننوته، په لاس کې یې له شیدو ډک جام ښکاریده، په ملنډو یې وویل:
_سپې دا وډاره کړه، که دې سپی وډار که! ته ورته وګوره! سمه دمه بیزو ده، د سپې بلا دې سل واره ورباندې وګرځي.
نجلۍ په راوتلو ردې سترګو ورته کتل...
شیرګل وویل:
_ورانګه چیرته ده، وربندار هم نه شته؟
بوډۍ سور اسویلی ویست:
_اوبه نه وې، یوه ګړۍ مخکې دواړه چینې ته ولاړې.

له دې سره له کیږدی ووته.
شیرګل نجلۍ ته وکتل، هغې ژړل...دی هم د باندې ووت.
نجلۍ شاوخوا سترګې وارولې، کیږدی لویه وه، یوه ځنګ ته څو خیرنې پرستنې پرتې وې، بل لورته ناولې لوښي اینې وو او مخامخ د یوه ماشوم نرۍ پښې تر لانده اوږنې راوتلې وې.
وروسته توخې واخیسته، سپین لوګی یې تر سترګو تیر شو، د کیږدی له یوې چولې یې د باندې وکتل، لمر نوی راختلی و، بوډۍ اور ته ور په کول...تر ځنګ یې یوه توره کتوه اینې وه، لږ لرې څو خرو په وړو تیږو کې خولې وهلې، پښو ته یې لنډ پړې ور لوبډلې وو، لوی ګامونه یې نه شوای اخیستلای.
بیا یې دوو کوچیو ته پام شو، ګرندی تګ یې کاوه، ګنې ګردی لمنې یې خوځیدلې، شیبه وروسته یې کیږدی ته نږدی، له یوې شاتورۍ خرۍ له اوبو ډک ژۍ کښته کړ.
وروسته یوه سیرلې منډه واخیسته، تر نغرې یې توپ کړل، بوډۍ تیره پسې وویشته.
څو ګامه هاخوا، شیرګل د یوې اوښې ورانه ته جارو نیولې وه، وچ خوشایې یې تړې لیرې کول، دی هدور ځوان و، لمر سوځولې ځیره یې درلوده او په زنه پورې یې تار تار مړه ویښته نښتې وو.
ناڅاپه تاټ پورته شو، کیږدی ته ژیړه رنا ور ولوښده، اوس نو شمال لور ته پرتې تیټې غونډۍ ښکاریدلې، په لمنو کې یې ګنې سپاندې ولاړې وې، یواځینې زاړه توت ته نږدې یوه رمه پنډه وه.
ورانګه کیږدی ته ور ننوته، نابللې میلمنې ته یې وکتل، ورمخته شوه، د موټرسایکل له تایره یې پړی خلاص کړ.
نارینه غږ یې واورېد:
_په دې پرنګیانو دومره زړه سوی مه کوه!
کوچې ور وکتل، په خواره خوله یې وویل:
_وبال لرې.
شیرګل وخندل:
_موږ هم اوبو نه یو راوړي.
بیرته یې پړی په تایر پورې وتاړه.
ورانګې څه ونه ویل.
نابللی میلمنې په حیرانۍ ورته کتل...
بوډۍ کیږدی ته ورننوته، یوه توره چایجوشه یې پر زاړه لیمځي کیښوده، د چایجوشې له څوښکې تاو پورته کیږده...

شېرګل وپوښتل:
_انا! ډوډۍ پخه ده؟
بوډۍ وویل:
_ سړه ډوډۍ ډېره وه.
شېرګل پر سپېره لیمځي پلټۍ ووهله، خور یې دسترخوان هوار کړ، له شلېدلو پاستو سره لوی او واړه هډوکي پراته وو..
_بوډۍ د ځوان تر څنګ کېناسته، لمسی او نږدور یې هم پلټۍ ووهلې.
نابللي میلمنې په حیرانی ورته کتل...
د بوډۍ سپین ویښته له ټکري راوتلي وو، نږدور یې هم خیرنه او ډنګره وه، خو نجلی په غوښه پټه ښکاربډله، په غنم رنګه زنه یې دري شنه خالونه وهل شوي وو، توري ډبلي وروځي یې لرلې او تر خړې پاسنۍ شوندۍ یې واړه، نري تور ویښته راتاو وو.
وروسته یې په څلورو خیرنوګیلاسونو کې بوره واچوله، چایجوشه یې ور پورته کړه، ګیلاسونه د شیدو له خړو چایو ډک شول.
شېرګل په ډکه خوله وویل:
_میلمنې ته مو ننګ (ست) ونه کړ
د بوډۍ شوندې وخوځېدې:
_خاوري دې وخوري.
شېرګل د پاستي یوه ټوټه ور ورغورزوله، ډوډۍ د میلمنې پښو ته نږدې ولوېده.
وړانګې وویل:
_وبال لري، رزق ده.
میلمنې په حیرانی ورته کتل..
شېبه وروسته کېږدۍ ته نږدې یو موټرسایکل ودرېد
سپې وغپل...
شېرګل ولاړ شو، څو ګامه لیرې دوه تنه ولاړ وو، سپی تري راګرځیده، شېرګل په سپې پسې تیره وویشته، سپې منډه کړه، دی ورمخته شو.
ښځو ورته کتل...
شېرګل یوه شېبه له سړو سره ودرېد، بېرته کېږدۍ ته راغی، په کونج کې اینسی زوړ ګیلن یې ورپورته کړ.
بوډۍ وپوښتل:
_څوک دي؟
د شېرګل شوندې وخوځېدې:
_راځم.
د باندې ووت، څوګامه یې واخیستل، ګیلن یې د موټرسایکل پر تانکی ورپورته کړ، یوه شېبه له سړو سره ودرېد، وروسته موټرسایکل حرکت وکړ، شېرګل کېږدۍ ته راغی، ګیلاس یې ورپورته کړ، ویې ویل:
_بې خوبه وو.
بوډۍ وپوښتل:
_نو څه یې کول؟
_نیمه شپه سړک ته تللی ول، ویل یې چې ځمکه کلکه وه، د ماین ښخولو دپر وخت ونیو.
خور یې په خبره کې ورولوېده:
_چېرته؟
شېرګل ګوله تیره کړه، ویې ویل:
_د پاخه سړک پر غاړه،زړې ژرندې ته نږدې.
وروسته یې میلمنې ته مخ ورواړاوه ، په خوند یې وویل:
_دوه ساعته باد ستا دوطندارانو کتار تېرېږي، درز به یې واورې!
میلمنې په حیرانی ورته کتل..
_نبه شېبه ووته، په دسترخوان کې یواځې هډوکي پاتې شول.
بیا کېږدۍ تشه شوه.
ځوان په رمه پسې روان و، بوډۍ نغري ته نږدې په ولاړ ځګ کې مستې اچولې، دوو نورو کوچیو ناولې جامې پر یوه شاتوره خره بار کړې وې او چپنې ته یې د تګ تیاری نیوه.

غرمه وه، په کېږدی کي تود باد چلېده، ماشوم لغتي وهلي، پښي يي ککړي وې، بوډی د چکي د جوړولو په تمه په يوه ژبړه تيکه يي کخوړه کي شړومبي اچولي.
لاس ترلي نجلی په کېږدی کي ناسته وه، سر يي درد کاوه، پښو ته نږدې يي وچه ډوډی پرته وه، وروسته يي يوه لوی غونډل ته پام شو، غونډل ګرندی روان و، بيا د ماشوم په بوغبند کي ور ننوت.
د نجلی سترګي ردې راوختي، په بيړه ولاړه شوه، پرې کش شو، بېرته کېناسته، ترلي لاسونه يي ټاير ته ور وغځول، هڅه يي وکړه چې پرې خلاص کړي، پاتي راغله، پرېوته، په خيرن پرې يي غاښونه ټينګ کړل، جټکه يي ورکړه، بودم يي ويښته د شا خواته کش شول، بوډی چيغه کړه!
_چيرته تښتې!
پر مخ يي يوکلک شی ولګېد، سر يي وګرځېد، بوډی ته يي وکتل، په لاس کي يي توره چايجوشه نيولې وه.
نجلی ماشوم ته اشاره وکړه، شوندې يي سره سرېښ شوې:
_ام م م م م م م م ....
بوډی ناره کړه!
_بلا بلا، څه رمبارې وهې؟!!
نجلی په راوتلو ردو سترګو ماشوم ته کتل، هغه پښي وهلي...
بوډی مخ واړاوه، نجلی پسي وکتل، د موټرسايکل ټانکی ته يي ترلي سوکان ونيول، بوډی ګام واخيست. نجلی چيغه کړه!
_غونډل، د ماشوم بستري ته غونډل ورننوت.
بوډی منډه واخيسته، ماشوم يي پورته کړ، پر سينه يي لوی غونډل روان و.
غونډل يي په لاس ووا هه، ماشوم چيغه کړه، غونډل پر ليمځي ولوېد. بوډی اوکلی پرې کېښوده.
لاس ترلي نجلی سترګي سره وروستې، سړه ساه يي واخيسته، ورپسي يي يو سور اسويلی ويست.
بوډی په بيړه د ماشوم کميس لرې کړ، د هغه لوڅ ځان ته يي وکتل، په زوټه يي وويل:
_يا پيړه دستګيره ! رارسيږه!
داوخت زنګولې وشرنګېدې، ډډ کوچيانی غږ پورته شو:
_اررري، اررری....
بوډی ماشوم ورواخيست، په منډه له کېږدی ووته.
نجلی پسي وکتل، د رمي په سر کي يو ښکرور سيرلی روان و.
بوډی چيغه کړه!
_شېرګله، وه شېرګله!
ځوان ناره کړه!
_څه خبره ده؟!
بوډی ورمخته شوه، په لوړ غږ يي وويل:
_د بنګل په بوغبند کي غونډل و.
ماشوم ژړل...
ځوان په بيړه ماشوم ور واخيست، ورته ځير شو، بوډی او بلې خواته يي سره واړاوه، په خندا يي وويل:
_انا! زړه مه خوره، د نيش وهلو ځای نه ښکاري، روغ رمټ دی!
له دې سره يي ماشوم ښکل کړ، بوډی ته يي ونيو، په رمي پسي روان شو.
بوډی په يوه لويه ډبره کېناسته،ماشوم ژړل...
لاس ترلي نجلی وچې سترګي ورته نيولې وې...
ښه شېبه ووته، بوډی همالته ناسته وه، ځوان ديوه پسه وړی سکوللي...وروسته ورانګه او د هغې وربنداره ښکاره شول، دوی په يوې خرې پسي روانې وې، د خرې پر شا له پرتو جامو ځاځکي ځاځکي اوبه څڅېدلې...
بوډی مخې ته ورغله، لنډه شېبه سره ودرېدل، لاس ترلي ښځې ور کتل... د بوډی نږور خپل زوی ور واخيست، په سينه پورې يي ونيو،وروسته يي د هغه له مخه ځو پرله پسي مچې واخيستې.
بيا دري واړه د کېږدی خواته روانې شوې، ورانګې له غوړې کاسې يوه توره چاړه ور واخيسته، لاس ترلي نجلی ته ورنږدې شوه، د نجلی سترګي ردې راختلې وې، ورانګې پرې ته چاړه ونيوله او د هغې لاسونه يي خلاص کړل.
داوخت ځوان کېږدی ته ورننوت، په ښي لستوني پسي يي سپيني وړی نښتې وې، په غولي پراته شليدلي پرې ته يي وکتل.
بوډی وويل
_ها! دا دی!

ځوان سترګې وروارولې، په لیمځي پورې یو تور غونډل چتاړی و، یوائې یوه ببره پښه یې خوځېدله...
ځوان وویل:
_په پرنګیانو کې هم ښه خلک پیداکیږي.
کوچیانو وخندل.
ځوان د لرګي له زاړه صندوقه یو څټک ور واخیست.
وړانګې وویل
_څه یې کوی؟
د ځوان شوندې وخوځیدې:
_د یوه پسه ګړنجونی خراب دی.
ګام یې واخیست، خو یودم ودرید، بودې ته یې وکتل، په حیرانی یې وویل:
_انا! تا څه ویل؟
بودې وخندل، شوندې یې وخوځیدې:

_څه وخت؟

_تا ویل چې دې پرنګی خبره کړې، د دې خو...

د بودې سترګې ردې راوختې، په خبره کې یې ورولویده:

_هو ریښتیا! دې خو زمونږ ژبه وویله!

ځوان نابللې میلمنې ته وکتل، شوندې یې وخوځېدې!

_ته په پښتو وغږیدې؟!

نجلی په ریږدېدلې غږ وویل:

_هو.

د کوچیانو خولې وازې شوې...

نجلۍ وویل:

_نوم مې ماریا ده. په امریکا کې پیداشوې یم.

بوډۍ په خبره کې ورولوېده:

_نو له کوپارو سره دې څه کول؟

د ماریا سر وځړېد، ورور یې وویل:

_زه په اصل کې افغانه یم، خو د امریکا تذکره لرم، هلته مې د عسکرۍ درس ویلی، له یوه کاله راهیسې افغانستان ته راغلې یم.

بوډۍ په بیړه وپوښتل:

_بوسلمانه (مسلمانه) یې؟

ماریا د((هو)) په ننبه سر وخوځاوه.

_نو بیا دې څه مخ تور دی چې له کوپارو سره ولاړه یې؟

د ماریا سر وځړید.

وړانګې وویل:

_هر رنګه چې وي، زما وراره یې بچ کړ، د زړه رحم لري.

ځوان وویل:

_خوري! جامې یې وربدلې کړه! دا عسکري کالي یې ښه نه دي، خطر لري.

بیا یې ماریا ته وکتل، په خندا یې وویل:

_د تربښتې پکر ونه کړې، سپې دیر خړولی (خوړونکی) دی.

ځوان ګام واخیست، بېرته ودرېد، ښځو ته یې مخ وروړاوه، ورو یې وویل:

_هغه ماښن يې ويست، نېوهيږم چې له کومه وپوهيږل، ما رمه پايله، د غونډۍ له سره مې ورته کتل، خو کتار تر زړې ژرندې يو څه ليرې ودرېد، دوه تنه له يوه موټره کوز شول او ماښن ته نيغ ودرېدل.

* * *

ځوان سلام وکړځاوه، ځادر يې تول کړ، ولاړ شو، سترګې يې ړېې راوختې.

ماريا د کېږدی ځنګ ته ولاړه وه، ګڼ کوچيانی کميس يې په تن و، د کميس په لمنې پورې يې سپينو روپيو ټال خوړ، لستونو ته يې ګونګړوګان ور لوېدلي وواو ټټر يې له شنو مريو ډک و.

ځوان نږدې ورغی، نجلی ته يې په لومړي ځل په ځير وکتل، ښه ورته ښکاره شوه، هسکه غاړه يې درلوده، ټټر يې راوتلی و او په ډکو سرو شونډو يې يوه خوږه موسکا پرته وه.

ځوان جټکه وخوړه!

_ځنګه مې جوړه کړه، ځوک به دا ووايي چې کوچی نه ده؟ هه!

ځوان خپلې خور ته وکتل، تر ځنګ يې ولاړه وه، ويې خندل:

_بلا يې بلا!

وروسته کېناست، د سپې په غټ سر يې لاس تېر کړ، ماريا ته يې وکتل، په خندا يې وويل:

_خو دومره ازادي مه ورکوه!

د وړانګي تندی تریو شو:

_لالا! وبال لري، چیرې به لاړه شي، یوې خواته دښته ده، بل لور ته غونډی.

د ځوان شونډې وخوځیدې:

_احتیاط یې هم ویلی!

مخ یې واړاوه ، درمې خواته روان شو.

وروسته یې یو لوی پسه له ځمکې پورته کړ، پرې یې ایست او د پسه دوړیو په سکوللو بوخت شو.

ښه شیبه ووته، بیا یو سیوری وربانډي ورغی، پورته یې وکتل، ماریا وه، بېړته یې سر وځړېد.

نجلی وویل:

_مننه!

د ځوان شوندې وخوځېدې:

_څه؟

_مانا، کور ودان.

_د څه له پاره؟

_زه دې دوهم ځل ونه تړلم.

ځوان وخندل، ورو يې وويل:

_په دې شرط چې منونکې و اوسې!

ماريا په خبره کې ورولوېده:

_قول دی!

ځوان وويل:

_ځه! سمه ده! باور به وکم، خو!

غلی شو، پسه یې په بل مخ واړاوه.

نجلۍ وویل:

_خبرې کولی شم؟

ځوان وخندل:

_اوس دې هم خوله نه ده ګنډلې.

نجلۍ یوه شیبه غلې وه، بیا یې یودم وویل:

_ورور دې چیرته دی؟

ځوان نیغ ورته وکتل، بیړته یې سر وځړېد، پسه ناره کړه، یو موټی سپینې وړۍ په وینو سرې شوې، ځوان ځمکې ته لاس کړ، خاوره یې ورواخیسته، د پسه په تپ یې واچوله.

ورو یې وویل:

_ماین ته یې ځمکه کېږدله، پام یې نه و، په خپل ماین والووت..

نجلی وویل:

_ما وبخښه

ځوان غلی و، وروسته یې شوندې وخوځېدې:

_هغه ته مو تیر کال ښځه راوړه، زوی یې پس مرګي پیدا شو.

نجلی وویل:

_پلار دې؟

_پلار مې کوماندان (قوماندان) دی، ډیر وخت په غره کې وي، کور ته کم راځي.

سپی وغرېد، ځوان ورته وکتل، څو ګامه لرې ولاړ و.

ورو ورو یې وویل:

_چغه!

سپي لنده لکی وخوځوله . ځای پرځای پریووت.

ماریا لري وکتل، دوه توري کې پردې ښکاره ډلې، ویي ویل:

_هاغه هم کوچیان دي؟

ځوان سر پورته کړ، دښتې ته یې وکتل، شوندې یې وخوځېدې:

_هو ! هلته یې مېنه ده.

_مېنه؟

ځوان وویل:

_موږ ژمی ګرمسیر ته ځو، اوړی دلته اړوو، د کوچیانو مېنې مالومي دي، داسي لکه د جایي (ځایي) وو چې کور کلی مالوم وي، څوک دا حق نه لري چې د بل یوه په مېنه کې واړوي.

ځوان غلی شو، په بیاتي پوري نښتې وړې یې لرې کړې، ورو یې وویل:

څړ ځایونه مو هم سره ویشلی دي، هر قوم خپل څړځای لري، بل ځای رمي نه شي پیولی.

ځوان غلی شو.

نجلی وویل:

_لاړم!

ځوان وړی سکوللي...

نجلی یوه شیبه ودرېده، ځوان ور ونه کتل، وروسته روانه شوه.

سپي سر پورته کړ، نجلی ته یي وکتل، بېرته یي د مخکنیو غزېدلو پښو په منځ کي وربوزکېښود.

ماریا یوه جونګي ته وروکړځېده، جونګي هسکه غاړه نیولي وه، ژامه یي خوځېدله، شخوند یي واهه...

یوه شیبه له جونګي سره ودرېده، بیا یي وړانګي ته پام شو، پیاز یي وړول، ورغله، د هغي تر څنګ کېناسته. ورو یي وویل:

_په اشپزي کي څنګه یي؟

_څه؟!

_دیک کولای شي؟

وړانګي وخندل، لندې غټې سترګي يې ور واړولې، ورو يې وويل:

_په ښوروا کې تکړه يم.

ماریا کاسي ته وکتل، د پیازو په غوڅو شویو ځایونو باندي د چاړې توري خیري ښکارېدلې.

داوخت یو غږ شو، دوې تیټې هلیکوپټري راغلې، ځوان مړه کړه، ماریا يې ترمټ ونیوله، دواړه کېږدی ته ننوتل. درونده غږ کېږدی ولړزوله.

ماشوم وچونګېدا!

ځوان سوړ اسویلی ویست.

د ماریا سترګي ړوې راختلې وې.

بوډی، د هغې نږور او وړانګه کېږدی ته ورننوتې، دوی وارخطا وې.

ځوان ماریا ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:

_ته به مو په بلا وخوري!

ماریا په حیرانی ورته کتل.

وړانګې په خواره خوله وویل:

_طیاري وې، تیري شوې.

ځوان چیغه کړه!

_پلار مې ولې خپله کورنی په بلا خوري؟ بل ځای نه و؟

یوه شیبه غلی شو، بیا یې ورو وویل:

_باید احوال ورکړم، دا نجلی دلته نه شي پاتې کیدی!

ماریا په منډه له کیږدی ووته، لاړه، لرې په یوه لویه دبره کیناسته. دښتې ته یې وکتل، لویه دښته وه، پای

یې نه مالومیږه، تر یوه ځایه خړې سپاندې ولاړې وې، وروسته سپېرې شکې ښکارېدلې، بېرته یې سر وخړېد، تر یوې وړې تیږې د څرمښکی خړه لکی راوتلې وه، څنګ ته یې تور میږیان لیکه، روان وو.

یودم یې پر اوږه لاس ولګېد، ورمیږ یې کوږ کړ، څنګ ته یې ورانګه کېناسته. تر ډېره غلې وې، وروسته ماریا په ژړغونې غږ وویل:

_هغوی به مې ووژني.

ورانګې د نجلۍ پر ورانه لاس کېښود، شوندې یې وخوځېدې:

_غم مه کوه! زه خو یم.

ماریا د هغې پر اوږه سر ولګاوه، یو دم یې وژړل...

ورانګې د نجلۍ په تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، ورو یې وویل:

_زړه دې غټ ونیسه!

ماریا ژړل...

* * *

وړانګې په حیرانۍ وویل:

_ولې دې لاس ونیو؟!

د ماریا شوندې وخوځیدې:

_وړې نه یم.

_خو تا هیڅ هم نه دي خوړلي، سهارنۍ ډوډۍ مې ماسپښین له غولي راپورته کړه.

ځوان په ډکه خوله وویل:

_څه یې کوې! زړه ته به یې نه کیږي.

ماریا ولاړه شوه، دوه دري ګامه لیرې کېناسته. دباندې یې وکتل، اسمان له سپینو ستورو ډک و. بېرته یې په کېږدۍ کې ناستو کسانو ته سترګې وروړولې، تر دسترخوان څلور تنه را تاو ول، ځوان له لندۍ ډوډۍ ګوله جوړوله، بوډۍ د ښي لاس ګوتې په خوند څټلې، دوو نورو کوچیو هم ډوډۍ خوړه...وروسته د غوښې د ویشلو وار ورسېد، ځوان په یوه پاستې څلور برخې کېښودې، وړانګې په بیړه وویل:

_ماریا دې هېره شوه؟

د ځوان شوندې وخوځیدې:

_مړه ده!

بودۍ وویل:

_ماته سپینه غوښه راکه!

ځوان د ښځو تر مخ په پرتو پاستو یوه یوه برخه کېښوده، وړانګې پاستې ته لاس کړ، ولاړه شوه، د ماریا ترڅنګ کېناسته، ورو یې وویل:

_غوښه دروا خله!

ماریا په مړاوي غږ ځواب ورکړ:

_مړه یم.

ځوان هغې ته وکتل، د مخ پر یوه خوا یې د لمپي رنا لګېدله، بېرته یې سر وځړېد، ورو یې وویل:

_دومره یې مه نازوه!

ښه شيبه ووته، کاسي پورته شوې، دسترخوان تول شو، وړانګي هډوکي او اتامونه (ماته ډوډۍ) د باندي ويستل، د غوړو په يوه سکنل شوي زاړه تيم کي يي واچول، ورو يي وويل:

_تو، تو ، تو

سپي منډه ور واخيسته.

کوچې بيړته کيږدی ته ننوته، ځوان ولاړ شو، موټرسايکل يي وښوراوه، په ټانکی کي تيل وچړپيدل.

بوډی وويل:

_چيرته ځې؟

ځواب يي ورکړ:

_مرکز ته.

غلی شو، ماريا ته يي وکتل، ويي ويل:

_پلار ته وايم چې دا بلا له دې ځايه ورکه کړي!

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

_نه! دا ځای ورته ښه ده، په کومه بلا یې ونه خوري!

ځوان ورو وویل:

_په مور یې څه! که یې وژني که یې بل ځای بیایي، خو دلته نه شي پاتې کېدای.

د وړانګې سر وځړید:

_وبال لري!

د بودې ګونځې شونډې وخوځېدې:

_شېرګله زویه! خور دې بده خبره نه کوي، تور سړی ده.

وړانګې په بیره د خبرو وار ورنه ونیو، په خواست یې وویل:

_خدایکه یې د طیارو پلار رانه وپیژني! ته ورته وګوره! سمه دمه کوچې ده.

ځوان یوه شیبه ودریږ، موټرسایکل یې پریښود، له کیږدی ووت.

ورانګې ماریا ته وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ولاړې وې...

ورو یې وویل:

_له وروره مې خوا مه بدوه! په زړه کې څه نه لري، بس! لږ کاوړي (غوسه ناک) دی.

یوه شیبه غلې وه، بیا یې د نجلی لاس ونیو، ویې ویل:

_راځه چې دباندې ووځو! ښه باد لګیږي، پام به مو غلط شي.

ماریا ولاړه شوه، دواړه له کیږدی ووتې، څو ګامه لیرې په یوه لویه ډبره کیناستې، نرم باد چلیږه،چوپه چوپتیا وه، یواځې کله کله به په غاښونو د هډوکو د ماتیدو کړسا پورته شوه او ډبر لرې به یوه شغال ناره کړه.

دواړه تر ډبره غلې وې، بیا ماریا سور اسویلی ویست ، په مړاوي غږ یې وویل:

_مور مې ډیره یادیږي!

ورانګې په غاړه کې لاس ورواچاوه، یوه شیبه غلې وه، بیا یې سور اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:

_ته بختوره يې، مور لرې، خو زه...

غلي شوه، ماريا ور وکتل، پر تندي يې د ستورو تته رنا پرته وه، وړانګې خبره پسې وغزوله:

_...خو زه مور نه لرم، هغه دوه کاله مخکې غوندې وچې‌چله، انا مې رنګارنګ بوټي ورته وټکول، ښه نه شوه، دوهم سهار ته مړه پرته وه.

وړانګه غلي شوه، يو دم يې په غږ کې بدلون راغی، په خندا يې وويل:

_اوس دا دغم خبرې پرېږده! زړه مه خوره، خدای مهربانه دی.

په لنډه فاصله کې کوکه شوه، ماريا جټکه وخوړه، سپې وغپل، منډه يې واخيسته، تر يوه ځايه لکه سيوری داسې ښکاريده، وروسته په تياره کې ورک شو.

ماريا وويل:

_دا غږ د څه و؟

وړانګې وخندل:

_ د شغال، دلته شغالان ډېر دي، د ورځې په غونډیو کې د ډېرو سیورو ته پراته وي، ماښام تیاره، هواري ته رآځي ، تر سپیده چاوده بوی کاږي. تېر څورمونې (پسرلي) یوه شغال...

ماریا په خبره کې ورولوېده، ویې ویل:

_ورور دې څنګه سړی دی؟

وړانګه یوه شېبه غلې وه، وروسته یې وخندل:

_ډېره ورنه ډاریږې؟

ځواب یې وانه ورېد.

وړانګې وویل:

_زړه مه خوره! بد سړی نه دی، څو کاله له کوره ورک و، په مدرسه کې یې سبق وایه، بیا په کور کېناست، په چا کار نه لري، خپله رمه پیایي، تیر کال یې یوځه وخت توپک ګرځاوه، څو ځله سړک ته لاړ، یو وار پر مټ ولګېد، نه منع کېده، خو کله چې مې مشر ورور پر ماین وخوت، پلار مې توپک ورنه یووړ، ویل یې چې په کور کې یواځې تور سري دي، ده هم څه ونه ویل او د پلار خبره یې ومنله.

وړانګه غلې شوه، یودم یې وپوښتل:

_خوب درځي؟

د ماریا شوندې وخوځیدې:

_هاغه ستوری وینې؟

_کوم؟

_لمر لوېدو ته! تر نورو یو څه غټ دی.

وړانګې وخندل:

_هو! موږ یې د ماښام ستوری بولو.

ماریا وویل:

_تر اوسه مې دومره رون ستوری نه و لیدلی، ښکلی دی، دلته ستوري څومره رانه دي!

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

_موږ کله کله د شپې له خوا مزل کوو، غرونه، دښتې او دریابونه مخې ته راځي، خو لاره نه غلطوو، لالا مې د ستورو په حساب ښه پوهیږي، لار د ستورو له مخې مالوموي. ځو؟

دواړه ولاړې شوې، کېږدی ته ور ننوتې، ځوان د رادیو ستن تاوولە... بودې ته له چایو ډک ګیلاس اینبی و، نږدور یې د ماشوم ککړې پښې پاکولې...

نجونې یوې خواته کېناستې، چا ور ونه کتل، ماریا ګیلاس ته لاس ورو غزاوه، تر نیمایي یې له تورو چایو ډک کړ، ولاړه شوه، ګیلاس یې د باندې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناسته، چایجوشه یې ورپورته کړه.

ځوان رادیو یوې خواته کېښوده، ولاړ شو، توشکه، بړستنه او بالښت یې ورواخیستل، بودې وویل:

_څه کوې؟

د ځوان شوندې وخوځیدې:

_خوب راغی.

بودې په حیرانۍ وویل:

_کېږدی خو لویه ده، یوه څنګ ته پریوزه!

ځوان ماریا ته وکتل، بېرته یې مخ واړاوه، پرته له دې چې څه ووایي، د باندې ووت.

ښځي تر یو څه وخته ناستي وي، وروسته ورانګه ولاړه شوه، توشکي يې هواري کړي، ماریا ته يې وکتل، ورو يې وویل:

_راځه!

ماریا له ټکري سره پرېوته، برستن يې پر سر ورکش کړه، د وریو سور بوی يې په سپرمو ننوت، بېرته يې مخ لوڅ کړ، پورته کېږدی ته يې وکتل، د بوه زاړه غلبیل تر څنګ د غوښو څو بڅري راځړېدل.

وروسته ورانګې لمپې ته ور پوه کړل، تپه تیاره شوه.

چرچرک ناري وهلې....

* * *

اسمان برګ و، دوه نجونې په یوه پراخه دره کې روانې وې، تر مخ يې یوې خړې خرې په ډبرو کې چټک ګامونه اخیستل، د خرې پر شا د اوبو تش ژی پروت و. دوی ښه شېبه مزل وکړ، بیا د یوې چینې پر غاړه ودرېدې، اوبه له یوې تیرې راوتلې...د نرې لښتې دواړو غاړو ته شنه واښه ولاړ وو.

ورانګې د خرې له شا ژی کښته کړ، ماریا ته يې مخ ور واړاوه، هغه څو ګامه لیرې ولاړه وه، ورو ورو غږیدله...

ورانګې په خندا وویل:

_ولي له ځان سره ګډه يې؟!

د ماريا شوندې ورپېدې:

_څه؟!

_ما وليدې، خپل ګريوان ته دې خوله نېولې وه،تا خبرې کولې.

ماريايوه شېبه غلې وه، بيا يې يو دم وخندل:

_ما دعا ويله.

وړانګه له خندا شنه شوه:

_خدای که دې په يوه خبره پوه شوې يم!

_انګريزي وه.

وړانګې هماغسې په خندا وويل:

_په انګريزي د عا ويل کيږي!

ماريا غلي وه.

_وړانګې وويل:

_موږ په اوبو پسې څومره لرې راځو! هه!

ماريا سړه ساه واخيسته، د لښتي پر څې کې ناسته، تر رنواوبو لاندې زيږه شګه پرته وه، د شګې پر سر د ګوتې په اندازه کوچنيو خړو ماهيانو لکې وهلې...

وروسته يې اوبو ته لاس ور وغزاوه، سړې وې، يوه لپه يې مخ ته ور واچوله، له سپينې لنډې زنې يې رانه ځاځکې و څخېدل...

اوږدې ګوتې يې په تورو ويښتو کې تيرې کړې، بله لپه يې مخ ته ور واچوله، نرې وروځې يې لندې وې.

بيا يې وړانګې ته وکتل، ژې ته يې په لپه اوبه ور اچولې...

ماريا وويل:

_وبرېږم!

وړانګې وخندل:

_ولې؟

_که دې ورور خبر شو، نو بیا؟

_نه خبرېږي!

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:

_اوس به یې رمه راوستې وي، ناوخته شو!

د وړانګې شوندې وخوځېدې:

_دا دی! ژی ډکېدو ته نږدې دی!

ماریا مخامخ وکتل، غوندې ټیټې وې، ځای ځای سپاندې او هسک اغزي باد ښورول..لرې پر یوه غټه ډبره دوه سارایي کوټري ناستې وې. په ټوله دره کې چوپه چوپتیا وه، یوائې یوې کوټرې غومبرې وهلې، ځای پرځای راګرځېده...

ماریا کیږ لور ته وکتل، دا غوندی هم تر ډیره هغې بلې ته ورته وه، یواځې کوتری نه وی.

ښې لور ته یې مخ واړاوه، رنګ یې والوت، په ښیره یې وویل:

_وړانګې!

وړانګې وخندل، پرته له دې چې سر پورته کړي، شوندې یې وخوځیدې:

_دا دی، ډک شو!

ماریا چیغه کړه!

_ورور دی!

وړانګې په ښیره سر پورته کړ، شیرګل منډې ور وهلې...ولاړه شوه، د ماریا مخې ته ودرېده، په ربړدېدلي غږ یې وویل:

_زړه دې غټ ونیسه! تاته څه نه وایي!

لنډه شېبه ووته، شېرګل ور ورسېد، ساه يې لنډه لنډه کېده، سترګې يې ړېې راختلې وې، لاس يې پورته کړ، چيغه يې تر خولې راووته!

_تاته چا ويل چې دا پليته دلته راوله!

کوتري والوتې.

يو کړس شو، وړانګه کين لورته ړنګه شوه، شېرګل دوهم ځل لاس پورته کړ، ماريا پر نجلۍ ورپريوته، چيغه ېې کړه!

_مه!

شېرګل لاس ونيو، په زوره يې وويل:

_هاخوا شه! که نه نو!

ماريا په بېړه ولاړه شوه، يوګام يې واخيست، د سړي تر مخ ودرېده، چيغه يې کړه!:

_که نه نو څه؟ ها! په ښځو لاس پورته کوې! بې غيرته!

يوه شېبه دواړو يوبل ته وکتل، د ځوان سترګې سرې وې، د نجلۍ په سترګو کې اوښکې رغړېدلې. ..

شېرګل په زوره وویل!

_خوله دې وتړه!

د ماریا شوندې وخوځېدې:

_ته هم ځانته نارینه وایې!

وروسته یې وړانګه تر مټ ونیوله، د هغې لاندنۍ شونډه وینې وه، په سترګو کې یې وبره ښکارېدله...

ماریا سړي ته وکتل، ورو یې وویل:

_شوندې ته یې وګوره! ډېر زورور یې، داسې نه ده؟!

د شېرګل سر وځړید.

ماریا چیغه کړه!

_تا ولیدل ! زه نه یم تښتېدلې!

شېرګل غلی و.

ماریا د وړانګې لاس ونیو، ورو یې وویل:

_راځه!

وړانګې په اوبو کې پراته ژې ته وکتل، ماریا تر لاس کش کړه، دواړه روانې شوې.

خره د غونډۍ نیمایي ته رسېدلې وه، په سپاندو او اغزیو کې یې خوله وهله...کوچې ځریدلی سر ولاړ و.

* * *

بودۍ د کېږدۍ سیوري ته ناسته وه، وړې یې ریسلې، وروسته یې سر پورته کړ، نجونې ولاړې وې.

بودۍ په بېړه وویل:

_شېرګل ته خشکه (غوسه) ورغلې وه، مخې ته مه ورځئ!

وړانګې د خپلې انا غېږې ته ځان ور واچاوه، یودم یې وژړل...بودۍ ورته وکتل، د لاندنۍ شونډې پر سر یې ډومبک وینه پرته وه.

ورو يې وويل:

_ ځار ! بلا دې راباندې وګرځه!

د وړانګې ژړا زور ونيو...

ماريا يوه شيبه ولاړه وه، بيا کيږدی ته ور ننوته.

کوچی خپل زوی کراراوه، ماريا يې ترځنګ کيناسته، ماشوم ته يې وکتل، تک ژړ و، نری پښې يې درلودې، د ملا هډوکي يې راوتلي ښکاريدل.

ماريا وويل:

_څه شی ورکوی؟

د ښځې شوندې وخوځيدې:

_د وزې شيدې.

_ولې خپلې؟

_کمې دي، مړولی يې نه شم.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا يې وپوښتل:

_د څلورو میاشتو دی؟

کوچی وویل:

_دا يې اومه میاشت ده.

_په کور کې وریجې لری؟

کوچی ورته وکتل، ورو يې وویل:

_خدایزده! موږ وریجې ډیرې نه پخوو.

ماریا وویل:

_که ماشوم له څلورو میاشتو وروسته شوله، په شیدو کې لنده دوډی او داسې نور پاسته خواړه وخوري، ګټه ورته لري.

کوچی هماغسي په حیرانی ورته کتل.

ماریا پر اوږه لاس ورکېښود، ورو يي وویل:

_ یوځل يي وازمایه!

ولاړه شوه، د باندي يي وکتل، بوډی د پخوا غوندي ځرخی تاواوه... ورانکه لیري د مېړو او پسونو په مینځ کي د توت سیوري ته ناسته وه.

ماریا ورغله، ورانکي ته يي وکتل، اوږده بانه يي سره سرېښ وو، تر څنګ يي کېناسته، تر ډېره دواړه غلي وې، وروسته د ورانکي ژړغوني غږ چوپتیا ماته کړه، ورو يي وویل:

_ورور مي کاوړي سړی ده، خو تر اوسه يي په ما لاس نه و پورته کړی، دا يي رومبی ځپېړه وه.

د ماریا شوندې وخوځېدې:

_ زما له لاسه!

ورانکي وویل:

_ته نه یې ملامته!

ماریا میږو او پسونو ته سترګې وروړولې، ټول پراته وو، ځمکه له وچو او لندو پچو ډکه وه، ځای ځای له ونې رالوېدلې توتان ښکاریدل، د څو لویو شنو مچانو بنګی خوت...

وروسته یې مخامخ وکتل، ورو یې وویل:

_راغی!

وړانګې سر پورته کړ، شېرګل په خړې پسې روان و، شېبه وروسته د کېږدۍ تر څنګ ودرېد، بودۍ ور پورته شوه، لاسونه یې خوځېدل، خو غږ یې نه راته.

یوه شېبه سره ودرېدل، بیا شېرګل کېږدۍ ته ننوت، بېرته راووت، نېغ د توت خواته ور روان شو.

شېبه وروسته د خپلې خور تر څنګ کېناست، سر یې وځړېد، له خاورو یې یو خلکی ورپورته کړ، پر ځمکه یې څو کرښې وښتې، ورو یې وویل:

_له ما خپه یې؟

وړانګه غلې وه.

شېرګل سر پورته کړ، وړانګې ته يې وکتل، د هغې غټې سترګې لنديې وې. ورو يې د نجلۍ سر په خپل تټر پورې ولګاوه، نجلۍ ژړل...

شېرګل وويل:

_بيا به داسې نه کيږي.

د نجلۍ ژړا زور ونيو.

شېرګل وويل:

_زړه مې مه راخوره!

نجلۍ هماغسې ژړل، ښه شېبه يې اوښکې تويې کړې، وروسته ورو ورو کراره شوه.

ماريا دوارو ته کتل.

شېرګل وويل:

_ورشه! مخ ته دې يو دوه لېپې اوبه ورواچوه!

وړانګه ولاړه شوه. شېرګل پسې کتل... نجلۍ کېږدۍ ته نږدې اینې ګړي ته ور وګرځېده.

شېرګل په ځېښلي سر وویل:

_تاته ام پر یم.

ماریا غلي وه.

د شېرګل شوندې وخوځېدې:

_ته خو پوهېږې! ستا وطنداران دېر کلک زړونه لري، په چا صرفه نه کوي.

ماریا غلي وه.

شېرګل وویل:

_زه مې په خور وبرېدم.

ماریا په خبره کې ور ولوېده:

_ما خو نه وژله!

د شېرګل سر وځړيد، ورو يې وويل:

_تېرکال د توتانو په وخت کې يوه طياره راغله، هغه وخت چينې ته نږدې يوه کېږدی ولاړه وه، نه پوښتنه، نه بازخواست، لوی بم يې پرې واچاوه، د پسونو او انسانانو غوښې مو نه شوی سره بېلولی.

ځوان غلی شو، نجلی ورته وکتل، څېره يې نيولې وه.

ځوان وويل:

_دا اندېښنه به ترهغو راسره وي، تر څو چې ته دلته يې!

ماريا وويل:

_ژمنه کوم، کورنی به دې له خطره لرې وي.

شېرګل ورته وکتل، شونډې يې وخوځېدې:

_له کومه داسې دادە يې؟

نجلی وارخطا شوه، یوه شیبه غلي وه، یودم یي وخندل:

_نه پوهیږم! زړه مي همداسي راته وایي.

ځوان وخندل.

ماریا وویل:

_ته دومره بد هم نه یي، په خندا کي ښکلی ښکاري.

د دوارو سترګي سره وجنګیدي، د شیرګل سر وځړېد.

ماریا ولاړه شوه، ورو یي وویل:

_په ما باور وکه! نه تښتم.

شیرګل پر خاورو لیکي ایستلي...شیبه وروسته یي سر پورته کړ، ماریا روانه وه، ده تر هغو پسي کتل چې نجلی کیږدی ته ننوته.

* * *

د سهار خړه وه، وړانګې ورو وویل:

_انا!

بوډی کوم حرکت ونه کړ.

د وړانګې شوندې وخوځیدې:

_پورته شه! ناوخته ده.

بوډی په بړستن کې پټه وه.

وړانګې ورو بړستن لرې کړه، د بوډی له خولې سپین ځګونه روان وو...وړانګې چیغه کړه!

_انا!

ماریا جټکه وخوړه، سترګې یې رنې کړې، کې‌ناسته، بوډی ته یې وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې.

شې‌رګل او د هغه وربندار په بیړه کې‌پردی ته ور ننوتل، ټول تر بوډی راتاو شول، وړانګې ژړل، نور وارخطا وو.

ماریا ور مخته شوه، د بودیۍ پر ګونځي ګونځي غاړه یې ګوتې کېښودې، ورو یې وویل:

_ژوندۍ ده.

یوه شېبه غلې وه، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

_لږ ځای راکړئ!

کوچیان یوې خواته شول.

ماریا وویل:

_تر دې مخکې یې څه تکلیف درلود؟

وړانګې په ژړغونې غږ ځواب ورکړ!

_جکه جوړه وه!

شېرګل وویل:

_یوځل یې پر زړه درد راغلی و، بس!

ماریا د بودی د ښې لاس زیږې ګوتې و موښلې، ورو یې وویل:

_ما ته د زړه حمله ښکاري.

کوچیانو په حیرانۍ ورته کتل...

ماریا وویل:

_د پښو تلې یې ور ومښئ!

کوچې د بودی پښو ته ور وښویدې.

ماریا څو ځله د بودی پر سینې زور وکړ، کوچیانو په حیرانۍ ورته کتل...

بودی وتوخل.

ماریا وویل:

_د پښو مښلو ته دوام ورکړئ!

بوډۍ ورو سترګې وغړولې، ورانګې په ژړا کې وخندل.

ماریا هغې ته وکتل، ورو یې وویل:

_لږ د بورې شربت ورته جوړ کړه!

ورانګه ولاړه شوه، شیبه وروسته یې د بوډۍ په خوله کې خوږې اوبه وڅڅولې، ورو یې وویل:

_انا! څنګه یې؟

بوډۍ په حیرانۍ ورته کتل، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

_څه خبره ده؟

شیرګل وخندل:

_هیڅ! طبیعت دې یوځه خټه و.

بودې په ګیلاس کې پاتې شربت پر سر واړول، شېبه وروسته کېناسته ورو يې وويل:

_سر مې درد کوي!

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

_ښه کيږي.

ماريا له کېږدې ووته، لمرخاته خواته اسمان ژېړ و، نرې باد چلېده...

نجلۍ پر يوه تيږه کېناسته، تيږه سړه وه، سپې ورغې، لکۍ يې ووهله، پښو ته يې پرېوت.

ماريا د هغه پر غټ سر لاس تېر کړ، د سپې لکۍ له ځمکې نرې دوړه پورته کړه...

ښه شېبه ووته، لمر راوخوت، د غونډيو يوه خوا ژېړېخونه ښکاريدله، بل لوري يې سيوری و.

بيا يې د شېرګل غږ واورېد:

_ته خو سمه دمه ډاکټره يې!

ماریا وخندل.

شېرګل مخامخ په شګو کې ورته کېناست، نجلی ته يې وکتل، د لمر وړانګې يې پر سپين مخ لګېدلې، ښکلې ورته ښکاره شوه.

نجلی ناڅاپه وويل:

_حاجي خداينور پېژنې؟

شېرګل په حيرانی ورته وکتل، شوندې يې وخوځېدې:

_څنګه دې دا پوښتنه وکړه؟

ماریا وخندل:

_هسې، د هغه د زړورتيا کيسې مې اوريدلې وې، تيرکال يې په رنا ورځ يو امريکايي ټانک وويشت.

شېرګل يوه شېبه غلی و، وروسته يې په خوند وويل:

_حاجي خداينور لوی زړه لري، ما دوه درې ځلې ليدلی دی، د راکټ په ويشتلو کې يې نوم وړی.

_اوس چیرته دی؟

شېرګل وخندل:

_خدای خبر.

ماریا یوه شېبه غلي وه، بیا یي وویل:

_پوهېږي چې د امریکا حکومت د هغه پر سر پنځه میلیونه ډالره انعام ټاکلی! مړ یا ژوندی.

شېرګل وخندل:

_هوا! خو د هغه نیول دومره اسانه خبره نه ده.

_ته له کومه پوهېږي؟

_حاجي خداینور هوښیار سړی دی، نن دلته سبا بل ځای، ځای بدلوي، تېره میاشت مرکز ته راغلی و، بیا چا نه دی لیدلی.

ځوان غلی شو، ماریا غوندیو ته کتل، شېرګل هغي ته وچي سترګي نېولي وي...وروسته یي یو غږ واورېد:

_چای نه سوروئ؟!

دواړو د کېږدئ خواته وکتل، ورانکه وه، ولاړ شول، کېږدئ ته ورننوتل، پر غوړ دسترخوان د شیدو له چایه ډکې پیالې پرتې وې، ځای ځای وچه ډوډۍ اینبې وه، ماریا د بوډۍ ترڅنګ کېناسته، د هغې پر اوږه یې لاس کېښود، ورو یې وویل:

_اوس څنګه یې؟

د بوډۍ شوندې وخوځېدې:

_ښه یم.

ورانکې په خندا وویل:

_ډاکتره خو به نه یې؟

ماریا وخندل:

_نه، خو په ځینو لومړنیو مرستو پوهیږم.

بوډۍ په خبره کې ورولویده:

_څه؟!

_مانا دا چې له سوځېدلي، بېسده او په اوبو کې له ډوب شوي انسان سره کومک کولی شم.

شېرګل ولاړ شو.

ورانکي دسترخوان ته وکتل، د ورور پياله يې تر نيمايي ډکه وه، له پاستي هم کومه ګوله نه وه پورته شوي، ورو يې وويل:

_څه کوې؟

د شېرګل شوندې وخوځېدې:

_زمه سارا ته بيايم.

ورانکي وويل:

_يو وار خو دې چای سور که!

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

_زړه ته مې نه کيږي.

له دې سره له کېږدئ ووت.

بوډئ وويل:

_نورکله خو په دريو پاستو نه مړېده، نن څنګه داسې ژر ولاړ سو؟!

د ورانګې شوندې وخوځيدې:

_خدايزده!

لنډه شېبه وروسته شېرګل بېرته کېږدئ ته ور ننوت، ښځو په حيرانئ ورته وکتل، کوچئ وارخطا و، نېغ زړو برستنو ته ورغئ، شل دزئ توپک يې ور واخيست، ورانګې په بيړه وويل:

_څه خبره ده؟

شېرګل په لړزانده غږ وويل:

__عسکر دي!

د تولو رنګونه والوتل، وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده. په وارخطايي يې وويل:

_ د خدای له پاره، موږ ته وګوره؟

شېرګل چيغه کړه!

_ مخه مې پرېږده.

بوډی په بيړه وويل:

_خور دې ښه وايي.

شېرګل په خشکه وويل!

دوی به مو تر تېغ تېر کړي.

ماريا د کېږدۍ له چولې دښتې ته وکتل، په دريو رينجرو موټرو پسې سپيرې دوړې پورته کيدلې...

وړانګې چيغه کړه!

_تر اوسه خو لا نه ده مالومه چې دوی چېرته ځي؟

شېرګل ماریا ته وکتل ، ورو یې وویل:

_دوی په دې نجلی پسې راغلي، له هغه پرته هم نه بچ کیږو، ښه دا ده چې په دوی هم مینډې بورې کم.

د ماریا شونډې وخوځېدې:

_ته هوښیار سړی یې، کورنۍ دې مه ژوبلوه!

شېرګل وویل:

_خو...

ماریا په خبره کې ور ولوېده:

_په ما پسې نه دي راغلي.

سپې وغپل...

شېرګل د توپک ګېټ کش کړ.

ماریا وویل:

_په ما باور وکه، زه ستا د کورنۍ بربادي نه غواړم.

موټر دوه دري شله ګامه لرې ودریدل، سپی تري راکرځیده...

ماریا د شېرګل له لاسه توپک ونیو، بېرته یې تر بسترو لاندې کړ.

یو غږ واوریدل شو!

_را ووځه!

وړانګې ژړل، وربېندار یې هم سونګیدله، بوډی وارخطا وه.

شېرګل ماریا ته وکتل، په مړاوي غږ یې وویل:

_تا غواړي.

ماریا په خپل تندي ټکری ورکش کړ، له کې‌ږدی ووته، شل پنځه ویشت وسله وال ولاړ وو، ځینو یې عسکري دریشی اغوستې وې، نور یې په شخصي جامو کې ول، برګ رومالونه یې تر سرونو تاو وو، په دوړو لړلي ښکارېدل.

ماریا په لوړ غږ وویل:

_څه غواړئ؟!

یوه ناره کړه!

_سړی راوباسه!

_له هغه سره مو څه کار دی؟

_ولې یې زمونږ په لیدو منډه واخیسته؟!

ماریا یوه شې‌به غلې وه، وروسته یې ورو وویل:

_شې‌رګله، راووځه!

_کوچی له کېږدی ور ووت:

دوه وسله وال د دوی خواته ور روان شول، ماریا کېږدی ته ننوته. شېبه وروسته عسکر د شېرګل تر څنګ ودریدل، یوه یې کېږدی ته سر ور دننه کړ، شاوخوا یې وکتل، یواځې ښځې وې، بېرته یې شېرګل ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:

_ته دلته اوسې؟

شېرګل په وارخطایي ځواب ورکړ:

_هو!

_ولې دې زمور په لیدو منډه واخیسته؟

د کوچې ژبه بنده شوه:

_ما، ما

هماغه عسکر په غوسه وویل:

_بیا داسې بې عقلي ونه کړې! پوه شوې!

شېرګل غلی و.

عسکر روان شول، شېبه وروسته موټرو حرکت وکړ، سپي تر یوه ځایه منډه پسي واخیسته، کله چې دوړې کیناستې، ځای پرځای ولاړ و، په موټرو پسي یې غپل...

شېرګل کېږدی ته ور ننوت، کوچیانوخدای ته شکرونه ایستل...

شېرګل ماریا ته وکتل، ورو یې وویل:

_تا کولای شوای چې له هغوی سره لاړه شي.

مار یا غلي وه، کوچیانو په حیرانۍ ورته کتل...

وړانګې وویل:

_لا لا ربښتیا وایي! ولي دلته پاتې شوې؟!

ماریا یوه شېبه غلي وه، وروسته یې وویل:

_ما نه غوښتل چې تاسو ته کوم تاوان در ورسوم، که ما ځان ور پېژندلای وای، نو...

بودی ورمخته شوه، ماریا یې پرتندي ښکل کړه، ورانګې ژړل...

ماریا د باندې ووته، پر یوه لویه دبره کېناسته، دښتې ته یې وکتل، موټر دېر لیرې لمر خاته خواته روان وو، سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، له ځانه یې ورټ (کرکه) وشو، شنه اسمان ته یې وکتل، ورو یې وویل:

_خدایه! ما وبخښه!

* * *

شېرګل د یوې ګنې بیدې سیوري ته ناست و، پر ځمکه یې لیکې ایستلې، تر مخ یې د غنمو شنه وړیباد یولاس ښورول...رمه څو ګامه لیرې څرېدله.

وروسته یې د یوه سیرلي نرۍ غږ واورېد، سر یې پورته کړ، د سیرلي لکۍ له شنو غنمو راوتلې وه، شېرګل ولاړ شو، په سیرلي پسې یې څو تیرې وویشتې، سیرلي د رمې خواته منډه کړه.

یو غږ یې واورېد:

_یاره کوچیه مرداره مو کړه!

شېرګل کین لورته وکتل، یو ځوان ور روان و، سپینه خولۍ یې پر سر وه، په لاس کې یې بیلچه ښکارېدله.

شېرګل په ډډ کوچیانې غږ وویل:

_ولې؟ څه مو کړي چې داسې په کاوړ کې یې!

ځوان د شېرګل تر څنګ ودرېد، ورو یې وویل:

_اجب خلک یاست! د جایې وو(ځایې خلکو) سلامت فصلونه مو وخوړل، بیا وایې ...

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

_چا؟

_تېره شپه کوچیانو زما د تره رشقې ته رمه ور پرېښې وه، سهار ته ډکې نه و پاتې.

شېرګل په بېړه وویل:

_زار دې شي، ما خو خدایکه تر اوسه مرداره پرې خوړلې وي.

ځوان یودم وخندل:

_تاته نه وایم، ته ښه سړی یې، زما دربانديې پام و، سیرلی دی له غنمو وشاړه.

شېرګل روان شو، ځوان هم په هغه پسې ګامونه واخیستل، دواړه د ونې سیوري ته کېناستل. یوه شېبه غلې وو، وروسته شېرګل مخامخ وکتل، ورو یې وویل:

_دا غنم ستاسې دي؟

ځوان خټیځ لورته لاس ونیو، شوندې یې وخوځېدې:

_هاغه هسکه تیږه وینې!

_کومه؟

_ هاغه چې تپوس پرې ناست دی.

_هو!

_تر هغه ځایه مور کرلي، ورهاخوا د هغې تیټې غونډۍ تر لمنې پورې مو بیا د ترونو فصلونه دي. هماغه تیږه ټک (پوله) ده.

شېرګل څه ونه ویل، ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې شوندې وخوځېدې:

_ای کوچیه! خپه راته ښکاری.

شېرګل غلی و.

ځوان وویل:

_پورویی یې؟

شېرګل هغه ته وکتل، شوندې یې وخوځېدې:

_نه!

ناروغه یې؟

_نه!

کوم تاوان دې کړی؟

_نه!

مالونه دې ناجوړه دي؟

_نه

د ځوان تندی تریو شو.

_نو بیا څه ټکه درباندي پرېوتي ده چې داسې خپه یې؟!

شېرګل غلی و.

ځوان یو دم وخندل.

_مین یې؟

شېرګل هغه ته وکتل، بېرته یې سر ځوړند شو.

ځوان وویل.

_خوب دې څنګه ده؟

_دا دوه شپې مې سترګې نه دي سره وروستي.

_اشتها؟

_څه؟

_ډوډۍ ډیره خوري که کمه؟

_خدایکه مې له پرونه راهیسې ګوله هم راپورته کړې وي.

ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:

_د خلکو خبرې بدې درباندې لګیږي؟

_هوا

له څه وخته راهیسې؟

_دا دوه ورځې کیږي.

ځوان وخندل:

_مین یې نو تور وي که سپین؟!

شېرګل هغه ته وکتل.

ځوان وویل:

_ته مین شوی یې.

شېرګل په حیرانی ورته کتل...

ځوان وویل:

_سپینه راته وکه!

د شېرګل شوندې وخوځېدې:

_څه؟

_څوک دې خوښيږي؟

شې‌رګل کوم ځواب ورنه کړ.

ځوان وويل:

_کوچې ده؟

_نه

ځوان د هغه وليو ته يو سوک ورکړ، په خندا يې وويل:

_نو کومې جايې زړه درنه وړې؟

_نه

ځوان په حيرانۍ وويل:

_نه کوچې ده ، نه هم کليواله، نو څوک ده؟

د شېرګل زړه ولړزيد

ځوان وويل

_نه راته وايي

_نه

ځوان وخندل
_سمه ده، مه راته وايه! خو زه هم مين يم، دا ټول په ما تېرېږي، نه خوب لرم او نه هم اشتيا، هيڅ شي خوند نه راکوي، بس نو! مينه همداسي وي..
شېرګل يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:
_رښتيا وايې؟
د ځوان شوندې وخوځېدې:
_ای کوچيه! خدای خبر ته به پوه شي که څنګه؟! خو زه به د مينې په باره کې څو خبرې درته وکم، بيا ته په خپله فکر وکه چې مين يې که نه؟
ما په يو چا زړه بايللی، کله کله بې اختياره ژړا راځي، اوښکې تويول راته ښه دي، د سکون او ارامی احساس کوم، کله چې شپه شي، لکه هغې چې له ما سره پر يوه بالښت سر ايښی وي، د ورځې يې په ياد تېپې بولم، زړه مې راته وايي چې هرځای راسره وای، هغه څه مې ورته ويلي وای چې نورو ته يې نه شم ويلای، له خپلو کامياښيو مې خبره کړې وای او د هغې په لېدو مې په زړه کې پراته دردونه هير کړي وای.
ځوان غلی شو، کوچې ته يې وکتل، بېرته يې شوندې و:خوځېد
_په خبرو مې وپوهېدې
شېرګل په حيرانی ورته کتل..
ځوان وويل:
_ګوره! که دې د هغې په لېدو د زړه دربېدا د پېرېږي، نو مين يې!
که غواړې چې خپل پټ رازونه يواځې له هغې سره شريک کړې، نو مين يې!
که يې په نه لېدو د خواشينی احساس درته پيدا شو، نو مين يې
که دې له زړه، نه وته، نو مين يې!
اوس پوه شوې؟!
کوچی غلی و.
ځوان وخندل:
_نه غواړې چې هغې ته دروغ ووايې، داسي نه ده؟
کوچي په حيرانی ورته کتل...
ځوان وويل:
_ساده به درته ووايم! غره ته وګوره! کانړو ته وګوره، بوټو ته سترګې ور واړوه، که دې په هرڅه کې هغه ولټيده،نو مين يې، مين ته ټوله دنيا، يواځې خپله مينه ښکاري.
ځوان غلی شو، ناڅاپه يې وخندل، د شېرګل وليو ته يې يو درونده سوک ورکړ، په خندا يې وويل:

_پوه شوي که نه؟!
شېرګل غلی و.
د ځوان شوندي وخوځېدې؟
_نوته په کوم یوه کې راځي
شېرګل وویل
_ خدایزده!
ځوان ولاړ شو، په زوتې یې وویل:
_ای کوچیه! فکر وکه! که زما غوندي احساس کوی، نو پوه شه چې مین یې، هو رښتیا! له رمي سره دي پام کوه، للمو ته ورګډه نه شي، زه درنه لاړم
ځوان حرکت وکړ، شېرګل پسې وکتل، ځورند سر روان و، ښه شېبه ووته، لمر د ونې سر ته راغی، د غنمو د سنو وړو پر سر یوې سرپوتکې (یو ډول مرغه دی) په هوا کې خپل وزرونه خوځول، ځای پرځای ولاړه وه، هغې ناري وهلې....
* * *
شېرګل تر زاړه توت لاندې رمه پنډه کړه، کېږدی ته یې وکتل، خور یې ولاړه وه، ورغی، وړانګې وویل:
_نور کله خو به وختې راتلې!
شېرګل غلی و.
وړانګې وویل:
_زه به ډودۍ درته راوړم.
د شېرګل شوندي وخوځېدې
_زړه ته مې نه کیږي.
وړانګې په حیرانی وویل:
_سهار دې هم ګوله درپورته نه کړه، اوس د ماسپښین سیوری رنګ دی.
شېرګل یوه شېبه ودرېد، وروسته کېږدی ته ورننوت.
بوډۍ پرته وه، نږور یې ماشوم ته شوله ورکوله، ماریا یې هم ترځنګ ناسته وه..
شېرګل خیرن بالښت ته ډډه ولګوله، ماریا ته یې وکتل، د زړه دربا یې ډېره شوه، د کلیوال ځوان خبره یې په زړه کې راوګرځېده ((که دې د هغې په لیدو د زړه دربا ډرریږي، نو مین یې.)) سر یې وځړید، یو ژپړ میږتون د زاړه لیمځي په وړیو کې نښتی و، ناڅاپه پر میږتون غوړ دسترخوان هوار شو. شېرګل پورته وکتل، خور یې پر دسترخوان څو پاستي او یوه ډکه کاسه مستي کېښودې.
شېرګل له پاستي یوه ټوټه ور بېله کړه، مستو ته یې وروړه، کله چې یې ګوله خولې ته پورته کوله، ماریا ته یې پام شو، هغې ماشوم ته کتل، وروسته د دواړو سترګې سره وجنګېدې، شېرګل لاندې وکتل، کاسه یې ورپورته کړه، له مستو یې غوړپ وکړ، کاسه یې بېرته پر دسترخوان کېښوده.
ولاړ شو، خور یې پسې غږ کړ:
_ډودۍ دې ونه خوړه!
شېرګل له کېږدی ووت، لاړ، د توت سیوري ته کېناست ، دښتې ته یې وکتل، غوندی یې تر سترګو تېرې کړې، خوند یې ورنه کړ، هرځه یې پر زړه ولاړ وو.
ښه شېبه ووته، چرتونو په مخه کړ، په ذهن کې یې یواځې د ماریا ځیره ولاړه وه، یو دم یې وخندل، خپل ورانه ته یې سوک ورکړ، له ځان سره یې وویل:
_خوار سړی، خړ یې سپی، خپله رمه دې پاڼه!
بېرته یې د ماریا سرې شوندې او سپین غاښونه سترګو ته ودرېدل، تندی یې تریو شو، سترګې یې ډکې ډکې کېدې، د کلیوال ځوان خبره ور په زړه شوه ((که د له زړه، نه وته، نو مین یې.))
یو دم یې غبرګ لاسونه غوږونو ته ورورل، شوندې یې وخوځېدې:
_توبه خدایه، توبه!
رمې ته یې وکتل، ځلور ورځې مخکې ژوند ور په زړه شو، نه یې غم پېژانده او نه یې هم په چا پورې زړه تړلی و، توله دنیا یې یواځې په خپله کورنۍ کې لیده، د وریو حساب یې ټینګ نیولی و، منی به شل یو نیم شل میږدې وپلورم، پیسې یې تر خولې تېرې دي، تر ځورمونې د کور ښه چلاو پرې کیدی سي، خدای مهربانه دی، میږدې به وري پیدا کړي، هو رښتیا! سږ کال بارانونه ډېر دي، ژمی به ګرمسیر ته ځو، وابنه به ډېر وي، میږدې او پسونه به غوښه ونیسي، د خپل زړه پیسې راته جوړولی سي.
یوې میږدې رمباړه کړه، شېرګل ورته وکتل، ورو یې وویل:
_ته څه غم لرې؟!
یودم یې وخندل:

_ لږونی شوم که څنګه؟!
ولاړ شو، د توت یوې ټیټې څانګې ته یې لاس کړ، څو تور توت یې خولې ته واچول، خوند یې ور نه کړ، بېرته کېناست، دښتې ته یې وکتل، تر یوه ځایه خړه وه، وروسته د یوې اوږدې ترادې ولاړو اوبو غوندې ځلېدله...
هوا دپه وه، ډېر لیرې غرونه خوځیدل....
بېرته یې سر وځړېد، پر خړه پایښه یې تور لوی مېږتون روان و، مېږتون یې د ښي لاس په ګوتو کې ونیو، سترګو ته یې ورنیږدې کړ، مېږتون پښې وهلې...یوه شېبه یې ورته وکتل، شوندې یې وخوځیدې:
_ کاشکې مېږتون وای.
خندا ورغله، مېږتون یې پرخاورو پریښود، مېږتون منډه کړه، د یوه پراته پسه د تټر په سپینو وړیو کې ننوت.
شېرګل یوه شېبه د ونې سیوري ته کېناست، وروسته یې سترګې درنې شوې، خوب ورغی، پټکی یې په ځادر کې ونغاړه، تر سر یې کېښود، دوه دري ځله یې د یوې میږې توخی واوړېد، بیا یې بانه سره ورغلل.
* * *
لمر په لوېدو و، د کېږدې تر څنګ یو په دوړو لړلی سراچه موټر ودرېد، شېرګل د باندې ووت، په سپې پسې یې لوټه وویشته، دوو وسلوالو ته یې غږ ورکړه، هغوی اوږدې ږیرې درلودې، په دوړو سپېره ښکارېدل.
دري سره کېږدې ته ننوتل، بوډې په یوه کونج کې ناسته وه، په اوکلی (هاون) کې یې بادیان ټکول...
وسله والو خپلې توپکې زړو بېرستنو ته ودرولې، شاوخوا یې وکتل، بوډې یواځې وه، تر څنګ یې ماشوم لغتې وهلې...
شېرګل په زوته (لوړ غږ) وویل:
_ چای!
یوه وویل:
_ ادې! څنګه یې؟
بوډې سوړ اسویلی ویست:
_ ښه یم! ژوند ده، تیریږي.
شېرګل وخندل:
_ انا! ته اوس هم د زلیخا ځواني غواړې!
نارینه وو وخندل...
بوډې اوکلی ټنګوله...
یوه میلمه شېرګل ته وکتل، په خندا یې وویل:
_ پرنګی چیرته ده؟
بوډې وویل:
_ پرنګی یې ولې بولې! سمه دمه بوسلمانه ده!
مېلمنو وخندل...
شېرګل وویل:
_ ودې نه لېږه؟
_ چیرته؟
- د باندې، له تورسرو سره.
مېلمنو یوه بل ته وکتل، یوه یې وویل:
_ ترنګري خو یواځې دري کوچې راګرځېدلې وې.
شېرګل وخندل:
_ یوه یې پرنګی ده.
د مېلمنو خولې وازې شوې، یوه یې وویل:
_ ډېره ازادي مو ورکړې!
بوډې په خبره کې ورولوېده:
_ ګلالی ده، چاته یې بد نه رسیږي.
مېلمنو وخندل...بوډې اوکلی ټنګوله...
شېرګل وویل:
_ په مرکز کې څه کیسې دي؟
یوه میلمه وویل:

_کراره بده ورځ، بیګاه طیاري راغلي، دوه دري دوري يې وخوړي، خو بمبارد يې ونه کړ.
د بوډې شوندې وخوځيدې:
_شکر
شېرګل وويل:
_پلار مې څنګه و؟
بوډې بله پوښتنه وکړه:
_څه وخت راځي؟
يوه میلمه ځواب ورکړ:
_غږ يې نه دی کړی.
د بوډې تندی تریو شو:
_داسي هم نه وايي چې کور ده، اور ده، ځوک جوړ دي، ځوک ناجوړ، شل، یونیم شل ورځي يې ووتي، یو وار رانه غی.
يوه میلمه وخندل:
_رابه شي، زړه مه خوره!
بوډې سور اسویلی ویست، شوندې يې وخوځيدې:
_اولاد دښمن دی.
داوخت وړانګه کېږدې ته ورننوته،د میلمنو تر مخ يې يوه تور ه چايجوشه او دوه ګیلاسونه کېښودل،
شېرګل ته يې وکتل، ورو يې وويل:
_لمبات (بوره) خلاص شويدي.
يوه میلمه وخندل:
_لمبات پرېږده، پرنګی ته ووايه چې تياره شي.
د اوکلی تنګاه غلي شوه.
د وړانګې رنګ والوت، شېرګل په حيرانی ووېل:
_ولي؟!
د میلمه خندا زور ونيو!
_بیايو يې! نور به يې له شره خلاص شئ.
شېرګل په بېړه وويل:
_چيرته؟
_اوس خو يې مرکز ته بیايو!!
بوډې د خبرو وار ونيو:
_وژنئ يې!
_خدای خبر!
شېرګل په خبره کې ورولوېد:
_پلار مې غوښتې؟
_هو!
وړانګې خپل ورور ته وکتل، د هغه سر وځرېد، نجلی چيغه کړه!
_نه!
يودم يې منډه واخيسته، له کېږدې ووته!
بوډې ووېل:
_زه به مې زوی ته ووايم!
میلمنو په حيرانی ورته وکتل.
د بوډې شوندې وخوځيدې:
_تاسي يې نه شی بېولای!
شېرګل ووېل:
_انا! تاته خو مې پلار مالوم دی، هغه...
بوډې په خبره کې ورولېده:
_هغه زما خبره مني.
يوه میلمه وويل:
_حاجي خداینور غوښتې ده.
د شېرګل غوني زيړه شول.

بودی غلي وه.
شېرګل په زوته وویل:
_ورته ووایه چې تیاره شي!
د ورانګي د ژړا غږ پورته شو...
یوه مېلمه دوه ګیلاسه ډک کړل.
چوپه چوپتیا شوه، یوه هم څه نه ویل، کله کله به د ورانګي د ژړا غږ اوربدل کېده...بنه شېبه ووته، وروسته ماریا کېږدی ته ور ننوته، په کونج کې ایښي تاو شوی عسکري دریشي یې ورواخیسته، بېرته د باندي ووته.
بودی پسې غږ کړ:
_ته به چیرې نه ځې!
د ورانګي ژړا زور ونیو...
شېرګل په زوته وویل:
_دریشي دې نه اغوندي، خطر لري.
یوه مېلمه د تایید په علامه سر وخوځاوه.
شېرګل خپلې انا ته وکتل، په نا امیدۍ یې وویل:
_مور څه نه شو کولای.
ماریا ور غږ کړ!
_راځئ!
بودی په بېړه له کېږدی ووته.
مېلمانه ولاړ شول.
لمر لوېدلی و، لوېدیځ ته پرتې تار تار وریځې سري وې، لرې غزیدلي غرونه تور ښکاریدل.
ورانګي ژړل، بودی او د هغې نږور هم خوابدي وې، خو ماریا زړوري خبرې کولې، په ځېره کې یې ویره نه وه پرته.
شېرګل غلی ولاړ و، سپې غپل، یوه سیرلي توپونه وهل...وسله وال په موټر کې ناست ول.
ماریا اغوستي کوچیاني کمیس ته اشاره وکړه، ورو یې وویل:
_ستا کمیس مې راسره یووړ.
ورانګي کوکه کړه!
ماریا د ماشوم مورته مخ وروړاوه، شوندې یې وخوځېدې:
_ښکل ته وګوره! ښه شوی دی، نرم خوراک ورکوه!
کوچې خپلو سترګو ته ټکری ونیو.
بودی غلي ولاړه وه،اوږدی لرګیني تسبیح یې اړولې...
ماریا حرکت وکړ، د شېرګل د زړه دربا ډېره شوه.
ورانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده، سترګې یې سري وې، په خواره خوله یې وویل:
_لالا!
شېرګل غلی و..
ماریا د شا په سیټ کې کېناسته، د موټر د ماشین غږ پورته شو، د شېرګل پښې ولړزېدې، په سترګو یې تیاره راغله، یودم یې منډه کړه، د موټر تر مخ ودرېد.
مخکینۍ دواړه دروازې خلاصې شوې. سپې تر موټر راګرځېده، غپل یې...وسله وال کښته شول، دوی په حیرانۍ شېرګل ته کتل...
شېرګل ورمخته شو، شاتنۍ دروازه یې خلاصه کړه، ورو یې وویل:
_کښته شه!
ماریا په موټر کې ناسته وه.

یوه وسله وال وویل:
_ته دا سې نه شې کولای.
شېرګل چیغه کړه!
_کښته شه!
وسله وال د توپک ګیټ کش کړ.
شېرګل برګ برګ ورته وکتل، د توپک میل کښته شو.
وسله وال وویل:

_دا به دې په خیر نه وي.
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
_خدایکه مو رانه بوتله.
وسله وال شېرګل ته وکتل، په کاوړ يې وویل:
_دا حاجي خداینور غوښتي.
د ماریا شوندې وخوځېدې:
_زه ورسره ځم.
وړانګې په غریو کې وویل:
_لیونۍ یې!
شېرګل چیغه کړه!
_هغوی به دې ووژني!
ماریا وویل:
_خو زه تاسو ته جنجال نه شم جوړولای.
شېرګل لاس ور وغزاوه، تر مټ يې ونیوله او له موټره يې کښته کړه!
یوه وسله وال وویل:
_ښه دې ونه کړل!
شېرګل مخ واړاوه، لاړ او تر توت لاندې کېناست. موټر یوه شېبه ولاړ و، وروسته يې حرکت وکړ، ښځې کېږدۍ ته ننوتې، د ماشوم د ژړا نرۍ غږ اوربدل کېده.
* * *
وړانګې دسترخوان هوار کړ، له مستو ډکه کاسه يې کېښوده، ورو يې وویل:
_راځئ!
یوه هم حرکت ونه کړ، بوډۍ پرته وه، شېرګل بلې لمپۍ ته وچې سترګې نیولې وې، وربښدار يې ماشوم مړاوه، ماریا هم یوه کونج ته ناسته وه.
وړانګې څه ونه ویل، د ماریا ترځنګ غلې کېناسته، بوډۍ ته يې وکتل، د کېږدۍ پر تاټ يې د جړو ویښتو او تیرې پڑې اوږد سیوری ښکاربده
تول غلې ول، یوه هم څه نه ویل، کله کله به ماشوم د وریجو په ګولې پسې چیغه کړه!
ماریا ورو ولاړه شوه، له کېږدۍ ووته، د باندې سوړ باد چلېده، سپوږمۍ نوې راختلې وه، نرۍ ښکاربده، خو بیا يې هم پر دښته خره رنا پرته وه.
ماریا پر یوه هواره تیره کېناسته، سپې ورغې، لکې يې وخوځوله، پښو ته يې پریووت.
ښه شېبه ووته، سپې سر پورته کړ، وغرېد، منډه يې کړه، ماریا پسې وکتل، څو ګامه لیرې يې یو سیوری ولید، حرکت يې درلود، د سپې غپا یودم غلې شوه، ماریا په ځیر ځیر ورته وکتل، سپې او سړی دواړه ور روان ول.
ماریا په بیړه کېږدۍ ته ننوته، یوه هم ورته ونه کتل، تول غلې ول، پر دسترخوان له مستو ډکه کاسه اینې وه.
ماریا وویل:
_د باندې یو سړی دی.
شېرګل په بیړه کېناست، توپک ته يې لاس ور وغزاوه، بوډۍ خپلې پښې ورتولې کړې.
توخی واوربدل شو...
وړانګې وویل:
_ابا!
کېږدۍ ته یو په ونه دنګ سړی ور ننوت.
شېرګل ولاړ شو، وړانګه او د هغې وربښدار ه هم ودربدې، بوډۍ کېناسته، ماریا په حیرانی ورته کتل...
دې دا لمر سوځولې ځیره او له سپینې لونګی په نکریزو رنګ شوې راوتلې سړې څنې په غره کې لیدلې وې.
سړي ماریا ته وکتل، پرته له دې چې مخ ورنه واړوي په ملنډو يې وویل
_دا خو مو سمه دمه په کور راګډه کړې ده
د وړانګې پښو پرک واخیست..
سړي خپل زوی ته سترګې وروارولې، یوه شېبه غلی و، وروسته يې یودم چیغه کړه!
_څنګه دې دومره زړه وکړ؟
د شېرګل سر وځړېد.
بوډۍ په مړاوي غږ وویل:

_هلک ته خشکه مه کوه!
سړي چیغه کړه!
_ده حاجي خداینور ته ځواب ورکړی دی!
ماریا په بیړه ورته وکتل
وړانګي ژر له غولي ورونې ورپورته کړ، سپخیلی زوړ بالښت یې کېښود، خپل پلار ته یې وکتل، هغه ولاړ و.
بوډی په سړه سینه وویل:
_کېښه! سا سمه که! هرڅه به خدای سم کړي.
سړي بالښت ته ډډه ووهله. تندی یې ګونځي و، له سپین پټکي یې په دوړو سپیړي سړی څنې راوتلي وی، څېره یې د لاتین ژبړي رنا ته نیولي ښکارېله...
وړانګه ورمخته شوه، له تورو چاپو ډک ګیلاس یې سړي ته نږدې کېښود.
چوپه چوپتیا وه، یوه هم څه نه ویل، ټول خواشیني وو، شېبه وروسته سړي سر پورته کړ، شېرګل ته یې وکتل ، ورو یې وویل
_د توري غوندې تر شا یوه زړه کلاه ده، ځوک نه پکي اوسي، خو دیوالونه یې روغ دي، حاجي خداینور او نور ملګري به یې سبا سهار اته بجې هلته درته ماتله وي، نه وخته او نه هم ناوخته، پوره اته بجې، پرنګی وروله او ور ویې سپاره!
وړانګي وویل:
_نه
سړي رډ ورته وکتل، وړانګه په بیړه له کېږدې ووته
بوډی ماریا ته اشاره وکړه!:
_دا به هیڅیري هم نه ځي!
ماریل په بیړه وویل:
_نه! زه ځم
شېرګل چیغه کړه
_چپ!
سړي په حیرانی ورته وکتل، د شېرګل سر ځوړند شو.
سړي په خشکه وویل:
_نه پوهیږم! دې پرنګی په دومره لنډ وخت کې څه کوډې درباندي کړي دي!
د شېرګل شوندې وخوځېدې
_هغوی به یې ووژني
سړي په خشکه وویل
_بلا مو ورپسې، مرداره دي کړي! ولې مو دومره زړه پسې ترلی؟ هه؟
د باندي د وړانګي د ژړا غږ پورته شو
ماریا په منډه له کېږدې ووته
سړي شېرګل ته مخ ور واړاوه، په خشکه یې وویل:
_بله نه کیږي! وخته به حرکت کوی، پوره اته بجې باید زړې کلا ته ور ورسیږی! نه وخته نه هم ناوخته! پوه شوې
شېرګل غلی و.
چوپه چوپتیا شوه، کله کله به د وړانګي د سونګې‌دا غږ پورته شو، ماریا به ډاډېنه ورکوله، ډېر پورته د یوې بنګڼي طیاري نرۍ غږ اورېدل کیده...
* * *
ماریا مخ واړاوه، د سهار په خړه کې یې شا ته وکتل، د غوندې په لمنه کې یوه توره کېږدې ولاړه وه، دې تورسرو پسې کتل، بیرته یې ورمیږ کوږ کړ، مخ په ځوړند روانه شوه، یو ځل یې بیا شا ته وکتل، له هسکو تیږو راوتلي شنې سپاندې، ګونګلان (یو ډول غرنی بوټی دی) او تېره اغزي یې تر سترګو شول، کېږدې تر غوندې پټه شوې وه، هیڅ هم نه ښکارېدل.
ماریا یوه سړه سا واخیسته، شېرګل ته یې وکتل، څو ګامه لیرې ځوړند سر روان و...خړ پړ ښکارېده، توپک یې ترلی و، ګرندي ګامونه یې اخیستل...
ماریا پښو ته زور ورکړ، څو ګامه یې واخیستل، یودم یې چیغه کړه!
_وای!
شېرګل په بیړه ور وکتل، د نجلی پښو ته نږدې یوې سوی منډه واخیسته، شېرګل توپک پسې ونیو، سوی تر

یوې لوبې ډېرې توپ کړ، په سپاندو او بوتو کې یې منډه کړه، تر غونډې واووښت.
ماریا یودم وخندل:
شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل...
ماریا غلې شوه.
شېرګل توپک غاړې ته واچاوه ، ورو یې وویل:
_اجبه نجلی مې ولیده! مرګ ته روانه یې، بیا هم خاندې!
ماریا څه ونه ویل، شېرګل خپل تک ته دوام ورکړ.. نجلی په هغه پسې ګرځندۍ روانه وه...
نرۍ باد چلیده، پاس یوه غوټه تووره وریځ ولاړه وه، نور اسمان شین و.
ښه شېبه ووته، دوئ یوه غونډۍ تر شا پرېښوده، د دوهمې په نیمایې کې د بوتوانو (هغوی چې په غره کې بوټي وهي) له خوا په جوړه شوې نرۍ لاره کې مخ پورته روان ول. .. پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، شېرګل په یوه اواره ډبره کېناست، ماریا ور ورسیده، شېرګل وویل
_سا به سمه کو!
نجلی دوه، درې ګامه واخیستل، سړي ته مخامخ په یوه بله ډبره کېناسته. شاوخوا یې وکتل، هسکې او تیټې غونډۍ وې، ژوندۍ ساری نه ښکارېده.
ماریا وویل
_څو بجې دي؟
شېرګل ګړۍ ته وکتل، شوندې یې وخوځېدې:
_پاو کم شپږ!
د ماریا پرمخ د اوبو څاڅکی ولګید، پورته یې وکتل، پر سر یې توره پټه وریځ ولاړه وه. دوهم څاڅکی یې سترګې ته برابر شو، ځمکې ته یې وکتل، د مار سپین پوستکې پروت و.
د شېرګل غږ یې واورېد:
_ډېر وخت نه لرو.
له دې سره ولاړ شو.
ماریا وویل
_څومره لاره پاتې ده؟
د شېرګل شوندې وخوځېدې:
_ایله اتو بجو ته ورسیږو.
ماریا په سړي پسې روانه شوه. پاو نور ووت، دوئ د یوې تیټې غونډې په لمنه کې ګامونه اخیستل... د باران څاڅکي ډېر شوي وو، په نرۍ باد کې د لندې خاورې بوی تاوېده او ډېر لرې یوې زرکې ناري وهلې. کړکه کړکه کړکه....
دوئ ښه شېبه مزل وکړ، تر یوې بلې غونډې واوښتل، ماریا وویل
_څو بجې دي
شېرګل په مړاوي غږ ځواب ورکړ
_شپږ نیمې!
د ماریا شوندې وخوځېدې:
_دمه نه کوو؟
کوم ځواب یې وانه وربېد، سړی هماغسې پورته خوت..
دوه درې دقیقې یې نور هم مزل وکړ، شېرګل یو ناڅاپه ودرېد، پرته له دې چې ماریا ته وګوري، ورو یې وویل:
_څه نه اوري!
ماریا غوږ ونیو، د یوې بنګنې (بې پیلوټه) الوتکې نرۍ غږ اوربدل کېده، ورو یې وویل:
_نه!
د شېرګل شوندې وخوځېدې:
_طیاره نه ده؟
ماریا وویل:
_نه پوهېږم!
سړی روان شو، ماریا هم ګام واخیست، شېبه وروسته د غونډې سر ته وختل.
شېرګل وویل:
_دمه کولی شې، خو لنډ وخت.
ماریا په یوه لویه ډبره کېناسته، ورو یې وویل:

_څومره لاره پاتې ده؟
سړي ورته وکتل، د نجلی له خړ ټکري راوتلی تور پیکی لوند و، پر سپین تندي یې څو تاره لانده ویښته سرینس ول او پر زنه پوري یې د باران یو رون څاڅکی ځړېده.
شېرګل ځمکې ته وکتل، ویې ویل:
_دومره وخت نه لرو، باید اتو بجو ته ځانونه ورسوو، یا الله!
له دې سره ولاړ شو، پښه یې وښوېده، پر کین اړخ پرېووت، خو بېرته ژر ودرېد.
ماریا په بیړه وویل:
_ژوبل خو نه شوې؟
شېرګل تشې ته لاس ونیو، خو څه یې ونه ویل.
لاندې تر بلې غونډۍ څه کم یو پاو لاره هواره وه، بوټي کم ول، ځای ځای به یوې مړۍ منډه واخیسته، د غار تر څنګ په پر دوو پښو ودرېده، شاوخوا به یې وکتل، غار ته به ننوته.
دوئ په هواري کې پټه خوله روان ول، یوځای د ماریا د ګڼ کوچیاني کمیس لمن په یوه تېره اغزي کې بنده شوه، لاس یې ور وغځاوه، په ګوته کې یې نری درد احساس کړ، روانه شوه، ګوتې ته یې وکتل، ډومبک وینه تري راوتلې وه.
لمر راختلی و، د وریځو یوه څنډه ژېړه ښکارېده، ختیځ لورته شنه زرغونه ولاړه وه، ښه شېبه ووته، د ماریا ګامونه ورو شوي وو، خو شېرګل ګړندی تګ کاوه، لوړې ژورې یې نه لېدې، نېغ روان و، د دواړو تر منځ دوه، درې شله مترە واټن پروت و.
کوچې شا ته وکتل، سر یې وخوځاوه، یوه هواره ډېره یې د ناستې له پاره خوښه کړه، کېناست، نجلی ور ورسېده، سړی ولاړ شو.
ماریا وویل:
_ستړې یم!
شېرګل بېرته کېناست، ماریا ته یې وکتل، ټکری یې په غاړه کې پروت و، نري باد یې تور ویښته یوې، بلې خواته اړول.
شېرګل ګړی ته وکتل، ماریا په بیړه وویل:
_څو بجې دي؟
شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې سړه سا واخیسته:
_درې پاوه وخت لرو!
ماریا په خواره خوله وویل:
_دمه کولی شم؟
کوچې د هو په نښه سر وخوځاوه.
ماریا وویل:
_مننه!
د شېرګل سر وځړېد. ماریا مخامخ وکتل، باران درېدلی و، د لمر وړانګې پر لندو غونډیو لګېدلې...هرڅه پرېوللې ښکارېدل، پر سپاندو او اغزیو پوري رنو څاڅکو ټال خوړ...
شېرګل په مړاوي غږ وویل:
_یاالله!
ماریا ولاړه شوه. دواړو حرکت وکړ، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل، د غونډۍ سر تر ډېره هوار و، تګ دومره زور نه غوښت، دوئ په اسانی سره ګامونه اخیستل..په لنډ وخت کې یې ډېره لاره ووهله، خوورسته یې بوه هسکه مخې ته ودرېدله، دا غونډۍ تر تېرو غونډیو لوړه وه، تېرې ډېرې یې درلودې، تکې توري، رنګ یې د سکرو غوندي و.
ماریا په بیړه وپوښتل:
_څومره لاره لا پاتې ده، ډېر وخت...
شېرګل په خبره کې ورولوېد:
_دا وروستۍ غونډۍ ده، شا ته هواري لري، کلاهمالته ده، د غونډۍ له سره یې لیدی شې.
د ماریا سر وځړېد، مخ پورته روانه شوه، یوه شېبه یې مزل وکړ، خو کله چې یې شاته وکتل، داځل شېرګل پاتې و.
نجلی ماتله شوه، کوچې ور ورسېد، د ماریا تر څنګ تېر شو، خو ګامونه یې بېسېکه ول، د پخوا غوندې یې پیاوړی تګ نه کاوه.
ماریا په سړي پسې روانه شوه، دواړه غلي ول، یواځې د وړو ډبرو د ښوردو او لاندر رغړیدو غږ اورېدل کېده...

د غوندې نیمایي ته رسیدلي وو چې شېرګل یو دم ودرېد، نجلی ورته وکتل، حیرانه شوه، د سړي سترګې له اوښکو ډکې وې.
ماریا په ښېره وویل:
_څه خبره ده؟!
د شېرګل سر وځړېد، کې‌ناست.
ماریا وخندل:
_کوچیان په تګ کې غښتلي وي، خو...
شېرګل په خبره کې ور ولوېد:
_ستړی نه یم
_نو بیا څه خبره ده؟
شېرګل غلی و.
ښه شېبه ووته، یوه هم څه نه ویل، خو وروسته د شېرګل شوندې وخوځېدې:
_ته تلی شې!
ماریا په حیرانی وویل:
_چېرته؟
_نه پوهیږم! هرچېرته چې دې زړه وي، خو له دې ځایه لاړه شه!
نجلی د هغه تر څنګ کې‌ناسته، سړي ته یې وکتل، له سترګو یې اوښکې روانې وې.
ماریا په حیرانی وویل:
_ته ژاړې؟
شېرګل مخ ورنه واړاوه.
ماریا وویل:
_څه خبره ده؟
شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې پر پزه لستونی تېر کړ، په مړاوي غږ یې وویل:
_تا به ووژنې.
نجلی د هغه تر څنګ کې‌ناسته، شوندې یې وخوځېدې:
_ته ولې خواشینی یې؟
_د کوچې بدن پرک واخیست.
نجلی وویل:
_ته ښه سړی یې، زما له پاره دې خپله کورنی خطر ته ورکړه، زه ...
شېرګل چیغه کړه!
_په خبره پوه شه! دوئ به دې مړه کړي!
ماریا غلې وه، وروسته یې وویل:
_خدای ته به یې پریږدو، راځه!
له دې سره ولاړه شوه، دوه درې ګامه یې واخیستل، شېرګل چیغه کړه!
_ته لیونی یې!
ماریا ورته وکتل، سړی ځای پرځای ناست و، ورغله، د کوچې تر څنګ ودرېده، ورو یې وویل:
_زه تا او ستا کورنی ته غم نه شم پرېښودلای.
شېرګل یو سور اسویلی ویست، شوندې یې وخوځېدې:
_ځم، وطن پرېږدم، خو ته له دې ځایه لاړه شه!
ماریا یوه شېبه غلی وه، وروسته یې په حیرانی وویل:
_ولې؟ ته زما له پاره ولې دومره لویه قرباني ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر ځوړند و.
ماریا وویل:
_ته خو پوهېږې! زه هیڅ نه لرم، تاته پیسې نه شم درکولای!
شېرګل ږدې ورته وکتل، یودم یې چیغه کړه!
_پیسې په بلا وهم!
_نو بیا ولې ځان خطر ته ورکوې؟ هه!
د شېرګل سر وځړېد.
ماریا وویل:
_راته ووایه!

شېرګل غلی و.
ماریا خپله خبره تکرار کړه:
_راته ووایه!
شېرګل چیغه کړه!
_ته مې خوښیږي!
د نجلۍ رنګ والوت.
شېرګل منډه کړه، په یوه سا څو متره پورته وخوت، ځنګنونه یې پر وړو تیږو ولګېدل، سر یې ځوږند شو.
ماریا تر ډېره لاندې ولاړه وه، زړه یې سستې کوله، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، ښه شېبه ووته، وروسته یې توپک ور پورته کړ، روانه شوه، د سړي تر څنګ ودرېده، هغه ژړل...
ماریا کېناسته، شېرګل ته یې وکتل، سر یې ځوږند و، د ماشوم غوندې یې سلګی وهلې...
شېرګل په غږیو کې وویل:
_زه څه خبر وم، ماته خو یوه کلیوال ځوان را پام کړل، ویل یې چې ته مین یې، هغه رښتیا ویل، ټولې خبرې یې سمې وختې، زه خپه یم، ډېر خپه، له تا پرته به څه کوم؟! هه! ته ووایه! زه...
ویې ژړل او خبرې یې پرې شوې.
د نجلۍ سترګې ډکې ډکې کېدې...
ښه شېبه ووته، شېرګل سونګېده، نجلۍ غلې وه...وروسته ماریا د کوچې پر اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:
_راځه! ناوخته شو!
شېرګل په پښو ودرېد، سر یې ځړېدلی و، مخ پورته روان شو.
ماریا توپک اوږې ته کړ، په سړي پسې روانه شوه، شېبه وروسته د غوندۍ سرته وخته، شېرګل ځوږند سر ناست و.
نجلۍ مخامخ وکتل، تر ډېره هواره دښته وه، وروسته شنې کروندې ښکارېدلې، ورپسې خړ کورونه پراته ول.
ماریا غږې اوږده کړه، غټو ډبرو د غوندۍ لمنه پټه کړې وه، زړه کلا نه ښکارېده.
نجلۍ د کوچې تر څنګ کېناسته، هغه ورو ورو سلګۍ وهلې...نجلۍ په مړاوي غږ وویل:
_زه ستا په درد پوهېږم، ستا مېرانه دې هم نه شم هېرولی، خو...
نجلۍ غلې شوه.
شېرګل په غږیو کې وویل:
_ما نه غوښتل، خو بس نو! زړه دی، پام مې نه و، نه پوهېږم ولې! خو ته مې ښه ایسې!
ماریا په خبره کې ورولوېده:
_خو...
غلې شوه.
شېرګل پر خپله پزه لستونۍ تېر کړ، ورو یې وویل:
_اوس هم وخت لرې، له دې ځایه لاړه شه! زه به لاړه در وښیم، لنډه لار، بس! یو ، یونیم ساعت مزل غواړي، هلته عسکري پوسته ده.
نجلۍ د سړي تر لاس ترلې ګړۍ ته وکتل، لس کمې اته وې، ورو یې وویل:
_اوس ناوخته دی، هر څه پای ته ورسېدل.
شېرګل سر پورته کړ، سترګې یې سړي وې، بېرته یې لاندې وکتل، ورو یې وویل:
_هېڅ هم پای ته نه دي رسېدلي، هغوی لاندې په کلا کې دي، خدای خبر! یا به اوس را رسېږي، راځه! بېرته له غوندۍ کښته شو، څوک مو وینې! هه!
ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:
_نه!
شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل، نجلۍ توپک غاړې ته اچولی و، دښتې ته یې وچې سترګې نیولې وې.
شېرګل په بېړه وویل:
_که په تا څه وشول، نو زه
ماریا د خبرو وار ورنه ونیو:
_په ما هېڅ هم نه کېږي!
دا یې وویل، روانه شوه.
شېرګل منډه کړه، نجلۍ ته مخامخ ودرېد، د هغې اوږو ته یې ټکان ورکړ، په لوړ غږ یې وویل:
_ته لیونۍ یې!
د ماریا په تندې کې ګونځې پیدا شوې:

کوچي په حیراني ورته کتل...
نجلی د سړي لاس ونیو، ګړی ته یې وکتل، پنځه کمې اته وې، لاس یې پرینبود، روانه شوه...
شېرګل پسې کتل...
ماریا ګرندي ګامونه واخیستل، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، سا یې لنډه لنډه کېده... شېبه وروسته لاندې یو خړ دېوال ښکاره شو، ور مخته شوه، د غونډۍ له سره یې یوه زړه کلاه سترګو ته ودرېده.
هسک سره بخون دیوالونه تر یوه یوه نیم جریب ځمکې راتاو ول، په منځ کې یې زړې کوټې ښکارېدلې، دوو یې بامونه لرل، نورې یې ړنګې وې.
ماریا ځای پر ځای کېناسته، شېرګل ور ورسېد، د خواست په ژبه یې وویل:
_داسې مه کوه!
ناڅاپه د دیګ بخار د شپیلۍ غوندې نرۍ شنهاري واوربدل شو، دواړو په بېړه پورته وکتل، په یوه توره ګرندۍ اوږدې اوسپنې پسې سپین لوګی روان و، لوګی تیت شو، ځمکه ولرزېده، تر کلا سړې لمبې راتاوې شوې...سر یې تورو لوخړو ونیو...
د کوچي رنګ والوت، پر ځمکه اوږد وغځېد.
دروند غږ یې په غوږو ننوت، یوه جیټ الوتکه پر کلا ور تیټه شوه، درب شو، لویې وړې دبرې ورغړیدې، توره لوخړه پورته شوه...کلا نه ښکارېده
له لوګي یو څوک راووت، سړې لمبې تړې تاوې وې، چیغې یې وهلې...څو ګامه یې واخیستل، ولوېد، سره لمبه تړې راوګرځېده...
دروند غږ یې واورېد، شمال شو، په بېړه یې شا ته وکتل، یواځې څو ګامه لیرې اوږده ځرخونه تاوېدل، تر غونډۍ سلامت چورلکه(هلیکوپټره) راپورته شوه، سر ته یې ودرېده، په پرانیستې دروازه کې یې یو عسکر ناست و، مشینګنه یې کوچي ته نیولې وه...
دوهمه چورلکه راپورته شوه، دا ټول د سترګو په رپ کې پېښ شول.
شېرګل ماریا ته وکتل، نجلۍ ډاډه ناسته وه، له ځایه نه وه خوځېدلې، خوشاله ښکارېدله.
د کوچي زړه اور واخیست، پر سترګو یې تیاره راغله، ولاړ شو، نجلی یې د ولیو په مینځ کې په لغته ووهله، پرمخې پرېوته، توپک یې له ورنو وښوېد.
شېرګل توپک ته لاس ور وغځاوه، ټک شو، کوچی شا پرتخته ولوېد، د ماریا له خولې ځګونه باد شول، چیغه یې کړه، په انګلیسي یې څه وویل، پر کوچي ورپرېوته.
سړي تر څنو ونیوله، په ښی اوږه کې یې نرۍ درد تیر شو، لاس یې له حرکته ولوېد، کین لاس یې پر ځمکه وتپاوه، تیږه په ګوتو ورغله، ماریا یې لاس تینګ ونیو، چیغه یې کړه!
_هغوئ به دي ووژني!
عسکر ور ورسېدل، د شېرګل لاسونه یې شاته ور واړول، عسکرو چیغې وهلې، څه یې ویل، خو کوچی یې په ژبه نه پوهېده.
شېبه وروسته یې د سړي لاسونه ور وتړل، یوه چورلکه څو ګامه لیرې ناسته وه، ځرخونه یې تاوېدل، بلې د کلا پر سر دورې وهلې...وروسته له ناستې چورلکې څو تنو توپ کړل، ټول له رنګه سره ول، ژپړ ویښته یې درلودل، جګ او هډور ښکارېدل.
یو دنګ سړی تر مخ و، د هغه په تټر پورې سپینو او ژیړو روپیو ټال خوړ، نجلی ته یې کلکه غږ ورکړه، د هغې لاس یې تینګ ونیو، خوله یې له خندا، نه سره تولېده، په انګریزي یې څه وویل، بیا له څو نورو عسکرو سره لاندې د کلاپه لور کښته شو.
د غونډۍ پر سر دري عسکر پاتې شول، یو یې چورلکې ته نږدې ولاړ و، دوو نورو د مشینګنو خولې کوچي ته ور اړولې وې...
د شېرګل له خولې ځګونه بادیدل، پوچ پاش یې ویل، ښی اوږه یې په وینو سره وه.
ماریا یوه عسکر ته څه وویل، هغه منډه کړه، کله چې بېرته راغی، په لاس کې یې یو تور بکس ښکارېده.
عسکر ټپي ته مخامخ کېناست، بکس یې خلاص کړ، له رنګارنګ دواوو، پلسترونو او سپینې پختې (پنبې) ډک و. وروسته یې پر یوه توټه سلامت بوتل تش کړ، توټه یې د کوچي اوږې ته ورنږدې کړه، کوچی شا ته شو، ماریا وویل
_پرېږده چې زخم دي پانسمان کړي، مرمی وتلې ده، جوړېږي!
شېرګل تو کړل، د نجلی له سپینې زنې لاړې وځځیدې.
کوچي چیغه کړه!
_تا ماته دوکه راکړه!
ماریا خپل لستونې پر زنه تېر کړ، کلا ته یې وکتل، تور لوګی تړې پورته کېده، ورو یې وویل:
_ما یواځې خپله دنده تر سره کړه، حاجي خداینور د امریکې ګټو ته ستر ګوابن و، ده زموږ پر ضد جنګیالي

روزل، د جنګ پلانونه يې جوړول، تېرکال يې ځلور امريکايان ووژل، نن زمونږ وار و، غچ مو واخيست.
نجلی غلي شوه.
شېرګل په حيرانۍ ورته کتل...
ماريا عسکر ته اشاره وکړه، عسکر د شېرګل د تپ په پاکولو بوخت شو، کوچي کوم غبرګون ونه ښود،
ماريا وويل:
زه پوځي نه يم، تر اوسه مې ماشي ته ګوته نه ده ور وړې، زه د امريکي استخباراتو ته کار کوم، تېر کال افغانستان ته راغلم، پوره لس مياشتې مې بېلابېل تمرينونه وليدل، نيمه هېره شوې ژبه مې له سره زده کړه، له خلکو سره وغږېدم، په دود، دستور مې ځان پوه کړ، مختلف کتابونه مې ولوستل.
نجلی وتوخل، بېرته يې شوندې وخوځېدې:
يوه ورځ مې چادري پر سر کړه، له نظامي اډې ووتم، يواځې وم، سړک ته وختم، يوه کرايي موټر ته مې لاس ورکړ، د نړۍ ولسوالۍ کلينيک ته ورغلم، کليوالي ښځې وې، خبرې مې ورسره وکړې، سمه دمه پښتنه وم، کليواله پښتنه، يوې هم کوم شک وانه خيست، يواځې يوې پېغلې زما د رانه پوستکي او پستو وينټو راځخه وپوښت، نور هيڅ خبره نه وه.
ماريا غلي شوه، کوچي په حيرانۍ ورته کتل... نجلی وويل:
ماته يواځې يو ماموريت راکړل شو، د حاجي خداينور پېداکول، د هغه په موندلو پسې امريکي ډېرې هڅې کړې وې، انعامونه يې تاکلي ول، جاسوسان يې پسې اچولي وو، خو کومه ګټه يې نه کوله، حاجي خداينور مرموز سړی و، درک يې نه لګېده.
دوئ دا ماموريت ماته راوسپارە، پوهېدم چې له خطره ډک دی، مرګ ورسره ترلی دی، خو بله چاره مې نه ليده، امر و، بايد پر ځای شوی وای.
ماريا يوه شېبه غلي شوه، بېرته په خبرو راغله:
بخت ياري راسره وکړه، لس ورځې مخکې زمونږ استخباراتي سرچينو ته خبر راغی چې حاجي خداينور په همدې سيمه کې ليدل شوی دی، دا زمونږ له پاره ښه چانس و، بېرنۍ غونډه داېره شوه، پر پلان مو کار پيل کړ، نقشه مو مخې ته واچوله، د حاجي خداينور د پيداکېدو احتمالي ځايونه مو په نښه کړل، هره خوا مو وسنجوله، کار د کاغذ له مخې سم جوړ شو، له پلان سره سم، زه بايد د مخالفو وسلوالو مينځ ته ورغلي وای، خو داکار تر تولو ستونزمن و، پوره دوه ساعته مو خبرې وکړې، بله چاره نه وه، ما بايد اسارت ته ځان ورکړی وای.
دری ورځې وروسته يې د جوړ شوي پلان له مخې په يوه پوځي موټر کې کينولم، دريو موټرو حرکت وکړ، په هغه لار لاړو چې له خطره ډکه وه، زمونږ پلان سم وخوت، د دری په مينځ کې ډزې راباندې وشوې، موټر ودرېدل، له عسکرو سره کښته شوم، تر يوې لوړې پرښې مې ځان پټ کړ، مرمۍ مې پر سر تېرېدې، مرګ مې په سترګو ليد، خو پلان له نقشې سره سم پرمخ لاړ، عسکر د چورلکو په مرسته وتښتېدل او زه اسيره شوم.
لومړی مې وهل وخوړل، بيا يې غره ته بوتلم او وروسته يې تاسو ته دروسپارلم.
ماريا غلي شوه، د خپل کوچياني کميس ګريوان ته يې لاس کړ، بېرته يې راويست، په ګوتو کې يې د قلم د سر غوندې نرۍ اوسپنه ښکارېده، ځوکې يې غمی درلود، کله کله به خپه سره رنا تری راووته...
نجلی ورو وويل:
ما په کيږدئ کې څو ورځې تېرې کړې، خو له مرکز سره مې تماس درلود، د دې دستګاه په برکت يې زما تولې خبرې اورېدلې، له هرځه خبرېدل، زړې ژرندې ته نږدې مايونه هغوئ ويستل، زه هم ډاډه وم، د خطر په وخت کې رارسېدل، بخت ياري راسره وکړه، هرځه سم پرمخ لاړل، کيږدئ له مصنوعي سپوږمۍ څخه کنټرولېده، کله کله به بې پيلوټه الوتکې هم دوري وهلې، هرځه تر کنټرول لاندې ول.
نجلی غلي شوه، کوچي هيڅ نه ويل، سترګې يې سری وې، په ټنډه کې يې ګونځې ليدل کېدی، څېره يې نېولې وه.
ماريا ولاړه شوه، له کلا څخه هماغسې لوګي پورته کيدل، سرتيري په کنډوالو کې ګرځېدل...
نجلی کوچي ته وکتل، پر اوږه يې سپينه توپه ټرل شوې وه.
ماريا ورو وويل:
ته له زړه صاف سړی يې، خو خور دې دېره خوږه ده، هغه...
کوچي چيغه کړه!
خو تا غلط کړو!
ماريا يوه ترخه موسکا وکړه، شوندې يې وخوځېدې:
ته څه فکر کوې؟! که طيارې نه وای راغلې، دوی به ژوندی پرېښې وای، ته په خپله پوهېږې، په جګړه کې هر لوری خپلو ګټو ته ګوري، که يې ونه وژنې، نو وژني دي، ما يواځې خپل ماموريت تر سره کړ، په

خپل قول ودرېدم، تاسو ته مې هېڅ تاوان در ونه رسېده، د اوږې تېپ دې هم له خپله لاسه، که تا توپک ته لاس نه وای ور غځولی، هغوئ نه ویشتې، ما ورته ویلې وو چې تاته کوم تاوان در ونه رسوي.
تېز شمال شو، نجلی پورته وکتل، پر سر يې چورلکه ولاړه وه، شېبه وروسته د هغې بلې چورلکې تر څنګ کېناسته، څرخونه يې تاوېدل... سپاندې او غرني بوټې بوی خواته رنګ پراته ول...له چورلکې څخه څو سرتېرې وتوپ کړل، دوئ خوشاله ښکارېدل، خبرې يې کولې، خندل يې...ماریا تولو ته لاس ور اوږد کړ، بوه له ونې دنګ شین سترګې ځوان د نجلی ګڼ کوچیانې کمیس ته اشاره وکړه، څه يې وویل، تولو وخندل.
بوه بل له ځمکې شل ډزی توپک ورپورته کړ، د چورلکې خواته ګرندی روان شو، شېرګل پسې کتل، په سترګو کې يې کرکه پرته وه...
شېبه وروسته نور سرتېرې هم پورته ور وختل، د بوه په لاس کې توره پلاستیکي کڅوړه وه، ډکه ښکارېدله، دوو نورو سوځېدلې مشینګنې خپلو ملګرو ته ورښودلې....
یو سرتېرې ور دمخه شو، کوچې يې د مشینګنې پر میل ووا هه، دالوتکې خواته يې اشاره وکړه، ماریا په بېړه ور نږدې شوه،سرتېرې ته يې څه وویل، هغه بوې خواته غلی ودرېد.
پنځه دقیقې نورې هم تېرې شوې، وروسته ټول د چورلکو خواته روان شول، ماریا او دوه نور سرتېرې کوچې ته نږدې ولاړ وو.
ماریا ورو وویل:
پاته شوه د مینې خبره، ته ښه سړی يې، خو...
شېرګل لاړې تو کړې، چېغه يې کړه!
دروغ وو، ټول دروغ وو، ته مې د سپی غوندې بده ایسې!
ماریا وخندل، ورو يې وویل:
هر رنګه چې دې زړه وې، خو ما کوژده کړې، واده ته مې دوې میاشتې پاتې دي.
د شېرګل سترګې له اوښکو ډکې وې...
ماریا بوه سرتېرې ته اشاره وکړه، هغه تېت شو، د کوچې لاسونه يې خلاص کړل. شېرګل په بېړه بوې ډبرې ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، پرله پسې ډزې شوې، د کوچې پښو ته بوه لیکه مړه دوړه پورته شوه، بل سرتېرې د کنداغ وار پرې وکړ، کوچې پر کېن ارخ پرېوت.
ماریا ورته وکتل، د کوچې خوله وینې وه.
نجلی د چورلکو خواته روانه شوه، دوو نورو سرتېرو هم حرکت وکړ، مشینګنې يې د کوچې خواته نیولې وې...
نجلی دروازې ته نږدې پر څوکۍ کېناسته، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، کوچې ته يې کتل...
چورلکې ټکان وخوړ، له ځمکې پورته شوه، کوچې پر پښو ودرېد، په چورلکې پسې يې مندې کړه، چېغې يې وهلې، تېرې يې ویشتلې، څه يې ویل، خو غږ يې نه اوریدل کیده، سرتېرو خندل...
چورلکه پورته وخته، ډېره پورته، خو نجلی له کوچې څخه سترګې نه اړولې، هغه ولاړ و، شاوخوا غو ندی تږې راګرځېدلې وې، له کلا تور لوګې پورته کیدل....
چورلکې څنګ بدل کړ، لیرې بوې بوړبوکۍ دورې خورلې، نېغه د شنو فصلونو خواته ور روانه وه.
پای
۱۳۸۸ لمریز کال ، د سرطان شپږمه

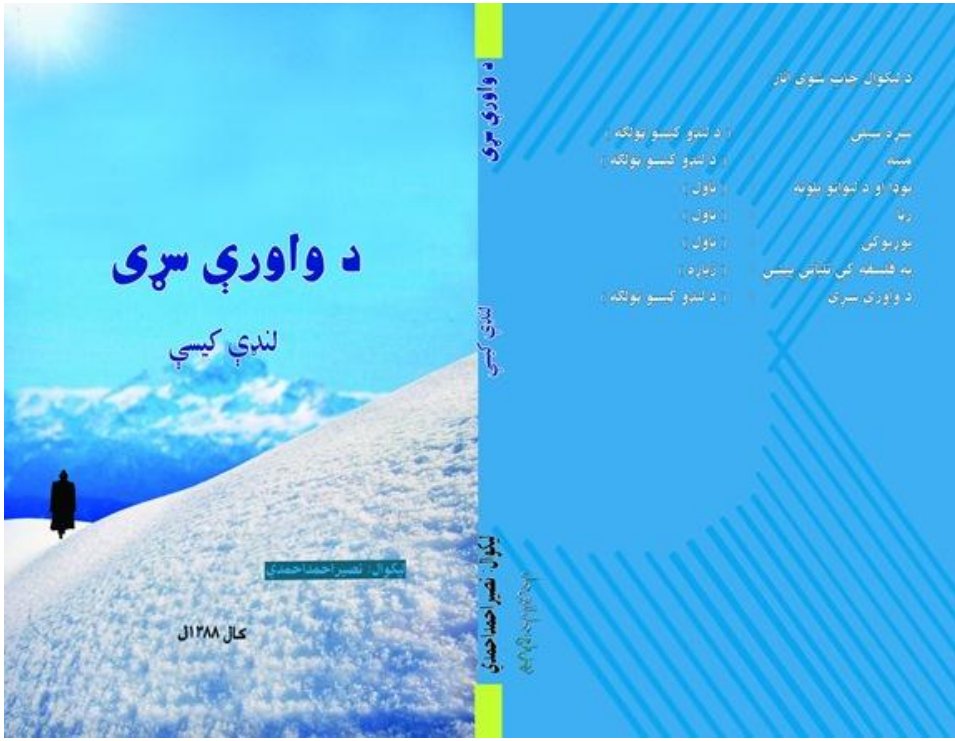
د واورې سړی
لنډې کیسې
بکوال نصیر احمد احمدی
کال ۱۳۸۸ل
د واورې سړی
لنډې کیسې
بکوال نصیر احمد احمدی
د بکوال حاته سوی کار
سړی مړی
مسه
بوډا او د لیوانو بلوبه
زه
بوږو کې
په فلسفه کې تلپاتې پیښې
د واورې سړی

د واورې سړی

لنډې کيسې

ليکوال : نصيراحمد احمدي

۱۳۸۸ل

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم : دواورې سړی

لیکوال : نصیراحمد احمدي

د لیکوال تلیفون شمیره : ۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱

د لیکوال ایمیل ادرس : nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

چاپ شمیر : ۱۰۰۰ ټوکه

خپرندویه ټولنه :مومند خپرندویه ټولنه

چاپ کال : ۱۳۸۸ل

کمپوز : په خپله لیکوال

ډیزاین : جمال الدین جمال

ډالۍ

ګران کاروان صاحب ته !

بسم الله الرحمن الرحيم

جنایت

دسهار په خړه کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر یوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولي لګولې وو، سر یې کښ لور ته ځوړند و او پر تورو ګاړګوتي ویښتو یې نرۍ پرخه پرته وه.
یو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وځوځاوه.
چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، څېرې یې نیولې وې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.
یوه عسکر وپوښتل:
ـ څوک یې پیژنئ؟
د خلکو ځواب منفي و.
عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې یې ترپال پرې وغوړاوه.

شببه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره لیکه لا نښکاربدله.

* * *

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیداکېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماري کې کېښوده، بیرته پرځوکۍ کېناست، د میز پر سر ایښې بټن یې ټینګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد ، به بیړه یې وویل:

_صاحب!

څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د میز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پاڼې یې واړولې، خو ډیر ژر یې بیرته پر میز کېښوده، یو اوږد اړېمی یې ویست، خپله پکه ککرۍ یې وګرولې، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتون و ، په بل کې څو مستې نجونې نڅېدلې،

درېیم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال ببرته دوهمه بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.
دا وخت یې مبایل وشرنګېد، څارنوال د خپلې کورتۍ جیب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو، ورو یې وویل:
ـ مهرباني وکړئ، څارنوال (ب)
له مقابل لوري لږزانده غږ واوریدل شو:
ـ یوه مهمه خبره درته لرم.
ـ امر کوئ!
ـ یوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې یولیسو یو مړی وموند.
څارنوال په بیړه وویل:
ـ هو! یو هلک یخنۍ وژلی و.
په تیلفون کې ټوخی واوریدل شو، وروسته مقابل لوري وویل:
ـ په ظاهره یخنۍ وژلی و، خو ترشا یې یو لوی جنایت پټ دی.
څارنوال په بیړه وپوښتل:
ـ تاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟
تلیفون قطع شو.
څارنوال ژر د میز پر سرایښې ګوشکۍ ورپورته کړه، یوه لنډه نومره یې ووهله، ویې ویل:
ـ زما دفتر ته راشئ!

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و ، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مبایل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې ولاړ سړي ته ونیو ، ویې ویل:

_غواړم په شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر !

سړي کاغذ ور واخیست، په بیړه له دفتره ووت ، تر غرمې ورک و.

کله چې ببرته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کښاستو بلنه ورکړه، وروسته یې په ډکه خوله وویل:

_څه درک دې ولګاوه؟

_هو صاحب ! تلیفون له یوې پې سي او څخه شوی و ، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو ، لومړی یوه پښغله وه چې پوره لس دقیقې یې خبرې کړې، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږیدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.

څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندې تور ویښته یې په مستو سپین وو.

څارنوال وویل:

_د بوډا په اړه یې نور څه مالومات درلود؟

_صاحب ! ویې ویل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر یوه څېره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره یې په زړه و چې بوډا

کڅوړې سترګې درلودې، پوزه يې غټه وه او کله چې يې د تيليفون پيسې ورنه اخيستلې، نو تيليفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال وويل:
_پيدا به يې کړو؟
_صاحب! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته يې شميره خلک ژوند کوي.
څارنوال يوه شېبه غلی و، ورو سته يې د مېز پر سر لوښدلې يوه يوه وربجه ور ټوله کړه، په غاب کې يې واچوله، ورو يې وويل:
_رښتيا وايې، موندل يې ګران کار دی، بايد صبر وکم، شايد بيا تلفون وکي.
د څارنوال وړاندوينه سمه وخته، ماسپښين يې موبايل وشرنګيد، مقابل لوري وويل:
_زما خبره مو زړه ته ولوښده؟
څارنوال وويل:
_خو مورِ ثبوت غواړو.
_کيسه اوږده ده، په تليفون کې نه ويل کيږي.
_نو چيرته سره ووينو؟
مقابل لوری يوه شېبه غلی و، په تليفون کې يوائې د موټرو هارنونه اوربدل کيدل، وروسته يې وويل:
_خو په يوه شرط!
_څه؟

ـزه غریب سړی یم، ماته به کوم جنجال نه پیدا کوې.
ـسمه ده، ژمنه کوم.
مقابل لوري وتوخل، بیا یې وویل:
ښاروالی ته نږدې یو کوچینی پارک دی،سباسهار نهه بجې هلته راشئ ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.
تلیفون قطع شو.
څارنوال فکر یووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوئ خپل استول شوی رپوت سم وګانه، ویې ویل چې په څېړنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلک مرګ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

❊ ❊ ❊

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و ، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.
په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سیوري پر سپینو واورو پراته ول او تر پارک له راګرځېدلو کتارو ور هاخوا پر تور سړک یو یو موتر تېرېده.

پینځه دقیقې نورې هم ووتې، بیا د پارک په شمالي دروازه کې یو سړی ودرېد ، دی بوډا و ، له پطلون سره یې شنه لونګۍ ټرلې وه او یو پنډ زوړ جمپر یې په تن و.
شېبه وروسته یې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر یوه اوږده څوکۍ کېناستل، یوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وویل:
ـچرتي دې کړم.
بوډا هغه ته وکتل، بربتو یې سپینه پرخه نیولې وه، د اوږدې پزې تیره څوکه یې سره ښکارېده.
بوډا لنډ ځواب ورکړ:
ـباید چرتي شې.
څارنوال مخ ور واړاوه:
ـخبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې یې.
بوډا یو سوړ اسویلی ویست، لاندي یې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، ورو یې وویل:
زه کسبګرسړی یم، دېرش کاله کیږي چې اشپزي کوم، ما په ښلاښلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېرتکړه یم، تېره میاشت مې په یوه هوټل کې کار ونیو ، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګوڼه وي، ولایاتو ته بسونه ځي او ښه چلیږي دا یو کوچنی هوټل دی، د شپې تیرولو ځای نه لري، خو مشتریان یې ډېر دي او خاوند یې په مزو کې دی.

بوډا غلی شو، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل:
دا د اتو ورځو مخکې کیسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې یوه دیارلس یا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه یې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته یې بد رد وویل او له هغه ځایه یې وشاړه. زه حیران شوم، هلک ته مې وکتل، نه یې جامې د سوالګرو وې او نه هم څیره او نور ظاهري جوړښت. ورغړ مې کړ، راغی او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سیخه ورته ونیول، ده مننه وکړه او په بیړه د کباب په خوړلو بوخت شو.
دی له رنګه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي وروسته مې وپوښت:
ـ ولې سوال کوې؟
هلک راته وکتل، غټې تورې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:
ـ وږی یم، پیسې نه لرم.
ـ کور دې چېرته دی؟
هلک یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:
ـ په ایران کې.
حیران شوم:
ـ نو دلته څه کوې؟

هلک په خواشینۍ وویل:

ـمور لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او ز ما دوه وړې خوښندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، ستړی به وم، خو بیا هم ښه و، مازدیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې ستړیا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم، پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت، خو مور د زرګونو نورو افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر وو، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی یې د سنګ سفید په نوم یوې بندیخانې ته ولېږلم، یوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بیا یې تر مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهیږم چې څه وکړم، قاچاقبر پیسې غواړي، خو زه په ګډه نه یم مور، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دي، ډېرې پیسې.

ما ورنه وپوښتل:

ـولې دلته، په افغانستان کې څوک نه لرې؟

هلک وویل:

ـنه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهیږم چې په پېښور کې اوسي، نور یې درک نه را مالومیږي.

ـنو دا شپږ ورځې دې چیرې تېرې کړې؟

ـتر پرونه یو څه پیسې راسره وې، په یوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تیرېدو پیسې یې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت وېدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه یې له هغه ځایه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وړی وم، ټیکه نه راتله، ځکه مې له نانوایه یوه ډوډۍ وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه یوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، یو بل یې دواورو په غونډوسکو ویشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بیړه د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.

د بوډا سر وځړید، یوه شېبه غلی و، بیا یې ورو وویل:

ـهلک یوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لورېینه مې نه شوای ورباندې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ!

ـڅلور خوراکه کباب!

ما نور سیخونه د انګار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د یو بل خوراک فرمایش راکړ، ویې ویل چې یو نړدې دوست یې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورګډه کړه او په سیخونو کې سپین بڅرکي مه پېښه! وروسته یې هلک ته

پام شو، ما ته يې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ويل چې مساپر دی، له ايرانه يې را اړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په ځير ورته وکتل، مخ يې را واړاوه، ويې ويل:

ـ وبال لري، ډوډۍ ورکړه، بيا به نوره مرسته هم ورسره وکم.

له دې سره بيرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غريبانو يې پام کاوه، هر سهار به يې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګدايګر راتلل يو يې هم نا امېده نه پرېښوده، يو دوه اوغانۍ به يې ورته نيولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به يې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غريبانو ويشله.

هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ماسپښينه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هيڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتې ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوښې مې پريمينځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سيخونو وپېيله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ وليد، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغږېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځينې قاچاقبران پېژني، هر څه به سم شي.

هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې دري تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.

مور تر ناوخته ویښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخا ری تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شپبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې یې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخا ری تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو ګامه لرې د تخت په بل سر کې پریووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.

زه هم دلته مساپر یم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنی لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.

بوډا غلی شو.

څارنوال په بیړه وویل:

ـ بیا؟

د بوډا شونډې و خوځېدې:

ـ یوه شورماشور مې سترګې رنې کړې، د بخاری د سره انګار په تته رنا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سړي ته سوکان نیولې وو، سپکې سپورې یې ور ته ویلې، خو هوټلي غلی و، هیڅ یې هم نه ویل او سر یې ځړېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بیړه ولاړ شو، بوټونه یې په پښو کړل، خو کله چې یې د دروازې دستګیر ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بیا یو

کړنګ شو، لویه شیشه درې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سړه هوا راننوته.

بوډا غلی شو.

څارنوال وویل:

ـدا یو لوی جنایت دی، دا پست هوټلي باید سزا وویني، باید.

بوډا وویل:

ـما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهیږئ.

څارنوال وپوښتل:

ـغواړې چې چیرته لاړ شې؟

ـنپوهېږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وویل، زه یو تکړه اشپز یم، روپۍ کمه یا ډېره، کار پیدا کولای شم.

څارنوال وویل:

ـخو که تاته ضرورت پېښ شو بیا به دې چیرې پیدا کوم؟

د بوډا شونډې وخوځېدې:

ـتا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پیدا کوې.

څارنوال وخندل:

ـزه په خپله خبره ولاړ یم، خو دا زما وظیفه ده، باید د شاهد ادرس ولرم.

بوډا وویل:

_دلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره وليکه، قول دی، که مې کار وموند ، په تيليفون کې دې خبروم.
څارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخيستل.
شپېه وروسته په پارک کې هيڅوک نه و ، د ونې پر يوه لوڅ ښاخ يو کارغه ښکارېده او د سپينو واورو پر سر څو وچې پانې باد رغړولې.

❊ ❊ ❊

ماسپښين دوه بجې وې، څارنوال پر يوه خيرنه څوکۍ ناست و ، پر غوړ مېز ايښې له تورو چايو ډک ګيلاس يې ور پورته کړ، هوټلي ته يې وکتل، ده د ټايپ د يوې جړ شوې کستې راوتلې کولمې خلاصولې.
وروسته يې ورمېړ کوړ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې يوه ځوانکي پر تېرو سيخانو غوښه پېيله. نور هوټل تش و.
څارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او څارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو يې وويل:
_څه شی غواړی؟

څارنوال د لاس په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کینې.
هوټلي حیران شو.
څارنوال جیب ته لاس کړ، یو کارټ یې راویست، د هوټلي سترګو ته یې ونیو، ویې ویل:
_څارنوال (ب)
د هوټلي رنګ والووت، پر څوکۍ کښناست او څارنوال ته یې په وبره وکتل.
څارنوال ورو وویل:
_کاروبار دې څنګه دی؟
هوټلي وارخطا شو:
_صیب! ښه دی، ګذاره کوي.
څارنوال له چایو غوړپ وکړ، شونډې یې و خوځېدې:
_یو څو پوښتنې درنه کوم.
_امر کوئ، صیب!
_تا څو ورځې مخکې یو میلمه درلود.
هوټلي په ماته ګوډه ژبه وویل:
_صیب، زه، زه خو ډېر میلمانه لرم، ته، ته کوم یو یادوې؟
د څارنوال شونډې وخوځېدې:
_خو ته د شپې میلمه نه لرې.
د هوټلي رنګ سور شو.
دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، یوه یې وویل:

_دوه چایه، څو روپۍ شوې؟
_پنځلس اوغانۍ.
هغه د میز پر سر پیسې کیښودې او دواړه له هوټله ووتل.
څارنوال پسې وکتل، هوټلي ته یې مخ ورواړاوه، په ملنډو یې وویل:
_په زړو شیشو کې دا یوه شیشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله کړېده؟
هوټلي پرتخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه یې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز خا نه کې وکړي، وروسته یې څارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې یې ورپېدې او په لړزانده غږ یې وویل:
_ماته شوه.
_څنګه؟
هوټلي چیغه کړه !
_له ما څه غواړې؟
څارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، څارنوال وویل:
_ته ډېر پست سړی یې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې یې په برستن ور ننوتی وې، ته پوهېږې ! هغه مړ دی، یخني وژلای.
_دا دروغ دي.
_زه شاهد لرم، زوړ کبابي.

د واورې سړی

هوټلي په بيړه ولاړ شو، منډه يې کړه، خو څارنوال تر لمنې ونيو، سړی پرمخې ولويد، سر يې پر يوې څوکې ولګيد او له تندي يې وينه روانه شوه.

❊ ❊ ❊

څارنوال (ب) په خشکه وویل:
_اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و.
هوټلي سرې لاړې تو کړې، څارنوال ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
_نه، ما هیڅ نه دي کړي.
څارنوال ترګرین ونیو، ورو یې وویل:
_تا زه نه یم پیژندلی، ما د ډېرو مجرمینو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.
هوټلي څه ونه ویل.
څارنوال ولاړ شو، د بند په سړه او نمجنه کوټه کې یې څو ګامه واخیستل، ودر ېد، سړي ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
_ته د بخښلو نه یې، تا جرم کړی، یو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ یې، پوهېږې، ته به پانسي شې.
هوټلي ولړزید. سړه سا یې واخیسته، ورو یې ویل:
_راځه، یوه معامله سره وکړو.
څارنوال په حیرانۍ ورته وکتل.
د هوټلي شونډې وخوځېدې:
_زه یې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟
څارنوال وویل:

_د مقصد خبره کوه!
_ګوره، د هلک دوسیه ترڅ شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه یخنۍ وژلی، ته دوه لکه اوغانۍ واخله او ما خوشی که.
د څارنوال سترګې ړېې راوختې، ټیټ شو، هوټلي یې تر ګرین ونیو، په خشکه یې وویل:
_ته ماته رشوت راکوې؟
هوټلي وارخطا شو.
څارنوال یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و، وروسته یې هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دهغه غوږ ته یې خوله ورنږدې کړه، ورو یې وویل:
_زه دومره احمق نه یم، پوره پنځه لکه!

پای

د واورې سړی

د دلوې د میاشتې لومړی مازدیګر و چې اسمان سپینو وربځو ونیو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوتې سپین کړ. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر ګټله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړي کړل، خلق یې تنګ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمر ونه لید، خدای (ج) ته یې د اورښت د دریدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اوریدله، ما په خپله متر ورسره ونیو، نوي سانتیوو ته رسیدله، څوک د باندې نه شو وتلی، ګشت وګام نه کېده، ان د نړدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاریدله او نه هم پتې، ټوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنګ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاوخانې په تاوده ځای به ځای نه کیده.

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو ، په جیبونو کې به یې له پرتو مردکیو ټکا ایسته او کله کله به یې له لویانو په پټه جفت او تاق کاوه.

په کلیوالو کې یو پردی سړی هم ښکاریده، دی یو ژبړ مازدیګر کلي ته راغی، شل دبرش افغانۍ یې ټولې کړې، په جومات کې یې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندي ووت، واوره په شدت سره اوربدله.

بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو ، کلیوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډیر نه غږیده، غلی سړی و ، چورتونه به یې وهل، خو کله کله چې به د واورې بڅرکي غټ شول، د ده سترګې به وځلېدې، په څېره کې به یې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به یې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پښل کې به د بوډا دا شکرونه په غوږونو ښه لګېدل، خو وروسته یې کلیوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځینو شوخو ځوانانو به لاټوکې پسې کولې.

دوئ به په ټیټ غږ ویل " بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوخانه پروت دی، مفته ډوډۍ ور رسیږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله " بل به په ملنډو ورغبرګه کړه: "څه یې کوې ! ځمکې به یې ډېرې وي".. ماشومانو هم "د واورې سړی " نوم پرې کېښود.دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به یې خوند اخیست او پټ پټ به یې خندل.

په پنځم سهار واوره ودربده، کليوال بامونو ته وروختل او د درېيم ځل لپاره يې واوره واچوله، خو کله چې سترې ستومانه جومات ته راغلل، اورښت بيا پېل وکړ. بوډا تاويدونکوسپينو بڅرکو ته وکتل، په خوند يې وويل:

_مه کوه ! مه کوه چې اووري !

دې خبرې ځينو سترو کليوالو ته خوند ور نه کړ، يو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه يې وويل:

_ کاکا ! څه دې پکې ليدلي دي، کرار پروت يې، دا ځل به دې يوه بام ته ور وخېژوم، بيا به دا خبره ونه کړې.

يوه بل په ملنډو ورغږ کړ:

_ څه يې کوې ، ځمکې به يې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دی. په دې خبره څو ځوانانو وخندل.

بوډا يوه شېبه غلی و، مايې سترګو ته وکتل، اوښکې پکې رغړيدلې، وروسته يې يوې ترخې خندا شونډې سره وېرې کړې ، ورو يې وويل:

_بچيانو ! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اوياوو کلونو ته رسيدلی يم، ځکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالۍ ته هم دومره زړه نه خورم،خدای مهربانه دی، له لورې به نه مرو ،خو زه دا سپين بڅرکي د بل څه لپاره غواړم.

بوډا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل،هغوئ حیرانې سترګې ورته نیولې وې، بیرته یې سر وځړید ، یوه سړه ساه یې وایسته، په خوابدي غږ یې وویل:

ـ تېر ژمی واوره کمه اوورېده، یوائې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم ښه و، د کلیو لارې بندې وې، تګ راتګ نه کېده، پښه یې نیوله، د موټرو، موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راګرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، ګولۍ اووریدې، زما ځوان زوی یې را وویشت او وینو یې د دیوال سیوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوریدو ته مه خپه کیږئ، دعا وکړئ چې ډېره ووریږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ویلي نه شي او څو ورځې د وینو د توېدلو مخه ونیسي.

پای

د خیر کار

د ورځپاڼې مدیر راته وویل:
_د دفتر بودیجه کمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لرې، دا یو امتحان وګڼه، که دې زمونږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شې.
چرت مې خټه شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ څوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، یوه ملګري ته مې تلیفون وکړ، ده یو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پیدا کېدل. ما هم بکس وتاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښین قضا ټاکلې ځای ته ورسېدم.
په یوه مساپرخانه کې مې کوټه ونیوله، ببرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، څو دوکانونه وو او خلک کم

ښکاربدل، څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم، موټروان غټه لونګی ټرلې وه، نېغ په نېغه مې وپوښتل:
ـداسې څوک مې په کار دی چې دخیر یو کار یې کړی وي.
سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:
ـسپین وغږیږه، مطلب دې څه دی؟
ـمانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته یې ګټه رسېدلې وي.
سړی یوه شېبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست، ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.
په خبره کې ورولویدم:
ـموسسې پریږده، عامو خلکو څه کړیدي؟
نېغ یې راته وکتل، تندی یې تریو شو او په خشکه یې وویل:
ـلیونی خو به نه یې؟
خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.
یوه شېبه و دریدم، بیا د خوراکي موادو د خرڅولو یوه دوکان ته ور ننوتم، دوکاندار پیسې شمیرلې، له سلام وروسته مې خپله کېسه ورته تېره کړه، برګ یې راته وکتل او ویې ویل:
ـحکومت څه بلا وهلی چې په خلکو یې جوړوې، ځه بابا له کاره مې مه باسه.

نا امېده مسا پرخانې ته راستون شوم.
یوه شېبه مې پخپله کوټه کې سر ولګاوه، د مانښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکښته شوم، په هوټل کې ګڼه ګوڼه وه، خلک د یوه شل، دېرش متره غوړ او خیرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمایش ورکاوه او ځینو نورو قابلي پلو غوښت. یواځې څلورو سپین ږیرو ته د ښوروا کاسې اېښې وې، دوئ خوشاله ښکارېدل، د خوراک په وخت یې خبرې سره کولې او له غږېدا څخه یې پوه شوم چې حج ته روان دي.
زه هم دوئ ته نږدې په یوه خالي ځای کې کېناستم، وریجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپین ږیرو ته ورنږدې شوم، د طبعې خلک راته وا ېسېدل، و مې ویل:
ـزه په داسې چا پسې ګرځم چې دخیر یو کار یې کړی وي.
یوه وویل:
ـڅه یې کوې؟
ـغواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته اېښی، که مې داسې څوک وموندل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شړي مې.
د خندا غږ پورته شو، څلورو واړو ښه شېبه و خندل، وروسته یوه له نصوارو په ډکه خوله وویل:
ـبېکاره دې بولم.

یوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راو اېستل، د ځادر پیښکه یې پرې تبره کړه، ببرتە یې د وریو پر سر کښښودل، ورو یې وویل:
ـهسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه
مخ مې ور واړاوه:
ـ خو ما اوربدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زیاتره یې په بهر کې دي او ښه عاید لري.
ـ ته سم وایې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی،کار یې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله یې پیدا کړیدي، زحمت یې ایستلی، خلک په بلا وهې، څه یې کوې؟ هه!
زه غلی شوم، دوئ یوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روا ن شول.
خواشینی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکاربده، خو وروسته مې یو سړی تر څنګ کښناست، له رنګه تور و، په غاښونو کې یې خلی واهه، ورو یې وویل:
ـما ستاسو خبرې واوربدې، زه خپله ددې ځای یم، خو د سورلیو موټر لرم، ډېر وطنونه مې لیدلې دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.
په حیرانۍ مې وپوښتل:

ـ ولې ! په ټوله سیمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته یې خیر ور رسیدلی وي؟ دلته خو پیسه داره خلک ډېر دي.

سړي هوټلي ته ورغږ کړل ! ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

ـ چای درته راوغواړم؟

ـ هو

ـ شین که تور؟

ـ فرق یې نشته

هوټلي ته یې مخ ور واړاوه، چیغه یې کړه !

ـ دوې شنې

وروسته یې راته وکتل، ورو یې وویل:

ـ په دې خبرو پسې مه ګرځه، ما درته وویل، که په ټول ولایت کې وګرځې داسې څوک به ونه مومې.

سړی غلی شو، د سدرې (واسکټ) جېب ته یې لاس کړ، سګرټ یې راواېستل، قوطی یې راته ونیو او ویې ویل:

ـ سګرټ؟

د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه یې څکوم.

ده یوه سګریټ ته د اورلګیت دانه ونیوله، له خولې یې سپین لوګی ووت او ویې ویل:

ـ پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدي، یوه بله به درته وکم، هر یو یې دوه درې موټره لري، نور خیر یې ونه رسید، خو کلیوته غزیدلي ټول سړکونه یې خراب کړل.

خواشینې مې نوره هم ډیره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جټکه وخوړه، ویې ویل:

ـ په یاد مې شو، تېر منی مې یوه ځای ته مساپر یوړل، په یوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه، ویل یې چې د خیر سړی دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره څاه کیندلې، ټول کلیوال اوبه ورنه وړي.

په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.

موټروان وویل:

ـخو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځې، شپږ ساعته مزل غواړي.

په بیړه مې ووبل:

ـپروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.

ادرس مې ولیکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم.

د شپې تر ناوخته ویښ وم، د خوشالۍ له لاسه خوب نه راته او ځان مې ببرته په دفتر کې لید.

سهار وختي دموټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سټرو لارو مزل وکړ او غرمه د و لایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې دربست موټر ونیو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمایي اوسیدونکو د څښاک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه. حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله،خو د واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ور لویدلی و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول

خپل سره پراته دي، دري میاشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو تربرونو سره په یوه کوچینۍ خبره وخوړل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیڅاته اوبه نه ورکوي.

حیران وم چې څه وکړم، خواشینی وم، سترګې مې ډکې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

کبله

اووه کلنې نجلۍ کېلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته یې سترګې ور واړولې، هغه د کراچۍ (ریړۍ) پر یوه څنډه ناست و، پښې یې ځړیدلې وې او خپلو پلاستیکي شکېدلو چوټو (څپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کېلې ته لاس ور وغځاوه، خو په خیرنو ګوتو یې یوه نرۍ لښته ولګېده او په بیړه یې لاس ور ټول کړ.

بوډا چیغه کړه !

_مه !!!

نجلۍ مخ واړاوه، ګنې ګونې ته یې وکتل، خلک یوې او بلې خوا ته روان وو، یوه ماشوم آیسکریم ته ژبه را ایستلې وه او په خوند یې څاټه.

بیا یې ترخنګ یوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کېلو ډکه وه او د یوې غټې کېلې پر یوه تور ځای یوه بمبره (غومبسه) ښکاربدله. نجلۍ له ځان سره وویل:

_کاشکې چې بمبره وای !

دا وخت یې د خپل نیکه غږ واورید:

_ګوره بچو ! دا کېلې د خرڅلاو لپاره دي، که یې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان یو.

نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ یې له ننوتو ګونځو ډک و، سترګو یې چغرې را ایستلې وې او په زنه پورې یې څو تاره سپین وېښته ځړیدل.

نجلۍ په خوابدي غږ وویل:

ـ وږې یم!

بوډا یو سوړ اسویلی ویست، خوله یې خبرو ته جوړوله چې ترڅنګ یې یو کړنګ شو. د تلې (ترازو) یوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوګرځیده او د سړک څنډې ته په یوه خوسا ډنډ کې رنګه شوه. بوډا په بیړه خپلې پښې پر ځمکه ولګولې، په ټول قوت یې کراچۍ ټېله کړه، څنګ ته شو او پیاده رو ته نږدې یې کراچۍ ودروله. نجلۍ هم په لاس کې نېولې څپلۍ ښېرته په پښو کړې، یوه ترافیک ته یې اشاره وکړه، نیکه ته یې وکتل او په ستړي غږ یې وویل:

ـ ده ولي په خلکو پسې لښته را اخیستې ده؟

د بوډا خړې شونډې وخوځیدې:

ـ ځکه چې کراچیو د موټرو لاره بنده کړېده.

ـ نو خلک ولې وهي، هاغه هلک وینې! ژاړي، تله یې په اوبو کې پرته ده.

بوډا غلی و.

نجلۍ کېلو ته وکتل، په کوچنیو او مړاوو کېلو کې یې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه، نیکه ته یې وکتل او په خواره خوله یې وویل:

_یوه کېله را واخلم!
بوډا غلی و.
نجلۍ څه ونه ویل، خو شېبه وروسته یې د نیکه پوست غږ واورید:
_قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، یوه یې ستا.
نجلۍ کینې لور ته وکتل، نورو میوو پلورونکو چیغې وهلې او په لوړ غږ یې روان خلک د میوو اخیستلو ته وربلل.
نجلۍ خپل نیکه ته وکتل او ورو یې وویل:
_ته ولې چیغې نه وهې!
بوډا چیغه کړه!
_کېلې واخلئ، کېلې! ارزانه شوې، درجن په څلوېښت اوغانۍ!
دا وخت ټوخي واخیست او غلی شو.
نجلۍ وپوښتل:
_څلوېښت اوغانۍ ډېرې روپۍ دي؟
بوډا هغې ته وکتل:
_هو، بچو! د پنځو ډوډیو بیه ده.
_نو دا کېلې به په دومرو ډېرو روپو خرڅې شي؟
بوډا یوه فاتحانه موسکا وکړه، یوې او بلې خوا ته یې وکتل، په ټیټ غږ یې وویل:
_اصلي بیه یې دیرش اوغانۍ ده، که درجن پنځه ویشت راته جوړې کړي، بیا هم په ګټه کې یو، خو ګوره بچو! دا تجارت دی، بیه به ورو ورو را ټیټوو.

داوخت یو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنګ ودرېد. د نجلۍ سترګې وځلېدې، ځوان د کېلو بیه وپوښتله، بوډا په بیړه وویل:

_څلو ښښت اوغانۍ.

ځوان روان شو.

بوډا پسې ناره کړه!

_پنځه دېرش! راشه! دېرش. خو ځوان یوې بلې کراچۍ ته ودرید او شببه وروسته یې پلاستیکي کڅوړه له کېلو ډکه کړه.

د نجلۍ په تندي کې یوه نرۍ ګونځه پیدا شوه. د کېلو پلورونکي ته یې په کرکه وکتل. هغه پیسې شمیرلې او تندی یې ورین ښکارېده.

نجلۍ یو غږ واورید:

_درجن په څو دی؟

مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلۍ په بیړه وویل:

_پنځه ویشت.

بوډا هغې ته وکتل، په سترګو کې یې غوسه ښکارېدله، خو په خوله یې څه را نه وړل.

سړي د یوې پلاستیکې کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وویل:

_لویه که وړه؟

_چې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلۍ سترګې وځليدې، په بيړه يې کېلو ته وکتل، مخکې په نښه کړې کېله يې ور واخيسته، بوډا څه و نه ويل، سړی د کېلو په شميرلو بوخت و چې يوه په عمر پخه ښځه يې تر څنګ ودرېده. هغې په غوسه وويل:

_څه کوې ! دا هم کيلې دي ! ميلمنو ته مې شرموې که څه !

سړي کيلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره يوځای روان شو. بوډا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترګې يې نه رپيدې او په وېره يې خپل نيکه ته کتل.

بوډا يوه شېبه غلی و ، بيا يې شونډې يوې خوږې موسکا سره وېړې کړې او په مينه يې د نجلۍ پر خړو او خيرنو ويښتو لاس تېر کړ.

پای

اوسپنه

موټر ودرېد ، مساپر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټایر ته کتل.
شاوخوا مې سترګې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو ، په لمنو کې يې خام کورونه خوځېدل، حرکت يې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.
ګرمي ډېره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوړو سپېرې وې.
شل- يو نيم شل ګامه ليرې، د سړک د تورې ليکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، څو مساپر هغې خواته روان وو ، زه هم ورسره ملګری شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکي مواد خرڅېدل، يوه دوکان ته ور ننوتم، يو بوتل اوبه مې واخيستې، هوا دېره وه، ببرته د باندې ووتم، د ماشومانو خندا وې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سيوري ته ناست ول، دوئ هندوانې خوړه او تر څنګ يې په ډبران کې يوې تورې خړې خوله وهله...ماشومانو ته مې وکتل، يو هلک و او بله هم نجلۍ، دواړه خيرن وو ، څپولي ويښته يې درلودل او په سپېرو څېرو کې يې تر خولو را تاو شوې لنډې ليکې ښکارېدلې.
دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانې جلا کوله، کله چې به يې لاسونه خولو ته کړل، له خيرنو ګوتو به يې سرې اوبه وڅڅيدې.
وروسته يې په هندوانې جنګ شو ، هلک د نجلۍ څنګ ته لاس ور واچاوه، هغې چيغه کړه، پر ځمکه يې ګوتې وتپولې، يوه وړه تيږه

په ګوتو ورغله، هلک د هغې څنې پربښودې، سر يې ټيټ کړ او تيره زما پر ورانه ولګېده.

دواړه غلي شول.

ومې ويل:

ـ ولې جنګ کوئ؟

سرونه يې وځړېدل، يوه شېبه غلي ول، وروسته ببرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.

خړې ته مې وکتل، له ځولې تېرې او سپنې راوتلې وې.

د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېد !

ـ سوکه سوکه يې خوره !

سترګې مې وروړولې، نجلۍ ته يې برګ برګ کتل. .له هلک نه مې وپوښتل:

ـ دا دې څه ده؟

پرته له دې چې راته وګوري، شونډې يې وخوځېدې:

ـ خور

ـ نو بيا يې ولې وهې؟

کوم ځواب مې وانه ورېد.

و مې ويل:

ـ چېرته اوسی؟

نجلۍ د غره لمنو ته اشاره وکړه.

ومې پوښتل:

_نو دلته څه کوئ؟
نجلۍ خرې ته وکتل، په وړه ژبه يې وويل:
_اوسپنې مو راوړي، خرڅوو يې.
خرې ته ورنږدې شوم، ځولۍ د مرميو له پوچکو، تېرو چرو او د چاودلو راکټونو له کږو وږو اوسپنو ډکه وه.
ومې ويل:
_دا مو له کومه کړې؟
دواړو يوبل ته وکتل، هلک وويل:
_څو ورځې مخکې د حسن خپلو په کلي کې جنګ و، دا مو له هغه ځايه راټولې کړې.
نجلۍ په خبره کې ورولويده:
_درواغ مه وايه! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.
ومې ويل:
_له هرځايه چې وي، خو د دارنګه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کيدای شي کوم ماين يا روغه مرمۍ پکې وي.
دواړه يوبل ته موسک شول، د هلک شوندې وخوځيدې:
_موږ يې پېژنو، دا ډېر وخت کيږي چې دا کار کوو.
په حيرانۍ مې وپوښتل:
_ډېر وخت!
هلک د غره په لمنو کې پرتو کليو ته اشاره وکړه، په خوند يې وويل:

_هلته هر وخت جنګونه وي، طیارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي، که سل خړې ورنه بار کړې ام نه خلاصیږي.

یو ځل مې بیا اوسپنو ته وکتل، یوه تېره چره په وچو وینو سره وه، په حیرانۍ مې وویل:

_دا مو له کومه کړه؟

د هلک غږ مې واورېد:

_د یوه پسه په ورانه کې بنده وه.

نجلۍ په خشکه وویل:

_درواغ وایي ! د یوې ښځې له نسه یې راوایسته، هغه مړه وه.

بدن مې زیږ شو، یو درونده غږ مې واورېد، دوه ټیټې هلیکوپټرې مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځیر ځیر پسې کتل، هلیکوپټرې د غره خواته ګرځندۍ روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

اوږد فکر

حیران شوم. زما ملګري دوهمه کوڅه کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې ځنځیر وشرنګاوه، ده کلکه غږ راکړه. بیا یې لاس نیولی کور ته بوتلم. پر یوه پلاستیکي فرش تپر شوم. پر زړه توشکه کښاستم او ملګری مې له کوټې ووت. خو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره یوځای کوټې ته راننوتل. دوئ په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنګه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنګر او خیرن ښکارېدل. دیوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوګ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دځلورم په غاړه هم څو پېیلي ژبې پیاز را ځړېدل.

دوئ ټول زما تر څنګ کښاستل. لومړی یو څه ارامه وو، خو وروسته یې خوځیدا ډېره شوه. بیا پر ما راټول شول. یوه مې لاسي

بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې دکورتۍ په جېب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې ګړۍ رانه خلاصه کړي.
ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندی ورته تریو کړ، خو ددوئ تمه نه رانه ختله. زړه مې په تنګ و، بیا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود دانې مې وموندلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوېدل.
چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوئ هم په بیړه حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خیرنو څنو ونیو. او دوو نورو هم په بیړه بیړه لیرې لویدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.
په کوټه کې یو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لګولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.
دې نندارې ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملګری په وره کې ښکاره شو، دهغه یوې چیغې ماشومان غلي کړل:
ـووځئ دسوډر زامنو!
ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملګري مې زما ترمخ یوه توره چاېجوشه کښښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل:
ـباد له ډېره وخته!
ما وخندل:

ـ څنګه یې کیې؟ ښاري ژوند دی. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغي د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.

په خبره کې راولوېد:

ـ او فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه یاره دې هم یو احوال واخله.

ومې خندل:

ـ همدا سې ده.

یوه شېبه غلی وم، خو بیا مې په خندا وویل:

ـ وه هلکه! دوهم واده ته دې څنګه زړه ښه کړ؟

ده یو سوړ اسویلی ویست:

ـ څه یې کیې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله.

حیران شوم:

ـ څه مجبوري؟

په خواشینۍ یې وویل:

ـ کډه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.

خوله مې وازه پاتې شوه:

ـ څه کیې ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل نور څه غواړې؟!

ده وخندل. ژبړ غاښونه یې ښکاره شول او خړې شونډې یې وخوځیدې:

ـ زوروره! خدای دې دسړو کمی نه راولي.

ومې ویل:
ـولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب ورباندې ووایه او دکار خلک ورنه جوړ که.
خندا یې زور ونیو:
ـته هم اجبې خبرې کوي. په تربرونو کې له سړو پرته ژوند نه شي کیدای. څلور تنه به نو څه وکړي؟
حیرانتیا مې لاپسې ډېره شوه. ده له چایو یو غوړپ وکړ اوزیاته یې کړه:
ـډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.
په حیرانتیا مې وپوښتل:
ـڅه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لرې او بیا دجنجالونو یې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.
داځل یې په زوره وخندل. په اوږه یې لاس راکښښود او هماغسې یې په خندا کې وویل:
ـای ساده ګله! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې مې مخې ته پرتې دي.
یوه شېبه غلی شو. پټکی یې له سره لیرې کړ. په خپلو تورو څنو کې یې ګوتې تېرې کړې او په جدي لهجه یې وویل:
ـکه خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکارېزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم،

ځمکه يې مفته رانه واخيسته او بيا به ټول کلي ته وايم چې اوس مو نو لاس خلاص او توره مو تېره.

ملګري مې له وروستۍ خبرې سره په ملا يو دروند سوک راکړ او په خندا يې وويل:

_تل اوږد فکر وهه ! چې سړي مې ډير وي، بيا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودريږي؟ هه ! !

پای

قاتل

((یو قاتل په اعدام محکوم شو !))
دا عنوان د ورځپاڼې په لومړی مخ کې لیکلی و.
نوره لیکنه مې ولوسته:
((تېره میاشت یوه ښه سواده کلیوال د ښار مشهور ډاکټر ...پر سګرټ دانۍ وویشت، ډاکټر پر سر ولګېد ، ځای پر ځای یې ساه ورکړه، قاتل له مقاومته پرته پولیسو ونیو ، پرون یوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))
ورځپاڼه مې پر میز کېښوده، له ځان سره مې وویل:
_آفرین ! دې ته وایي عدالت، دا وحشي باید خپله سزا وویني !
نور مې سر پسې ونه ګرځاوه. وړی وم، کانتین ته لاړم، دیوه برګر فرمایش مې ورکړ، تیار ېدا یې دوه_ درې دقیقې وخت غوښت، ماتله شوم، ملګری مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چپس یې راوغوښتل، ورځپاڼه یې پر میز وغوړوله، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:
دا خبر دې لوستی دی؟
سترګې مې وروارړوولې، ګوته یې پر هماغه عنوان ایښې وه:
((یو قاتل په اعدام محکوم شو !))
ورو مې وویل:

_هو ! عدالت باید همداسې وي ! !
دی یوه شېبه غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ورور یې راغلی و ، ویل یې چې وکالت یې په غاړه واخلم !
دوی دبلې محکمې غوښتنه کړې !
یوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برګر راته ونیو.
خوند یې بد نه و ، خو ترشي یې ډېره پکې اچولې وه.
په ډکه خوله مې وویل:
_نوځه ته ګورې؟
ملګري مې اوږې پورته واچولې، شونډې یې وخوځېدې:
_نه شم کولای !
ومې خندل:
_غوړه ګوله نه ده، که څنګه؟
ویې ویل:
_نه ! ښې پیسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسیې راته پرتې دي !
داوخت یې ناره کړه !
_چپس نه شول، د غوایي غوښه شوه !
د هلک غږ مې واورېد:
_دا دی له کړایي مې راویستل !
ملګري مې سر وخوځاوه، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:
_په دې ورځو کې کومه دوسیه پرمخ وړې؟

ځواب مې ورکړ:
_هیڅ ! ښکاره یم !
ویې ویل:
_نو څه ته ګورې ! دا دوسیه ته واخله !
د هغه وړاندیز مې خوښ شو ، دقاتل دوروړد مبایل شمېره مې ورنه واخیسته، برګر مې وخوړ او په بیړه پورته دفتر ته وختم.

❊ ❊ ❊

په یوه اوږد او تنګ دهلیز کې په یوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته نمجن سمیټي دیوالونه وو ، سوړ بوی ترې لټېده...عسکر ښې لورته وګرځېد ، په هغه پسې مې ګړندي ګامونه واخیستل... زینې ښکته شوې وې، لاندې څوړ شوم، تپه تیاره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د یوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر وویل:
_دې خواته !
ور مخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترګې مې له تیارې سره اشنا شوې، یوه وړه کوټه وه، کوچنۍ دریڅه یې درلوده، په دریڅه کې پنډ سیخونه ولاړ ول.

عسکر وویل:
ـیو پاو وخت لرې!
له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.
کونج ته مې وکتل، یو ه سړي تر ځان پټو تاو کړی و، غولي ته یې وچې سترګې نیولې وې...
مخامخ ورته کښناستم، ورو مې وویل:
ـزه وکیل یم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر دوسیه له سره غور وشي.
ماتله شوم، خوسړي کوم غبرګون ونه ښود، هماغسې ځړېدلی سر ناست و.
ورو مې وو یل:
ـګوره! مورِ دومره وخت نه لرو! زه ستا وکیل یم، په محکمه کې باید له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا دې راکښته شي، خو اول باید په خبره پوه شم، کیسه څه وه؟ تا ولې ډاکټر وواژه؟
نبغ یې راته وکتل...پوخ ځوان و، سترګې یې پرسېدلې ښکارېدلې، ګڼه توره ږیره یې درلوده، لونګی یې تړلې وه.
ورو یې وویل:
ـڅه ګټه به وکي؟ ما...
په خبره کې ورولوېدم:

_دا قانون دی، ته د دوهمې او دریمې محکمې غوښتنه کولای شې، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قید واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به یې!

ویې خندل، خو خندا یې ډېره ترخه وه.

حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وویل:

_تا ولې د ښار مشهور ډاکتر وواژه؟

خندا یې زور ونیو، ښه شېبه یې وخندل، ما په حیرانۍ ورته کتل، سړی د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره، خو وروسته یو دم غلی شو، ورو یې وویل:

_هغه قاتل و!

په حیرانۍ مې ورته وکتل، ومې ویل:

_ته څه وایې؟! هغه د ښار مشهور ډاکټر و، ښه نوم یې درلود، په عزت یاد ېده!

یوه شېبه یې راته وکتل، وروسته یې یودم وخندل، په ملنډو یې وویل:

_ځه وکیل صیب! ځه! زما غم مه کوه! نه مې یې په کار!

دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وویل:

_زه له ډیرو مجرمینو سره غږېدلی یم، خو ته په ټولوکې ناپوه یې، په خپل خیر نه پوهېږې!

له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پایځې ونیولم، ورو یې وویل:

_کښنه ! دومره تیزي مه کوه !

کښناستم.

سړی یوه شېبه غلی و ، وروسته یې وویل:

_زه دهقان سړی یم، په چا مې کار نه درلود ، یوه ګوله وچه، لنده رارسیده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.

دوه میاشتې مخکې مې د ژنې زوی په ګېډه درد شو ، اول یې درد کم و ، دومره سر مو پسې ونه ګرځاوه، خو وروسته یې له درده ټوپکې شروع کړې، مور یې بادیان ورته وټکول، ، توده خښته یې پر نامه ورکښښوده، د کلي له ملا یې تاویز ورته راوړ، خو ګټه یې ونه کړه، هلک لټ په لټه اوښت، ټوله شپه تري راګرځېدو ، مور یې ژړل، تر سهاره ویښ وو.

په سپېده چاود کې مو ګاونډیان خبر کړل، له بل کلي یې موټر راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته یوائې یو ډاکتر و ، د غاښونو ډاکتر، ویل یې چې د اپنډیسي علایم لري، باید ژر تر ژره ښار ته ورسول شي.

له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاخه سړک ته وختو ، پوره یوساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې

ښارته راورسیدو ، یه یوه درملتون کې مو د یوه تکړه ډاکټر پوښته وکړه ، ادرس یې راکړ ، هلک مو ډاکټر ته راورساوه.
سړی غلی شو ، ما ورته وکتل، د دریڅې په تته سپینه رڼا کې یې سترګې له اوښکو ډکې وې... وروسته یې پزه پورته کش کړه ، ورو یې وویل:
هلک مو په یوه اوږده ځوکې ځملاوه، ډاکټر یې سرته ودرېد ، د هلک ګډډه یې څو ځله کېکاړله..وروسته یې د هغه له مټه وینه واخیسته، پر کوچني کاغذ یې څه ولیکل، را یاده یې کړه چې وینه د معاینې له پاره لابراتوار ته یوسم !
هلته یې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه یووړې، ببرته پورته وختم، ډاکټر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت راورسید ، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:
_هلک اپنډکس دی،. باید ژر تر ژره عملیات شي.
بیا یې یو کاغذ راته ونیو ، اوږد لیست و ، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی،لاندې دواخانې ته ورشه !
په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستیکي کڅوړه له ستنو ، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکټر بل کاغذ راته ونیو ، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې ټکي لیکلي وو ، نور پرې پوه نه شوم.

ډاکتر وویل:
_ ته باید د عملیات له پاره دولس زره اوغانۍ تحویل کړې!
خوله مې وازه پاتې شوه، په بیړه مې خپل جېبونه ولټول، یو نیم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.
په منډه د هلیز ته ووتم، هلک لټ په لټه اوښت، مور یې ژړل...
له مورِ سره راغلو دوو کلیوالو ته مې د پیسو وویل، دواړو جېبونو ته لاس کړ، یواځې دوه نیم زره اوغانۍ برابرې شوې.
بېرته ډاکتر ته ورغلم، ده یو ناروغ کوت...په خواره خوله مې وویل:
_ډاکتر صیب! له مورِ سره یواځې دوه نیم زره اوغانۍ دي.
برګ یې راته وکتل
د خواست په ژبه مې وویل:
_خیر دی، ته عملیات شروع کړه! زه به له کلي پیسې راوړم.
پرته له دې چې راته وګوي، ورو یې وویل:
_کاکا جانه! دا شخصي کلینیک دی!
غوني مې زیړه شول، ډاکتر مې تر خرېلې زنې ونیو، هغه شاته شو، په خشکه یې وویل:

_ته ولې نه پوهیږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پیسو دي.
له دې سره یې ګړۍ ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
_وخت نه لرم، که پیسې برابرولی شې، نو هلک به عملیات کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، باید د یوه ناروغ لیدو ته ورشم!
د هلک چیغه مې واورېده...کېناستم، پښو ته ور ولوېدم، خو هغه یو ګام څټ ته شو، لاړ، خپله سپینه چپنه یې ویسته، بکس ته یې لاس کړ، تر مخ یې ودرېدم، په خواره خوله مې وویل:
_د خدای له پاره! دریې، څلور ساعته وروسته دې پیسې وغواړه،خو...
په خبره کې راولوېد:
_ ته ولې نه پوهېږې! وخت مه ضایع کوه! لاړ شه او هلک یوه دولتي روغتون ته وسوه!
داوخت یو تیلیفون ورته راغی، له سلام وروسته یې یودم وخندل، په خبرو خبرو د ورسۍ خواته روان شو.
په بیړه دهلیز ته ووتم، هلک ارام پروت و، سترګې یې سپینې راختلې وې، لنډه لنډه ساه یې وهله...
د ګاونډیانو په مرسته مو تر پښو او لاسو ونیو، پر زینو مو کښته کړ، هلک مو د موټر په شاتني سیټ کې پرېښست، په

بیړه دواخانې ته ورغلم، د یوه نړۍ دولتي روغتون ادرس یې راته ولیکه، د باندې را ووتم، تر موټر ګڼ کسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاخه سړک پرته وه، له خولې یې سپینې ځګونه توبدل، موټر ته مې وکتل، یوه ګاونډي زما د زوی ژامه ورټرله...پر سترګو مې تیاره راغله، ساه مې بنده بنده کېده، سر مې دروند و، منډه مې کړه، پر زینو وختم، ډاکتر له شیشې څخه د باندر کتل، په تیلیفون کې یې خبرې کولې، خندل یې....لړمون مې اور واخیست، د مېز پر سر یوه سګرټ دانۍ ایښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته وابسبدله، فکر کوم چې له ډبرې جوړه وه، سګرټ دانۍ مې پورته کړه، ټول زور مې په ښي لاس کې راټول کړ، سګرټ دانې د سړې پر ککرۍ ولګېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپینې سترګې راواوښت.

سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترګو یې رنې اوښکې روانې وې...وروسته یې سر پورته کړ، په ژړغونې غږ یې وویل:

_قتلونه مختلف دي، څوک یې برالا وژنې او څو ک یې هم؟!!!

سړي یودم وژړل او خبرې یې پرې شوې.

پای

وېره

ما ډېرې وېرېدلې څیرې لېدلې دي، خو کلونه ووتل، یوه څېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.
دا پخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچینی، خو ښه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پریمینځل. نیکه هډور سړی و، نه مې هېریږي، چنګ برېتونه یې لرل، چوندۍ اره کوچیانی کمیس به یې اغوست او سپینې څنې به یې له وربښمینې ژېړې لونګۍ راوتلې وې.
یو ماخوستن نیکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به میلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، یوه اضافه خونه یې درلوده، دې ته به یې د سنتو ځای وایه، خو په اصل کې د کلیوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.
په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروړه، په زړه مې دي، د ښوروا یوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نیکه سره یو ډنګر سړی

ناست و ، له عمره پوخ ښکارېده ، مونډې ږيره يې درلوده او ګولې ته به يې خوله تر اندازې زياته خلاصوله.

دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې يې کولې او کله کله به يې خندل. له غږېدا پوه شوم چې سړی له ليرې راغلی او نيکه له پخوا پېژني.

دوئ تر ډېره له يوې او بلې وغږېدل، بيا د دروازې کړپ شو ، تره مې له بسترې سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د ميلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، څېره يې نيولې وه، په وېره يې وويل:

_زه دلته نه شم وېدېدای.

نيکه په حيرانۍ ورته وکتل، د ميلمه شونډې وخوځېدې:

_ته خو پوهېږې ! زه بدي لرم.

نيکه وخندل:

_هيڅ خبره نه ده، دلته په امن کې يې، درې شو اروزه لار دې وهلې، بيا هم وپرېږې !

د سړې تندي ګونځې پيدا کړې، په خواره خوله يې وويل:

_د خدای له پاره ! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي، خو دلته نه شم وېدېدای.

سړی يوه شېبه غلی شو ، وروسته يې نيکه ته وکتل، د خواست په ژبه يې وويل:

_تا بدي نه ده ليدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پای

لېونی

بوډا وویل:
ـ ته یې نه پېژنې ! د ملک تور لور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه، ښاېست یې نوم درلود ، تورپېکۍ نومېده. پر هغې مین و.
یوې ښځې په بیړه پر خپل مخ پوړونۍ ورکش کړ، لېونې ته یې وکتل، په ډېران کې یې ګونډې وهلې وې، څپولي ږیره یې درلوده، ګرېن یې شکیدلی و او له کثافاتو یې د سیروم کڅوړې او پلاستیکي ستنې ور ټولولې.
د ښځې سترګې له اوښکو ډکې شوې، تر ډېره یې لیونې ته وکتل، بیا یې د ټکرۍ له کونجه بوډا ته سترګې ور واړولې، هغه دوه درې ګامه لیرې د یوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته یې په یوه تېرېدونکي سړي پسې ، چې سپینه چپنه یې اغوستې وه، چیغه کړه !

ـډاکټر صیب! دا زمونږ د خوارانو وار به کله را رسیږي؟ ټکنده غرمه دې کړه!

سړي کوم ځواب ورنه کړ.

بوډا په لوړ غږ وویل:

ـمرداره مو کړه!

سړي په غوسه ورته وکتل، څه یې ونه ویل او کلینیک ته ننوت.

د بوډا تر څنګ ناست ځوان وویل:

ـسړی دې یوه روپۍ کړ.

بوډا څه ونه ویل، له ځمکې یې یو خلکی ور پورته کړ او په خاورو کې د لیکو پر ایستلو بوخت شو.

د ځوان شوندې و خوځیدې:

ـښه ځواني یې ده.

د بوډا تندی تریو شو، په خشکه یې وویل:

ـخود نو! د ورځې درې څلور شله مریضان ګوري، سل اوغانۍ فیس اخلي، لمر یې نه دی لېدلی، ته زمونږ غوندي کولبه پرې و کړه، بیا یې ګوره چې د پالېزډاروونکی ورنه جوړیږي که نه؟!

ځوان په خبره کې ور ولوېد:

ـڅه بابولاله وایې! لیونی در یادوم، ته ورته وګوره، هډور ځوان دی.

ښځې بې اختیاره له خپل غوږ څخه وښته لیرې کړل.

بوډا وویل:

ـاوس خو لکه لوټه خړ پړ ښکاري، که تا په ژغیتوب کې لټدلای وای، د ګوتې غمی و، غمی!

ځوان یوه شېبه غلی و، بیا یې د خپلې سدرې جیب ته لاس کړ، شنه پلاستیکي وړه کڅوړه یې راوېسته، یوه چونډې نصوار یې تر ژبې لاندې کړل، ورو یې وویل:

ـنومره دې څوومه ده؟

د بوډا تندي ګونځې پیدا کړې:

ـنه پوهیږم، نوم یې ولیکه، خو وخت ډېر ووت.

وروسته یې دوو دریو نفرو ته اشاره وکړه، ورو یې وویل:

ـدوئ ترما مخکې راغلي وو.

ځوان نصوار تو کړل، خاورې یې پرې واړولې، لیونې ته یې وکتل، ویې ویل:

ـته یې کیسه راته وکه!

بوډا یوه شېبه غلی شو، ښځې رډې سترګې ورته نیولې وې، وروسته یې وویل:

ـ درته و مې ویل چې د تور ملک په لور مین و، پلار یې نه ورکوله، نجلۍ یې د بل یوه په نامه کړه، دی هم لیونی شو، بس!

ـنو مینه څوک لیونی کولای شي؟

ـنه پوهېږم، ورشه! لیونی به درته ووایي!

دا وخت د کلینیک په دروازه کې یوه تن چیغه کړه!

ـد ملک تور لور، تورپیکۍ!

چا ځواب ورنه کړ.
سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه !
ـد ملک تور لور تورپیکۍ !
دا وخت یوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او ږو ته څنډ ورکړ، ښځې ټکان وخوړ، په بیړه یې ورته وکتل، نجلۍ وویل:
ـمورې ! نوم دې نه اورې ! نوبت دې دی.

پای

اولاد

کارغه په تنګه دره کې انګازې خورې کړې:
کاغ، کاغ، کاغ...
ښېرته يې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېړو پښويې زور وکړ، له تېرې پرښې پورته شو، لاندې يې په دره کې د ولاړو کليوالو پر سر يوه دوره وخوړه او د يوې ونې په يوه وچ ښاخ کښناست.
کاغ، کاغ، کاغ...
ولاړو خلکوسترګې ور واړولې، يوه تيږې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو ښېرته لنډ راوګرځېد اويوه هسکه يې دناستې لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې يې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه خته.
وروسته په ولاړو خلکو کې يوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بيړه يې مول خلاص کړ او په دره کې دکانګو او استفراق غږ پورته شو.
خلکو يو بل ته وکتل، ټولوخپلې لونګۍ تر پزو تاو کړې وې، په سترګو کې يې له خواشينۍ سره سره، کرکه هم پرته وه
وروسته د درې په پورتنۍ سر کې د وړو تيږو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غړۍ اوږدې شوې، يوه سړي منډې را وهلې... پټکی

يې په غاړه کې ول ول پروت و او سپينه ږيره يې باد يوې خواته اړولې وه.
کله چې ډلې ته ور ورسېد ، ځای پر ځای ودرېد ، بيا يې څو لړزانده ګامونه واخيستل، لوڅو پښو يې د خوړ په سپينو وړو تيږو دوينو سره ټاپونه پرېښودل.
بوډا د يوه پړمخې پراته ځوان سر ته ودرېد ، لينګې يې ولړځېدل او کله چې يې خوار ځنګنونه پر وړو تيږو ولګېدل، د شنو مچانو بنګی شو. د بوډا چاودې او نرۍ ګوتې د سړي پر اوږه ولګېدې، هغه يې ستونې ستغ را واړاوه، په ځير ځير يې ورته وکتل، د سړي تور او ګارګوتې ويښته سپيره وو، مخ يې شين او پړسيدلی ښکارېده او لوڅې تورې سترګې يې له ژبړو مېږيانو ډکې وې.
بوډا يوه شېبه په ځير ځير ورته وکتل. بيا پر پراته سړي ور پرېوت، د هغه مخ يې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنګه دره کې يوه تېره کوکه تاو را تاو شوه !
_اه زويه ! اه زويه ! اه.....

پای

دوه شپې

تیلیفون وشرنګېد...
پر تخت پرتې ځوانې ښځې سترګې رنې کړې، د خوب د ګروپ په سره او تته رنا کې یې دیوالي ساعت ته وکتل، د شپې یوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښویده، ګوشۍ یې پورته کړه او په خوبولي غږ یې وویل:
_څوک یې؟
غوږ ېې و تخنېد:
_اه !ګراني، زه یم.
ښځې یو اوږد اړمی ویست، ورو یې وپوښتل:
_څنګه یې؟
_ښه یم، ګراني! ما وبخښه، پوهېدم چې ویده یې، خو څه وکم، ډېره مې یادېدې.
ښځې خبره ور پرې کړه!
_څه وخت راځې؟
مقابل لوري وویل:

_بس ! د طیارې ټکت مې اخیسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، درښیمه به په کور کې یم.

ښځې یو سوړ اسویلی ویست، تندي یې ګونځې پیدا کړې، خوله یې خبرو ته جوړوله چې سړي وار ړومبی کړ:

_اه ! ګراني ! پوهیږې چې څومره درپسې خپه یم، اووه ورځې مې نه یې لیدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره ! ژوند له تا پرته څومره تریخ دی، هو رښتیا ! نن مې د سرو زرو یوه ښکلې غاړګۍ درته واخیسته، ډېره قیمتي ده، الماس پکې کار شویدي، ستا له سپینې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، یوه بله به درته وکم، ما زمونږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړیدی، ښکلی نوم دی، خوښ به دې شي، درته یې ووایم !

ښځه په خبره کې ور ولویده:

_ګرانه ! ستا روغتیا ته اند ښمنه شوم، ستړی به یې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږږو.

سړي په خوند وویل:

_دا دوه ساعته لټ په لټه اوړم، خو ستا پاکه او معصومه څېره مې تر سترګو سترګو کیږي، کله ویدبدی شم. پوهیږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې، همداسي نه ده؟ !

د ښځې شونډې و خوځېدې:

_همداسې ده.

سړي وویل:

_ښه ګراني، دادی ما ستا په یاد سترګې سره ور ورستې، په دې هیله چې په خوب کې دې وویني، زما په اړه فکر مه کوه ! ښه شپه.
ښځې په بیړه ګوشی کښښوده، وروځې یې سره ورغلې، په خشکه یې وویل:
_احمقه ! ! !
د هغې ترخنګ پراته ځوان څنګ بدل کړ، پرته له دې چې سترګې رنې کړې، شوندې یې وخوځیدې:
_څوک و ؟
_خاوند مې، ویل یې چې درې ورځې وروسته درځم.
ځوان د هغې تر نړۍ، سپینې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته یې رنګه کړه، ورو یې وویل:
_خوا مه بدوه ! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

د موږکانو پاچاهي

ځوان موږک وویل:
ـ پلاره ! د پنبر دا توته ډېره خوندوره ده.
زوړ موږک د پنبر توته ور واخیسته، تېره غاښونه یې پرې ټینګ کړل، اوږد وغځید او بیا یې سر پورته نه شو.
د ځوان موږک کوچنۍ ګردې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ښه شېبه یې وژړل، بیا یې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او شېبه وروسته څو نري موږکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارتن ته ور ننوتل. ځوان موږک امر وکړ چې د ده د پلار پرسیدلی جسد له کارتن څخه وباسي او د جوارو د پټې په یوه کونج کې خاورې پرې واړوي.
په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان موږک خپل پلار وژلی، ده ته یې د پنبر په توته کې زهر ورکړي او د جوارو د پټې اوسیدونکي موږکان یې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.
ځوان موږک امر وکړ چې د جوارو د پټې ټول اوسیدونکي موږکان دې لوی کارتن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، یوه چاغ موږک د پیپسي یو زنګ وهلی ټیمي بوتل وټنګاوه او په لنډ وخت کې لوی او واړه موږکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول

غلي، ډنګر، عاجزه او وبربدلي ښکاربدل. ځوان موږک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ يې وويل:

_ما د جوارو د پټي د اوسيدونکو موږکانو لپاره يوه لويه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ. له دې هيسته به د ظلم په نوم څه نه وي، امر کوم چې د غوړو د لوی ټيم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواړه ولري او ان که د پاچا په ورځنيو کارونو کې کومه نيمګړتيا ووينې، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزيران و ټاکم، مخلص وزيران، داسې چې له عادي موږکانو سره کوم توپير ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي.

خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتيا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوړه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځۍ جګړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بيرته زرغون کړو او ټول د اسراتمند ژوند څښتنان شو، موږ د خپلو ګاونډيو نورو پټيو له اوسېدونکو موږکانو سره دوستانه اړيکي غواړو ، د دوئ کروندو ته په درنه سترګه ګورو او له دوئ څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.

ځوان موږک د اتحاد، د پټې د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادۍ په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټې اوسیدونکو موږکانو دخوشالۍ په ښه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وې ځوان پاچا، د ظلم اوتیارې دوره نوره تیره شوه، موږ د خپل پټې ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنی کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې ښه خوله نه وهله.

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ یې په کارتن کې پروړه هو اره کړه او کارتن یې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وګانه. د غوړو له ټیم څخه هم هغه موږکان خو شې شول چې د ده د پلار د واکمنی پر مهال د جوارو له پټې څخه د غلا، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موږکانو د ځورولو په تورونو نېول شوې وو.

د جوارو د پټې موږکان خوشاله ښکارېدل، دوئ د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې یې ښه لیدله.

ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټې اباد و ویني، موږکا ن د پټې له ابادۍ سره مینه پیدا کړي او په راتلونکې کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټې اوسیدونکو موکانو ته زیری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر یو به په سوله کې ژوند وکړي.

ځوان پاچا یوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو یوه برخه یې د پټې پر موږکانو ووېشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو، په دې موده کې یو موږک هم په

خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو يې وازګې پيدا کړې وې، خو کله چې ذخيره جوار خلاص شول او خوبولي د باندې را ووتل، پټې تر پخوا سپېره ښکارېده.

مورچکان بيا تر کارتن را تاو شول، دوئ د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژبړو بوټو ته اشاره وکړه او ويې ويل چې که دوئ په ګډه پټې ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوشې کړي، د جوارو بوټي بيرته شنه کېدای شي،. ده زياته کړه چې مورچکان ډېر دي او په ګډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خو د مورچکانو لومړی شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.

پاچا د دوئ خبره ومنله او له کندو څخه يې د يوې اوونۍ نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پټې همداسې وچ پاتې شو.

په دريم ځل چې د پټې مورچکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوئ غوښتنه ونه منله، دليل يې دا وو چې مورچکان به ترڅو په سوال چلېږي، دوی بايد په خپله کار وکړي، د پټې په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره يو څه وموميِ.

د ځوان پاچا دا خبره د پټې په مورچکانو ښه ونه لګېده او يوه پاچايې کفايته وګانه. دې سپکاوي وزيرانو ته غوسه وروسته او ګنهګار مورچک ته يې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سړه سينه وويل چې د

پټې مورې کان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوئ حق دی.

دریم ځل د پټې پر مورېکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وویشل شول، خو دوئ د پټې له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...

څه موده وروسته بیا خوبولي مورېکان له خپلو سورو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د ځوان پاچا په خبرو کې ناامېدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وویل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پټې مورېکان باید پخپله کار وکړي، پټې زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پیدا کړي.

د هغه په دې خبرو د مورېکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته یې وویل چې له دوئ سره یې کړې ژمنې پوره نه کړې، د مورېکانو د خورو غم یې ونه خوړ او د جوارو د پټې اوسیدونکو مورېکانو ته یې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.

وروسته دوه مورېکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، یوه د پاچا پر لکۍ خوله ور ولګوله او بل یې یو بریت ور وشکاوه.

د وزیرانو سترګې رڼې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې ګرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډیره مورې پخپله ملامت یو، د پټې مورېکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوئ مو مفت خواړه

ووښل، سوالګر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه ګرځي.

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پټې مورګانو پخوا تر دې ډیر سخت ژوند درلود، لوږه وه، نښستي وه، جګړه وه، خوله پاچا څخه یې سترګه کښده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به یې پخپله موندل.

دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوښدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پانې لاندې یو مورګ مړ پروت و، په غاړه یې کوم بل مورګ خوله ور لګولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.

زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړښدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.

په دې توګه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلا وو زور ونیو، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاګ بدل شو، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کښدل، لویو مورګانو به کوچنې مورګان پټول او خوړل به یې.

نور نو د جوارو په پټې کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، ګډوډي ډېره وه، وچې پانې په وینو سرې وې او ان د ګاونډیو پټیو

موږکان به هم د جوارو پټې ته په ړنا ورځ ور تلل او کوچني موږکان به يې تښتول.

د ځوان پاچا خواشيني هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترخه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو، ګاونډيو تېرى کاوه، د پټې وچېدو يې زړه خوړ، چا يې خبره نه منله او ان وزيران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا بربت په لنډه موده کې سپين شول.

په پاى کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له ګاونډيو څخه د خلاصون په هيله له يوې پيشو څخه مرسته وغواړي، پيشو په خوشالۍ دا وړانديز ومانه، دا به د جوارو د پټې په پولو ګرځېده او هغه موږک به يې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود، منډې يې غوښتې او بيخوبۍ ته ضرورت پېښېده، ځکه پيشو ډېره ژر سترې شوه، خو وروسته يې اسانه چاره وموندله، دا د جوارو د پټې په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به يې هره ورځ د پټې درې څلور موږکان تر ستوني تېرول. د پيشو په دې کار پاچا هم خبر و، خو له وېرې يې څه نه ويل.

ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په يوه کونج کې ستوني ستغ پروت و، سترګې يې پټې وې، زړه يې غمونو درولى و او بدن يې پرسيدلى ښکارېده.

پای

بد مرغي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به يې چيغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځيرونه به يې وشرنګېدل، سر به يې پورته کړ او بدن به يې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځيدلي کسان خواشيني وو،

دوئ په راوتلو ړوو سترګوځوانې نجلۍ ته کتل او په څېرو کې يې ګونځې ښکارېدلې.
په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړنه !
_تور کوډګر ناوخته شو !
تر څنګ ولاړ سړي په عاجزی وويل:
_د پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ،اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، يوه ورځ مزل غواړي.
پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کښناست، ځلېدونکی ژېړ تاج يې له سره ليرېکړ او په خپلو اوږدو سپينو څنګو کې يې ګوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلی و، وروسته يې ډډ غږ د مانۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:
_که زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.
دولاړو درباريانو سرونه وځړېدل، په څېرو کې يې وېره ښکارېدله او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې ليد.
يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه مانۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د درباريانو اوږدې زرينې چپنې ځلېدلې.
د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولې يې ځګوونه پيدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلايي موټ يې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.

چوپه چوپتیا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځیرونو شرنګ وکړ، چیغه به یې له خولې را ووته او ببرته به ببسده پرېوته.

لمر په لوېدو و چې د مانۍ یوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزیرانو د سالون لویې دروازې ته وچې سترګې نېولې وې او ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار ایست. شېبه وروسته یو زوړ سړی رانېکاره شو، دی تک تور و، ګڼه ږیره یې درلوده او پر نرۍ غاړه پورې یې په خړسپنسي پیښلو څو هډوکو ټال خوړ.

پاچا او درباریانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټیټ کړل، خو تور کوډګر مخ ور وا نه ړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست. نبه شېبه یې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده بانه نېغ ولاړ وو، تر سترګو یې یوه توره حلقه راګرځیدلې وه او پر سرو شونډو یې سپین ځګ پروت و. تور کوډګر خپلې زړې خورجینې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او یو خیرن جام یې راویستل، وروسته ودرېد، له ځان سره یې څه وویل او ترکټ څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وویل:

ـزه په تور کوډګر باور لرم.

تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه یې ونه ویل، هماغسې یې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات یې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډګر شونډې تر ډېره خوځیدلې، بیا د نجلۍ تر څنګ کښناست، خورجین ته یې لاس ور وغځاوه، یو سپین بوتل یې راویست او کله چې یې د بوتل اوبه په جام کې واچولې، له جام څخه یو تور لوګی پورته شو، له دې سره د نجلۍ سترګې رنې شوې، ځنځیرونه وشرنګیدل او تور کوډګر چیغه کړه!

_اې شیطانې اروا! ته څه غواړې؟

د نجلۍ خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو یې سوروالی پیدا کړ او شبېه وروسته یې سترګې سرو وینو ونېولې. نا څاپه یې له شونډو یو ډډ نارینه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.

غږ وویل:

_تر ټولو بدمرغه انسان!

له دې سره د ځنځیرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځید، په لاس کې نېولې ککرۍ یې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات یې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد، سترګو یې توروالی پیدا کړ او شبېه وروسته بېسده پریوته.

پاچا ور مخته شو، د چپنې لستونۍ یې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او ببرته په خپل ځای ودرېد

تور کوډګر وویل:

ـد پا چا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان وويني.
پاچا يوه شېبه غلی و، بيا يې وزيرانو ته مخ ور واړاوه او امر يې وکړ چې ترټولو بدمرغه انسان ور ته پيدا کړي.
له لمر ختو سره ډولونه ودرېږدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځېد، ده يو لوی ښکر خولې ته نيولی و او چيغې يې وهلې چې ترټولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.
په مانۍ کې پاچا او وزيران بې خوبه او خواشيني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل.
د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راوړ چې تر ټولو بدمرغه انسان يې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي. شېبه وروسته په يوه کټ کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې يې نه وو، پر مخ يې يو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې يوې لويې بوټۍ ته ورته و.
سړي وويل چې دی يو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې يې لاس او پښې غوڅې شوېدي او د مخ لوی پرهر يې هم د تورې نښه ده.
د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځيرونه وشرنګيدل، د نجلۍ سترګې سرې شوې او له خولې يې ځګونه وبهيدل. تور کوډګر د سړي د ايستلو امر وکړ او ويې ويل چې ده د ازادۍ په جګړه کې

برخه اخیستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته یې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.
نیم سات نور هم ووت، بیا د یوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې یوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل،ماشومان ناروغه ښکارېدل ، دوئ د خپلې مور لمن ټینګه نېولې وه او وارخطا وو.
ښځې په ژړا کې وویل چې خاوند یې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوتې راوړل چې ځناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان یې له لورې مړه شول، نورو ته یې یو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي یې ساتلي دي. دوئ په یو ه وېرانه کې اوسي، یوائې څلور دیوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بیا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري.
ځنځیرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له مانۍ ووتل.
تور کوډګر وویل:
ژوند یې تریخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ویلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.
شپبه وروسته یو په ونه لوړ بنیادم په سالون کې ودرېد ، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپین و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباریانو په

څېرو کې ګونځې پیدا شوې، خو تور کوډګر وویل چې خبرې دې وکړي.
د سړي سر وځړید او له خولې څخه یې یوائې یوه جمله را ووته!
ـزمونږ خاوره پردیو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.
ناڅاپه د مانۍ لویې شیشې ولړځیدې، له کټ څخه یو تور لوګی پورته شو او یوې ویروونکې چیغې په سالون کې انعکاس خپور کړ!
وسوځیدم!
لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به یې د پړانګ کله د لیوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته یوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، یوې سپېنې رڼا ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه او شېبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واوربدل شو!
ـپلاره! زه مو ولې ترلې یم؟
تور کوډګر وویل:
ـتر ټولو لویه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

تور سړي

یو مړی وشو، مرکه کښناسته، خو د مقتول پلار د غچ اخیستلو قسم یاد کړ او زامنو یې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بیا مرکه سره راټوله شوه، داځل بل پلار د انتقام خبره کوله.

کلونه تېر شول، سینې غلبېل شوې، د یوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ یوولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو، دواړو غاړو ته یواځې تور سړي پاتې وې.

پای

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګري کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې راباندې لګېدې.
کلکه غږېږ یې راکړه، کوټې ته لاړو، چای یې راوړو، له یوې بلې سره وغږېدو، خو دی خواشینی و او د زړه په زور یې خندل.
علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانۍ پوروړی دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي.
په حیرانۍ مې وپوښتل:
ـ خو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقانې دې هم خپله ده، بیا ولې قرضداره یې؟

ده راته وکتل، په خړو شونډو يې يوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو يې ويل:

ـشکر وباسه چې د کور مسوليت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.

پوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.

يو سوړ اسويلی يې ويست ، شونډې يې وخوځېدې:

ـڅه درته ووايم، اووه سره عيال لرم، ټول واړه دي، څوک ناروغه وي، څوک د مکتب کتابچې غواړي، يو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور وکه، د غنمو ربېلو ته يوه مياشت پاتې ده، خو موږ دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.

يوه شېبه غلی و ، بيا پرته له دې چې راته وګوري په خواشينۍ يې وويل:

ـنه پوهېږم، څه پرې وخورم؟

و مې ويل:

ـشپږ زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر يې نه غواړم.

په اوږه يې لاس راکېښود او مننه يې وکړه.

ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بيا ښار ته راغلم، خو مياشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ويل يې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه !

زه هم په بیړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.

خدای ته مې شکرونه ویستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته یې په خواشینۍ راته وویل چې د ملګري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي یې له خاورو مړه راوایستل، یواځې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!

زړه مې د پښو تر ګوتو تېر شو، ګوله مې کښښوده او پر بایسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو دیوالو پرځای غټې توریې لوټې پرتې وې، چا راته وویل چې ملګری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ږیره یې ببره وه او تر مخ یې څو جریبه ولاړو ژبړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وګوري په غریو کې یې وویل:

ـ د غنمو ربیلو ته مې زړه نه کیږي، نپوهیږم! په چا یې وخورم!

پای

ګډله

کونګري ژړل... مور يې راغله، بچي ته يې وکتل، په خاورو سپېره و، غاړې ته يې خيرن پړی ور لوېدلی و، په لکۍ پوري يې هم پلاستيکي خلطه غوټه وه.

مور يې په کاوړ وويل:

_چا دومره ځورولې يې؟

کونګري ژړل...

مور يې په پاسته غږ وويل:

_چرګې دا کار کړی؟

کونګري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوځاوه.

مور يې وويل:

_خوسکی و.

_نه

_امم مم پيشکه؟

_نه

مور یې فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:

_دلته خو بل څوک نه اوسي.

کونګري خپله لکۍ وخوځوله، په غریو کې یې وویل:

_انسان و.

مور یې یودم وخندل، د کونګري پر سپېره مخ یې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو یې وویل:

_اه ګرانه! راځه چې ځو، له انسانانو څه ګپله!!!

پای

پښتون

سړي غټه لونګی ترلې وه، راغی، زما تر څنګ کښناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:
ـ غواړم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونښه ! یوه ښه نخشه (نقشه) خو راته ولیکه !
هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نصوار پراته ول، څېره یې خړه ښکارېدله، ورو مې وویل:
ـ خیرو کاکا ! نقشه د منډې خبره نه ده، څو ورځې وخت راکه !
ده برګ راته وکتل، یودم یې وخندل، مخکینې غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:
ـ یاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم درواخله، یو څو لیکې ولیکه ! بس ! دا یې هم نخشه !
چاره نه وه، ومې ویل:
ـ سبا ته یې وغواړه !

سړی له خندا شین شو، ښه شېبه يې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته يې په خوند وويل:

ـ ايله دې نره خبره وکړه! خو ګوره! د زورورې کلاه نخشه به راته ليکې، څلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه بايد مورچې ولري، په مصرف پسې يې مه ګرځه! کلکې مورچې، داسې چې د راکټ ګولۍ يې هم ونه خوري.

په حيرانۍ مې وويل:

ـ ته خو بدې دار نه يې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوې؟

په زوټه يې وخندل:

ـ ای ساده ګله! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه!

دی روان شو، ماته د يوه هزاره بوډا څېره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچې و، د ببګاه يې نه لرل، خو کله چې يې د ختو کور جوړاوه، لومړی يې د ګراج ځای پرېښود، ما يې علت وپوښت، ده راته وويل:

((هی هی انجنير صاحب! خدا کلانه! ميشه که صاحب يک موتر شويم.))

پای

مورنۍ ژبه

پلار په خواشینۍ وویل:
_تا هېڅ هم نه دي زده کړي !
د ماشوم سر وځړېد.
پلار وویل:
_څلور میاشتې یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې !
د جامو د ګنډلو د ماشین غږ ودرېد ، ځوانه ښځه په خبرو کې ور ولوېده:
_سړیه ! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کي.
د سړي تندی تریو شو ، لاسي بکس یې ور واخېست ، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.
ښځې ماشوم ته وکتل، ورو یې وویل:

_ګوره زړګیه ! ته باید خپل درسونه ووایي، د پلار خبره دې درپه زړه که، ویل یې چې که په سبقونو کې تکړه وې، نو یو ښکلی کوچنی بایسکل درته اخلي.

ماشوم په حیرانۍ ورته کتل...

ښځې د ماشین لاستی تاو کړ، ورو یې وویل:

_هله ګرانه ! د مکتب وخت دې دی !

هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوټونه یې په پښو کړل، د باندې ووت.

هوا سړه وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد، موټر ګړندي روان ول، یو لاروی وردمخته شو، ماشوم یې تر لاس ونیو، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.

پاو وروسته ماشوم په ټولګي کې و، معلمې یې پر توره دړه د الفبا توري ولیکل، په لوړ غږ یې وویل:

_خوب قندولکا ! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید !

ماشوم په حیرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل...

شببه وروسته معلمې وپوښتل:

_قندولک ! تو چرا نوشته نمیکنی؟

ماشوم ورو وویل:

_څه ؟

د معلمې شونډې وخوځېدې::

_چه ګفتي؟

هلک بیا خپله خبره تکرار کړه !

_څه وکم !

معلمې تندی تریو کړ !

_بچیم ! مه پشتو ره نمیفامم ! تو چه میگی؟

ولاړه شوه ، د یوه بل ماشوم تر څنګ ودریده ، په خوشالۍ یې وویل:

_آفرین بچی لایق، چقه زود نوشته کدی !

د تختې پر سر پر یوه لوی کاغذ لیکل شوي وو :

((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

ازادي

څوارلس کلن هلک خپله پښغله خور تر کوڅیو ونښوله، د هغې پر اوږه تم منګی یوې خواته کوږ شو، ولوښداو له درب سره مات کلدورکي(د منګي ټوټې) یوې بلې خواته ولوښدل.
نجلۍ پر ژامه سوک وخوړ، لاړې یې باد شوې ، کینې لورته ړنګه شوه، سر یې د چوترې پر سمیټي ژۍ ولګښد ، ځای پر ځای پرښوته.
هلک د هغې تشي ته لغټې ونیولې، په عمر پخه نښځه له کوټې راووته، هلک یې پورې واهه، پر نجلۍ ور پرښوته او له خولې څخه یې نښپراوې راووتې:
ـ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، نښه ورځ ونه وینې...
هلک لاس ور وغځاوه، نښځه یې تر مټ ونښوله، نجلۍ ته یې دوه ـ درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرښد ، له خولې څخه یې ځګونه باد شول:
ـوژنم یې !
دا یې وویل او دیوال ته نږدې د خرې پر کته کښناست.
نښځې خپلې لورته وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې، غاښونه یې په وینو سره ول، نښځې په ژړا کې وویل:
ـمړه دې کړه !

هلک لاړې تو کړې، پر خپله بهيدلې پزه يې لستونې تېر کړ، څه يې ونه ويل.

د نجلۍ زګېروی واوربدل شو، شببه وروسته يې سترګې رنې کړې، يو دم يې وژړل، ځان يې د مور غېږې ته ور واچاوه.

مور يې د هغې په ککرۍ لاس تېر کړ، ګوتې يې په وينو سرې شوې، په غريو کې يې وويل:

ـ څه ووايم، خدای دې ځوانيمرګ کي.

وروسته يې د نجلۍ ټکری سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانګې وانګې کوټې ته ننوته.

ښځې هلک ته مخ ور واړاوه، ورو يې وويل:

ـ څه خطا، څه ګناه، ولې؟

هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه يې وويل:

ـ دا دريم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي!

مور يې چيغه کړه!

ـ نو په دې کې څه خبره ده؟

هلک په غوسه وويل:

د کلا تر مخ هلکان مرد کي کوي، شرم دی شرم!

ښځې په غريو کې وويل:

ـ زار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مينځو! اوبه راوړي!

هلک چيغه کړه!

_ دومره آزادي مه ورکوه ! که مې دا وار ولېده ! مرداره به يې کم له دې سره يې په جېب کې پرتو مردکيو ته شرنګ ور کړ او په منډه له کلاه ووت.

پای

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

خونکار

(ناول)

ليکوال: نصيراحمد احمدي

د چاپ کال: ۱۳۸۹ل

د کتاب پيژندنه

د کتاب نوم: خونکار
ليکوال: نصيراحمد احمدي
د ليکوال د تليفو شميره: ۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
د ليکوال ايميل ادرس
nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

خونکار

لیکوال: نصیراحمد احمدي

چاپ شمیر: ۱۰۰۰ توکه

خپرندویه ټولنه: مومند خپرندویه ټولنه _ جلال اباد

کمپوز : پخپله لیکول

د پښتی ډیزاین: احمد شا امیري

چاپ کال: ۱۳۸۹ل

خونکار

ليكوالن نصيراحمد احمدي

بسم الله الرحمن الرحيم

دالی

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تکړه لیکوال، کره کتونکي او د نظر خاوند ښاغلي اسد الله غضنفر ته !

سپوږمۍ وه، سړي منډې وهلې...ساه یې لنډه لنډه کښده، یو ځای ولوېد ، ښرته پورته شو ، پښې یې ښسکه وې، پر وچو پانو وخوت، زړه یې ولړزېد ، شا ته یې وکتل، پر اوږه کې یې نری درد تېر شو ، لاس یې وروور، ګوتې یې په وینو لندې شوې، څو ګړندي ګامونه یې واخیستل، پښه یې د دوو تیږو تر منځ بنده شوه، پړمخې پرېووت، له خولې یې لاړې وبهېدې، د ولاړېدو سېکه یې نه لیده، یوې ټیټې ونې ته ور ونښوېد ، د ونې تنې ته یې څنګ ولګاوه، غوږونه یې څک کړل، چوپه چوپتیا وه، چرچرک ناري وهلې....

سړي سړه ساه واخیسته، پورته یې وکتل، یوه ستوري منډه کړه، تر یوه ځایه سپینه رڼا ورپسې وه، وروسته ورک شو.

سړی ښه شښبه غلی ناست و ، بیا یې ګښډه توده شوه، لاس یې وروور، ټټر یې پر وینو لوند و. ورو ولاړ شو، زړه یې سستي ورکوله...خوا یې راګرځېده...ټوخي واخیست، خو لې ته یې لاس ونیو، ساه یې تر پزې راووته. څو ګامه یې واخیستل، پښې یې درنې وې، وینه یې ورانه ته ورسېده، وروسته یې ښی بوټ هم لوند شو ، ټول بدن یې لړزېده....

ځنګنونه يې پر تيږو ولګېدل، باڼه يې سره ور وستل، د کورنۍ غړي يې سترګو ته ودرېدل، لاسونه يې پر ځمکه ولګول، سترګې يې رنې کړې، پورته يې وکتل، ستوري د اوښکو له لاسه تت ښکارېدل...
سر يې وځړېد ، زړه يې ولړزېد ، لاسونو ته نږدې يې تور بوټونه ښکارېدل، د يوچا لمن يې پر مخ ولګېده، پاس يې وکتل، بنيادم و ، سپوږمۍ د يوه تبر د څوکې پر سر ولاړه وه، تبر په شدت ټيټ شو ، د سړي په غاړه کې څړيکه شوه، پر سترګو يې تياره راغله، کينې اړخ ته ړنګ شو ، وينو داره وکړه، يوه ليکه لندې تيږې د سپوږمۍ رڼا ته وځلېدې...

* * *

يوه پيغله له کلا ووته، باغ ته ولاړه، يوه سپينه جنت کوکۍ (شب پرکه) پر سره ګل ناسته وه، د نجلۍ ګرده لمن له بوټي سره ولګېده، ګل وښورېد ، جنت کوکۍ خپل سپين وزرونه ورپول، والوته، په هوا کې له يوه بل پتنګ سره يو ځای شوه، وروسته په شنو پانو کې تر سرو منو پټ شول.
نجلۍ د لښتي پر ژۍ کښناسته، پلاستيکي چوټې (چپلکې) يې پر شنه چمن کښښودې، لښتي ته يې پښې وروغځولې، اوبه سړې وې.
يو دم يې د ښۍ پښې بټه (غټه) ګوته وتخنېده، اوبو ته يې وکتل، يوه کوچني خړ کب يې د دوو سپينو ګوتو په مينځ کې خوله وهله....نجلۍ پښې ته ټکان ورکړ، کب په اوبو کې مخ پورته لاړ.
نجلۍ ښې لور ته وکتل، د شنو پانو له چولو څخه د تاکونو په مينځ کې خړه کوټه ښکارېدله، چوپه چوپتيا وه، يوا څې مرغۍ چونېدلې....

نجلۍ مخ ته څو لېږې اوبه وروا چولې، اوبه وڅڅېدې، سپينه غاړه يې لنده شوه، خوند يې ورکړ، بيا يې لپه ډکه کړه، اوبو له پاسه د مرغۍ خړ چوچونی (بچی) راووړ، نجلۍ ور پورته کړ،د مرغۍ د چوچونې نوې راوتلې بڼکې لندې وې...نجلۍ د مرغۍ چوچونۍ پر شنو وښو کښښود ، سهارنی لمر ښه پرې ولګېد ، وزرې يې پرانيستې، غلی پرېووت.
نجلۍ يوه شېبه کښناسته، لنډه، لنده زنه يې ځليدله...وروسته د کلا په دېوال کې باغ ته پرې شوې وړه لرګينه دروازه پرانيستل شوه، يوه په عمر پخه ښځه په وره کې ودرېده، يوې، بلې خواته يې وکتل، په زوټه (زوره) يې وويل:
_غوټۍ !
نجلۍ ولاړه شوه، ورغله، ښځې ته يې وکتل، د هغې څيره نيولې وه.
نجلۍ وويل:
_ولي خپه يې؟!!!
د ښځې شونډې وخوځېدې:
_پلار دې لا نه دی راغلی.
_څه؟!
_هو لورکۍ ! تير ماخستن ستا د تره کره و ، له هغه سره يې دکاريزه د اوبو په ويش خبرې کولې، ويل يې چې ناوخته راځي.
نجلۍ يوه شېبه غلې وه، وروسته يې شونډې وخوځېدې:
_ما ويل چې په کوټه کې به وي.
ښځې تندی تريو کړ:
_نه !

لیکوال: نصیراحمد احمدي

نجلی وویل:
ـزړه مه خوره ! جانکو د تره کره ور ولېږه، درک به یې مالوم شي.
ښځې وویل:
ـښه ده، زه به ورته ووایم.
نجلی د ونو په مینځ کې ولاړې خړې کوټې ته وکتل، په خشکه یې وویل:
ـهغه خو لا تر اوسه ویده دی.

* * *

د غرمې سیوری رنګ و، د کلا تر مخ د مېلمنو اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه، ټولو لونګی ترلې وې، لمر سوځولې خړې څېرې یې درلودې. پر غولي لیکي لیکي ګیلم (ټغر) هوار و، یوه له اوبو ډکه بدنی او دوه ټُفدانی اینبې وې.
نور غلي ول، یواځي په بر سر کې ناستو سپین ږیرو خبرې کولې...دوی په پسونو کې د ټک ناروغی یادوله، یوه شکایت درلود چې په درې شواروزه کې یې یوولس پسونه مردار شول، بل ټک یوه ساري ناروغي بلله، ویل یې چې مړه پسونه باید تر خاورو لاندې شي، خو درېیم د دې خبرې مخالف و، ده هر څه د خدای له خوا ګڼل....
داوخت په وره کې یو سړی ودرېد، کلیوالو ورته وکتل، د سړي څېره نېولې وه، ویل یې چې ملک عطا الدین په خپله خسر ګنی کې هم نه و.

کلیوال په اند ښښنه کې ول، د کلي ملا وټوخل، په زامت یې وویل:
ـزړونه غټ ونیسئ، ملک صیب د بدو سړی نه دی، چېرته به تللی وي، په الله یې وسپارئ ! پیدا به شي.
.له دې سره یې د بوال ته ولاړې لکړې ته لړزانده لاس ور وغځاوه، په زوره یې وویل:
ـیا الله ! د خدای د یادولو وخت دی.
شښبه وروسته په کوټه کې یوائې یو سړی پاتې شو، ده کړه پزه درلوده، په ږیره کې یې سپین ډکي ډبرول، چرتي ښکارېده.
سړی یوه شښبه ناست و، بیا ولاړ شو، په تګ کې یې کینه پښه درنه پسې اخیسته، له کوټې ووت، د کلا لویه دروازه یې ببرته کړه، غوټی منډه ور واخیسته، پیچلي تور ویښته یې پر تندي پراته ول، وړې سترګې یې سرې ښکارېدلې...په زوټه یې وویل:
ـکاکا ! د پلارجان مې کوم درک ونه لګېد ؟ !
د سړي سر وځړېد، ورو یې وویل:
ـهر ځای مو پسې ولټاوه، خو...
یوه تېره چیغه یې په غوږو کې ننوته:
ـپه څه بلاه دې وخوړ؟ هه !
د کتار خړو کوټو تر مخ په عمر پخه ښځه ولاړه وه.
سړي وویل:
ـچټیاټ مه وایه ! ! ! !
ښځې یودم کوکه کړه، نجلی منډه ور واخیسته، ښځه یې تر مټ ونیوله، ورو یې وویل:

ـموږ! رسوايي مه جوړوه! رابه شي!
ښځې سړي ته وکتل، چيغه يې کړه!
ـووايه! څه ټکه دې پرې واچوله؟! ترکوم پاڼ دې لاندې کړ، هه؟!
دوه زړې ښځې له کوټې راووتې، په عمر پخه ښځه يې تر مټ ونيوله، په وره يې ننه ايسته.
غوټې ببرته سړي ته ورنږدې شوه، په ژړغوني غږ يې وويل:
ـکاکا! پلار مې بيګا له تا سره و؟ نه؟!!!
سړي په خپله پزه لستونې تېر کړ، شونډې يې وخوځېدې:
ـهو! موږ تر ناوخته ناست وو، د اوبو پر سر نه سره جوړېدو، وروسته مو د ځمکې د ويش کاغذونه رامينځته کړل، ښکاره ليکل شوي وو، چې پلار دې د کاريز په اوبو کې دوه شواروزه (۱) حق لري، خبره له جنجاله پرته خلاصه شوه، دې ماخستن ناوخته زموږ له کوره ووت.
نجلۍ وويل:
ـپلارجان به چېرته تللی وي؟
د سړي سر وځړېد:
ـنه پوهيږم. کليوالو هرځای پسې ولټاوه، خو...
کړپ شو، د کلا د لويې دروازې دواړه پلې پرانيستل شوې، پر يوې خرې د شوتلې غټ بار ټرلی و، د بار پر سر يو لوی لور ټومبلی ښکارېده، د خرې له دواړو خواوو د شوتلې شنه ډکي ځړېدل. په خرې پسې يوه خيرن ځوان ګامونه اخيستل... دی هډور سړی و، مړه ږيره يې درلوده، سترګې يې غټې وې، پر تندي يې د کالدانې لوی داغ ښکارېده.
سړي ورغږ کړ:

ـــــــ

دواړو پر مخونو ټکرې ورکش کړل، ګړندي ګامونه يې واخیستل، پر یوه خونه ننوتې.

غوث الدین تر پنځوسو کلونو اوښتی و، په ځوانی کې يې یوې کلیوالي ته سترګه ټینګه کړې وه، هغې خپلو ورونو ته ژړلي ول، ورونه يې له بیلچو سره د غوث الدین په کور ورغلي ول، هغه يې په خپل کور کې دومره ډبولی و چې په کټ کې يې شکسته بند ته وړی و، د ورانه مات هډوکی يې کوږ جوش شوی و، ځکه يې په تګ کې ستونزه درلوده، دی له هماغه ورځې راهیسې په بدعمله مشهور شو، د کلي تورسرو به لار ورنه کړوله، دی يې په پوست پاک نه باله.

غوث الدین وروسته یو په بل پسې دوه ودونه وکړل، خو اولاد يې نه درلود.

غوث الدین یوه شپبه پر اخور کښاست، وروسته يې ګرمي وشوه، خپل کورته لاړ.

* * *

مازدیګر جمعه ولاړه وه چې یو چا غږ کړ:

ـ یو مړی موندل شوی دی.

غوث الدین سلام وګرځاوه، شا ته يې وکتل، د کلي ګوروان و.

غوث الدین په بیړه وویل:

_څه چټيات وايې؟!!
ګوروان وارخطا شو:
_زه، زه نه يم خبر، يو کوچی راغلی دی.
غوث الدين په بيړه له جوماته ووت. د باندې يو سړی ولاړ و، لښته يې په لاس کې وه، پر ږيره يې شنه نصوار پراته ول.
غوث الدين ورمخته شو، ويې پوښتل:
_څه خبره ده؟
سړي په ډډ کوچياني غږ ځواب ورکړ:
_خدايزده، د غونډی په لمنه کې مې رمه پېوله چې سپی سره خوله راغی، ما ويل چې کومه مړزګه (مړ حيوان) به يې موندلې وي، خو چې ورغلم، له خاورو، د يو چا په وينو لړلی لاس راوتلی و.
دا وخت دربی شو، ډله کليوال له جوماته راووتل، غوث الدين د غونډی خواته روان شو، نور خلک تر کوچي راوګرځېدل.
غوث الدين له کلي ووت، کليوال هم ور ورسېدل، د غونډی په لمن کې مړو او پسونو خولې وهلې...
کوچي څو تيرو ته لاس ونيو، کليوالو منډه کړه، دوی ټول تر غوث الدين مخکې شول، غوث الدين پښه ورپسې کړښوله...
کليوال پر يوه ځای سره راټول ول، غوث الدين يوې خواته کښناست، سر ته يې لاس ونيو، وروسته يې يو ورو غږ واورېد:
_عطاالدين دی.
غوث الدين په زحمت ولاړ شو، خلکولار ورکړه، مړي ته يې وکتل، ځنګنونه يې پر ځمکه ولګېدل، يودم يې کوکه کړه.

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ملا او دوو نورو کليوالو لاسونه ترې راوګرځول، سړی يې له هغه ځايه ليرې کړ، شپېږه وروسته کليوالو سلامت جسد راوښست، غاړه يې يوائې پر پوستکي بنده وه، په ښۍ اوږه کې يې هم لوی پرار جوړ شوی و.
جسد د ښورولو نه و، همالته يې پرېښست، يوه سپين ږيري څادر پرې وغوړاوه، بل کليوال په کټ پسې ولاړ.

* * *

درې ورځې ووتې، خو د غوټۍ او د هغې د مور کوکې خلاصې نه شوې، کلا به تل له تور سرو ډکه وه، هره نوې ښځه چې به په کلا ننوته، کوکو به زور واخيست، څو شپېږ به لورې وې، خو وروسته به يې غږ ټيټ شو.
جومات ته به هم ډله ډله نارينه راتلل، لاسونه به يې پورته کړل، يوه ډله به ولاړه شوه، بله به کښناسته. د چايو له پاره په دوو بخاريو پسې اور بل و.
يوه اوونۍ نوره هم ووته، خلک کم شول، وروسته به بيا په ورځ کې يوائې دوو ـ دريو تنو لاسونه پورته کول.

کله چې غوث الدين د خپل ورور له مرګه وروسته په لومړي ځل کلا ته ورغی، ورښندار يې منډه ور واخيسته، سړی يې تر ګرېوانه ونيو، د هغه پر مخ يې نوکارې ور ولګولې، بيا دوو زړو ښځو په کوټه ننه ايسته...
غوث الدين يوه شپېه په سرای کې ودرېد، له کاهدانې څخه د ساتول غږ اورېدل کېده، وروسته دالان ته ور ننوت. غوټی د پوال ته ناسته وه، د تره په ليدو يې پښې ور ټولې کړې، غوث الدين هغې ته وکتل، د پېژندو نه وه، وچه کلکه ښکارېده، په څپولي ګاړګوتي ويښتو کې يې د بوسو خلي بند ول، په غومبرو يې د اوښکو وچې ليکې ښکاريدلې...
غوث الدين د هغې تر څنګ کېناست، يوه شپېه غلی و، وروسته يې د نجلۍ سر ور ړنګ کړ، هغې خپل تندی د سړي پر کينه اوږه ولګاوه، په چيغو چيغو يې وژړل...
ښه شپېه ووته، د نجلۍ اوښکې نه تم کېدې، هماغسې يې ژړل...
سړي ورو وويل:
ـ غوټی لورې ! بس ده !
د نجلۍ ژړا زور ونيو...
سړي د هغې سر په خپل ټټر پسې ټينګ کړ:
ـ بس ده نور.
نجلۍ ژړل...
ښه شپېه ووته، سړي وويل:
ـ مور ته دې ووايه چې ځان تيار کي، همدا اوس زمور کره ځو، نور به هلته اوسئ !
نجلۍ ورو ورو ژړل...

لیکوال: نصیراحمد احمدي

سړی یوه شپبه کښناست، بیا د باندې ووت، لمر تیزې کوله، د کلا مینځ سپېره ښکارېده، له کاهدانې څخه لا د ساتول غږ اورېدل کیده...
سړي ګامونه واخیستل، کاهدانې ته ور ننوت، جانکو رشقه وړوله...
سړی یوې خواته کښناست، کاهدانه سړه وه، د چت په لرګیو کې د مرغۍ چوچونې چونېدل، په لویه دریځه کې د بمبرو (سرو غومبسو) ځالې را ځوړندې وې، له کاهدانې څخه د وړې شوې رشقې بوی ته
غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:
_جانکو !
ځوان غټې سرې سترګې ور واړولې.
سړي وویل:
_ته به له دې هیسته یواځې یې ، په کلا ، باغ او غواوو پام کوه !
ځوان د « هو» په ټنډه سر وخوځاوه، بېرته د رشقې په میده کولو بوخت شو.
ناڅاپه یوه زوروه چیغه تاوراتاو شوه !
_ته خونکار یې ! مورږ ستا کور ته نه ځو ! ! !
غوث الدین په بیړه شا ته وکتل، ورېنداره یې وه، ولاړ شو، په خشکه یې وویل:
_چټیات مه وایه ! ! که نه نو...
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
_که نه نو څه؟ هه ! مړه مې که ، هه !

له دې سره يې منډه کړه، د جانکو له لاسه يې ساتول ور واخيست، کړنګ شو، ساتول د سړي پښو ته نږدې د لور د تېرولو پر ډبره ولګېد، ښځې چيغه کړه!

_هه! مړه مې که، غاړه مې را پرې که، ته خو د غاړو په پرې کولو کې ډېر تکړه يې، د خپل ورور غاړه دې څنګه ور پرې کړه؟ هه! ته پوهېدې چې هغه زوی نه لري، اته شله جريبه ځمکه، باغ، کلا او نورميراث يې تاته پاتې کيږي....

غوث الدين غلی ولاړ و، څو ښځې ورغلې او د غوتې مور يې په کشولو کشولو له کاهداني ويسته.

غوث الدين خپل سر پر څنګانه کېښود، يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته يې د ساتول غږ واورېد.

غوث الدين هماغسې ځوړند سر ناست و، کله کله به د ساتول له ټکا سره يو ځای د ښځې ښېراوې پورته شوې ((غوث الدينه! ټک له ټکه شې، مېنه دې سپېره شه، خدای دې د مانښام پاستې ته اړ کړه...))

ښه شېبه ووته، بيا د سړي څنګ ته څوک کيناست، غوث الدين سر پورته کړ، غوتې وه، وړې سترګې يې سرې وې، پر سرو شونډو يې تور پتری ښکارېدل.

د سړي سترګې له اوښکو ډکې شوې، په غريو کې يې وويل:

_ما به څنګه خپل مشر ورور واژه! هه! ته ووايه؟!

غلی شو.

جانکو له کاهداني ووت.

سړی یوه شېبه غلی و ، وروسته یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:
_د چا چې خپله برخه میراث وي، د نورو جایداد به څه کوي؟!
نجلۍ څه ونه ویل، د مرغۍ چوچونې ببرته په چونېدا راغلي ول، کله کله به د بمبرو د وزرونو بنګا هم پورته شوه.....

* * *

مازدېګر و ، د کلا د لویدیځ دېوال سیوری پر کتار ولاړو خړو کوټو پروت و ، مور او لور غلې ناستې وې، مور پر دېوال ځوړند عکس ته کتل،په عکس کې ملک عطاالدین شخه لونګۍ ټرلې وه ، بربټونه یې پر شونډو پراته ول، سترګې یې ځلېدلې.
ناڅاپه یو درب شو ، مور او لور یوبل ته وکتل، نجلۍ په منډه له کوټې ووته.
په چوتره کې غوث الدین ولاړ و ، په لاس کې یې چیلم نیولی و ، پښو ته یې په بوغبند کې ټرلې بستره ښکاربدله، پر غولي د بسترې دلوبدو دوړه لا نه وه ناسته.
د ښځې غږ واوربدل شو:

ـ څوک دی؟
نجلۍ په وېره خپل تره ته وکتل، غوث الدین وویل:
ـ زه به نور دلته اوسم.
د دروازې پله له دېوال سره ولګېده، یوه لویشت کاهګل لاندې ولوېد ،
ښځه د کوټې په وره کې ودرېده، په خشکه یې وویل:
ـ څنګه دې دومره زړه وکړ، تا خپل وروره...
د سړي تندی تریو شو ، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته !
ـ بس که پلیتې !
ښځې وژړل، په منډه کوټې ته ننوته
سړی یوه شېبه غلی و ، وروسته یې نجلۍ ته وکتل، ورو یې وویل:
ـ مور دې پوه که، په دې څلورو دېوالونو کې دوه تور سړي یوائې نه شم پرېښودلای.
نجلۍ په لړزانده غږ وویل:
ـ خو ستا دواړه میرمنې هم یوائې دي، هغوی...
سړی په خبره کې ور ولوېد:
ـ زړه مه خوره ! ما خپل اوښي ته ویلي دي، دی به تر هغو زمونږ په کور کې وي چې ستا د مور غوسه سړه شي، وروسته به تاسو هم له ما سره اوسی !
نجلۍ غلې وه.
سړي سړه سا واخیسته، ورو یې وویل:
ـ غوتۍ لورې ! زه به په کومه کوټه کې اوسم؟
نجلۍ کینې لور ته اشاره وکړه، سړی ګوډ ګوډ روان شو ، لرګینه درنه

دروازه يې خلاصه کړه، نمجن سوړ بوی يې په سپږمو ننوت، کوټې دريڅه نه درلوده، په مينځ کې يې يو پلاستيکي فرش ويړ (هوار) و.
سړی يوه شپبه ځای پر ځای ودرېد ، سرای ته يې وکتل، يوه برج کوچنۍ اورسۍ درلوده، په چوکاټ پورې يې څيرې خيرن پلاستيک با د رپاوه.
سړي وويل:
ـد برج په کوټه کې څه شی دي؟
د نجلۍ شوندې وخوځېدې.
ـهيڅ، يوائې د وړو زوړ کندو اينبی دی.
سړی يوه شپبه غلی و ، وروسته يې وويل:
ـغوټۍ لورې ! ما ته هلته ځای جوړ که !
نجلۍ غلې روانه شوه، له کوټې څخه يې پلاستيکي فرش ټول کړ، پر خټينو زينو وخته.
غوث الدين د چوترې پر ژۍ کښناست، کلا ته پرې شوې د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو و، په لاس کې يې سطل ښکارېده، نيغ څاه ته ور روان شو ، شپبه وروسته يې ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، بېرته باغ ته ولاړ.
چوپه چوپتيا وه، د جارو غږ راته، د برج له وړې ورسۍ مړې دوړې راوتلې...
نجلۍ پر زينو راکښته شوه، غوث الدين ورته وکتل، د هغې له وړو سترګو راګرځېدلې اوږده تور بانه سپېره ول. نجلۍ بستره ور پورته کړه، بېرته پر زينو وخته.

پاو وروسته د برج کوټه تیاره وه، غوث الدین ورغی، له دریځې نه پر مخامخ دېوال مازدېګرنۍ ژېړه رڼا لوېدلې وه، په رڼا کې لا د خاورو واړه ذرات په حرکت کې ول... نجلۍ د کوټې د دېوال په یوه کونج کې د غټو تارونه جارو کول..

د ماښام له اذان سره هر څه سم شول، په وړه تاخځه کې یوه ټُفدانۍ، راډیو، جاینماز او له اوبو ډکه بدنۍ اینبودل شوي وو.

غوث الدین پر هواره توشکه اوږد وغځېد، پورته یې وکتل، پر چت یو لاس ښکلي تراشل شوي لرګي پراته ول. د کندو پر سر چیلم ښکارېده، د چیلم تر سر خانې شنې مرۍ را تاوې وې.

ملا د ماښام اذان وکړ، غوث الدین کښناست، خو په پښو کې یې د ولاړېدو سیکه نه لیده، شېبه وروسته په زحمت ولاړ شو، همالته یې څادر هوار کړ، د لمانځه نیت یې وتاړه، د سلام له ګرځولو سره تېرې کوکې پورته شوې، ور یې چوله کړ، لاندې یې وکتل، ورېنداړې یې د یوه ځوان په غاړه کې لاسونه ور اچولي ول، ښځې په چیغو چیغو ژړل...

غوث الدین بېرته نیت وتاړه، دوه رکعته سنت یې وکړل، لنډه شېبه یې لاسونه لپه نیولي ول، وروسته پر زینو کښته شو، کوټې ته ور ننوت، ورېنداریې په منډه د باندې ووته.

ځوان ولاړ شو، د غېږې ور کولو لپاره یې خپل تېټر راویست، خو غوث الدین لاس ور وغځاوه، مخامخ پر توشکه ورته کښناست، ورو یې وویل:

ـ نه وې!

ځوان تر خپلې زرینې خولې لاندې ګوتې تېرې کړې، تور ویښته یې وګرول، شونډې یې وخوځېدې:
ـ له موټر سره تللی وم! څه وکم، پردې موټروانی ده، نن راغلم!
دواړه غلي شول.
غوټۍ کوټې ته ورغله، بل څراغ یې پر غولي کېښود، بېرته د باندې ووته.
ځوان پورته وکتل، په سپین ګرد مخ کې یې له اوښکو ډکې غټې تورې سترګې وځلېدې، بېرته یې سر ټیټ شو.
غوث االدین یوه چونډې نصوار تر ژبې لاندې کړل، یوه شېبه ناست و، وروسته له کوټې ووت.
د سړي له وتو سره سم نښځه کوټې ته ورغله.
ځوان په ژړغونې غږ وویل:
ـ تروري! کیسه څه وه؟
نښځه غریو واخیسته، ژړا یې کابو کړه، شونډې یې وخوځېدې:
ـ د قیامت نښې دي، ماته خو داسي ابسي چې ټول فساد په ګوډ کې دی.
ځوان نیغ ورته وکتل.
نښځې وویل:
ـ خدای مې دې غاړه نه بندوي، زه په غوټو شکي یم.
د دروازې تر شا د غوټۍ له کاوړه ډک غږ واوربدل شو:
ـ وشرمېږه! په خپل لیوره پسې داسې خبرې کوې!
د نښځې د مخ ګونځې ژوړې شوې، چیغه یې کړه!
"ـ چوپ که د ...

یو دم غلي شوه، خپل وراره ته یې وکتل، سر یې وځړېد.
ځوان سړه ساه واخیسته، ورو یې وویل:
ـزما هم زړه ته نه لویږي.
ښځه غلي وه.
ځوان خپل څادر ور واخیست، ولاړ شو.
ښځې وویل:
ـحمیده ! ناوخته دی.
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـټپ ټپ (موټر سایکل) راسره دی، سبا به سره وینو.
ـمړی (ډوډی) خو وخوره !
ـزړه ته مې نه کیږي.
له دې سره له کوټې ووت.
شپېږه وروسته د کلا په مینځ کې د موټر سایکل د چالانېدو غږ تاو راتاو شو....

ليکوال: نصيراحمد احمدي

* * *

سهار اته بجې وې، غوث الدين په برج کې ناست و، ټوله کوټه د تنباکو سپين لوګي نيولې وه...ده د راډيو ستن تاووله، وروسته ولاړ شو، د ورسې تر څنګ ودرېد، د کلي کورونه خړ ښکارېدل، ليرې د غونډۍ په لمنو کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.

د موټر سايکل غږ يې واورېد، وره ته ورغی، لاندې يې وکتل، حميد و، پر تورو څټو پرته زرينه خولۍ يې لمر ته برېښېدله...حميد يوه شېبه له خپلې ترور سره ودرېد، وروسته دواړه کوټې ته ننوتل.

غوث الدين پر زينو کښته شو، غوټۍ د څاه تر څنګ ناسته وه، لوښي يې پريمينځل، يوې تورې خيرنې پيشو په تال کې ايښو غوړو کاسو ته کتل.

غوث الدين باغ ته لاړ، دوه نازک بدنې منې يې ور وشکولې، د لښتي پر ژۍ کښناست.

چوپه چوپتيا وه، يو دم ټيم وټنګېد، زوروره ناره پورته شوه، له تاکونو څخه يو سيل خړې مرغۍ والوتې.

غوث الدين کينې لور ته وکتل، جانکو کوټې ته نږدې ولاړ و، غوث الدين ورغی، د دېوال سيوري ته په هوار شوي زاړه ليمځي کښناست، پر منې يې غاښونه ولګول، په ډکه خوله يې وويل:

_انګور څنګه دي؟
جانکو په لينده کې ګيتې کښنوده، شونډې يې وخوځېدې:
_رنګ يې وهلی، خو لا خوړو ته برابرنه دي.
له دې سره يې لينده د باغ پر دېوال کتار ناستو مرغيو ته ونيوله، تيږې له لاندنی پخځې مړه دوړه پورته کړه، مرغی والوتې، د منو پر ونو ور ټيټې شوې، ښاخو نه وځړېدل.
له کلا څخه د موټر سايکل د وتو غږ واورېدل شو.
غوث الدين ښه شېبه کښناست، بيا يې انګور راوغوښتل، تروه ول، خوند يې ور نه کړ، همالته پر ليمځې اوږد وغځېد، وروسته يې له ليرې د موټر سايکل غږ واورېد، غږ ورو، ورو نېږدې کېده، غږ د باغ د دېوال تر څنګ تېر شو، بيا کلا ته ور ننوت.
غوث الدين سر پورته کړ، له ځان سره وبونګېد:
_د غوا زويه!
جانکو په حيرانی ورته وکتل.
غوث الدين ببرته سر ولګاوه، په خشکه يې وويل:
_د مور ميړه راته پيدا شو، له بيګا راهيسې درې واره راغی!
شېبه ووته، زړه يې طاقت ونه کړ، کلا ته ورغی، ځوان له خپلې ترور سره پر چوتره ناست و، دوی په ټيټ غږ خبرې کولې، دواړه د غوث الدين په ليدو غلي شول.
سړی د چوترې پر ژۍ کښناست، حميد ولاړ شو، سړي ته يې برګ برګ وکتل، له موټرسايکل سره يو ځای له کلا ووت.

لیکوال: نصیراحمد احمدي

غوټی له کوټې راووته، تره ته یې له چایو ډک ګیلاس کښښود ، غوث الدین توري ګوړې ته لاس ور وغځاوه، ورو یې وویل:

ـ حمید ته دومره وخت مه ورکوی !

ښځې تندی تریو کړ، په خشکه یې وویل:

ـ حمید زما وراره دی !

سړي یوه ټوټه ګوړه خولې ته واچوله، د چایو سور یې پسې وکړ، ترخه موسکا یې پر تورو پلنو شونډو تېره شوه، په ملنډو یې وویل:

ـ ستا به وراره یې، زما هیڅ نه کیږي !

ښځې اور واخیست:

ـ دا زما کور دی، ته...

سړی په خبره کې ورولوېد:

ـ له دې هیسته به زما وي.

ښځې یو دم وژړل:

ـ ګومان مې سم وخوت، تا خپل ورور د جایداد له پاره وواژه.

غوث الدین وخندل، غوټی په حیرانۍ ورته کتل، ښځه په منډه کوټې ته ولاړه.

سړی غلی شو ، نجلۍ ته یې اشاره وکړه، هغه د ده تر څنګ کښناسته، ټول بدن یې لړزېده... سړي ورو وویل:

ـ غوټی لوړې ! مور دي د اعصابو تکلیف لري، پوهه یې که !

نجلۍ په ږېرېدلي غږ وویل:

ـ خو تا او زما ابا پخوا هم سره خوړلي ول.

غوث الدین یوه شېبه غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ليکوال: نصيراحمد احمدي

_منم ! زمورې تر منځ د ځمکې د وېش او اوبو پر سر جنجالونه ول، يو بل ته مو چندان خوند نه ورکاوه، خو دا د دې مانا نه لري چې زه دي خپل ورور ووژنم.

سړی غلی شو ، نجلی ورته وکتل، سترګې يې له اوښکو ډکې وې.

سړي وويل:

_مور دې پوه که ! حميد به پر دې ګران وي، په نورو نه دی ګران ! پر اوږو دې يې نه راسپروي.

نجلی په حيرانی ورته کتل.

سړي يوه چوندی نصوار خولې ته واچول، ولاړ شو ، ورو يې وويل:

_حميد به ستا د مور وراره وي، هغه هم ناسکه وراره، خو ته پېغله يې، تاته پردی دی.

* * *

د څراغ پر شیشه خړه شوپرکه راګرځېده، له شیشې سره ولګېده، د ښوروا په لنده ډوډۍ کې ولوېده.
غوث الدین لاس ور وغځاوه، شو پرکه یې له وزره ونیوله ، تر چوترې یې لاندې وغورځوله.
پیشو میو کړل، خپله ملا یې د غوث الدین پر ورانه وسولوله، سړي یو هډوکی پر خړه ځمکه کېښود ، پیشو ژبه ورته راویسته.
د کلا دروازه وتکېده، جانکو ورغی، دروازه یې خلاصه کړه، د څراغ رڼا پر حمید ولګېده، ځوان له څه ویلو پرته ځورند سر په یوه کوټه ننوت.
غوث الدین لاسونه پریمینځل، له کلا ووت، نیغ جومات ته لاړ، د ماخستن له لمانځه وروسته تر ډېره له کلیوالو سره ناست و ، کله چې ببرته کلا ته ورغی، د کوټې په ورسۍ کې لا د څراغ ژبړه رڼا ښکاربدله.
غوټۍ په چوتره یواځې ناسته وه.
غوث الدین برج ته وخوت، اوږد وغځېد ، ښه شېبه ووته، ولاړ شو ، په تاخچه کې اېښې تُفدانۍ یې ور واخیسته، نصوار یې تو کړل، ور چوله و ، د پوري کولو له پاره ورغی، لاندې یې وکتل، نجلۍ هماغسې ناسته وه، په کوټه کې لا د څراغ ژبړه رڼا ښکاربدله.
غوث الدین ګړۍ ته وکتل، یوولس نیمې وې، تندی یې تریو شو ، له برجه ووت، د غوټۍ تر څنګ کېناست، نجلۍ ته یې مخ ور واړاوه، د مخ پر یوې خوا یې د څراغ ژبړه رڼا لګېدله، سړي ورو وویل:

_خوب درځي؟
نجلۍ د ((نه)) په بڼه سر وخوځاوه.
سړي وويل:
_خوب درځي ! سترګې دې پرسېدلې دي.
نجلۍ غلې وه.
ښه شېبه ووته، غوث الدين کيږ لاس سترګو ته ور نږدې کړ، دولس بجې وې. ولاړ شو، د کوټې په وره کې ودرېد، پر غولي کوټه کاغذونه پراته ول. ځوان د څراغ په رڼا کې يوه کاغذ ته کتل، وروسته يې ورو وويل:
_د کاريزه د ځمکې قواله نشته !
د ښځې تندی تريو شو، شونډې يې وخوځېدې:
_قواله به له زوی مړي غوښو سره وي، په هماغه شپه يې داوه (دعوه) وه، د غوټۍ پلار څو کاغذونه ور سره يوړل.
غوث الدين وټوخل، دواړو په بيړه ورته وکتل، ښځې پر پرتو کاغذونو د دسترخوان پيڅکه ور کش کړه.
غوث الدين ځوان ته وکتل، ورو يې وويل:
_مړۍ (ډوډۍ) دې وخوړه؟
دواړو په حيرانی ورته کتل
سړي بله پوښتنه وکړه:
_کاغذونه دي وکتل؟
ځوان وارخطا شو:
_نه، هو
_شپه دې دلته ده؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_نه

_نو بیا څه ته ناست یې، نجلۍ ته خوب ورځي.

ښځې چیغه کړه !

_تاته حاجت نشته !

سړي هماغسي ځوان ته کتل، وروسته یې وویل:

_شپه ده، کلی مو هم لري دی، مور به دې پریشانه وي.

ځوان خپل څادر ته لاس ور وغځاوه.

غوث الدین د باندي ووت، باغ ته ولاړ، په کوټه کې زړه لمپه بله وه.

غوث الدین ورغی، جانکو د باندي په تیاره کې ناست و.

غوث الدین غاړه تازه کړه، جانکو ولاړ شو، غوث الدین زاړه بالښت ته ډډه ووهله، جانکو کوټې ته ننوت، شپبه وروسته یې بله لمپه د سړي تر مخ پر زاړه لیمځې کښښوده.

جانکو وویل:

_منې درته راوړم؟ !

_نه

جانکو سړي ته وکتل، څېره یې نېولې وه، پر خړ دبوال پروت سیوری یې لړزېده...

دواړه غلي ول، د ونو نړدې ښاخونه تک تور ښکارېدل، تر شا یې تپه تیاره وه، پورته رانه ستوري ولاړ ول، لیرې یوه سپي غپل....

غوث الدین یوه شپبه کښناست، وروسته ودرېد، حرکت یې وکړ، تر یوه ځایه د لمپې کمزورې رنا پرې لګېدله، بیا په تیاره کې ورک شو.

لیکوال: نصیراحمد احمدي

* * *

غوث الدین وویل:
ـ غوتیِ لوړې ! بیګا په کوټه کې د چیلم سلامته سرخانه رانه ولوېده، فرش اپرو نیولی، یو جارو پرې تېره که !
نجلیِ د ((هو)) په ټښه سر وخوځاوه، د غوا له پښو ولاړه شوه، ډک جام شیدې یې دالان ته یو وړې. غوث الدین د سخوندر پرې پرېښود، سخوندر تر غوا لاندې ووت، د غولانځې په رودلو یې پیل وکړ.
غوث الدین پر اخورکېناست، دالان ته یې وکتل، له دریځو څخه یې تور لوګی راووت...
ښه شېبه ووته، بیا یې سخوندر په یوه جلا اخوروتاړه، روان شو.
نجلیِ له دالانه را ووته، په لاس کې یې جارو نیولې وه، تر غوث الدین مخکې شوه، په تګ کې یې وویل:
ـ کاکا ! لږ ماتل شه !
سړی بېرته غواوو ته ورنږدې شو، غولي ته یې لاس کړ، په وچو خوشایو کې یوه زړه جارو پرته وه، هغه یې د یوې غوا ورانه ته ونیوله، وچ خوشایې تري ولوېدل.
یو سونګی یې واورېد، شا ته یې وکتل، نجلیِ په منډه تېره شوه، ټکری یې مازې په غاړه کې بند و، له هر ګام سره به یې پیچلي اوږده ویښته له ملا جلا شول...نجلیِ په یوه وره ننوته.

يودم تېرې کوکې پورته شوې...د سړي له لاسه جارو ولوېده، پر چوتره وخوت، ورېندار يې له کوټې را ووته، چيغه يې کړه !
ـ ته خوني يې، زمونږ له کوره ووزه !
کړپ شو، غوث الدين لاندې وکتل، يوه لاسي وړه بټۍ ورغړېده، د سړي له بوټ سره ولګېده، ښځې په ژړا کې وويل:
ـ دا د غوټۍ د پلار لاسي بټۍ ده !
سړي بټۍ ته په حيرانی کتل...
له کوټې څخه د غوټۍ ژړغونی غږ واورېدل شو:
ـ ستا تر توشکې لاندې وه.
د سړي زړه ولړزېد.
ښځې بغاره کړه !
ـ زمونږ له کوره لاړ شه !
سړی ځړېدلی سر ولاړو.
غوټۍ له کوټې راووته، ټول ځان يې لړزېده، په ژړا کې يې وويل:
ـ دا بټۍ به مې تل له پلار سره وه، تا ولې هغه وواژه؟ څه تاوان يې در رسولی و، هه !
سړی غلی و.
نجلۍ وويل:
ـ د خدای روی ومنه ! له دې ځايه لاړ شه !
غوث الدين له چوترې کښته شو، د کلا لويي دروازې ته يې وکتل، په دروازه کې ولاړو ماشومانو منډه کړه.

سړی برج ته وخوت، اوږد وغځېد ، سړه ساه يې واخيسته، فکر په مخه کړ.
ښه شېبه ووته، مور او لور ژړل...وروسته له برجه کښته شو ، جانکو ښځو ته نږدې د چوترې پر ژی ناست و ، غوث الدين ورغی، لاسي بتی پر خپل ځای پرته وه .
سړي جانکو ته وکتل، ورو يې وويل:
_بيګا دې د کلا دروازه بنده کړې وه؟
جانکو نيغ ورته وکتل، په غټو سترګو کې يې کرکه پرته وه.په کاوړ يې وويل:
_سهار خو ته لمانځه ته تللی وی، دروازه تا خلاصه کړه !
غوث الدين څه ونه ويل، باغ ته ولاړ، پر دېوالونو راوګرځېد ، يو ځای د لارې خواته د دېوال له سرداو (د سر پخخه) څخه لوټې رالوېدلې وې، نور دېوالونه روغ ول.
سړی ببرته کلا ته ننوت، چيلم د برج په لاندنی زينه کې ږنګ پروت و ، توشکه، بالښت او برستنه په خاورو کې اچول شوې وې.
سړی چوترې ته ورنږدې شو ، جانکو ته يې وکتل، په سړه سينه يې وويل:
_لارې ته نږدې د دېوال سر داو را لوېدلی دی.
جانکو يوه شېبه غلی و ، وروسته يې وويل:
_خدای خبر ! ماشومان دي، هغه بله ورځ مې هم د نور چرسي زوی د منو په غلا ونيو.
غوث الدين په دېوال کې د باغ خواته پرې شوې وړې دروازې ته وکتل، ورو يې وويل:

ـدې دروازې ته زولفی ور واچوه، یو کولپ هم ورته راوړه.
ښځې په غریو کې وویل:
ـجانکو !
ځوان مخ ور واړاوه.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـحمید راوغواړه، ورته ووایه چې ترور دې غوښتې !
غوث الدین برګ ورته وکتل، په خاورو کې پرتو بسترو ته ورغی، یوه یوه یې ور پورته کړه، پر اوږه یې واچوله، چیلم ته یې لاس ور وغځاوه، پر زینو وخوت.
ښځې ښېراوې کولې...
غوث الدین کوټه سمه کړه، اوږد وغځېد ، چیلم ته یې وکتل، سرخانه یې ماته وه.
سوړ اسویلی یې ویست، کښناست، شاوخوا یې وکتل، ولاړ شو، له ورسې نه یې زوړ پلاستیک راوشکاوه، د چیلم سرخانه یې پرې وتړله، د تنباکو خړې کڅوړې ته یې لاس کړ، شښبه وروسته کوټه سپین لوګي ونیوله، ورسره یې د سوځېدلي پلاستیک بوی پر سپږمو ننوت.
غوث الدین ته ټوخی ورغی، ښه شښبه یې وټوخل... ګړۍ ته یې وکتل، د سهار اته بجې وې، چای نه و.
له کوټې ووت، دالان ته ورغی، غوټۍ په بیړه ولاړه شوه، وره ته ورسېده، سړي تر لاس ونیوله، نجلۍ چیغه کړه !
ـما پرېږده !
غوث الدین ورو وویل:

_ته هم همداسې فکر کوې؟!
نجلۍ لاس کش کړ، له دالانه ووته!
په تناره کې دوه توري غټې چایجوشې ایښې وې، غوث الدین لاس ور وغځاوه، یوه چایجوشه یې ور پورته کړه، لاندې سور انګار پاتې شو.
غوث الدین شاوخوا وکتل، په یوه خټینه تاخچه کې څو بوتله ښکارېدل، ورغی، یو له بورې ډک و، په بل کې تور چاې پروت و او له دریم څخه هم د دېګ د مثالې بوی ته.
شېبه وروسته یې په یوه وړه چاینکه کې چای دم کړ، په ګیلاس کې یې بوره واچوله، وچه ډوډۍ یې و نه موندله، ببرته پر زینو وخوت.
اوږد وغځېد، پیاله یې ډکه کړه، سترګې یې سره ور وستې، یو تور غټ مچ پرې راګرځېد... بیا یې پر پزه کېناست، سړي لاس وښوراوه، مچ والوت، ببرته د سړي پر پلنه لاندنۍ شونډه ولګېد. غوث الدین کېناست، مچ یې پر سر راګرځېده، سړي پسې کتل، وروسته یې د دواړو لاسونو ورغوي سره وجنګول، کړس شو، چختاړي مچ د چایو په ډک ګیلاس کې ولوېد.
سړي په غوسه وویل:
_د غوا زویه!
ګیلاس یې په دروازه کې تش کړ، ببرته په خپل ځای کېناست، چاینکه یې ور پورته کړه.
لس بجې شوې، غوث الدین هماغسې پروت و، سترګې یې پټې وې، وروسته یې د موټر سایکل غږ واورېد، ولاړ شو، له وره یې لاندې وکتل، د حمید زرینه خولۍ لمر ربښوله...

د سړي زړه اور واخيست، پر زينو کښته شو، حميد ته مخامخ ودرېد، په خشکه يې وويل:
ـ د څه لپاره راغلې؟
ځوان په ډاډه غږ وويل:
ـ ګوره غوث الدين کاکا! ما ستا خبره ومنله، يوه اوونۍ رانه غلم، خو نن مې ترور سړی پسې رالېږلی و.
د نښځې غږ واوريدل شو:
ـ حميد به نور دلته اوسي.
سړي چيغه کړه!
ـ نه!
نښځې وويل:
ـ ته له دې ځايه ورک شه!
د سړي له خولې لاړې باد شوې!!
ـ زه دا مينده (نر پسه) په کور کې نه شم پرېښودلای!
حميد په کاوړ ورته وکتل!
نښځې وويل:
ـ په تا خو دې يې بلا وګرځې!
غوث االدين چيغه کړه:
ـ وژنم دې!!
تېټ شو، يو غټ هډوکی په ګوتو ورغی، نښځې سر تېت کړ، کړنګ شو، شا ته د ورسۍ لويه شيشه دړې وړې راولوېده.
د غوټۍ کوکې پورته شوې...

غوث الدین ځوان له مټه ونیو، چیغه یې کړه!
ـ ووځه!!!
حمید سړی پورې واهه! غوث الدین ولوېد، له ځمکې مړه دوړه پورته شوه، ببرته پر پښو ودرېد، د حمید تر ګرېوان یې ګوتې تاوې کړې، ځوان ته یې څېړه ورکړه، د هغه زرینه خولی له سره ولوېده، د حمید مخ ګونځې پیدا کړې، سړی یې تر ګوډې پښې ونیو، وروسته پرې ور پرېووت، د غوث الدین تشي ته یې ګونډه ورکړه، خولې ته یې سوکان ونیول، ښځو کوکي وهلې...
د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو منډه ور واخیسته، ځوان یې تر ولیو ونیو، غوث الدین ولاړ شو، بریتونه یې په وینو سره ول، له خولی یې لاړې بهېدلې، وارخطا یې یوې بلې خواته وکتل، لوڅ سر زانګې وانګې کاهدانې ته ننوت، ببرته را ووت، غټ لور یې په لاس کې و.
جانکو منډه ور واخیسته، تر غوث الدین یې غېږه وګرځوله، د سړي لاړې باد شوې!
ـ لیرې شه د غوا زویه!
لور د جانکو پر مټ ولګېد، خړ لستونۍ یې سور شو، کلا ته دوه ځوانان ور ننوتل، غوث الدین یې څملاوه، یوه پر لور پښه کېښوده، بل یې موټ ور خلاص کړ.
غوث الدین چیغې وهلې، پوچ، پاش یې تر خولې راوتل، حمید یوې خواته غلی ولاړ و.
شېبه وروسته کلا له کلیوالو ډکه شوه.

یو سپین ږیری ور مخته شو، حمید یې تر مټ ونیو، دواړه له کلا ووتل، بل ځوان موټر سایکل پسې ویست. له کوټې د مور او لور دواړو ژړا اورېدل کېدله...

غوث الدین ورو روان شو، له خاورو یې خپله لونګۍ ور پورته کړه، برج ته وخوت، کېناست، ګوډې پښې یې درد کاوه، لاړې یې تو کړې، دروازې ته نږدې پر خړ دبوال وخښېدې، وینه له لیرې پکې ښکارېدله. اوږد وغځېد، د کینې ځنګانه سترګې یې سوی وکړ، پاڅه یې ورپورته کړه، زخم و.

کېناست، لونګۍ ته یې لاس ور وغځاوه، مړې دوړې ورنه پورته شوې. له کوټې ووت، په چوتره یې ورېندار، د کلي ملا او دوه نور سپین ږیري ناست ول.

سړی نېغ د کلا لویي دروازې ته ورغی. د باندي لاړ، نیم ساعت وروسته چې کله بېرته د برج پر زینو خوت، کلاشینکوف ور سره و.

* * *

انګور پاخه شول، باغ ته به په ورځ کې تر لسو ډېر خرکاران ورتلل، جانکو به انګور او مني تللې، پیسې به یې اخیستې، خر کارانو به تازه مېوه په کلیو ګرځوله...

غوث الدین به د ورځې په خپل کور کې و، خو د ماخستن له ډوډۍ وروسته به له وسلې سره کلا ته ورننوت. په ورینداري او ورېږې یې کار نه درلود، د برج کوټه به یې په خپله جارو کوله، د شپې به تر ډېره ویښ و، سهار په خړه به له کلا ووت.

د حمید درک نه و ور مالوم، کلا ته نه راته، خو کله کله به یې اورېدل چې له خپل کاماز موټر سره بل ولایت ته تلی دی.

غوث الدین یو ماخستن تر ناوخته ویښ و، خوب نه ورته، څو ځله یې د چیلم سرخانې ته اورلګیت ونیو، کوټه به سپین لوګي ونیوله، وروسته به لوګی له ورسی ووت، د څراغ رڼا به بېرته تازه شوه، سړې به تر ډیرو توخل...

بیا یې رادیو ور واخیسته، اورېد وغځېد، ستن یې تاو کړه، یو ځای سندره وه، خوښه یې شوه، سترګې یې پټې کړې، دوه نورې سندرې یې هم واورېدې، بیا خوب ورغی.

یو وخت یوه تېره کوکه پورته شوه، سړی کښناست، رادیو چالانه وه، غوټۍ بغاري وهلې...

زړه یې ولړزېد، له څراغ سره لاندې کښته شو.

نجلی د څا تر څنګ په خټو کې ناسته وه، چیغې یې وهلې، ویښته یې شکول...
غوث الدین په زوټه وویل:
_څه ټکه راپرېوته؟!
نجلی پر خپل مخ نوکارې لګولې...
سړي تر مټو نیوله، ټکان یې ورکړ، چیغه یې کړه!
_څه شوي؟!
نجلی کوکه کړه!
_مور مې!
_مور دې چېرې ده؟
نجلی څا ه ته اشاره وکړه.
د سړي زړه ولوېد، څراغ یې پر ځمکه کېښود، پر ببلر ور ټیټ شو، لاندې په اوبو کې د ستورو تتې رڼا ټال خوړ، نور هیڅ هم نه ښکارېدل.
پر مخامخ د ېوال د بتی رڼا ولګېده، سړي چیغه کړه!
_جانکو!
ځوان منډه ور واخیسته، بتی یې څا ته ور واچوله، د اوبو پر سر یو څه ښوېدل...
جانکو څپلی وېستې، د ببلر تر څنډې یې پښه واړوله، لاندې کوز شو.
غوث الدین له پورته لاسي بتی ورته نیولې وه...
غوتی په ژړا کې وویل:
_پایځۀ دې!!

غوث الدین پښو ته وکتل، څراغ نږدې و، ښې پایځه یې سره ښکارېده، پر لمن یې هم څاڅکی څاڅکی وینه پرته وه.
سړي لاس ور وویړ، وینه تازه وه.
په څاه کې د جانکو چیغه تاو راتاو شوه:
ـ بتې!
غوث الدین پر ببلر ور ټیټ شو، د بتې سپینه رڼا پر جانکو ولګېده، پر اوږه یې ښځه پرته وه.
د غوث الدین پښې مړې وې، ټول بدن یې لړزېده، شببه وروسته یې لاس د ښځې مټ ته ور ورسېد، هغه یې راپورته کړه، د څراغ په رڼا کې یې د سرو وینو داره تر سترګو تېره شوه، څاڅکي یې پر غاړه را پریوتل، وینه توده وه.
غوټې د مرور ماشوم غوندې په ختو کې لغټې وهلې...
ښځه یې لږ لرې پر وچه ځمکه پرېښتله، جانکو څراغ ور نږدې کړ، په غاړه کې یې ارت پرار (زخم) جوړ وو، وینو نرۍ داړې وهلې...
غوټې پر خپلې مور ورپریوته، غوث الدین تر مټ ونیوله، د نجلۍ یوه خوا مخ او غاړه تکه سره وه...یو دم یې د سړي ټتر ته سوکان ونیول، پر اوږه یې خوله ور ولګوله، بغارو یې زور ونیو، چیغه یې کړه!
ـ ولې؟ ولې دې مورکۍ ووژله؟ ولې؟!!
د نجلۍ غږ یودم ورو شو، ښې لاس یې د سړي په ګرېوان کې بند کړ، تنې یوه په بلې پسې وشکېدې، سر یې کینې لور ته ړنګ شو، سترګې یې سپینې واوختې، خوله یې څو ځله خلاصه کړه، په ټیټ او بې سېکه غږ یې وویل:

_ستا، ستا جامې په، په وینو ککړې وې، مو، مورکۍ تا...
ولوېده، سړې دواړه لاسونه تړې تاو کړل، د نجلۍ سر له ځمکې یوه لوېشت پورته پاتې شو، پیچلي وینښته یې پر خاورو پراته ول.
د جانکو غږ یې واورېد:
_ته خونکار یې؟
غوث الدین نېغ ورته وکتل، د جانکو سترګې ړې راختلې وې، غوث الدین په لړزانده غږ وویل:
_نه!!
جانکو منډه کړه، د لویي دروازې د ځنځیر کړنګ شو، له کلا ووت، چیغو یې ټول کلی په سر واخیست!
_ خونکار...خونکار....خون.....
غوث الدین د نجلۍ تر ملا لاسونه لاندې کړل، له خاورو یې پورته کړه، په کوټه کې یې پریښته، شاوخوا یې سترګې وارولې، یوې خواته بوغښند پروت و، را وایي خیست، د باندې ووت، پر ښځې یې واچاوه.
شور ماشور شو، یوه ډله کلیوال کلا ته ور ننوتل، له چا سره بتۍ وې له چا سره هم بل لاټینونه.
خلک تر بوغښند راتاو شول، یو سپین ږیری کېناست، د بوغښند یوه څنډه یې ورپورته کړه، څو تنو خپلو غوږونو ته لاسونه ونیول:
_توبه خدایه، توبه!
یوه کلیوال د ناست سپین ږیری پر اوږه لاس کېښود، بوډا ور وکتل، کلیوال غولي ته اشاره وکړه، د سپین ږیري تر پلاستیکي چوټو ډنډ وینه را ګرځېدلې وه، سړی په بیړه ولاړ شو.

غوث الدين يوې خواته غلی ولاړو ، څو ځوانانو برګ برګ ورته کتل...
غوث الدين څراغ ته لاس کړ، ورو روان شو ، پر زينو وخوت، يوه بوډا چيغه کړه !
ـمه يې پريږدئ !
ځوانانو منډه ور واخيسته، غوث الدين کوټې ته ننوت، دروازه يې ځنځير کړه، درب شو ، له چوکاټ څخه مړه دوړه پورته شوه، دوهمې لغټې د وره زولفی والوزوله
ګرر شو ، د وره له سرداو څخه لوټې راولوېدې، کوټه د سوځېدلو باروتو بوی ونيوله
غوث الدين د کلاشينکوف نلی ټيټه کړه، زوروه چيغه يې تر خولې راووته !
ـووځی !د غوا زامنو.
کليوالو منډه واخيسته، يو په زينو کې ولوېد ، بل پرې وخوت، ټول لاندې کوز شول
غوث الدين په پورتنی زينه کې ودرېد ، د څو لاسي بتيو رڼا پرې ولوېده.
يوه بوډا په غريو کې وويل:
ـخدای دې ښه ورځ نه درويني !
بل کليوال چيغه کړه !
ـته خونکار يې !
غوث الدين وويل:
ـما دا کار نه دی کړی ! تاسو...
جانکو په خبره کې ور ولوېد:

ـ دروا غ مه وايه ! ما د غوټۍ خبرې واورېدې، ستا جامې په وينو سرې وې، ښځه دې وژلې، بيا دې څاه ته اچولې ده.
يوه په عمر پوخ کليوال چيغه کړه !
ـ ته ځناور يې ! ! !
غوث الدين همالته په زينه کې کېناست، کلاشينکوف يې پر زنګانه کېښود، غلی شو.
کلا ته څو زړې ښځې ور ننوتې، دوه بوغبند ته ور نږدې شوې، يوه پر زينو وخته، تو يې کړل، لاړې د غوث الدين پر کړه پزه وڅښېدې.
بوډی ببرته پر زينو کښته شوه.
سړي پر خپل مخ لستونی تبر کړ، ولاړ شو، کوټې ته ننوت، ور يې پورې کړ، کندو ته يې اوړه ورکړه، وره ته يې ودراوه، اوږد وغځېد، کلا له شور ماشوره ډکه وه، ښځو ژړل، ښېراوې يې کولې... نارينه د ګور کفن او جنازې ته د خلکو د خبرولو په اړه سره غږيدل...
ښه شېبه ووته، د سړي زړه طاقت ونه کړ، ولاړ شو، دريڅې ته ورغی، په کلي کې بل څراغونه ګرځېدل.
زړه يې سستي وکړه، ځای پر ځای کېناست، سر يې پر زنګنو ولګاوه.
يو وخت يې يخنې وشوه، سترګې يې رنې کړې، د څراغ پلته سوځېدلې وه، چرګانو ناري وهلې... غوږ يې ونيو، د لرګو د ماتېدو غږ راته.
ورو ولاړ شو، کندو يې وښويا وه، دروازه يې خلاصه کړه، سپېدې چاودلې وې، په دوو کوټو کې لا څراغونه بل وو، په چوتره کې سپينې ريتارې (نرۍ توتې) ښکارېدلې، له کاهدانې پر لرګي د تبر د لګېدو غږ را ووت...

سړی په احتياط لاندې کښته شو، باغ ته ولاړ، د لښتي پر ژی کښناست، پايځې ته يې وکتل، تکه سره وه.
پښه يې لښتي ته ور وغځوله، رنې اوبه پر پايځه ور واوښتې. پايځه يې وسولوله، ګوتې يې غوړې شوې، شاوخوا يې وکتل، يوځای مېرتنو له ځمکې مړه خاوره را ايستلې وه، موټ يې ډک کړ، لښتي ته يې ور وغځاوه، پر پايځه يې خټه و موښله، يوه ژړغوني غږ يې پر بدن لړزه راوسته!
_د خدای ظالمه! ولې؟!!
پورته يې وکتل، مشره مېرمن يې وه.
سړی په بيړه ولاړ شو، ښځې ته مخامخ ودرېد، په خشکه يې وويل:
_ما نه ده وژلې!!
ښځې د سړي جامو ته وکتل، پر لمن يې څاڅکي څاڅکي وينه پرته وه، شونډې يې وخوځېدې:
_پوهېږم
سړي تر مټ ونيوله، جټکه يې ورکړه، په کاوړ يې وويل:
_مورې شل کاله ژوند سره کوو، يو بل ته مالوم يو، زه...
ښځې چيغه کړه!
_ته درواغ وايې! د غوټې پلار هم تا مړ کو!
کړس شو، د ښځې له خولې لاړې باد شوې، د سړي ګوتو درد وکړ، چيغه يې کړه!
_څه چټيات وايې!!
ښځې ژړل...

سړی د لښتي پر ژی کښناست، سر يې وځړېد ، پايځه يې اوبو ته ور ټيټه کړه.
ښځې په ژړا کې وويل:
ـ بې ګناه وينه ده، خدايکه دې پاکه کړه !
سړي په کاوړ ورته وکتل.
ښځه په کلا کې د پرې شوي وره خواته روانه شوه، سړي منډه پسې واخيسته، مخې ته يې ودرېد ، ورو يې وويل:
ـ ولې مې خبره نه منې ! لو (قسم) درته خورم، ما به څنګه خپله ورېنداره وژله؟ !
د ښځې په سرو سترګو کې کرکه پرته وه.
سړي سوړ اسويلی ويست.
ښځې په سونګېدا کې وويل:
ـ د غوټی په ماما ګانو پسې سړی لاړ، خدايکه دې ښه ورځ ورنه ولېده.
غوث الدين په خبره کې ورولوېد:
ـ مه يې راباندې وژنه ! !
ښځې په ملنډو وويل:
ـ هو ! تاته خو سخته نه ده.
سړي ځمکې ته وکتل، ښځې ته يې لار ورکړه، ببرته د لښتي پر ژی کښناست.
ښځې څو ګامه واخيستل، ودرېده، ببرته راوګرځېده، سړي ته مخامخ کښناسته، په ژړغوني غږ يې وويل:
ـ د خدای روی ومنه ! له دې ځايه لاړ شه !

لیکوال: نصیراحمد احمدي

سړي نیغ ورته وکتل:

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ـ وینې به تویي شي !

سړي وویل:

ـ زه له چا څخه نه ډاریږم ! ما څوک نه دي وژلي، که لاړ شم، خبره به رښتیا شي !

ښځې وژړل:

ـ د کلیوالو خولې خو اوس هم نه شې بندولی، ټولو منلې ده چې ښځه تا وژلې، خپله لور یې هم همدا وایي، که نور نه وي، مورِ ته وګوره، دوه تور سړي درته ناستې یو.

سړي یوه شېبه روانو اوبو ته وکتل، وروسته یې سر پورته کړ، ورو یې وویل:

ـ سمه ده، خو په غوټۍ پام کوه، زه به یو څه وخت کلی پرېږدم، تر هغو به خبره سړه شي.

له دې سره ولاړ شو.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـ چېرته ځې؟

ـ نه پوهیږم !

غوث الدین حرکت وکړ، ښځې پسې وکتل، سړي کینه پښه درنه پسې اخیسته، وروسته د باغ تر پخځې واوښت.

لیکوال: نصیراحمد احمدي

* * *

سهار اته بجې د غوټۍ ماما ګان راغلل، جنازه يې خپل کلي ته يووړه، دوی قسم یاد کړ چې غوث الدین به ژوندی نه پریږدي.

خلک خواشیني ول..ټولو غوث الدین ته ښېراوې کولې، دی يې تر لوند سپي هم بد ایساوه.

ورځې ووتې، باغ ته غواوې ور پرېښودل شوې، څارویو به پروچو پانو شخوند واهه..

د خلکو مخونه چاودې شول، کله کله به پر کلي خړه دوړه راغله، وچې پانې به ورسره لاړې.

هر څه سپېره ښکارېدل....

د غوث الدین درک نه و، څوک نه پوهېدل چې چېرته تللی، خو کلیوال په یوه اتفاق د هغه په ورکېدو خوښ ول.

له غوټۍ سره د غوث الدین مشره مېرمن په کور کې وه، دې د کور ټول کارونه په غاړه اخیستي ول، د نجلۍ به ډېر وخت تېې کېدې، له ډېر ډنګروالي يې سترګې غټې ښکارېدلې، دا به تل پرته وه، نه يې خبرې کولې او نه هم له کوټې راوته، یو دوه ځله د حمید سپین ږیري پلار په ټینګه ور یاده کړه، چې ماما خپلو ته ورسره لاړه شي، خو دې يې خبره ونه منله.

جانکو د ژمي لپاره تیاری نیوه، د بامونو کاهګل خلاص شوی و، کاه دانه تر دروازې پورې له وچو وښو ډکه وه، ده د ژمي لپاره د ازوغ (د سونګ موادو) غم خوړ.

جانکو به په برج کې ويد ېده.
د حميد درک نه و.

* * *

د مني يوه غرمه جانکو غواوو ته وانښه ور اچول چې د کلا دروازه خلاصه شوه، د حميد پلار په پټو کې ځان پيچلی و، نېغ د غوټی کوټې ته ور روان شو، نجلی ته شوله اېښې وه، خو غاب هماغسې ډک و، مازې له يوې څنډې يې يوه ګوله ور پورته شوې وه.
بوډا وتوخل، نجلی ورته وکتل، ټکری يې پر سر سم کړ.
يوه شېبه دواړه غلي ول، وروسته سړی په خبرو راغی، د وليانو او پيغمبرانو د زغم کيسې يې تېرې کړې، له نجلی څخه يې وغوښتل چې دوک (غم) له زړه وباسي او ژوند ته په مينه وګوري.
ده تر ډېرو خبرې وکړې، وروسته غلی شو، نجلی ته يې وکتل، هغې غولي ته وچې سترګې نيولې وې....
بوډا وويل:
ـ غواړم چې يوځه درته ووايم!
نجلی هماغسې غولي ته کتل...
بوډا خپله خبره پسې وغځوله:

ـ ګوره لوړې ! بده يې مه ګڼه ! ته پيغله يې، بايد د ژوند د تېرولو لپاره يو څوک پيدا کې !

نجلۍ په بيړه ورته وکتل.

سړي وويل:

ـ زه ستا ماما يم، بل به دې نو څوک غم وخوري ! په شرعه کې شرم نشته، د خير خبره درته کوم !

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...

بوډا په ډاډه غږ وويل:

ـ غواړم چې تا خپل زوی، حميد ته په نامه کم !

نجلۍ خپل تندي ته لاس ونيو، له شونډو يې راووتل:

ـ ما په کراره پرېږده

بوډا ولاړ شو، ورو يې وويل:

ـ ګوره بچو ! ما ستا پلار ته هم ور ياده کړې وه، خدای خبر ! ولي يې دا دوستي ونه منله، خو اوس هغه نشته او زه دا خپل فرض ګڼم چې د خپلې خورزې عزت وساتم، فکر وکه ! تر حميد ګلالی ځوان نه شې موندلی، تر دولسمه يې سبق ويلی، په اخلاقو کې نوم لري ! تر اخره خو به يوائې په کلاکې نه يې ناسته.

له دې سره له وره ووت.

نجلۍ يوه شېبه غلې وه، وروسته کيږ لورته ړنګه شوه، له خولې يې ځګونه راووتل...

خونکار

لیکوال: نصیراحمد احمدي

* * *

لومړنۍ واورې د غرو سرونه سپین کړل، خو لاندې دښته او د کلي تر مخ خړ پټي لانده ښکاربدل، هلته یوائې باران شوی و، له ځمکې د خاورو بوی لټېده، په هوا کې به د کارغانو تورې ګلې یوې بلې خوا ته تللې، کله کله به د مهاجرو هیلیو یو یو سیل هم تېر شو، هر ښکاري خپل پټی درلود، پټي ته به یې د کاریز اوبه ورسمې کړې وې، دوی به د مابنام له اذان سره سم ځانونه مورچو ته رسول، مورچې له خټو جوړې وي، کله کله به د هیلیو یوه نیم سېل لنډه دوره وخوړه، له وزرو به یې شنهاری پورته شو، ښکاریانو به وازې خولې ورته نیولې وې، هر یوه به په ټیټ غږ ویل: ـوزر مات، وزر مات، وزر...

مانا دا چې د دوی له خوا په جوړ شوي ډنډ ورټیټې شي، هر مابنام به د ښکاري ټوپکو لس ـ دولس ډزې اوربدل کېدې.

دورځې له خوا به ټول کلیوال په جومات کې ول، خادم به هره ورځ تاوخانه بلوله، ملا به په تاوده ځای ناست و، ماشومانو به سرونه ټیټ نیولې وو، زنګبدل به، سپپارو ته به یې کتل، هر یوه به په لوړ غږ خپل سبقونه تکرارول، کله کله به ټوخی او د پزو د پورته کشېدو غږونه پورته شول، که به چا سر پورته کړ، د دوه ګزې لښتې نرۍ څوکه به یې پر ولیو ولګېده.

په بل سر کې به کليوال ناست ول، زړو به خيرنو بالښتونو ته ډډې لګولې وې، ترمخې به يې دري څلور ټُفدانۍ اېښې وې، دوی پخواني وختونه ښه يادول، اوسنۍ زمانه يې په فساد ککړه بلله، ځوانان به هم يوې خوا ته غلي ناست ول، خبرې به يې ورو وې، کله چې به کوم يوه وخندل، سپين ږيرو به بد بد ورته وکتل....

په همداسې يوه ساړه سهار د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، حميد و، ځوان پرته له سلامه نېغ د ولاړو کتار کوټو خواته ور روان شو، جانکو د ګلاب تېزه خوشبويي احساس کړه، په ځوان پسې يې وکتل، دا ځل يې سپينه خولۍ پر سر وه، تر ځان يې پټو تاو کړی و، ګړندي ګامونه يې اخيستل...مخکې تر دې چې کوټې ته ور ننوځي، غوټۍ په بيړه په وره کې ودرېده، د ماما زوی ته يې لاس ورکړ، پرته له دې چې څه ووايي په چوتره کې يې يو زور ليمځی هوار کړ، بالښت يې کېښود، ځوان ته يې د کېناستو بلنه ورکړه.

حميد بالښت ته ډډه ولګوله، نجلۍ دالان ته ننوته، شېبه وروسته يې د ځوان تر مخ له شيرچايه ډکه پياله کېښوده، ټکری يې د ککرۍ پر جړو وېښتو ورکش کړ، د ليمځي پر يوه کونج غلي کېناسته.

دواړه غلي ول، کله کله به د نجلۍ غاښونه يخنۍ سره وجنګول، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.

ځوان پيالې ته وکتل، له خړ چايه مړه تاوونه پورته کېدل، د چايو سور يې وکړ، ورو يې وويل:

_څنګه يې؟

د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې.

کړنګ شو ، یوه پیشو د ناولو لوښو په کاسه کې وخته، په عمر پخه ښځه له دالانه راووته، په پیشو پسې یې لوټه وویشته، ببرته دالان ته ننوته.
حمید وویل:
_زما د پلار په خبره کې څه وایې؟ !
د نجلۍ زړه ولړزېد.
حمید سوړ اسویلی وښست ، خبره یې پسې وغځوله:
_ګوره ! موږ ستا پرده کوو.
نجلۍ غلې وه.
ځوان له چایه غوړپ وکړ، ورو یې وویل:
_بده یې مه ګڼه ! پلار ته مې د بلې نړۍ پیدا کول دومره سخت کار نه دی، خو ته یې خورزه یې، په بد حال دې نه شي لیدلی.
د نجلۍ سر ځوړند و.
حمید ورو ولاړ شو ، څادر یې ټکواهه، هسکو دهوالونو ته یې وکتل، و یې ویل:
_فکر وکه ! د زور خبره نه ده، تر اخره خو به په دې څلورو دهوالو کې ګوښې نه یې ناسته !
حرکت یې وکړ، څاه ته ور وګرځېد ، لاندې یې وکتل، د سپینو اوبو پر سر هیڅ هم نه ښکارېدل.
سړه ساه یې واخیسته، له کلا ووت.

* * *

غوټۍ بله چاره نه لیده، کوژدې ته یې تن ورکړ، واوره مخ په ختمېدو وه چې واده هم تیار شو، مراسم ساده ول، نجلۍ د خسر ګنې کورته لاړه، یوه اوونۍ هلته وه، دوی کلا او جایداد یواځې نه شوی پرېښودلای، ځکه نو ناوې او زوم دواړه ببرته کلاه ته راغلل.

کلیوال هم خوشاله ول، د یوې ځوانې نجلۍ عزت یې خپله پرده ګڼله، دوی ټولو حمید ته دعاوې کولې، هغه یې د یوې یتیمې نجلۍ د سر سیوری ګانه.

ورځې ووتې، د نجلۍ ژوند ته تمه پیدا شوه، رنګ یې ورو ورو ببرته راوګرځېد، خو لا به هم کله کله د خواشینۍ څپه پرې راتله، له ځاه څخه یې بد راتلل، ډېر یې نه ورته کتل، جانکو به د کور د ضرورت وړ اوبه د کلي له کاږې راوړلې، د ځاه په اوبو به یې یواځې مالونه اوبه کول.

حمید هم خوشاله و، موټروانې یې پرېښوده، دی به ډېر وخت د خپل خسر پر ځمکو ګرځېده، د نوی کښت کرلو ته یې تیاری نیوه، دهقانانو ته به یې لارښونې کولې، باغ او کرونده یې تر پام لاندې وه. د کور په کوټو یې ګوتې ووهلې، چوتره یې سمټ کړه، دېوالونو ته یې سپین ګچ ورکړ.

د غوث الدین درک نه و.

* * *

د څوړمونې (پسرلي) لومړی ورځې وې، یوه غرمه غوټۍ غوا لوشله، جانکو د اخور پر سر ورته ناست و، په لاس کې یې پړی ښکارېده،

کوچني برګ سخوندر زورونه وهل، په وړو سترګوپې د غوا له غولانځې د شيدو راوتونکو دارو ته کتل، ناڅاپه د جانکو له لاسه د سخوندر پړی خوشی شو، سخوندر منډه کړه، د غوټی له ځنګنو سره ولګېد، هغه کين لورته کړه شوه، دېګ يې له لاسه وښوېد، پر پلاستيکي چوټو يې سپينې شيدې ور واوښتې....

جانکو په بيړه دېګ ور پورته کړ، مټ يې د ښځې له ټټر سره ولګېد، ولاړ شو، سخوندر د غوا غولانځه رودله.

جانکو د سخوندر پړی ونيو، ببرته پر اخور کيناست، چوترې ته يې وکتل، حميد ولاړ و، دوی ته يې وچې سترګې نيولې وې. غوټی د غوا په لوشلو بوخته شوه.

شېبه وروسته دالان ته ور ننوته، دېګ يې يوې خواته کېښود، د تنور پر سر پرته تېغنه يې ليرې کړه، د ګرمې مسالې بوی يې پر سپږمو ننوت، يو تور دېګ يې له تناره راوښست، د حميد غږ يې واورېد:

ـ بوی خو يې خوږ دی!

غوټی ووېل:

ـ يو دوه بڅرې زړې يې (د لاندې غوښه) پاتې وه، ښوروا مې کړه!

حميد کونج ته پر زاړه ليمڅې کېناست، تاخچې ته يې وکتل، د ګيلمي دسترخوان له يوه کونجه د پاستي ژی راوتلې وه، لاس يې ور وغځاوه، شېبه وروسته يې په ډکه خوله وويل:

ـ کاغذونه چېرته دي؟

غوټی په پوښتونکې نظر ور وکتل.

حميد بله ګوله وکړه، شونډې يې وخوځېدې:

ـد ځمکې کاغذونه یادوم، نصرو د خوړ پټیو ته نږدې پوله وهلې وه، د سینځلو نیالګي یې اښودل، یو څه رامخته شوی و، ویل یې چې د ځمکې حدود یې تر هماغه ځایه دي، خو زما زړه ته نه لوبږي، غواړم چې خبره ورسره سپینه کم.

غوتې خپل ټټر ته لاس کړ، په تور سپنسي (تار) پورې د ترلو کونجیانو (کیلیانو) شرنګا پورته شوه، وروسته یې سپنسی تر سر واړاوه، ورو یې وویل:

ـمور مې ټول کاغذونه د لرګي په صندوق کې اینبې دي.

حمید کونجیانې وروا خیستې، یوه شببه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی وښست، په نیولي غږ یې وویل:

ـخپه نه شې، جانکو مې نه خوښیږي!

غوتې په بیړه مخ ور واړاوه!

حمید وویل:

ـخوا مه بدوه! ځوان جان په کلا کې راته ګرځي، زما غیرت یې نه منې!

غوتې په حیرانۍ ورته کتل...

د حمید شونډې وخوځیدې:

ـ جانکو ته حاجت نشته، یو کوچینی مزدور به ونیسو، غواوې خو پیایلی شي، د باغ په کارونو او د وښو په راوړلو کې به زه لاس ورسره وړم.

غوتې په خواره خوله وویل:

ـجانکو بد سړی نه دی، کوچنی په دې کور کې را لوی شوی، پلار او نیکه یې زمونږ خدمتګاران ول!

_خو هر رنګه چې وي، زما نه خوښیږي ! زه به په کلي کې پوښتنه وکم، کیدای شي چې یو ګلالی کوچنی مزدور ور مالوم وي.
غوټۍ خوله جینګه کړه:
_جانکو هیڅوک نه لري، دلته یتیم را لوی شو، چېرته لاړ شي، دی...
حمید په خبره کې ورولوېد، په خشکه یې وویل:
_مور د یتیمانو ذمه نه ده اخیستې، بلا وهلی، تر اورمېږ یې لاس نه راګرځي، لاړ دې شي، بل ځای دې مزدوري وکي !
له دې سره ولاړ شو، له دالانه ووت.
د غوټۍ بدن لړزېده، ځای پر ځای ناسته وه، دې په لومړي ځل د حمید خشکه لېده، وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، دېګ یې ببرته تناره ته ور ټیټ کړ، چوپه چوپتیا وه، کله کله به د دالان پر لرګینه ناوه د ناستو توتکیو غچا پورته شوه...

* * *

په دوهم سهار یوه ډله ماشومان کلا ته ور ننوتل، یوه یې په ستړې ساه چیغه کړه !
_حمید کاکا !
غوټۍ په بیړه له کوټې را ووته، ماشومانو ته مخامخ پر چوتره ودرېده، مخکې تر دې چې څه ووایي، یوه ماشوم وار ړومبی کړ:
_غوث الدین کاکا مو ولید.

د غوټۍ رنګ والوت، حميد د کوټې په وره کې سرتور سر ودرېد ، چيغه يې کړه !
ـچېرته؟
غواوې مې پېولې، يوه غونجۍ (سخوندره) ګڼو بيخچيو (نيالګيو) ته ورغله، ما ډېره پسې وويشته، پاڼې وښورېدې، يو چا منډه کړه، په ونو کې ورک شو.
غوټۍ په خبرو کې ور ولوېده:
ـتا يې مخ ولید ؟
هلک په خپله بهېدلې پزه لستونې تېر کړ، په زوټه يې وويل:
ـنه، خو تېزه منډه يې نه شوی اخيستی، ګوډ ، ګوډ ته.
حميد په بيړه کوټې ته ننوت، کله چې د باندې راووت، په لاس کې يې توپانچه ښکارېده.
غوټۍ يې مخې ته ودرېده، خو حميد لار کړه کړه او په منډه د کلا له دروازې ووت.
حميد د کلي په تنګو کوڅو کې تاو راتاو شو ، هلکانو منډې پسې وهلې، څو ښځې د کورونو بامونو ته ختلې وې، دوی په حيرانۍ حميد او ډله ماشومانو ته کتل چې له پښو څخه يې مړې دوړې پورته کېدلې... ډله کلي ته نږدې په خوړ کې شنو ونو ته ورکښته شوه، غواوي وترهېدې، يوه ،بل لورته يې منډه کړه، خو شېبه وروسته يې ببرته د ونو په مينځ کې رابوتېدلو شنو وښو ته وربوزونه ور ټيټ کړل.

ډله ودرېده، يوه ماشوم ګڼو نيالګيو ته اشاره وکړه، حميد ورو ورمخته شو، توپانچه يې تياره ونيوله، غونچه ځانګو ته يې لاس ور وغځاوه، په احتياط يې څنګ ته کړې، يواځې د يوې کوټې په اندازه وچ ځای و.
حميد ور مخته شو، څو نيم سوخته سګرټ پراته ول.
يوه ماشوم څو ګامه ليرې ګڼو ونو ته ګوته ونيوله، په وېره يې وويل:
_هغو ونو ته يې منډه کړه.
حميد ورمېږ کوږ کړ، ورغی، ونې ګڼې وې، ببرته راوګرځېد.
څو کليوال ور ورسېدل، دوی پنځه تنه وو، درې ځوانان او دوه نور هم سپين ږيري. د ځوانانو په لاسونو کې ټوپکې ښکارېدې.
حميد وويل:
_تښتېدلی دی.
يو بوډا په خبره کې ور ولوېد:
_خون يې زما په غاړه، مردار يې کړئ، مرګ يې د ليونې سپې غوندې روا دی.
يو ځوان کېناست، يو ځای سپېره و، پلونه ښکارېدل.
بوډا په کاوړ وويل:
_پخپله دی، ورته وګورئ! يو پل کوږ ايښود ل شوی.
يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته د بوډا شونډې وځوځېدې:
_څه ته ګورئ! ګوډ دی، ليرې نه شي تلی.
ځوانانو يو بل ته وکتل، بيا په ګڼو ونو کې ننوتل.

دوی په احتیاط مخکې تلل، کله کله به ځای ځای غوټه نیالګیو ته ور وګرځېدل، د ټوپکو په نلیو به یې لاره پکې ویسته، بیا به یې ګام کېښود.
یو ځای ګڼ نیالګي وښورېدل، د ټولو رنګونه والوتل، پر ځمکه پریوتل، وسلې یې هماغه لورته ونیولې، ټک شو، له ګڼو نیالګیو څخه یوې ګیدړې منډه واخیسته، ټولو حمید ته وکتل، د هغه په لاس کې د نیولې توپانچې له خولې څخه مړ لوګی راووت.
ټولو وخندل، ولاړ شول، مخکې لاړل. دوه_ درې ځایه یې په شګو کې د بنیادم پلونه ولیدل، پلونه له یو بل څخه ازاد اېښودل شوي ول، سړي منډه اخیستې وه.
پاو وروسته له ځنګله ووتل. د غونډیو تر لمنو پورې مړه شګه پرته وه، پلونه نه غلطېدل، خو وروسته وړې تیرې پیدا شوې او چې کله یو څه پورته وختل، پلونه ورک شول. د غونډیو تر سره لویې وړې تیرې، شنې سپاندې او غرني سپیره بوټي ولاړ ول.
دوی یوه شېبه ودرېدل، شاوخوا یې وکتل، پل نه ښکارېده.
حمید وویل:
_باید پورته وخیژو، له هغه ځایه د دویمې غونډیو پیځکې ښکاري، نه شي رانه ورکېدای.
یو کلیوال، چې لونګی یې ترڅې وه، په خبره کې ور ولوېد:
_سم وایې! غوثو به دومره لیرې نه وي چې د ټوپک ګولۍ یې ونه خوري.

ټول مخ پورته روان شول، پاو وروسته د غونډې سر ته وختل، مخامخ ځير شول، سترګو ته يې هسکه غونډې ولاړه وه، ژوندی ساری نه ښکاربده.

حميد وويل:

ـ ګوډ چالاکه دی، د کومې ډبرې شاته به غلی وي.

چا ځواب ورنه کړ، دوی يوه شېبه د غونډې پر سر ودربدل، باد تېز و، د حميد تور پيکی پر سپينه خولې ور اوښت، غټې سترګې يې له کاوړه ډکې وې، ده په ځير مخامخ غونډې څارله...

چوپه چوپتيا وه، کله کله به له ليرې د يوې زرکې ناره پورته شوه.

حميد ناڅاپه چيغه کړه!

ـ هلته يو څه ښکاري!

کليوالو د حميد غزيدلي لاس ته وکتل، يوه وويل:

ـ چېرته؟

ـ هلته! د مخامخ غونډې سر ته نږدې، ورته وګورئ!

ټولو په ځير ځير هغې خواته کتل، يوه وويل:

ـ زه خو څه نه وينم!

حميد په خبره کې ور ولوبد:

ـ يو څادر مې وليد، تور رنګ يې و، باد رپاوه.

يوه ځوان وخندل:

ـ نو څه شو؟ پيريانو يوور!

حميد وويل:

ـ راځئ چې نږدې ورشو!

بل په خبره کې ور ولوېد:
_ځان مه ستړی کوه، هېڅ هم نشته.
_خو غوښتو ګوډ دی، لیری نه شي تلی.
هماغه ځوان ځواب ورکړ:
_کومه دی؟ ته یې وینې؟ اوس خو نشته.
نورو کلیوالو هم د هغه له خبرې سره د (هو) په نښه سرونه وخوځول، درېواړو ببرته مخ لاندې د کلي خواته مخه کړه.
حمید یوه شېبه ولاړ و ،وروسته یې مخامخ غونډۍ ته توپانچه ونیوله، ډزو ازانګې خورې کړې، کلیوالو ته یې وکتل، دوی په بیړه د کلي خواته مخ کښته روان وو ، ده هم منډه پسې واخیسته.

* * *

غوټۍ له اوبو ډک ګړی پر چوتره کېښود ، سړه ساه یې واخیسته، ببرته یې تر ګړي لاس تاو کړ، پر چوتره وخته، د دالان په وره کې وچه ودرېده، په حیرانۍ یې وویل:
_ګل میره ! ته دلته څه کوې؟
کوچني هلک په بیړه مخ ور وړاوه، وچې شونډې یې وېړې کړې، ویې خندل:
_حمید کاکا را یاده کړه چې دالان پاک که ! اوس له ترانه (تناره) اېرې راباسم.

غوټۍ په بيړه ګړې دېوال ته ودراوه، ور مخته شوه، تناره ته يې وکتل، د دېګي پر سر خړې اړې پرتې وې. په خشکه يې وويل:
ـدا دې څه کړي!
هلک وارخطا شو.
غوټۍ ورته وکتل، په لاس کې يې لوبه څمڅه نيولې وه.
هغې په بيړه څمڅه ورڅخه واخيسته، له اړو ډکه وه، څنګ ته په ايښي زنګن ټيم کې يې تشه کړه، ور پوه يې کړل، خړې اړې هوا ته پورته شوې. هماغسې يې په کاوړ وويل:
ـدا د اړو څمڅې نه ده، په دې کتغ اچوم.
هلک دېوال ته ور وښوېد. غوټۍ تناره ته لاس ور وغځاوه، دېګ يې راويست، پر برغولي يې مړې ايرې پرتې وې، برغولی يې ورو ورو له دېګه ليرې کړ، پر ژېړو کچالو ځای ځای تور واړه سکاره ټکارېدل.
غوټۍ له نږدې تاخچې څخه يوه وړه کاچوغه ور واخيسته، د کچالو له قورمې څخه يې په احتياط سر ټول کړ. د هلک لړزانده غږ يې واورېد:
ـپام مې نه و.
غوټۍ مخ ور واړاوه، د هلک چخړنې سترګې له اوښکو ډکې وې.
غوټۍ ورو وويل:
ـڅه وخت راغلې؟
هلک پزه پورته کش کړه، شونډې يې وخوځېدې:
ـيوه ګړۍ مخکې.
يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:
ـحميد کاکا ر اوستم، رايادې يې کړه چې دالان پاک کم.

لیکوال: نصیراحمد احمدي

غوتې وخندل:

ـپروا نه کوي، خو بیا له تناره څخه اپرې راونه باسې، ته کوچنۍ یې، لاس دې سم نه ور رسیږې، ور ونه لویږې.

له دې سره یې، د پګ ببرته تناره ته ورکښته کړ. ورو یې وویل:

ـسړي مې نه و راته ویلي چې تاته یې مزدوري درکړې، هغه...

هلک په خبره کې ور ولوېد:

ـحمید کاکا نن سهار زمونږ کور ته راغی، له پلار سره مې په شپیتو منو غنمو مزد جوړ شو، زه به تر مني ستاسو مزدوري کوم، د ورځې به دلته یم ، مانښام قضا به خپل کور ته ځم.

غوتې خندل:

ـښه خبره ده، کور دې په کلي کې دی، مانښام ورځه، د مورکۍ به دې هم زړه نه وي درپسې ختلی.

هلک وویل:

ـاوس څه وکم؟

ـهېڅ، همدومره بس دی، نن خو میلمه یې !

ـنو کور ته لاړ شم؟

د غوتې خندا زور ونیو:

ـهو، خو سر له سبا به ټوله ورځ دلته یې.

کوچنی په بیړه له دالانه ووت.

غوتې یوه شېبه ناسته وه، بیا یې د څا د څرخ د تاوېدو غږ واورېد، له وره یې ور وکتل، جانکو و، د غوتې په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، جارو ته یې لاس کړ، شېبه وروسته دالان مړو خاورو ونیو.

پاو ووت، غوټۍ جارو شوې خاورې په ټیم کې واچولې، د باندې راووته، یوې غوا د اوبو په سطل کې وربوزنه ایستی و.
پورته د برج د وره کړپ شو، غوټۍ مخ ور واړاوه، جانکو و، په لاس کې یې په سره دسمال کې ترلې غوټه نیولې وه، شپبه وروسته د غوټۍ تر مخ ودرېد، په نیولي غږ یې وویل:
ـزه ځم.
غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان د کلا د لویې دروازې خواته روان شو.
د غوټۍ وړې سترګې اوښکو ونیولې، پسې غږ یې کړ:
ـچېرته ځې؟
جانکو ودرېد، پرته له دې چې مخ ور واړوې، په غریو کې یې وویل:
ـنه پوهېږم.
د غوټۍ شونډې وخوځېدې:
ـلږ ماتله شه!
له دې سره کوټې ته ننوته.
جانکو د چوترې پر ژۍ کېناست، شاوخوا یې سترګې وغړولې، په کلا کې یې یوا ځینې ولاړې سنځلې ته وکتل، ښه ورته ځیر شو، په ونه کې یې خپل ځان ولېد، دی ماشوم و، سنځلې یې شکولې، ناڅاپه ښاخ مات شو، ماشوم لاندې راولوېد، پلار یې ور منډه کړه، ماشوم یې په غېږ کې ونیو، د هغه په ټول ځان یې ګوتې وتپولې، وروسته یې په خپله سینه پورې ټینګ کړ، پر بغور (غومبري) یې وچې شونډې کېښودې، ښکل

يې کړ، د پلار له زيږو لاسونو څخه د شوتلي بوی ته. پلار په غريو کې وويل:

« زويه ! پام کوه !»

ماشوم ځواب ورکړ:

ـ ښه ده ابا ! بيا ونې ته نه خښتم.

ماشوم دخپل پلار څېرې ته وکتل، له ګونځو ډکه وه، غټې سپږمې يې درلودې، له سپږمو نه يې تور ويښتان راوتلي ول، ناڅاپه ګونځې ورو ورو هواري شوې، لمر سوځولې څېره په سپين مخ بدله شوه. ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

ـ جانکو ! څه در باندې وشول، ولې له ځان سره غږېږې، کومه ونه؟

جانکو ټکان وخوړ، مخې ته يې غوټې ولاړه وه.

د ځوان خړې شونډې نرۍ موسکا سره وېړې کړې، سر يې وځړېد ، ورو يې وويل:

ـ خپل ماشومتوب را په ياد شو.

بېرته يې سر پورته کړ، شاوخوا يې وکتل، څلورو خواوو ته سپېره برجونه ولاړ ول، ترخه يې وخندل:

ـ پلار مې په همدې کلا کې ساه ورکړه، ښه مې په ياد دي، زه وړوکی وم، له هغه سره به په باغ کې ويدېدم، پلار به مې ډېر ټوخل، يوه شپه يې ټوخې ډېر شو ، توري وينې يې را وګرځولې، سهار مړ پروت و.

غوټې په خپلو سترګو لستونې تېر کړ.

جانکو سړه ساه واخيسته، په غريو کې يې وويل:

_له دې ځايه مې زړه نه ځي، زه دلته را لوی شوی يم، مور مې نه په زړه کيږي، خو د دې کلا او باغ په هر کونج کې خپل پلار وينم، کله يې بياتي په لاس کې وي، د تاکونو لښتې پرې کوي، کله منې شکوي، کله يې د غواوو ځای ته جارو نيولی وي، کله...

د جانکو سر وځړېد ، غلی شو.

د غوټی ژړغونی غږ يې واورېد:

_هه ! دا واخله، په کار به دې شي.

جانکو په بيړه ورته وکتل، د ښځې په لاس کې څو چرموړل شوي (تاو شوي) لوټونه ښکارېدل.

لاس يې ور وغزاوه، پيسې يې د خپلې زړې سدرې (واسکټ) په جېب کې کښښودې، ورو يې وويل:

_خدای دې جنتي کړه.

ولاړ شو ، څو ګامه يې واخيستل، غواوو ته ور وګرځېد ، د يوې ژبړې غوا پرسر يې لاس تېر کړ، بلې غوا ته ورغی، غوا تش سطل ته کتل.

جانکو غوټه د اخور پر سر کښښوده، سطل ته يې لاس کړ، د څاه خوا ته روان شو.

غوټی ور مخته شوه، په غريو کې يې وويل:

_غواوې به زه اوبه کم.

د ځوان په شونډو نرۍ موسکا تېره شوه:

_نه ! غواړم چې د وروستي ځل لپاره ټولو غواوو ته اوبه کښدم.

غوټی څه ونه ويل.

_د څاه د څرخ غږ پورته شو ، شبېه وروسته له اوبو ډکه بوکه را ووته، اوبه خړې وې.
جانکو وویل:
_څاه ډېر وخت نه ده پاکه شوې، هوا ورځ په ورځ تودیږي، که دا حال و ، وچه یې بوله.
بوکه یې په سطل کې تشه کړه.
غوټۍ لاس ور وغځاوه، له اوبو ډک سطل یې یوې غوا ته کښښود.
د جانکو غږ یې واورېد:
_لکه چې ماتل شوم.
غوټۍ ورمېږ کوږ کړ، جانکو لاندې څاه ته کتل.
ښځه ورمخته شوه.
سړي وویل:
_بوکه د اوبو پر سر ولاړه ده، په څاه کې یو زنګون اوبه هم نشته.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
_ځه خیر، سړي ته به ووایم چې څوک ورته راولي.
جانکو وخندل:
_زه د څه لپاره یم. وخت لا ډېر دی، یو ساعت کار غواړي.
غوټۍ وویل:
_نه ! ته ځان مه پاڈابوه !
جانکو د باغ د وره خواته روان شو ، کله چې ببرته راغی، په لاس کې یې لنډه ببلچه نیولې وه. په خندا یې وویل:

ـ اوس به یې دومره چاره وکم چې غواوې د څو ورځو لپاره ترې پاتې نه شي، وروسته یې بیا سمه پاکه کئ! هو رښتیا، یو څو بوکې خټه را اېستلی شې؟

غوتې وخندل:

ـ دومره خو هم کمزورې نه یم.

ځوان خپلې پایځې ور پورته کړې، له ببلچې سره لاندې کوز شو، تیاره وه، اوبه سړې وې، ځنګانه ته نه رسېدې.

جانکو په پسته خټه کې ببلچه ننه ایسته، یوه ببلچه، دوې ببلچې، درې ببلچې... بوکه تر نیمایي ډکه شوه، پرې یې وښوراوه، زوروره چیغه په څاه کې تاو راتاو شوه:

ـ پورته یې کړه:

د څرخ د تاویدو غږ پورته شو.

جانکو ځان څنګ ته کړ، خو بیا یې هم له بوکې څخه د سړو اوبو رابهېدلې یوه نرۍ داره غاړې ته سیخه شوه.

له خټو ډکې دوې نورې بوکې هم د ځمکې سر ته وختې، خو په څلورمه بوکه کې څرخ تاو نه شو، جانکو څو ځله پرې وښوځاوه، چیغه یې کړه:

ـ بوکه ډکه ده.

خو بوکه همداسې په اوبو کې پاتې شوه، یواځې د موټر سایکل د درېدو غږ یې واورېد، وروسته یې د حمید وارخطا غږونه په غوږو ننوتل... جانکو په بیړه د څاه د دېوال په ژور شوي ځای کې پښه کېښوده، کله چې یې له څا څخه سر پورته کړ، پښې یې ببسېکه شوې، حمید خپله میرمنه په غېږ کې اخیستې وه، د کوټو خواته ران و، د غوتې سر ځوړند

ښکارېده، سترګې يې پټې وې، له خولې څخه يې سپين ځګونه روان ول...

* * *

غوټۍ سترګې رنې کړې، په کوټه کې يواځې وه، کېناسته، په سر کې يې څړيکه شوه، تندي ته يې لاس ور وړ، تر سر يې ټوټه تاو وه.
پردې ته يې کونج ورکړ، د ماسپښين سيوری رڼګ و، د څاه تر څنګ دوې، دري بوکې لنده خټه ښکارېدله.
د دروازې کړپ شو، رنګ يې والوت، په رېږدېدلې غږ يې وويل:
_تا، تا زما مور وژلې، تا هغه په څاه کې اچولې وه، تا...
حميد د کوټې پرده يوې خواته کش کړه، رڼا شوه، د ښځې وړې سترګې رڼې راختلې وې، غاړه يې خولې وه، تار تار لانده وينبان يې پر ټرلي تندي پراته ول.
غوټۍ ځان په کمپله کې ور ټول کړ، د بو ال ته ور وښوېده، ځنګنونه يې پر خپل ټتر پورې ونيول، غلې کېناسته. غاښونه يې يو پر بل لګېدل، ټکا تري خته..
حميد په غوسه وويل:
_ليونتوب مه کوه!
کوم غږ يې وانه ورېد:

لیکوال: نصیراحمد احمدي

حمید څنګ ته اېښې له چایو ډکه پیاله غوتۍ ته ور نږدې کړه، له جېبه یې د ګولیو پاکټ راویست، ښځې ته یې ونیو، ورو یې وویل:

_تندی دې زخم دی، د څاه د بیلر پر ژۍ لګېدلی و، هه! دا ګولۍ د درد لپاره ښې دي.

ښځې کوم حرکت ونه کړ:

حمید په سړه سینه وویل:

_ته خو هوښیاره یې، ته څنګه...

غوتۍ چیغه کړه!

_له څاه نه په ختو لړلې خولۍ را ووته، زرینه خولۍ یواځې تا په سروله، نه دلته پیدا کیږي او نه هم د دې کلي په خلکو کې رواج ده، ووایه! له څاه نه راوتلې خولۍ ستا نه وه؟

د حمید تندی تریو شو:

_زما وه، خو دا د دې مانا نه لري چې ما دې خپله ترور وژلې وي.

_خو خولۍ د څاه په ختو کې راوخته.

حمید په خپلو تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، سپینه خولۍ یې له سره ولوېده، ورو یې وویل:

_ته له ما سره خوشاله یې؟

ښځه رېږدېدله...

حمید چیغه کړه!

_ته په ما ګرانه یې، بد مې نه در باندې لوریږې، تر اوسه مې کومه ترخه خبره نه ده درته کړې، ترور مې هم تر زوی کم نه ګڼلم، ما به ولې وژله؟

حميد يوه شپبه غلی و، بيا يې يودم وژړل..ده د ماشوم غوندې اوښکې تويولې...
غوټې په حيرانی ورته کتل... وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ور مخته شوه، د سړي سر يې په خپل ټټر پورې ونيو.
شپبه ووته، د حميد د ژړا غږ په سليګو بدل شو، په غريو کې يې وويل:
_دا د جانکو دام دی، زما خولې څو مياشتې مخکې په باغ کې ورکه شوه، زه خو وايم چې ده غلې کړې وه، دا دومره وخت نه د څاه پاکېدل و او نه هم زرينه خولې، خو نن چې مې له مزدورې ځواب کړ، هم د څاه اوبه کمې شوې او هم خولې پيدا شوه.
ښځې له ورسې د باندې وکتل، د اخور پر سر غوټه نه ښکارېده. ورو يې وويل:
_جانکو څه شو؟
_ومې شاړه، تر څو چې مې وسه کېده، سپک مې کړ، ور ياده مې کړه چې بيا دې دېخوا ونه ګورم.
ښځې د سړي سر په ټټر پورې ټينګ کړ، د حميد سونګېدا زياته شوه، د کلي له جومات څخه د ماسپښين د اذان غږ اورېدل کېده.

* * *

ورځ ووته، مانښام و، غوټۍ له شیدو ډک دبګ په دالان کې کښښود، ببرته د باندې لاړه، غوا خلاصه وه، دې یوې بلې خوا ته وکتل، په زوټه یې وویل:
_ګل میره!
پیشو میو کړل، غوټۍ په منډه دالان ته ور ننوته، پیشو د شیدو په ډک دبګ کې خوله وهله، غوټۍ ځمکې ته لاس کړ، پیاز په ګوتو ورغی، پیاز پر تیغنه ولګښد، کړپ شو، پیشو منډه واخیسته.
غوټۍ د یګ پورته په تاخچه کې کښښود، ببرته د باندې ووته، غوا د سنځلې لاندنیو څانګو ته غړۍ ور اوږده کړې وه.
شاوخوا یې وکتل، مزدور نه و. د سنځلې خواته روانه شوه، غوا منډه کړه، د کلا په دېوال کې د پرې شوې دروازې خواته ور وګرځېده.
غوټۍ ګړندي ګامونه واخیستل، د منو ونې تکې سپینې وې، ټول باغ د منو د ګل بوی نیولی و، تر ونو ور هاخوا شنه تاکونه ښکارېدل. غوا د تاکونو په یوه جووه کې ولاړه وه، شنې پانې یې تر خولې راوتلې وې.
غوټۍ ورو ور نږدې شوه، پرې ته یې لاس ور وغځاوه، پرې نیم ګز شا ته لاړ، ښځې ورو خپل لاس ور ټول کړ، غوا ته یې وکتل، هغې وچې سترګې ورته نیولې وې، ژامه یې یوې، بلې خوا ته خوځېدله... غوټۍ یوه شېبه غلې پر خپل ځای کښناسته، غوا ببرته د تاکونو شنو پانو ته خوله ور ټیټه کړه، ښځې ټوپ کړل، پرې یې ټینګ ونیو، غوا منډه واخیسته، ښځه پرمخې پرېوته، پرې یې پرښښود، غوا د انګورو پر پشته وخته، له پښو څخه یې وړې لوټې را ورغړېدې.

ښځې سترګې پټې کړې، په خوله کې يې خاورې ننوتې، ويې ټوخل، د خپل ټکري پيڅکه يې پر خوله تپره کړه، سترګې يې رنې کړې، د ولاړېدو لپاره يې لاسونه پر ځمکه کېښودل، د ښې لاس ګوتې يې په مړه خاوره کې ننوتې، ګوتې يې لندې شوې، لاس يې له خاورو راويست، ګوتې يې وسولولې، سرېښناکه وې، لاس يې پزې ته ور وړ، بوی يې نه ته، د غروب سرخی ته يې ونيو، ګوتې يې تورې وې.

ځمکې ته يې وکتل، کينې لاس يې د يوه بنيادم پر سپېره لاس اېښی و، زړه يې ولړزېد، چيغه يې کړه، شاته يې ټوپ کړ، پښه يې وښويده، ېږته پرمخې ولوېده، هماغسې بې حرکته پرېوته، تېزه تېزه سا يې وهله، ورو يې سترګې وغړولې، ګارګوتې ويښته يې د يو چا پر سپېره لاس پرا ته ول، سترګې يې ړې راوختې، لاسونه يې پر ځمکه ولګول، د پښود ټولېدو سيکه يې نه لېده، په زحمت کېناسته، ژامې يې يو پر بل لګېدلې، لاندې يې وکتل، د يو چا لاس تر مړوندې له خاورو راوتلی و.

ښی خپل لړزانده لاس خاورو ته ور نږدې کړ، ېږته يې ګوتې په هوا کې راټولې شوې، يوه شېبه يې په ړو سترګو له خاورو راوتلي لاس ته وکتل، د زړه دربا يې تېزه شوه، ناڅاپه يې دواړه منګولې په خاوره کې ښخې کړې، د ليونو په څېر يې مړه خاوره وتوشپله، لاس تر اوږې لوڅ شو، په لانده لستونې پورې خاورې نښتې وې، بيا يې د خاور په توشپلو پيل وکړ، ګوتې يې د کميس په غاړه ولګېدې، ټينګ يې ونيو، کش يې کړ، له خاورو سپېره ويښته راووتل، وروسته تندی ښکاره شو، بيا سترګې، پزه او خوله له خاور راووتل، غوټی په ځير ورته وکتل، بې اختياره يې شونډې وربړ د بدې:

ـجا، جا، جانکو !
د زړه ضربان یې ډېر شول، له خولې یې لاړې راووتې، لاندې یې وکتل، د سړي غاړه تر نیمایې غوڅه وه، له ورمېړه راوتلې تازه وینه له خاورو سره ګډه شوه
د ښځې پر زړه ترخې اوبه راپورته شوې، ټوخي واخیسته، کانګو ونیوله، مخ یې کوږ کړ، ویې ګرځول، سړي ته یې وکتل، د مابنام په تته رڼا کې یې پر تندې د کالدانې لوی داغ ښکارېده، د ښځې له خولې ځګونه را ووتل، پر سترګو یې تیاره راغله، مخامخ ړنګه شوه.

* * *

ښځې سترګې رڼې کړې، پاڼې وې، تر پاڼو پورته سپینه ګرده سپوږمۍ ولاړه وه.
په سر کې یې نرۍ څړیکه تېره شوه، کینې لاس یې پر ځمکه ولګاوه، لوټې وې، په زړه یې وېره ننوته، فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:
ـزه، زه چېرته یم.
کوم ځواب یې وانه ورېد.
پر ښي لاس یې زور راووست، لاس یې پوست ولګېد، ورو یې ور وکتل، لاس یې د یوه بنیادم پر لوڅه ببره سینه پروت و. خوله یې وازه کړه، د چیغې غږ راونه ووت، خرهاری یې شو، کینې بغور یې لوند ورته وابسېد، ورو یې پورته وکتل، پر تندي یې د یوه بنیادم له مړو ویښتو ډکه زنه

ابښي وه. يو دم کښناسته، د سپوږمۍ رڼا د سړي پر لوڅو سپينو سترګو لګېدله... ښځې څو ځله خوله وازه کړه، غږ ترې راونه ووت، دومره پوهېده چې ځان يې ږېږدي.
د منو د ونو له تورو څانګو څخه د لاسي بتۍ رڼا ښکاره شوه، يو غږ يې واورېد:
ـ غوتۍ!
ښځه د تاک پاڼو ته ور وښوېده، رڼا د ونو تر څانګو را ووته، پر مخامخ دېوال ولګېده، يو دم ورکه شوه.
ښځې خپلو پښو ته کتل، پايڅې يې لړزېدلې...
د لاسي بتۍ رڼا د باغ په کونج کې ګرځېدله...ښځه ورو پر سينه وښوېده، لاس يې د يوه تاک په تنه پورې ونيو، په زحمت ولاړه شوه، زانګې وانګې يې د باغ د وره خواته حرکت وکړ، د کلا په مينځ کې لويې دروازې ته ور وګرځېده، کولپ ور لوېدلی و، خوله يې چيغې ته جوړه کړه، ساه يې په سينه کې سره راټوله شوه، له مرۍ نه يې يوائې خرهاری راووت.
د بتۍ رڼا د کلا په دېوال کې له پرې شوې دروازې څخه را ووته، د سنځلی پر ځړېدلو څانګو ولګېده، څانګو اوږده سيوري پيدا کړل، رڼا ببرته ورکه شوه.
ښځه دالان ته ننوته، د پيازو چاړه يې پر تټر پورې ونيوله، ټکری يې پرې خور کړ، کوټې ته لاړه، څراغ ته يې ور پو کړل، د وره شا ته غلې کښناسته.
چوپه چوپتيا وه، کله کله به څاه ته نږدې، يوې چونګښې کوررر کړل، نور هيڅ هم نه اورېدل کېدل.

شبه وروسته د یوه بنیادم د بوټونو ټکا واورېدل شوه، د بتې رڼا له ورسې نه کوټې ته ور ولوېده، رڼا پر یوه عکس ولګېده، ملک عطاالدین شخ برېتونه نیولي ول.
د کوټې د دروازې کړپ شو، د ښځې زړه د پښو تر پوندو منډه کړه، په کوټه کې یو نارینه غږ واورېدل شو:
ـ غوتې !
غوتې په بیړه ولاړه شوه، په لاس کې نېولې چاړه یې پورته کړه، یو چا اخ کړل، بتې یې له لاسه ولوېده، له دروازې سره ولګېد، درب شو، په غولي ولوېد.
ښځې منډه واخیسته، کینه پښه یې د دروازې تر لیخکه ویسته، خو ترښې پښې یې د یوه بنیادم ګوتې تاو شوې، د کوټې خواته په زوره کش شوه، د لرګي پر صندوق ورغله، زنګنونه یې پر صندوق ولګېدل، شا په تخته پریوته.
بتې وخوځېده، له ځمکې پورته شوه، د ښځې پر مخ سپینه رڼا ولګېده، د هغې یوه خوا مخ په وینو سور و، وړې ، وړې لوټې په وینو کې نښتې وې.
د سړي زګیروی شو، اورلګیت ولګېد، د حمید په غټو سترګو کې د اورلګیت د دانې لمبه ښکارېدله...
بله دانه لاټین ته ور نږدې شوه، کوټه ژېړې رڼا ونیوله.
حمید خپل مټ ته لاس ور وور، د پیازو چاړه پکې بنده وه، چاړه یې له لاستي ونیوله، کش یې کړه، سړي وینې باد شوې.

ښځه په پښو ودرېده، د کوټې دروازې ته يې منډه ور واخيسته، د سړي پښه ور وغځېده، د ښځې له زنګانه سره ولګېده، پرمخې پريوته، څنې يې په شدت شا ته کش شوې، سترګو ته يې د حميد سړي سترګې ودرېدې، د سړي له خولې لاړې باد شوې، د ښځې ژامې ته يې سوک ورکړ، ښځه پر اړخ ړنګه شوه.

حميد پردې ته لاس ور وغځاوه، کش يې کړه، پرده له ميخونو سره يو ځای لاندې راولوېده. سړي نری تراړه ترې ويسته، تر مټ يې تاو کړه، کلکه غوټه يې ور واچوله.

حميد ښځې ته وکتل، په خاورو سپېره وه، سر يې دېوال ته کوږ و، په راوتلو ړوو سترګو يې ده ته کتل.

حميد په منډو وويل:

ـ جانکو دې ولېد؟

ښځه له حرکته لوېد لې وه.

د سړي لاندنۍ شونډه وځړېده، سپين غاښونه يې ښکاره شول، ښځه يې تر ويښتو ونيوله، د هغې سر پورته شو، سترګو ته يې د چت تور لرګی ودرېدل، سړي په لوړ غږ وخندل، له خولې يې باد شوې لاړې د ښځې پر سپينه غاړه ولګېدې.

سړی يو دم غلی شو، په منډو يې وويل:

ـ زه څه ملامت يم، دی په خپله کم عقل و، ما ستا له خولې د راوتليو ځګونو د پاکولو لپاره ټوټه پسې غوښته. ورسۍ ته مې وکتل، جانکو د څاه تر څنګ ولاړ و، له پايخو نه يې خړې اوبه څڅېدلې، ده په لاس کې نيولې زرينې خولۍ ته کتل.

حمید غلی شو ، یودم یې وخندل، څنګ یې بدل کړ، د سدرې له جببه یې ګڼې کونجیاني (کلیاني) راوېستې، د لرګې صندوق یې خلاص کړ، په غولي یې څو کاغذونه کښېنودل شول، وروسته یې یودم وخندل:
ـ دا وینې؟
ښځې په حیرانۍ ورو وکتل، د سړي په لاس کې یو کوچنی تبر ښکارېده.
سړي تبر لاټین ته ور نږدې کړ، ورو یې وویل:
ـ ورته وګوره ! د جانکو غاړه مې په همدې تبر پرې کړه، دی ساده سړی و ، له خولې نه یې خټې پاکولې، زه هم د شا له خوا غلی ورغلم، تبر مې د هغه په غاړه راټیټ کړ.
د ښځې خرهاری شو.
سړي پرته له دې چې هغې ته وګوري په خندا یې وویل:
ـ دې تبر د ډېرو غړې خوړلې دي، ته ورته وګوره، خوله یې سره ده، په دغو وچو وینو کې دې د مور د غاړې وینه هم ګډه شوېده.
د ښځې خرهاری ډېر شو ، یودم یې ټوپ کړل، پر سړي ور پرېوته، د دواړو لاسونو تېره نوکان یې د هغه مخ ته برابر شول. سړي تر ستوني ونیوله، پورته شو ، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، د هغې له خولې وینو داره وکړه ، څو څاڅکې د څراغ په ښیښه وبهېدل، ښځه یوې خواته رنګه شوه، په لنډ وخت کې د هغې له خولې نه راوتلې وینې یوه لویشت غولی سور کړ. د ښځې راوتلی ټټر په تېزۍ کښته پورته کېده....
سړی ولاړ شو ، د ښځې ګېډې ته یې درنه لغته ورکړه، ښځې وټوخل، تاو را تاو شوه، بېرته بې حرکته پرېوته.
سړي چیغه کړه !

ـستا پلار هم ما وواژه، د سپې زوی ته سلامت دوه ساعته ماتله وم، کله چې د غوثو له کوره راووت، په خوړ کې مې د تبر وار پرې وکړ، شپه وه، تبر سم ځای ونه لګېد، ده منډه واخیسته، په تیاره کې رانه ورک شو، خو وروسته مې پیدا کړ، په همدې تبر مې پر غاړه وواهه.
سړی غلی شو، یو دم یې شونډې وېړې کړې، ښځې ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:
ـخو ودې نه پوښتل چې ولي؟
ښځې تېزه ساه وهله...
د سړي تندی تریو شو، چیغه یې کړه:
ـپلار ته مې دې مرکه ور ولېږله، ته مې ورنه وغوښتې، خو ده غاړې کولې، ویل یې چې ملک سړی یم، څنګه خپله لور یوه موټروان ته ورکم.
سړی غلی شو، ښځې ته یې وکتل، هماغسې یې تېزه تېزه ساه وهله.
سړي وخندل، په ملنډو یې وویل:
ـپوهیږې چې ته مې ولې کولې؟
ښځې ږدې سترګې ورته نیولې وې...
د سړي تندی تریو شو، په خشکه یې وویل:
ـزه ستا پر خیرن مخ نه وم مین، خبره د اتو شلو جریبو ځمکې، باغ، کلا او ګانو وه، ستا پلار نه خپل درلود او نه هم تربور، له غوثو هم میراث وه، نو دا جایداد، ما د ځان لپاره تیاره ګوله ګڼله، بس ! ملک باید مړ شوی وای. ما همدا کار وکړ، خو ګوډ غوثو په څټ کې راشین شو، هیڅ مې نه وو ورته ویلې، همسې یې راسره بده شوه، که ګوډ په کلا کې نه وای اړولې، مور دې په خپله راضي کېده چې تا زما په نامه کړي، پر هغې خو

هسي هم ګران وم، ترور مې وه، غوښو يې د خپل خاوند قاتل ګانې، ته ووايه! له ما پرته به يې په بل چا باور کاوه؟ هه!
ښځې د توشکي ژړل د خپل ښي لاس په موټ کې ټينګه کړه.
سړي خبره پسې وغزوله:
ـ پوهېدم چې غوښو په جومات کې دی، ګوډ به د ماخستن له لمانځه وروسته کلا ته راته، تر هغو به دروازه خلاصه وه، زه هم د مانښام په تته رڼا کې کلا ته ورننوتم، په دالان کې مې ستا د مور ټوخی واورېد، په احتياط برج ته وختم، ستا د پلار لاسي بتۍ مې د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.
سړي وخندل، خبرې يې پرې شوې، ببرته يې وويل:
ـپوهېږې چې لاسي بتۍ مې له کومه کړه؟!
ځواب يې وانه ورېد.
ـستا د پلار له جېبه مې راوښته، لومړۍ مې مړ کړ، بيا مې د هغه جېبونه ولټول، بس! سرکوزی ډېر سخت سړی و، په جېب کې يې يوه روپۍ هم نه وه، يواځې يوه قواله ترې راوخته او يوه هم هماغه لاسي بتۍ چې ما د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.
د ښځې رېږدېدلي لاس حرکت وکړ، سړي ور وکتل، يو ګز ليرې د پيازو چاړه پرته وه، سړي په ملنډو وويل:
ـچاړه غواړې؟
خپله پښه يې چاړې ته ور وغځوله، چاړه يې پر پونده ووهله، چاړه د ښځې له لاس سره ولګېده، سړي هماغسې په ملنډو وويل:
ـهه! دا يې هم چاړه!

ښځې ببرته لاس ور ټول کړ، د پخوا په څېر ستونې ستغ پرېوته، چت ته يې وکتل، له ښې ستړګې راوتلې اوښکه يې ورغړېده، د غوږ تر څنګ يې په ګنو ګارګوتې تورو ويښتو کې پټه شوه.

سړي وخندل:

ـ مور مې دې هم همداسې ووژله، مانښام قضا کاهدانې ته ننوتم، تر ماخستنه ماتله وم، مور دې له څراغ سره د باندې راووته، د خوارکۍ سړو اوبو ته زړه شوی و، په لاس کې يې چايجوشه ښکارېدله، نيغه د څاه خواته ور روانه شوه، خو بوکه يې لا نيمايي ته نه وه را پورته کړې چې د تبر وار مې پرې وکړ. اخ يې هم تر خولې راونه ووت، په غېږ کې مې را رنګه شوه، لاسونه مې سرو وينو ونيول. د هغې سر مې څاه ته ور وغځاوه، په خپله پورته برج ته وختم، د ګوډ خر هاری خوت، غاړه يې د تبر خولې ته ښه جوړه وه، خو ومې نه واژه، که مې داسې کړې وای، نو ستا د مور او پلار قاتل به څوک وای؟ ته به څنګه زما کېدې؟ ګوډ خو مې د بدۍ په پلمه په رنا ورځ هم وژلی شو، ما يې يوائې پر سپينو پايځو خپل له وينو ډک لاسونه څنډ وهل.

له برجه را کښته شوم، ترور مې له پښو ونيوله، څاه ته مې ور خوشې کړه، پام مې نه و، زرينه خولې هم ورسره ولوېده، زه ببرته کاهدانې ته ننوتم، شپېه وروسته ته له کوټې راووتې، چيغې دې کړې، ګوډ له برجه راکښته شو.

سړی غلی شو، ببرته يې شونډې وخوځېدې:

په نورو خبرو خو ته هم پوهېږې، ما د کاهدانې له وره نه هر څه لیدل، کله چې جانکو د خلکو د خبرولو لپاره د کلا دروازه خلاصه کړه، په کلي کې د هغه له چیغو سره سم، زه هم له کلا ووتم.
سړي څراغ ته لاس ور وغځاوه، د ښځې مخ ته یې ورنږدې کړ، خوله یې په وینو سره وه، په سرو شونډو کې یې د لاټین ژیړه رڼا ښکاریدله.
سړي په خندا وویل:
ـ اوس یواځې ته پاتې یې، غم مه کوه، ستا غم مې هم خوړلی، اوس دې باغ ته بیایم، هلته جامې درنه باسم، بیا دې پر تبر غاړه غوڅوم او لوڅه لغړه دې د جانکو پر ټټر پرېباسم.
د ښځې خرهاري ډېر شو.
د سړي خندا زور ونیو، له خولې یې لاړې باد شوې، هماغسې یې په خندا کې وویل:
ـ په جانکو دومره وخت نه دی وتلی، یو دوه تازه زخمونه به یې په غاړه کې جوړ کم، په خپله وینه راباسي، بس! یواځې مخ او ځان یې لږ پاکوالی رانه غواړي. ته ووایه! څوک به ما ملامت کړي، ساده خلک دي، ورته وبه وایم چې دواړه سره جوړ ول، یو ځای مې سره ونیول.
د ښځې له خولې ځګونه راووتل، یو دم یې ټکان وخوړ، سړی یې پورې واهه،لاټین ولوېد، ښځه ولاړه شوه، سړي تر پښې ونیوله، ښځې لاټین پورته کړ، کړنګ شو، سړي خپل سر ته غبرګ لاسونه ونیول، په ویښتو کې یې د څراغ ماتې نازکې ښیښې بندې وې، مخ یې لوند شو، د خاورو د ټبلو بوی یې پر سپږمو ننوت.

ښځه زانګې وانګې له کوټې ووته، سپوږمې د کلاه د ختیځ برج پر سر ولاړه وه.
ښځې څو ځله چیغې ته خوله جوړه کړه، خو غږ به یې په مرۍ کې تاو راتاو شو، له خولې به یې یواځې خرهارۍ را ووت.
باغ ته ننوته، د منو د ونو خواته ور وګرځېده، څو ګامه یې واخیستل، پښه یې لښتي ته ور وښوېده، پر لوڅو پښو یې سړې اوبه ور واوښتې، ببرته پورته وخته، له اوږې سره یې یو څه ولګېدل، په وارخطایې یې ور وکتل، له ټیټ ښاخ څخه د منو سپین ګلان توی شول.
ښځې پر مخامخ دېوال منډه ور واخیسته، ټوپ یې کړل، لاسونه یې د سرداو سر ته ور ورسېدل، له نوکانو سره یې د دېوال کاهګل جلا شو، ببرته شا پر تخته پرېوته.
دېوال ته یې وکتل، هسک و، یوه تاک ته ور وښوېده، ځان یې د تاک په ګڼو څانګو کې ننه ایست.
ښه شېبه ووته، د بټۍ سپینه رڼا د منو په ونو کې ګرځېده...وروسته ورکه شوه.
ښځې تېزه تېزه ساه وهله... بیا یې نرډې غږ واورېد:
ـ غوټۍ !
ښځه په خپل ځای کې غلې ناسته وه.
ناڅاپه یو سیوری ور باندې راغی، نرډې پانې وښورېدې، ښځې خپله ساه ودروله، پر پښه یې یو څوک ور وختل، ښځې خپله لاندنۍ شونډه په غاښونو کې ټینګه کړه، سړی مخکې لاړ.
ښځې سړه ساه ویسته، چوپه چوپتیا وه، چرچرک نارې وهلې...

ښځې سترګې پټې کړې، دې په تیزی سره ساه وهله.. یودم یې تر ښی پښې د یوچا ګوتې تاو شوې، کش شوه، د تاک پانې یې له مخ سره ولګېدې، ټکری یې په یوه ځانګه کې پاتې شو، پر هوار میدان ستوني ستغ، سرتوره پرېوته.

ښځې په بیړه پورته وکتل، حمید و، د سپوږمی رڼا یې پر ببرو وینښتو پرته وه.

حمید د هغې پر ټټر پښه کېښوده، په لاس کې یې تبر ښکارېده.

ښځې د هغه تر پښې ګوتې تاو کړې، سړي د ښځې پر ټټر زور راووست، تبر یې پورته کړ، ښځې وټوخل، تبر ته یې وکتل، په ستورو کې ولاړ و.

ښځې سترګې پټې کړې، شېبه ووته، د ښځې پر مخ او غاړه تاوده څاڅکي ولګېدل. خرهاری یې تر غوږ شو، سترګې یې رنې کړې، تبر هماغسې پورته ولاړ و.

ښځې حمید ته وکتل،د هغه له ستوني وینو داړې وهلې...تبر یې له لاسه جلا شو، ولوېد، تېره څوکه یې د ښځې غوږ ته نږدې په ځمکه کې ننوته، دی هم مخامخ پر یوه تاک ورغی، لښتې ماتې شوې، درب شو، پرمخې پریووت، له ورمېړه یې د چاړې لاستی راوتلی و.

ښځې ټکان وخوړ، د حمید ځنګنو ته نږدې غبرګ بوټونه ښکارېدل، ښځې په راوتلو ړوو سترګو پورته وکتل، یو څوک ولاړ و، څېره یې نه ښکارېده، د سپوږمی رڼا یې پر اوږو لګېدله.

ښځه کېناسته، نیم ګز شا ته شوه.

سړی ورمخته شو، ګونډې یې پر ځمکه ولګېدې، څېره یې د سپوږمۍ رڼا ته برابره شوه، ده کړه پزه درلوده، په سترګو کې یې اوښکې ځلېدلې، په غریو کې یې وویل:

ـ غوتۍ زویه!

ښځې په حیرانی ورته کتل...

سړي د هغې اوږو ته څنډ ورکړ، چیغه یې کړه!

زه یم، غوث الدین!

د ښځې په ستونې کې خرهاری شو، زوروره چیغه یې تر خولې راووته!

ـ لالا!

ځان یې د تره غیږې ته ور واچاوه، کوکه یې کړه، د ژړا غږ په ټول باغ کې تاو راتاو شو...

سړي د غوتۍ د ککرۍ په ګنو پېچلو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، د هغې سر یې پر خپل ټټر پورې ټینګ کړ، د ښځې کوکو زور واخیست.

سړي په غریو کې وویل:

ـ هر څه به سم شي، هرڅه!

ښځې هماغسې ژړل...

ښه شېبه ووته، د ښځې اوښکې نه تم کېدې، وروسته یې په نیولي جرګ غږ وویل:

لالا! ما دې خپل کور ته بوځه!

سړي د ښځې پر ککرۍ شونډې کیښودې، ښکل یې کړه.

پاو وروسته د سپوږمۍ رڼا په دوو تنو لګېدله، دواړه د منو په ګنو ونو کې کلا ته د پرې شوي وره خواته روان ول، ښځې خپل سر د سړي پر اوږه

ايښی و، سړي په تګ کې ستونزه درلوده، کينه پښه يې درنه پسې اخيسته.

پای

ليکوال: نصيراحمد احمدي

راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د چاپ کال: ۱۳۸۹ل

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم: راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي
د لیکوال د تلیفون شمیره: ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس
nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

چاپ شمیر: ۱۰۰۰ ټوکه
خپرندویه ټولنه: مومند خپرندویه ټولنه _ جلال اباد
کمپوز : پخپله لیکوال
د پښتی ډیزاین: احمد شاه امیري
چاپ کال: ۱۳۹۰ل

آیا کیسه لیکلی شئ؟

له ځانه پوښتنه وکړئ ! آیا کیسه لیکلی شئ؟
بیړه مه کوئ ! یوه شېبه د کتاب پاڼې سره ورولئ، کیدای شي نورې جملې وروسته ولولئ !
څه پریکړه مو وکړه؟ "هو" که "نه" د کیسې لیکل کوم جادو نه دی، نه هم په لوړو زده کړو پورې اړه لري.
زه ماشوم وم، انا به مې تل کیسې راته ویلې، هغه کوچۍ وه، په لیک لوست نه پوهیده، خو کله چې به یې کیسې ته خوله جوړه کړه، تر پایه به یې ورسره وړلم، ما به کله کله خپلو خویندو او وروڼو ته کتل، ټولو به د انا ګونځې ګونځې خولې ته وچې سترګې نیولې وې، د لاټین په رڼا کې به په خړ دیوال لوی لوی سیوري ښکاریدل، خو حرکت یې نه درلود، غلي به ناست ول. کله کله به د انا له غږ سره د چونګښو کوړا هم ګډه شوه، نور هیڅ هم نه اورېدل کېدل.
انا نه لوستې ښځه وه او نه یې هم په فني توګه کیسې زده کړې وې، خو هغې خوږې کیسې ویلې، دا په طبیعي توګه د کیسو په ویلو کې تکړه وه.
ښه ته به خپلې پوښتنې ته راوګرځو، څه فکر مو وکړ؟ کیسه لیکلی شئ؟
"نه" مه وایاست ! "هو" د امید نښه ده، خو که زړه نازړه یاست، دوو پوښتنو ته ځواب ورکړئ !

۱ـ آیا د لنډو کیسو او ناولونو له لوستلو سره مینه لرئ؟
۲ـ غواړئ چې کیسه ولیکئ؟
که څوک له نجار سره شاګرد وي، خو له نجاري سره مینه ونه لري، هغه به هیڅکله هم ښې دروازې او کړکۍ جوړې نه کړي، دا یواځې یو مثال و. هر کار همداسي دی. لیکوالي هم په زور نه زده کیږي، لومړی شرط مینه ده. که د لنډو کیسو له ویلو او یا هم لوستلو سره مینه ولرئ، کیسه لیکلی شئ، ان که مو په ټول ژوند کې هم کیسه نه وي لیکلې، پروا نه کوي، ځان وازمایئ! دا کار دومره ستونزمن نه دی.
خو څنګه کیسه؟
زمونږ کلی ډېر کوچینی دی، ټول اووه کوره یو. یوه ورځ د کلي ځوانان سره راټول شول، په میله ووتو، په یوه شنه دره کې مو د یوه لوی توت سیوري ته واړول، تر یو څه وخته مو قطعې وکړې، وروسته د دیګ د پخولو وخت شو. زما د تره زوی ځان رامخته کړ، دی نوی له ایرانه راغلی و، ویل یې چې لس رقمه وریجې پخولی شي، خو کله چې یې نیم ساعت وروسته دیګ له دیګدانه کښته کړ، په دیګ کې له اوبو ډکه شوله پرته وه. د خوراک پر وخت له ګوتو نه جلاکیده، نه یې رنګ و او نه یې خوند. یوه ځوان طاقت ونه کړ، په خندا یې وویل: "دا خو لکه لانده ګچ چې په غوړي کې راته پراته وي! "د تره زوی مې په خبره کې ورولوېد، په خوند یې ځواب ورکړ: "ما خو درته وویل چې زه لس رقمه وریجې پخولی شم، دا یې یواځې یو رقم دی. "
وروسته وپوهیدو چې هغه د وریجو په پخولو کې تکړه نه و.

لنډه کیسه هم همداسي ده، یو څه پوهې او زحمت ته اړتیا لري، که غواړو چې ښه کیسه ولیکو او رانه شوله نه شي، نو باید له مینې سره سره ځینو نورو ټکو ته هم پام وکړو.
دا کوم ټکي دي؟

موضوع

موضوع په مغز کې لومړنۍ جرقه ده، یو څه باید وي چې کیسه پرې ولیکو، که موضوع نه وي، نو کیسه هم نشته، خو څه فکر کوئ، ایا د موضوع موندل ګران کار دی؟
دوه ځوابه لرو، "هو "او "نه "!
که زاړه او تکراري موضوعات را اخلو، بڼه یې یو څه ور بدلوو، نو دومره سختي نه لري، که لس دقیقې وخت راکړئ ، لس موضوع ګانې به درته پیدا کړم، زړې خبرې ډبرې دي، هر څوک یې موندلی شي ، خو که په نویو موضوعاتو پسې وګرځو، زحمت غواړي، کله کله شاید په ورځو ورځو هم یوه داسي موضوع ونه مومو چې د کیسې په لیکلو وارزي.
ځینې لیکوالان ګمان کوي چې د لیکلو له پاره ډېر موضوعات شته، لامل یې دا دی چې دوی نوی فکر نه لري، زړو موضوعاتو ته پښې او لکۍ ورکوي، خو تکړه لیکوالان په اسانۍ قناعت نه کوي، دوی هغه څه را اخلي چې په خپله یې موندلي وي.
شاید پوښتنه پیدا شي چې له با با ادمه تر دې دمه همدا ژوند دی، نوي څه نشته!

دا خبره سمه ده، یواځي اختراعات نوي دي، خو هره موضوع مختلفې زاویې لري، د نوې زاویې موندل، په خپله نوې موضوع ده.
یو وخت چېرته میلمه وم، پر دسترخوان څو رنګه خواړه پراته ول، خو ماته یواځې یو ډول خوړو ډېر خوند راکړ، ملګري مې په خندا راته وویل:
" په کچالو ځان مه مړوه، غوښه در واخله. "
حیران شوم، څه چې ما خوړل، د کچالو خوند یې نه درلود، څکه (مزه) او بڼه یې د چپلي کباب غوندي وه.
کچالو په هر کور کې پیداکیږي، دوه درې رنګه یې پخوي، خو زما د کوربه په کور کې همدا کچالو له یوې نوې زاویې پاخه شوي وو، بلکل نوې، داسې چې ما خوند تر وې واخیست او د کچالو ګمان مې نه پرې راته.
د کیسې له پاره هم باید هرې موضوع ته له یوې نوې زاویې (اړخه) وګورو، که نه نو هماغه اېشېدلي کچالو به وي چې په هر کور کې پیداکیږي، هر څوک یې پخولای شي او په تالو پورې ننښلي.
بې تجربې لیکوالان زاړه موضوعات را اخلي، لږ بدلون ورکوي، خو له لیرې ښکاري چې اېشیدلي کچالو دي، خو تکړه لیکوالان فکر کوي، له نوښت او ابتکار څخه کار اخلي، دوی کچالو له یوې داسې زاویې پخوي چې نوې بڼه او نوی خوند ولري.
موضوعات ډېر دي، خو نوې زاویه یې یواځې په خپل فکر موندلی شو، ځکه هیڅوخت یو انسان د بل انسان پر ځای فکر نه شي کولای، هر څوک خپل فکر لري او یوې موضوع ته له خپل دیده ګوري.
یو وخت مې یو ملګری مخامخ راته ناست و، پر کاغذ یې یو انګلیسي عدد ولیکه، پر مېز یې کېښود، ورو یې وویل:

ـ څو دي؟
وريادہ مې کړه !
ـ نهه (9)
ده وخندل:
ـ ماته شپږ (6) ښکاري.
يو هم غلط نه و ، دواړو کاغذ ته له مخالفو زاويو کتل.
هره موضوع همداسې ده ، څوک به له يوه اړخه ورته ګوري او څوک هم له بل، هيڅوک نه شي کولای چې د بل چا په ځای فکر وکړي، که داسې وای نو جنايي پوليسو ته به اړتيا نه وه.
خو يوه خبره ده، که د بل پر ځای فکر نه شو کولای، بل ته فکر ورکولای شو.
خو څنګه؟
ځينې ټکي دي چې د ښې موضوع په ټاکلو کې مرسته راسره کوي.
۱ـ که غواړئ چې ښه کيسه ولیکئ ، فکر وکړئ او نوي موضوعات ومومئ، دا له امکانه ليرې خبره نه ده، شايد ستاسو په سيمه، کلي او شاوخوا کې دا سې څه وي چې تر اوسه لا څه نه وي پرې ليکل شوي.
۲ـ زړو موضوعاتو ته يوه نوې زاويه پيدا کړئ، دا په خپله نوې موضوع ده.
۳ـ زمونږ يو استاد و ، ده د ژور ناليزم زده کړه راکوله، يوه ورځ يې د خبر له پاره د موضوع د ټاکلو په اړه وويل: "که واورئ چې يوه سپي يو سړی وخوړ، نو دا کومه نوې موضوع نه ده، دا ډول واقعات ډېر پېښيږي ، نه

خلکو ته په زړه پوري دی او نه هم د خبر د جوړولو ارزښت لري، خو که واورئ چې یوه سړي سپی وخوړ نو دا د خبر په جوړولو ارزي."
په کیسه کې هم همداسې ده، هره موضوع ښه کیسه نه ورکوي! ژر قناعت مه کوئ، د کیسې له پاره د عادي موضوعاتو له ټاکلو ډډه وکړئ!

۴_ هیڅکله لویه او عمومي موضوع مه انتخابوی، که موضوع هر څومره وړه وي، ښه فوکس (تمرکز) لري، لیکوال لاره نه ورکوي او په طبیعي توګه یوه نوې زاویه ورته موندلی شي.
(په دې اړه به کیسو ته د اهدافو د ټاکلو په برخه کې نورې خبرې وکړو.)

۵_ فکر وکړئ! نن چیرته لاړئ؟ څه مو واورېدل؟ څوک مو ولیدل؟
مورِ هره ورځ له لویو او وړو موضوعاتو سره مخامخ کیږو یا یې اورو، خاندو، خپه کیږو او یا هم داسې څه وینو چې په احساساتو کې مو بدلون راځي، خو شیبه وروسته مو هېر وي
ځینې دا ډول واړه موضوعات نوي وي او په زړه پوري کیسې ورکوي، ښه دا ده چې تل د یادښت یوه وړه کتابچه راسره ولرو او ویې لیکو. باور وکړئ، هره هغه نوې موضوع چې تاسو ته په زړه پورې وي او په احساساتو کې مو بدلون راولي، نورو ته هم د لوستلو وړ ده.

۶_ انګریز لیکوال ګراهام ګرین د یوه کوچیني عادت له مخې په لیکنه کې بریالی و، ده به د ورځې تر پنځو سوو کلمات لیکل، مختلف کلمات، پرته له فکره، څه چې به په ذهن کې ورتلل هماغه به یې د کاغذ پر مخ راوړل، وروسته به یې چاڼ کړل، څو ټکي به یې تري راوایستل، حتما به داسې موضوعات پکې ول چې کیسه تري جوړیدای شوای.

نو هڅه وکړئ چې نوي موضوعات پیدا کړئ ، یا هم زړو موضوعاتو ته له نوي دیده وګورئ، زړه موضوع د ټوکې غوندي ده، چې په لومړي ځل اوریدو یې انسان خندوي، خو که تکرار شي مزه یې ځې.

هدف

موضوع مو انتخاب کړه، اوس څه وکړو؟
څه موده وړاندې یو چا له جلال اباد څخه زنګ راته وهلی و ، ویل یې:
" لنډه کیسه لیکم، خو نه پوهېږم چې ولې رانه اوږدیږي؟ "
ډېر لیکوالان چې کله موضوع پیدا کړي، له فکر کولو پرته یې په لیکلو پیل کوي، دا ډول کیسې ښې نه راځي، له فوکسه (تمرکزه) وځي، هدف یې نه وي مالوم، یوې بلې خواته غځیږي، نه لیکوال خوند ترې اخیستی شي او نه هم لوستونکو ته په زړه پوري وي، ځکه نو د کیسو د لیکلو له پاره د هدف درلودل مهم دی.
هدف څه ته وایو؟

په دفتر کې کار کوئ، د رخصتۍ وخت دی، له کوره زنګ درته راځي، وایي چې میلمانه لرو، سودا درسره راوړه!
طبیعي ده چې پوښتنه کوئ.
ـ څه شی په کار دي؟
ـ په مېلمنو کې یو ناروغه دی، د سا لنډۍ ستونزه لري، ډاکټر ورته ویلي، چې د چرګ ښوروا څښه! چرګ په کور کې ګرځي، له اخیستلو یې خلاص یو، خو ترکاري نشته!
خبره روښانه شوه، نه د قصابۍ دوکان ته ځئ او نه هم په وریجو پسې ګرځئ، هدف ترکاري ده.
که په کیسه کې هدف و لرو، موضوع هرې خواته نه رانه ځي او په طبیعي توګه غځیږي.
هدف د دیوال د تهداب په څېر دی، که تهداب کوږ او خام وي، نو بد شکله او کمزورې پخځه به ووهو،
خو څنګه هدف؟
۱ـ یوه ورځ مې په یوه مجله کې یوه کیسه ولوسته، د کیسې موضوع ډېره عمومي وه، لیکوال هڅه کړې وه چې په کیسه کې د قاتل عواقب انځور کړي. ده په دوو ـ دریو مخونو کې دومره خبرې را اخیستې وې چې یو ناول پرې لیکل کیدای شوی، هرې خواته تللی و، خو یوه خوا یې هم نه وه پوره کړې. زه ونه پوهیدم چې د دې کیسې له لیکلو څخه د لیکوال هدف څه و، لوستونکي ته یې څه لرل، هغه یې په کومه برخه پوهاوه؟
که واورو چې یو چا قتل کړیدی، په ذهن کې به مو په لسګونو پوښتنې را پیدا شي؟

۱ـ ولي یې قتل وکړ؟
۲ـ تر قتل مخکې یې څه ډول احساسات درلودل؟
۳ـ د قتل د عملي کولو له پاره یې څه ډول پلان جوړ کړ؟
۴ـ مقتول یې څنګه پیدا کړ؟
۵ـ څنګه یې وواژه؟
ـ ګټه یې څه وه؟
۷ـ پولیسو څنګه ونیو؟
۸ـ د نیولو پر مهال یې څه ډول احساس درلود؟
۹ـ کله چې یې کورنۍ خبره شوه، څه یې وکړل؟
۱۰ـ قاتل چې کله په زندان کې د پنجرو تر شا په زړو او شلېدلو جامو کې خپله مېرمن او ماشومان ولیدل، له روانې پلوه یې څه حال درلود؟
۱۱ـ په زندان کې یې ژوند څنګه و؟
۱۲ـ ډوډۍ یې ښه وه؟
۱۳ـ د ازادۍ په اړه یې څه فکر کاوه؟
او په لسګونو دا ډول نورې پوښتنې.
که ناول لیکو کیدای شې چې یاد شوي ټول اهداف پکې راوړو، ځکه په ناول کې مو لاس خلاص دی، هر لور ته یې غځولی شو، خو لنډه کیسه داسې نه ده، د لنډې کیسې له پاره به یو کوچینی هدف ټاکو، کله چې هدف کوچنی و، موضوع هم ښه فوکس پیدا کوي او هر لور ته نه رانه ځي.
غواړو چې په ونه کې د یوې مرغۍ عکس واخلو، هدف مو یوائې په هسکه څانګه کې ناسته مرغۍ ده، ځکه نو په کمره کې ګورو، د کمرې د زوم پر بټنه فشار راوړو، مرغۍ مو د سترګو مخې ته دریږي.

یو بل مثال:
په کوچینیتوب کې مې د عینکو یوه شیشه پیدا کړه، له لیرې مې کاغذ ته ونیوله، خو کاغذ ونه سوځېد، ځکه له شیشې څخه د لمر تېرېدونکې وړانګې د کاغذ په ټولو برخو مساوي لګېدې، خو وروسته مې چې شیشه کاغذ ته ور نږدې کړه، اول په کاغذ کې یو ټکی تور شو، بیا یې اور واخیست.
دلته د لمر وړانګې یواځې په یوه ټکي راټولې شوې. کیسه هم همداسي ده، وړ هدف ورته وټاکئ، وړ هدف فوکس لري، کیسه رانه هرلوري ته نه خپریږي.
د پورتني لست یاده شوې هره موضوع یوه کامیابه کیسه ورکوي، مثلا لسمه موضوع را اخلو، د پانې په سر کې لیکو:
د کیسې نوم: د پنجرو تر شا
هدف: د دې کیسې له لیکلو څخه یواځې یو هدف لرم، غواړم لوستونکی په دې وپوهوم چې که یو څوک قتل وکړي، نو د زندان د پنجرو تر شا به د خپلې ښځې او ماشومانو په لیدو له روانې اړخه څومره ځوریږي؟
د کیسې هدف و ټاکل شو، که دا هدف په کاغذ کې لیکلی وي او د کیسې د لیکلو پر مهال لیکوال کله کله ورته وګوري، نو په لیکنه کې به هیڅکله بله موضوع ور ګډه نه کړي، په دې پسې به نه ګرځي چې د قتل تخشه څه وه؟ ولې یې قتل وکړ؟ پولسو څنګه ونیو؟..... او داسې نورې پوښتنې، ځکه دلته اصلي هدف لیکل شویدی، هدف دا دی چې قتل مه کوه! که نه ستا به هم د خپلې کورنۍ لیدو ته سترګې وخیژې.

هره هغه خبره چې په هدف پورې اړه نه لري او بلې خواته ځې، بله کیسه پرې لیکلی شو، خو په دې کیسه کې ځای نه لري.
د کوچیني هدف ټاکل کیسه چاڼوې او اضافه خبرې تري باسي، هڅه وکړئ چې وړه موضوع انتخاب کړئ، فکر ورته وکړئ، هدف ورته ولیکئ او کیسه د هدف له مخې وغځوئ.
۲_د هدف ټاکل د لیکوال فکر راټولوي، کله چې فکر راټول شو، ذهن مو یواځې د موضوع په هغه زاویه راګرځي چې کیسه پرې لیکو.
یو څوک شطرنج ته ناست دی، هدف یې د لوبې ګټل دي، دی د لوبې تر پایه د بل څه په اړه فکر نه کوي، یواځې د شطرنج تختې ته ګوري، فکر یې سره راټول دی، یو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، یواځې د لوبې د ګټلو په اړه فکر کوي.
کیسه هم همداسي ده، که هدف ورته ولرو، فکر به مو یواځې د هدف په لاسته راوړلو پسې ګرځي، ژور فکر به کوو، نتیجه به یې ښه وي.
۳_د هدف ټاکل د تصویر په جوړونه کې هم مهم رول لري، مخکې مو یادونه وکړه چې د کیسې له پاره باید کوچینی هدف ولرو، د هدف درلودل کیسه تصویرې کوي او نوي تصویرونه مو په ذهن کې راګرځي.
بېرته د شطرنج مثال ته را ګرځو.
په کوټه کې هر څه دي، مېز، چوکۍ، غالۍ، پردې، پر دیوال را ځړېدلې تابلوګانې، د دیوالي ساعت ټکا....هر څه، خو د شطرنج لوبغاړی په دې یوه پسې هم نه ګرځي، هدف یې یواځې د شطرنج ګټل دي، شطرنج خپله تخته لري، دی یواځې همدې تختې ته ګوري، ټول پام یې سپینو او تورو خانو او د شطرنج دانو ته دی، کله کله د حریف لاس هم تختې ته ور

اوږدیږي، دی یې یواځې ګوتو ته ګوري، خو له ګوتو سره یې کومه علاقه نه لري ، د هغه لستونې ته یې هم سترګې نه ور اوړي، په دې پسې یې نه ګرځې چې رنګ یې څه دی او په څه ډول تار ګنډل شوی، دی یواځې د حریف په ګوتو کې نیولې دانې ته ګوري چې چېرته یې ږدي او د ده راتلونکی حرکت به څه وي؟

لوبغاړی یواځې د شطرنج تختې ته دقیق دی، که یو مچ پر تخته کښینې شړي یې ، وروسته بیا په دې پسې نه ګرځې چې ده ته نږدې د چایو په پیاله کې ولوېد که په بله خوا لاړ، ان د دانو (پاچا، وزیر، اس، پیاده) شکلونه یې هم په ذهن کې حک شویدي، که یې څوک د ظاهري جوړښت په اړه پوښتنه وکړي، ستونزه نه لري، ښه یې ورته تشریح کولای شي.

لوبغاړی د خپل هدف په لاسته راوړلو کې دومره ژور تللی چې د شطرنج د تختې پر سر د دوړو ذرې هم وینې.

ځکه نو کیسې ته د کوچیني هدف ټاکل، هغه تصویرونه راباندې وینې چې تر اوسه د بل لیکوال پام نه وي ور اوښتی. که کیسه هدف ولري، عمومي، تکراري او اضافه تصویر به ور نه کړو ، تصویرونه به دقیق وي، فکر به مو یواځې د شطرنج په څلور کونجه تخته کې راټول وي او له موضوع وتلې تصویرونه به نه را اخلو.

۴_ د هدف درلودل د اضافه خبرو مخه نیسي.

د فوټبال لوبه به مو لیدلې وي، لوبغاړي نوي دقیقې منډې وهي، هدف یې مالوم دی، ګول وهل او مقابلې ډلې ته ماته ورکول.

د لوبې پر مهال لوبغاړي څه وایي؟

د دوی ټولې خبرې یواځې د لوبې په اړه وي، نه تیره لوبه او نه هم راتلونکې، هماغه ساعت ، د هماغه لوبې له پاره چیغې وهي....
" پاس راکړه ! مخکې شه، حریف ونیسه، ګول... "
دوی په نوي دقیقو کې د بل څه په اړه فکرنه کوي، نه د سیاست په اړه غږیږي، نه د خوراک غم ور سره وي او نه هم دا وایي چې پاچا دوې اوزې لري او که نه؟ !
ټول فکر، هواس او خبرې یې یواځې د لوبې ګټلو ته ځانګړي کړي وي، د فوټبال په مستطیل شکله میدان کې راګرځي، نه اضافه خبرې کوي او نه هم بله موضوع مینځته را اچوي.
لنډه کیسه هم همداسې ده، که هدف ولرو ، همدا هدف مو په طبیعي توګه اضافه خبرو ته نه پریږدي، کرکټرونه به بیځایه نه غږوو ، هره جمله به مفهوم او مانا لري او په هدف پورې به تړلې وي.
په عمومي توګه، هدف په کاغذ کې د لیکلې ادرس غوندی دی، که ادرس درسره وي، په ګڼ او نابلده ښار کې په اسانۍ سره هغه ځای موندلی شئ چې هدف مو وي.

د کیسې نوم

یو وخت مې د یوې مجلې پاڼې سره اړولې، یوه کیسه مې پیدا کړه، لیکلې و:
لنډه کیسه
ځوانیمرګ
که تاسو دا نوم واورئ ، په ذهن کې به مو څه در وګرځي؟
که نور نه وي نیمه کیسه خو درته روښانه شوه، په دې خو وپوهیدئ چې یو څوک به وژل کیږي، یا به هم په خپله مري، هغه هم په ځوانۍ کې !
زمونږ په لیکوالان خپلو کیسو ته همدا ډول نومونه ټاکي.
" ارمان یې پوره شو، شهید، نیمه خوا مینه، دوې جنازې...او داسي نور. "
دا هغه نومونه دي، چې د کیسې تلوسه له مینځه وړي، لوستونکی مخکې له مخکې د کیسې په محتوا پوهیږي، د کیسې له ویلو خوند نه اخلي.
خو که چیرې کیسه دکیسې له نوم سره سمه پیل شي، دومره جدي ستونزه نه ده.
مثلا: که د کیسې نوم (غلا) وي او په پیل کې کیسه په غلا شروع شي بیا پروا نه کوي.
غلا
احمد په بیړه د پولیسو ماموریت ته زنګ وواهه، په وارخطایي یې وویل:

_هلو ، هلو ! هیله کوم ! مرسته راسره وکړئ، زما کور ته غل راغلی، په هغه بله کوټه کې یې صندوقونه خلاص کړي. تو پانجه هم ورسره ده.
په دې توګه کیسه نه واضح کیږي او تلوسه یې له مینځه نه ځي. په دې اړه به د کیسې د تلوسې په برخه کې په تفصیل سره خبرې وکړو.
د کیسې نوم ډېر ضروري دی، ډېر وخت یو اځې نوم د دې لامل کیږي چې پر یو چا کیسه ولولو.
تاسو به په تلویزیونونو کې تجارتي اعلانونه لیدلې وي، سوداګر د دې لپاره اعلان کوي چې خپلو تجارتي اجناسو ته خریدار پیدا کړي، دوی د اعلانونو د جوړولو او خپرولو لپاره لګښت په غاړه اخلي، له اعلان جوړوونکو غواړي داسې اعلان ورته جوړ کړي چې د لیدونکو پام ور واړوي ، په بله مانا سوداګر د اجناسو د پلورلو له پاره تبلیغ کوي، د کیسې نوم هم همدا سي دی، که یې مانا او تلوسه درلوده، کیسې ته تبلیغ دی، په ډېرو یې لوستی شی.
څوک نه شي کولای چې ستاسو کیسې ته نوم وټاکي، ځکه کیسه تاسو لیکلې او تر هرچا پخپله ښه نوم ورته ټاکلی شئ، خو په څو ټکو کې لنډه مشوره درکولای شي:
۱_هیڅوخت کیسې ته داسي نوم مه ټاکئ چې نوم د کیسې محتوا روښانه کړي.
۲_په نوم کې خپل شخصي قضاوت مه ور ګډوئ،مثلا: ښه سړی، بد هلک، هوښیار، ساده، ښکلی، بدرنګه، مظلوم، ظالم... او داسي نور.
۳_کیسې ته هوایي نوم مه ټاکی، نوم باید د کیسې له محتوا سره تړاو ولري، خو نه دا چې کیسه روښانه کړي.

۴_ اول ماشوم پیداکیږي، بیا نوم ورباندي ږدي، نو لومړی کیسه ولیکئ، بیا نوم ورته وټاکئ، د دې کار ګټه دا ده چې لیکلې کیسه مو په ذهن کې ناسته ده، یو عمومي تصویر ترې لرئ، هره خوا یې سنجولی شئ ، کیدای شي په زړه پورې نوم ورته پیدا کړئ.

د کیسې پیل او تلوسه

د کیسې د جوړښت په اړه یوه اروپایي لیکوال (نوم یې رانه هیر دی) پخه خبره کړېده:
" کیسه د مار غوندي ده، سر، مینځ او لکۍ لري، پښې او لاسونه نه شو ورکولای. "
لومړی به د کیسې د پیل او تلوسې په اړه خبرې وکړو.
څه موده مخکې مې یو انګریزي فلم وکوت، لومړنۍ یوې دقیقې یې اړ ایستم چې پوره یونیم ساعت تلویزیو ن ته کښېنم.
ولې؟ ما څه ولیدل؟
یو ځنګل و، ګڼ ځنګل، هسکې ونې یې درلودې، په چوپه چوپتیا کې یو څوک پر وچو پاڼو وخوت، یو تور مار تر یوې وچې څانګې را تاو شو، کمره د یوه بنیادم پښو ته سیخه شوه، سړي منډې وهلې... ما یې د ساه ایستلو غږ اوریده...کمره د سړي مخ ته برابره شوه، دی ځوان و، له خولې یې وینې بهېدلې، ګرین یې په خټو لړلی ښکارېده.
سړی څو ځایه ولوېد، ټبرته پورته شو، ناڅاپه ودرېد، په وارخطایۍ یې پورته وکتل، یو لوی سیوری وروانده راغی، پرې ور ټیت شو. ځوان خپلو سترګو ته لاس ونیو، یوه تیره او وحشتناکه کوکه یې له خولې را ووته. یوه رڼا او د یوې دقیقې ختم.
دوهمه صحنه له عادي ژونده پیل شوه، ښار و، دیوې کورنۍ پنځو غړو(مور، پلار او د دوی دریو اولادونو میلې ته د تګ تیاری نیوه. دا چې د فلم پاتې برخې څنګه وې او څه پېښ شول، په دې اړه به د کیسې د مینځ او تلوسې په برخه کې خبرې وکړو.

خو زما په ذهن کې د فلم لومړنۍ یوې د قیقې پرله پسې پوښتنې را ولاړې کړې:
دا سړی څوک و؟ په ځنګله کې یې څه کول؟ ولې یې منډې وهلې؟ له څه شي وېرېدلی و؟ له لاړو سره یې وینه ولې راتله؟ چا لاس ور اچولی و؟ ځناورو برید پرې کړی و؟ څه خبره وه؟ هغه سیوری د څه و؟ سړي ولې چیغه کړه؟ ایا مړ شو، ایا ایا ایا....په لسګونو نورې پوښتنې، .داسې پوښتنې چې ما یې ځواب غوښت ، بله لاره نه وه، د فلم د پیل یوې دقیقې پوره یونیم ساعت تلویزیون ته کینولم.
له تخیل څخه به رښتینې ژوند ته راشو.
که په کور، کلي کې یو څوک د یوې پیښې کیسه را ته کوي، نو اصله خبره په پیل کې یادوي:
ـ خبر شوې؟
دلته اوریدونکی په طبیعي توګه له موضوع سره دلچسپي ښیي.
ـنه ! څه خبره ده؟
ـفلانی مړ شو.
اوریدونکی ټکان خوري ، یودم یې په ذهن کې پوښتنې را ولاړیږې:
ـ ولې؟ هغه خو روغ .جوړ و؟ تېره ورځ مې ولید ، غنمو ته یې اوبه ور خوشې کړې وې، څه ټکه پرې پریوته؟ چا وواژه، که له بامه را ولوید ؟....
اوریدونکی غواړي چې د خپلو پوښتنو د ځواب له پاره په کیسه خبر شي، دی تلوسه لري، نا ارامه دی، خو لومړی تن شاید په عادي توګه کیسه داسې پسې وغځوي:

راځئ کیسه ولیکو
ـــــــ

" وو نه وو د خدای کړه وو، د بنده ورته کاته وو، په پخوا زمانو کې یو پاچا و، ده زوی نه درلود، په زیارتونو وګرځېد، تاویزونه یې په غاړه کړل، د طبیبانو دواوې یې وخوړې، خو پلار نه شو. یو سهار یې یو ملنګ دروازې ته ودرید، پاچا ته یې یوه منه ورکړه، نیمه ده وخوړه او نیمه یې هم میرمنې.

نه میاشتې، نه ورځې، نه ساعته وروسته پاچا ته خدای ګلالی زوی ورکړ. پاچا خوشاله و، ټول خلک یې راوبلل، جشن یې ونیو، ا ووه شواروزه یې دوام وکړ.

وخت تېرېده، ماشوم په ناز او نعمت کې را لوی شو، د ځوانۍ مرحلې ته ورسېد، یوه ورځ یې له یوې بوډۍ څخه دیوې ښاپیرۍ د ښایست خبرې واورېدې، ده هوډ وکړ چې ښاپیرۍ به خپلوي، خو هغې ته رسېدل اسانه خبره نه وه، شرطونه یې لرل. شهزاده باید اوسپنیز بوټونه په پښو کړي وای، تر اوو غرونو اوښتی وای، زمری یې وژلای وای ،له دیوانو سره مخامخ شوی وای او په پای کې یې له یوه ښامارې د هغه اووه سرونه غوځ کړي وای... "

له "وو نه وو " تر اوسپنیزو بوټونو پورې اصلې کیسې درې مخه نیولې وو. دا پخواني نکلونه دي، په هغه وخت کې ښه و، اوس هم په غوږو ښه لګیږي، خو نن بله دنیا ده، هر څه بدل شوي، وده یې کړې، نوښت پکې راغلی. ادبیات هم همداسې دي، اوسنۍ کیسې له پخوانیو سره توپیر لري، که څوک غواړي چې اوس کیسه ولیکې باید له اوسپنیزو بوټونو، د سفر پرېکړه او د شرطونو له یادولو څخه یې پیل کړي. دا هماغه خبرې دي چې د لوستونکي په ذهن کې پوښتنې را ولاړولی شي. که نه نو په

لوستونکي یې څه چې پاچا زوی لري که نه، ډېر خلک یې اولاده دي، یو دې دی هم وي.
د اوسپنیزو بوټونو په پښو کول، لوستونکی د کیسې لوستلو ته هڅوي، په ذهن کې یې پوښتنې را ولاړیږي. ولي ؟ د څه له پاره؟ چیرته ځې؟ څنګه ځې؟ څه کوي؟...
په پیل کې د لوستونکي ذهن له پوښتنو ډک کړه، وروسته بیا په ډېره ساده توګه کیسه له هماغه (وو نه وو) سره ترلی شې، خو شرط دا دی چې دا لینک او ارتباط باید ماهرانه وي.
مثلا:
شهزاده اوسپنیز بوټونه په پښو کړل، توره یې راواخیسته، اس ته یې وکتل، د څټ اوږده ویښتان یې باد رپول...
د اس پر تندي یې لاس تېر کړ، ورو یې وویل:
_ اووه غرونه مې تر مخې دي، له زمریانو سره به څه کوم، دیو هم د تور غره په تورو ډبرو کې راته پټ دی، خدای خبر ! زه به خپله مینه تر لاسه کړم؟ !
شهزاده پر یوه هواره تیږه کیناست، سر یې وځړېد ، د لاس اوږدې ګوتې یې په خپلو تورو ویښتو کې تېرې کړې، د خپل پلار څېره یې سترګو ته ودرېده، پلار یې په ژړا کې چیغې وهلې !
_د ښاپیریانو له وطنه لیرې ګرځه ! خطر لري، ما یوائې مه پرېږده !
پا چا همدا یو زوې درلود ، شل کاله مخکې یې اولاد نه کېده، دی په زیارتونو وګرځېد ، تاویزونه یې په غاړه کړل، د طبیبانو دواوې یې وخوړې ،خو پلار نه شو ، یو سهار یې یو ملنګ دروازې ته ودرید ، پاچا

ته یې یوه منه ورکړه، نیمه ده وخوړه او نیمه یې هم میرمني، نه میاشتې ، نه ورځې ، نه ساعته وروسته پاچا ته خدای یو ګلالی زوی ورکړ او ....
په دې توګه کیسه تر اوسپنیزو بوټونو را ورسوه او وروسته د کیسې قهرمان د شرطونو له پوره کولو سره مخامخ کړه.
دا ډول پیل د لوستونکي په ذهن کې پوښتنې را پیدا کوي، تلوسه ډبروي، دومره زور لري چې کیسه پرې ولولو.
دلته لیکوال یوه بله ګټه هم کولای شي، لوستونکی له شهزاده سره، چې د کیسې اصلي کرکټر دی، ځان خواخوږی ښیي، د هغه په قالب کې ننوځي ، پوهیږي چې سختې ته یې ملا ترلې ده، دی د پلار یو زوی دی، پلار یې هیلې او ارمانونه لري، نو دی به د دغو شر طونو په پوره کولو کې بریالی شي؟ زمریانو ته به څنګه ماته ورکوي، له دیو نه به په څه ډول خلاصیږي... او داسې نورې پوښتنې او اندیښنې چې د شهزاده په اړه له لوستونکي سره پیدا کیږي. لوستونکی ځان د کیسې قهرمان ته تر ټولو نږدې ګڼي او له هغه سره پل په پل ګام ږدي.
زمونږ ډېرې کیسې له ماضي څخه شروع او حال ته راځي ، دا هم کله کله خوند لري، خو مونږ باید د کیسو له نورو جوړښتونو څخه هم ګټه واخلو. کله یې په حال پیل کړو، ماضي ته لاړ شو او کله له حاله د یو چا تېر ژوند ته ور وګرځو، ېبرته خپل ځای ته راشو او راتلونکی یې پسې و څېړو، او کله یې هم د راتلونکې پلان په اړه خبرې وکړو، ېبرته حال یا ماضي ته لاړ شو. په دې توګه به مو کیسې، ناولونه او هره بله لیکنه له یو رنګه والي څخه ساتلي وي.

مخکی تر دې چې کیسه ولیکئ، اول د کیسې عمومي چوکاټ په ذهن کې جوړ کړئ، یا یې هم د کاغذ پر مخ راوړئ، هر هغه څه چې په کیسه کې ډېر کشش ولري، د لوستونکي په ذهن کې پوښتنې راولاړې کړي او یا هم قوي غوټه پکې نغښتې وي، هغه په پیل کې راولئ، د پیل دوې ـ درې جملې کولای شي چې د لوستونکي ذهن له پوښتنو ډک کړي، وروسته بیا یوه یوه پوښتنه ځواب کړی او لوستونکی تر پایه درسره وساتئ.

زموږ ډېر لیکوالان کیسې له هماغه (وو نه وو د خدای کړه وو) څخه پیلوي، خو د کیسې د پیل او نوښت له پاره ډېرې لارې لرو چې یو څو نمونو ته په لنډه توګه اشاره کولای شو:

۱ـ موږ کولای شو چې کیسه وار له واره په لنډو ډیالوګونو پیل کړو:

ـ ته د باز ګل قاتل یې !

ـ نه ! باور وکړه ! زه هغه نه پېژنم !

ـ دا چاړه مې ستا په موټر کې پیدا کړه، عدلي طب وایي چې د چاړې پر لاستي ستا د ګوتو نښې دي.

د ځوان سر وځړید ، سلګۍ یې شوې، یوه شېبه غلی و ، وروسته یې په بیړه پورته وکتل، د څارنوال غټې سترګې له سرو رګونو ډکې وې.

ځوان د مېز پر سر ایښې چاړې ته سترګې ور واړولې، تر لاستي پر وینو سره وه، یودم یې وویل:

ـ خو دا چاړه زما نه ده، قسم خورم !

څارنوال د ځوان ګرین ته لاس ور واچاوه، جټکه يې ورکړه، د مېز پر سر ایښی تلیفون وشرنګید، د ځوان ګرین يې پریښود، ګوشۍ يې ور پورته کړه، په سترې غږ يې وویل:
_ هلو؟
یوه شپبه غلی و، وروسته يې یودم چیغه کړه:
خو زه ثبوت لرم!
دا وخت د کوټې دروازه وټکېده....

۲_ کیسه له تصویر نه هم پیلولای شو:

_ نجلۍ منډې وهلې، ټکری پسې څخېده، لوڅې پښې وه، ناڅاپه کښاسته، له ښۍ پښې څخه يې ازغی ویست، ببرته يې منډه کړه، شپبه وروسته د رود غاړې ته ورسېده، اوبو ته يې وکتل، سره اوښتې، پر سر يې سپین ځګونه روان ول، د ټوپک ډز شو، مرمۍ يې پښو ته نږدې په یوه پلنه ډبره ولګېده، شنهاری يې پورته شو.
نجلۍ شا ته وکتل، د غونډۍ په پیڅکه کې دوه تنه ښکاربدل، د دې خواته يې منډې ور وهلې، یو ودرېد، د ټوپک نلۍ يې ور واړوله، نجلۍ ټوپ کړل، په سپینو ځګونو کې ورکه شوه...

۳_ په پیل کې د یوې پوښتنې پربښودل:

خداینور سړه ساه واخیسته، کولبه یې د پټې په مینځ کې ودروله، روان شو، د لښتي په غاړه د توت د ونې سیوري ته کښناست، پټې ته یې وکتل، د کولبې غوایانو د شدیارې په وچو لوڼو بوی کښښ.
خداینور یو سوړ اسویلی ویست، تندي یې ګونځې پیدا کړې، له ځان سره یې وویل:
_نه کیږي! دا پردۍ دهقاني به تر کومه کوم؟ زه پیسو ته ضرورت لرم، ډېرو پیسو ته، ولور مې په مخکې دی.
یوه شېبه فکر یووړ، وروسته یې یو دم وویل:
_اته لکه! ډېرې پیسې دي، خو څنګه؟!
ولاړ شو، ګړندي ګامونه یې واخیستل، د کلي خواته یې مخه کړه...د ملک غوایان په شدیاره کې ولاړ ول....

۴_ د کیسې په پیل کې د دوو متضادو نظرونو راوړل:
ګلدین د پرې په یوه سر کې له اوسپنې جوړ لوی چنګک وتاړه، پورته یې وکتل، د سپوږمۍ په رڼا کې د کلا هسک دېوال ویروونکی ورته وایسېد، دېوال تر سره هوار و، یواځې ځای ځای د راوتلیو لوڼو سیوري ښکاربدل، تر څنګ ولاړ په عمر پاخه سړي ته یې وکتل، ورو یې وویل:
_ له وسه مې تېره ده!
سړی په خبره کې ورولوېد:
_ مه کوه! ته ځوان یې، باید تر دېوالې واوړې، اوس یې وخت دی! د پلار غچ دې واخله!
ځوان یو دم شاته شو، په ټیټ وبربدلي غږ یې وویل:

_ما خو سهار هم دریاده کړه ! زه څوک نه شم وژلای !
سړي د واسکټ جېب ته لاس کړ، توپانچه يې راوایسته، د ځوان په لاسو کې يې کیښوده....
دا یوائې یو څو نمونې وې، موږ کولای شو چې د کیسې لپاره تر دې ښه پیل انتخاب کړو ، په پیل کې پوښتنې راولاړې کړئ، له نوښت څخه کار واخلئ او هره کیسه له یوې نوې زاویې پیل کړئ !
نوښت د کیسې مالګه ده.

د کیسې منځ او تلوسه

زموږ ډېر لیکوالان د کیسې تلوسه ترپایه نه شي ساتلی، غو ته ډېر ژر تري پرانیستل کیږي او لوستونکی مخکې له مخکې په دې پوهیږي چې خبره څه ده؟
د کیسې په مینځ کې باید کوم ټکي په پام کې ونیسو؟ څرنګه کولای شو ، چې تلوسه تر پایه وساتو؟
ببرته به د فلم پاتې برخې ته راوګرځو.
موږ فلم له کیسې څخه نه شو ببلولی، هر فلم ته لومړی کیسه لیکل کیږي، وروسته په سناریو اوړي او د سینما پر پرده راځي، زه نه غواړم چې ټول فلم درباندې وګورم او هره برخه يې له کیسې سره پرتله کړم،

یواځې دومره وایم، چې زما له خپل دیده د کیسې پیل باید څنګه وي او په پاتې برخه کې یې په څه ترتیب تلوسه ساتلی شو.
د فلم په دوهمه صحنه کې یوې کورنۍ مېلې ته د تګ تیاری نیوه، ډېر وخت یې واخیست، خو زه یې سترې نه کړم، ځکه زما پوښتنې لا نه وې ځواب شوې، مایې ځواب غوښت.
درېیمه صحنه په ښکلې منظره پیل شوه. یو کوچنی موټر د یوه شنه ځنګله په مینځ کې پر پوخ سړک روان و، په موټر کې ناست کسان خوشاله ښکاربدل ، خندل یې، په خپل منځ کې یې ټوکې سره کولې. نا څاپه یې د سړک پر غاړه یو بل موټر ولېد ، چې پر یوه خوا کوږ و. دوی ودرېدل، د ولاړ موټر ښېښې ماتې وې خو د ټکر کومه علامه یې نه درلوده. په موټر کې د ښکار اسباب او یو کوټ ښکاربده. پلار د کوټ جېب ته لاس کړ، له څو نوټونو سره یې یو د هویت کارت را ویست، په کارت کې د هغه چا عکس و چې ما د فلم په لومړۍ یوه دقیقه کې لیدلی و.
زما یوه پوښتنه ځواب شوه، هغه سړی ځنګله ته د ښکار په نیت راغلی و. خو لا مې نورې پوښتنې په ذهن کې ولاړې وې.
په بله صحنه کې د کورنۍ غړي د خیمې د درولو لپاره د مناسب ځای په لټه کې ول، دوی د ګنیو ونو په مینځ کې یو هوار وړوکی چمن ومونډ ، د ا وخت دیوه هلک تر مخ یوه تېزه رڼا تېره شوه، دی وارخطا شو ، مور ته یې وویل، خو هغې وخندل، خیال او وهم یې وباله، خپل زوی ته یې ډاډ ورکړ چې هیڅ خبره نشته.

دلته زما یوه بله پوښتنه هم ځواب شوه. هر څه چې وې ، خو د پیل په یوه دقیقه کې چې ما کوم سړی ولید ، له انسانه او یا هم له کوم ځناوره نه وو وبرېدلی، دا بل څه و.

د سپوږمۍ په رڼا کې یوه خړه خیمه ولاړه وه، چارچاپیره یې هسکې ونې ښکارېدلې، ناڅاپه د خیمې پر ټاټ یو څه ولګېدل، وړې نجلۍ چیغه کړه، په خیمه کې څراغ بل شو ، ټول د باندې راووتل ، مور د خپلې ماشومې لور مخې ته ودرېده، د خیمې پر ټاټ وینې روانې وې، لاندې پر شنه چمن د بنیادم لاس پروت و.

ما د لستونې د ټوټې له رنګه و پېژاند چې لاس د هغه سړی دی چې د فلم په لومړی یوه دقیقه کې مې لیدلی و. بله پوښتنه مې هم ځواب شوه، سړی مړ و.

فلم تر پایه له تلوسې څخه ډک و، مور او پلار په مرموزه توګه وژل کیږي، اولادونه ستونزې وینې ، هره نوې صحنه نوې پوښتنې پیدا کوي او تر پایه مې له ذهن څخه په نوبت یوه یوه پوښتنه وځي.

د فلم وروستۍ صحنه روښانوي چې دا قتلونه د څه لپاره وو او چا تر سره کول. د ځنګله اروا چې د یوې لویې ونې په اره شوې مونډه کې اوسېده، وخت په وخت د باندې راوته او له هغو انسانانو څخه یې غچ اخیست چې په بېرحمۍ سره یې د ځنګله ونې و هلې او حیوانات یې ښکار کول.

زما ټولې پوښتنې حل شوې او د فلم د مینځ پېښو او تلوسې هم تر پایه تلویزیون ته کینولم.

په لنډه کیسه کې هم تلوسه همداسې ساتلی شو. غوټه باید ورو ورو وسپړو، یوه یوه پوښتنه ځواب کړو او لوستونکی د کیسې لوستلو ته تر پایه اړ باسو.

یو بل مثال:

یو سړی له کاروانه پاتې شوی و، دښته وه، ګرمي وه، نږدې و چې له تندې مړ شي، پر آس سپور یو بل تن پرې ورپښې شو، د آس پر زین پورې د اوبو یوه پتک ټال خوړ، مړژواندي سړي د اوبو خواست وکړ، خو سپور ورته وویل چې دی په خپله اوږد منزل په مخکې لري، اوبه نه شي ورکولای.

ترې سړي یو پتک اوبه د سروزرو د زرو سیکو په بدل کې ورنه وغوښت، ویې ویل چې د ه ته به هغه ورانه ور وښیي چې هلته زر سیکې ښخي دي، سړي ور سره ومنله، خو پتک یې یو دم ور نه کړ، په لاره کې به یې ترې ته یو یو غوړپ او به ور کولې څو ژوندی پاتې شي او کله چې ټاکلي ځای ته ورسېدل، ترې له اوبو ډک پتک تر لاسه کړ او سپور هم له زرو سکو ډکه کڅوړه په زین پورې وترله.

که پر آس سپور سړي په پیل کې ترې ته سلامت پتک ور کړی وای، نو د ترې تنده ماتېدله، شاید له خپلې خبرې اوښتی وای او د سیکو تر ځایه نه وای ور سره تللی، خو د سپور کمال دا و چې ترې یې تر پایه هماغسې ترې وساته، ده ته یې د ژوندي پاتې کېدو لپاره یو یو غوړپ اوبه ورکولې او کله چې یې وخت را ورسېدا و خپل هدف یې تر لاسه کړ، بیا یې ټول پتک ور وسپاره او د ترې تنده ماته شوه.

لیکوال هم باید لوستونکي ته یو یو غوړپ اوبه ورکړي او تر پایه یې تړی وساتي. دی باید یو رهبري کوونکی مهارت ولري، داسي چې د اصلي غوټې تر سپړلو پورې په لاره کې ځینې نورې موانع هم پیدا کړي او لوستونکی اړباسي چې تر دغو خنډونو تېر شي.
که اصلي غوټه د کیسې په مینځ او یا هم تر پای مخکې وسپړل شي، نو بیا د لوستونکي تنده ماته شوه، وروسته له هغه که هر څه لیکو، په حقیقت کې به اضافه خبرې وې.
یوه کیسه هغه وخت ختمه ده ، چې اصلي غوټه وسپړل شي. په بله مانا د اصلي غوټې سپړل یا د راز څرګندول د کیسې پای دی. نو ځکه د کیسې په منځ کې تلوسه، په وار سره یوه یوه پوښتنه ځوابول او تر پایه د اصلي غوټې ساتل ضروري دي.
خو مهمه دا ده چې اصلي غوټه باید په منطقي توګه وساتو، لوستونکی باید فکر و نه کړي، چې لیکوال په لوی لاس یو څه رانه پټوي. که لیکوال د کیسې له کرکټرونو سره څنګ په څنګ لاړ شي،له پېښو او زمان سره یو ځای حرکت وکړي او تر کرکټرونو مخکې ګام وا نه خلي، نو بیا لوستونکي ته هم د یو څه د پټولو فکر نه پیدا کیږي.

د کیسې پای او تلوسه

فکر وکړئ، ایا تر اوسه مو داسې لنډې کیسې لوستې چې په پای یې نه یاست پوهیدلي؟
د ځینو کیسو پای ګنګ وي، لوستونکی نه پوهیږي چې د لیکوال هدف څه و ، اصلي کرکټر څه وکړل؟ غوټه څنګه وسپړل شوه؟
ما ډېرې داسې لنډې کیسې لوستې ، چې په پیل کې یې خوند راکړی، وروسته یې هم د بل مضمون لوستلو ته نه یم پرېښی، خو په ورستیو کرښو یې نه یم پوهیدلی.
که کیسه هر څومره خوږه لیکل شوې وي، خو پای یې ناڅرګند وي، لوستونکي به خو ند تړې وانه خلي.
خو د کیسې په پای کې هم باید دومره زور وي چې لوستونکی د کیسې له لوستلو وروسته فکر کولو ته وهڅوي، او کیسه یې په ذهن کې پاتې شي.

بله دا چې د کیسې اصلي غوټه باید تر پایه وساتل شي او د کیسې په وروستی برخه کې وسپړل شي، ځکه کیسه هغه وخت ختمه ده، چې اصلي غوټه وسپړل شي، وروسته چې هر څه لیکو، اضافه خبرې دي، نه لوستونکی خوند تري اخیستی شي او نه هم د نبې کیسې په چوکاټ کې ځای ورکولای شو.
نبه پای هغه دی چې د لوستونکي د وړاندوینې خلاف وي.

کرکټرونه

هره کیسه کرکټرونه لري، خو په دوی کې یو او یا هم کله کله دوه مرکزي کرکټرونه وي.
کیسو ته هر ډول کرکټر ټاکلی شو، انسان، حیوان او یا هم غیر ژوندي موجودات.
د کرکټرونو ټاکل د کیسې په موضوع پورې تړلي دي، خو مخکې تر دې چې کیسې ته کرکټر وټاکو، لومړی یې باید پدې اړه فکر وکړو:
۱ـ زمونږ مرکزي کرکټر څوک دی؟
۲ـ څه ډول څېره لري؟
۲ـ څه یې خوښیږي او له څه نه یې بد راځي؟
۴ـ شخصیت یې څه ډول دی؟

کله چې مو مرکزي کرکټرله هر اړخه په ذهن کې جوړ او قانع شوئ، قلم او کاغذ را واخلئ او د هغه د نوم تر څنګ، د هغه ځینې مهمې ځانګړنې هم ولیکئ.

د دې کار ګټې څه دي؟

تېر کال مې یو ناول لوست، څو پاڼې لا پاتې وې چې یودم په کیسه کې داسې یو نوی نوم راګډ شو، چې نه مخکې زمینه سازي ورته شوې وه او نه یې هم په کیسې پورې اړه درلوده، یو ناڅاپه له اسمانه راولوېد او په کیسه کې یې د مرکزي کرکټر ځای ونیو، دوو_ دریو پاڼو ستړی کړم، خو وروسته مالومه شوه چې دا هماغه د کیسې مرکزي کرکټر دی، یوائې نوم یې بدل شوی و.

که د ناول لیکوال د کرکټرونو د خصوصیاتو لیست لرلی، فکر نه کوم چې دومره لویه تېروتنه به تري شوې وای.

په لیکلې بڼه د کرکټرونو د خصوصیاتو درلودل، په منطقي توګه د کیسې په لیکلو کې مرسته راسره کوي، د مثال په توګه:

موضوع مو وټاکله، غواړو چې کیسه پرې ولیکو، مرکزي کرکټر یې هم احمد نومیږي. لیکو !

نوم	:	احمد
سن	:	پنځوس کلن
مدني حالت	:	متاهل
زده کړه	:	نالوستی
اولادونه	:	پنځه (درې لونې، دوه زامن)
کسب	:	بزګر

د اوسپدو ځای : کلی
ظاهري بڼه : ډنګر، له ونې تیټ، اوږده ږیره، پکه ککرۍ، لمر سوځولی مخ، ځړېدلې سترګې، پر تندي د کالدانې نښه، له سپرمو راوتلې اوږده ویښتان، زیږه لاسونه....
رواني خصوصیات: عاجز، بې زړه، د حوصلې خاوند، له بدو لیري، دینداره، د سختیو په وړاندي زغم لرونکی، په هره خبره کې د (خوار مه شې) تکیه کلام ....
او ځینې نور ټکي...
که دا لیست راسره وي، نو هیڅکله به د احمد نوم راڅخه بدل نه شي.
احمد به په طبیعي توګه د کیسې تر پایه د یوه پنځوس کلن سړي په قالب کې اچوو (خویونه، عادتونه به یې همدې عمر ته مناسب وي). دی به کله هم په دې پسې ونه ګرځي چې د او لادونو د نه درلودلو په پلمه دوهم واده ته زړه نښه کړي، احمد یو نالوستی بزګردی، د کرکیلې په کارونو نښه پوهیږي، د کیسې تر پایه به نه (معلم) شي او نه هم(ډاکټر). ژبه به یې هم د یوه کلیوال بزګر په څېر کلیوالي وي، هیڅکله به (د کور ودان) پرځای (مننه) ونه وایي....
د احمد ککرۍ پکه ده، د کیسې تر پایه کاکل نه شي پرېښودلی، دی عاجز او ډارن دی، بد نه خوښوي، ځکه به تر خپله وسه د کلي له ملک سره بدۍ ته زړه نښه نه کړي.
احمد پنځه وخته په ملا پسې دریږي، دا منطقي نه ده چې له کوم قانع کوونکي دلیله پرته، د سهار په اته بجې له خوبه راپورته شي.
او داسي نور...

که مور د احمد په اړه مخکې له مخکې مالومات ولرو او مهم خصوصیات یې را مالوم وي، احمد به په کیسه کې یواځي په هماغه مخکې ترمخکې ټاکل شوي قالب کې راګرځي، په دې توګه به د احمد کړه وړه او نورې ځانګړنې منطقي او د لیکوال په واک کې وي، لوستونکی به دا نه وایي چې نه، احمد د دې کار وړ نه دی او یا هم دا کار نه شي کولای.

که د کرکټر خصوصیات ولرو، دا به راته روښانه وي چې ایا زمور ټاکلی کرکټر د دې توان لري چې د کیسې هدف ترلاسه کړي؟ ایا په منطقي لارو خپل هدف ته رسیدی شي؟ ایا د کیسې د هدف د ترلاسه کولو لپاره مو وړ (مناسب) کرکټر غوره کړی او که نه؟

مخکې له مخکې لیکلي خصوصیات، دغو ټولو پوښتنو ته ځوابونه وایي، لیکوال نه پریږدي چې وروسته له ستونزو سره مخ شي او یا هم کیسه له منطقي پلوه کمزورې کړي.

مخکې له مخکې د کرکټرونو خصوصیات لیکل د دې لامل کیږي، چې کرکټر د لوستونکو لپاره واقعي وبریښي، علت دا دی چې کرکټر په منطقي توګه معرفي کیږي او لوستونکی د هغه په کړو وړو باور کوي او ریښتینی ورته ښکاري.

که وغواړو چې کرکټر لا ښه وپیژنو، د کرکټر له خصوصیاتو سره باید په یوه جمله کې د هغه هدف هم ولیکو:

د بېلګې په توګه:

احمد: احمد په کیسه کې د دې باعث ګرځي چې مینه او زغم په کرکه او بې حوصله توب بریالی کړي.

که د کرکټر له خصوصیاتو سره دا جمله لیکلې وي، احمد به د کیسې تر پایه زغم ولري، دی به په طبیعي توګه هرې ناخوالې ته په مینه ځواب وایي او د نورو کینې به په صبر او حوصله ځوابوي.
په دې توګه به په کرکټر کې ناڅاپي او غیر منطقي بدلون نه راځي، داسې به نه وي چې په پیل کې مینه ناک وي، خو څو پانې وروسته له دلیله پرته په ظالم او کینه ګر انسان بدل شي، دی به د لیکوال له غوښتنې سره سم په منطقي توګه خپل هدف ته ورسیږي او هیڅکله به داسې څه ونه کړي چې له مینې او حوصلې سره په ټکر کې وي.
له مرکزي کرکټر څخه پرته نورو کرکټرونو ته هم مخکې له مخکې د دا ډول خصوصیاتو ټاکل ښه دي، که لیکوال د کیسې د لیکلو پر مهال کله کله ورته وګوري ، د کرکټرونو له خویونو، خواصو او ان څېرو سره عادت پیدا کوي، هر حرکت به یې د دوی په واک کې وي او په پای کې به خیالي کرکټر نه بلکې یو واقعي انسان ورته ښکاري، داسې احساس به کوي لکه په ریښتینې توګه چې له دغو کسانو سره مخامخ شوی وي، هغوی پیژني، خبرې یې ورسره کړې وي او ډېر رازونه یې ور مالوم وي، ځکه ځینې لنډې کیسې څو مخه لیکل کیږي او د کیسو تر پایه به د کرکټر ټول خصوصیات د لیکوال په ذهن کې ناست وي.
د لنډې کیسې لپاره د کرکټرونو لنډ خصوصیات کافي دي، خو که ناول لیکو د هر کرکټر په اړه باید مخکې له مخکې ډېر څه ولیکل شي، ځینې لیکوالان د ناول لپاره د کرکټرونو ټول کردار، پېښې ، ستونزې...مخکې له مخکې لیکي او څو مخه پرې ډکوي، که ساده ووایو،مخکې له

مخکې په لنډه توګه د کرکټر کیسه او په ناول کې رولونه، ناکامي او بریالتوب د کاغذ پر مخ راوړي چې دیته ستوري لاین وایي.
د کرکټر په اړه بله مهمه خبره دا ده چې لیکوال باید د کرکټرونو له روح او روان څخه خبر وي، د هغه خویونه ور مالوم وي او د دې په اړه مالومات ولري چې له څه سره مینه لري، څه وخت غوسه ورځې او په څه شي خوشاله کیږي.
بریالی لیکوال په کرکټر کښنه کې ډېر زیار باسي، دی کرکټر تر هغو په ذهن کې اړوي را اوړي چې له خیالي کرکټر څخه ژوندی موجود جوړ کړي، د هغه له ظاهري او باطني جوړښت سره اشنا شي او وروسته یې په داستان کې ولوبوي.
په بله مانا، لومړی کرکټر ژوندی کړه، له هغه سره خبرې وکړه، په خوی او عادت یې پوه شه او وروسته که بیا په کیسه کې ستاسې له خوښې سره سم لوبیدای شوای او ټاکلي رول ته مناسب وي، ځای ورکړئ.
مورډ باید هڅه وکړو چې کیسې ته د اړتیا پر بنسټ کرکټرونه وټاکو، ځکه لنډه کیسه ډېرو کرکټرونو ته اړتیا نه لري، د اړتیا په اندازه د کرکټرونوټاکل د دی لامل ګرځي چې کیسه په طبیعي توګه وغځیږي او له اضافه خبرو مخنیوی وشي.
مورډ هره ورځ له ډېرو خلکو سره مخامخ کیږو، خو دوه کسه کټ مټ په یوه څېره او یو رنګه خویونو نه شو موندلی، په کرکټر جوړونه کې هم باید دې ټکي ته پام وکړو، زمورډ هر کرکټر باید له بل یوه څخه بېل وي، بېله څېره ولري او عادتونه یې سره نږدې نه وي. دا کار په طبیعي توګه د

کرکټرونو په جوړونه کې نوښت راولي او لوستونکی په خپل ذهن کې له مختلفو څېرو او خویونو سره مخامخ کیږي.
بله خبره دا چې د کرکټر لپاره هیڅوخت خیالي څېره او خیالي عادتونه مه ټاکئ، د بېلګې په توګه: د یوې کیسې کرکټر مو یو سوالګر دی، فکر وکړئ، تاسو به په ژوند کې ډېر سوالګر لیدلي وي، له ډېرو سره به مو تر خپله وسه مرسته کړې وي او د ځینو تر مخ به ښویه تېر شوي یاست، خو په دغو ټولو کې به داسې سوالګر هم و چې د پنځو افغانیو پر ځای مو د شلو او یا هم د پنځوسو نوټ ورته نیولی وي، ولې؟
یا به د هغه ظاهري خواري څېرې او خیرن شلېدلي لباس دردولي یاست او یا به هم هماغه سوالګر د خواست په چل ښه پوهېده، په سوالګر کې به یو څه و چې ستا پام یې د ځان خواته ور اړولی و، که نه نو یا به ښویه تېرې تېر شوی وې او یا به دې هم جېبونه په ماتو روپو پسې لټول.
کیسې ته هم همدغه سوالګر وټاکئ، هماغه خویونه، عادتونه او خواره څېره ورکړئ چې تاسې په واقعي ژوند کې ورسره مخامخ شوی یئ، که دې لوڅې پښې لیدلی وي، چپلکې مه ور په پښو کوه، مچان مه ترې شړه او د هغه لوڅو اوږو ته واسکټ مه ور اغوندە. هماغسې کرکټر جوړ کړه لکه تا چې په واقعي ژوند کې لیدلی وي، ان که دې د خواست پر مهال د هغه ترحم پاروونکي کلمات په یاد وي، ستا کرکټر هم باید هماغه توري په خوله راوړي.
دا یوائې یو مثال و، کله چې مور کرکټر جوړوو، جوړ شوی کرکټر بایدد هغه چا په قالب کې واچوو، چې مور په واقعي ژوند کې لیدلی وي، خبرې مو ورسره کړې وي، خوی، عادت او څېره یې را مالومه وي، که

داسي وکړو نو مورږ به په ریښتیني توګه د کرکټر روح ته ور ننوتي یو او یو کامیابه کرکټر به مو انځور کړی وي.
اووه_ اته کاله مخکې مې د فرانسوي لیکوال ویکتور هوګو، (بینوایان) ناول ولوست، مرکزي کرکټر یې ژان والژان نومیده، ژان والژان په پیل کې غل او مجرم و، خو وروسته یوې قوي پیښې د ده ژوند ور بدل کړ، دی په یوه مهربانه انسان بدل شو، تل به یې هڅه کوله چې نورو ته ګټه ور ورسوي، خوبیا هم ټولنې په سپکه سترګه ورته کتل او د (ژاور) په نوم د پولیسو د یوه افسر تر تعقیب لاندي و....
په دې کتاب کې د داستان مرکزي کرکټر (ژان والژان) دومره ژوندی انځور شوی چې د ده سختیو ته مې ځو ځله اوښکې تویې کړې، فکر مې نه کاوه چې دا به یو خیالي کرکټر وي، د ده هرې بریا ته به خوشاله وم او په هره ناکامی یې ځور بدلم.
مثبت او منفي، دواړه کرکټرونه باید دومره ژوندي وي چې د لوستونکي په زړه او دماغ کې ځای ونیسي، د مثبت کرکټر هره کامیابي باید د لوستونکي لپاره د هغه خپله کامیابي وي، د هغه په خوشالۍ خوشاله شي او د ستونزو پر مهال په زړه کې د حل لارې ورته ولټوي، خو د منفي کرکټر له جرم او جنایت څخه کرکه وکړي او د هغه ضد وي.
ما ډېرې داسې کیسې لوستې دي چې خان او ملک تر اندازې چاغ، خشن او بدشکله پکې معرفي شویدي، علت یې دا دی چې ځینې لیکوالان د کرکټرونو په جوړولو کې زحمت نه ګالي، د نورو کرکټرونه را اخلي او څه چې یې د بل په کیسه کې لوستې وي، دی هم خپل کرکټر ته هماغه څېره

ورکوي، حال دا چې ډېر خانان او ملکان شته چې جذابه څېره لري، له زړونو هم نرم او مهربانه دي.
ځکه نو د کرکټرونو څېړې، خویونه او عادتونه باید توپیر سره ولري، مور باید په خپله کرکټر جوړ کړو، نه دا چې د نورو تیاره مړی راواخلو او داسي وښیو چې دا زمور د خپل زحمت نتیجه ده.
بله مهمه موضوع د کرکټر بدلون دی، که غواړو چې یو کرکټر ته بدلون ورکړو، دا بدلون باید منطقي وي، داسې نه چې د لسو تنو قاتل، ناڅاپه له قوي دلیله پرته توبه وباسي او په یوه مهربان انسان بدل شي.
کیسه له کرکټره پرته نه لیکل کیږي، ځکه نو باید د کرکټرونو په جوړولو کې بیړه ونه کړو، زیار وباسواو کله چې ژوندي شول، په حرکت راغلل،او زمور په ذهن کې یې ځای ونیو، وروسته په کیسه کې ځای ورکړو.

د کیسې ژبه

زما د لنډو کیسو لومړۍ ټولګه "سړه سیلۍ" نومیږي. دا کتاب اوه ـ اته کاله مخکې چاپ شو، ځینو کسانو ولوست، را یاده یې کړه چې کیسې یې بدې نه دي، هدف لري. تصویرونه هم په زړه پورې دي، خو په ځینو ټکو یې نه دي پوهېدلي.

هغه وخت مې دا خبره زړه ته نه لوېده، په ژبه کې مې کوم مشکل نه لید، هره کرښه او هره کلمه واضح راته ښکارېده، خو وروسته مې پام شو، چې دوی په حقه ول، ما په کیسو کې ځینې داسې کلمات را اخیستي وو چې یواځې زه او د غزني د قره باغ ځینې اوسیدونکي پرې پوهېدل.

که مونږ هر څومره زړه راکښونکې موضوع ولرو او د کیسې په ټولو اړخونو پوه یو، خو چې د ویلو چل یې نه وي را معلوم، نه به په خپله له کیسې څخه خوند واخلو او نه به هم لوستونکو ته په زړه پورې وي.

ځکه نو د کیسې ژبه ډېره مهمه ده.

۱ـ د ژبې ساده والی:

یوه ملګري مې د یوې کیسې موضوع پیدا کړې وه، مخکې تر لیکلو یې راته وویله، په ویلو کې یې خوند پروت و، خو کله چې مې په مجله کې د همدې کیسې لیکلې بڼه ولوستله، دومره پیچلي کلمات یې پکې را اخیستې ول چې لوستلو یې د زړه زور غوښت.

تلېفون مې ورته وکړ، دلیل یې دا و چې لیکل باید تر ویلو توپیر ولري. ماته هغه د شپون صاحب خبره را په زړه شوه: "مونږ نثر وایو، اورو یې، خو لیکلی یې نه شو."

ځینې لیکوالان چې څه لیکې، د لیکلو لپاره په پېچلو کلماتو او اصطلاحاتو پسې ګرځي، کتابونه پسې ګوري او له نورو څخه پوښتنې

کوي. دوی په دې فکر کې دي چې مغلق او پیچلي کلمات کیسه او یا هم کومه بله لیکنه پیاوړی کوي او په دې سره پخپله لیکوال پوه او د ډېرې مطالعې خاوند ښکاري، خوپوښتنه داده چې موږ د چا له پاره کیسه او یا هم کومه بله لیکنه لیکو؟ ایا هغوی په دا ډول پېچلو کلماتو پوهیږي؟ ایا د مغلقو تورو کارول هنر دی؟

زموږ په کلي کې یو سپین ږیری و، ده په ځوانۍ کې ماموریت درلود، ان د زرښت تر مهاله یې په ژبه ډېر داسې کلمات راوړل چې نورو ته به د پوهاوي وړ نه ول، وروسته د "مامور لغت پران" په نوم مشهور شو، خو ده به ویل: "داخلک ملامت نه دي. مکتب یې نه دی ویلی."

که موږ د خلکو لپاره لیکل کوو، ژبه موهم باید د هغوی لپاره وي. هنر هم په ساده ژبه کې دی، اوسني ادبیات ساده ژبه خوښوي، داسې ژبه چې له ساده والي سره سره د لیکوالۍ هنر هم پکې پروت وي، هنر په پېچلو لغاتو او اصطلاحاتو کې نه دی، هنر نور اړخونه لري چې ژبې ته خوند وربخښي او یو عمده لامل یې د ژبې ساده والی دی.

د ژبې ساده والی دا مانا نه لري چې څه وایو، هغه ټول باید د کاغذ پرمخ هم راوړو، بلکې هدف مو د جملو په بسته بندۍ او د لغاتو او اصطلاحاتو په کارولو کې دی.

شاید زما دا خبره د ځینو لوستونکو خوښه نه شي، خو ډېر پښتانه د "ټولټاکنو" کلمه نه پیژني، دوی یې انتخابات بولي، د "ښونځی" "ټولګی)" او "ښونکی" له کلماتو سره هم نا اشنا دي، د "مکتب" "صنف" او "معلم" په نومونو یې یادوي. موږ باید په هغه ژبه کیسه و لیکو چې خلک خبرې پرې کوي، وربانديې پوهیږي او ورته روښانه وي.

۲ـ په لنډو فاصلو کې د یورنګه تورو او فعلونو کارول:
تېر کال مې د یوه لیکوال پر یوه کیسه باندې نظر څرګند کړ، د نقد یوه برخه د تورو او کلماتو د کارولو په اړه وه، غواړم چې د موضوع د لا روښانتیا لپاره د هماغه کیسې ځینې برخې را واخلم.
په لومړیو دوو پاراګرافونو کې دوه ځایه لیکل شوي وو: " قلم یې راواخیست، کاغذ یې راواخیست "
په دومره لنډه فاصله کې دوه ځایه د "راواخیست" کلمه ښه نه راځي، که یو ځل "راواخیست" لیکو، دوهم ځل باید په یو ه بل فعل پسې وګرځو، مثلا "کاغذ ته یې لاس کړ".
بل ځای داسې لیکل شویدي "تر لیکلو کرښو لاندې یې هسې ګډې وډې کرښې و ایستلې، د کرښو تر څنګ یې یوه غټه سترګه انځور کړه..."
په لنډه فاصله کې دریم ځایه د "کرښې" توری راغلی دی.
دلته که یو ځای کرښه لیکو، بل ځای لیکه ښه راځي، درېیم ټکي ته هیڅ اړتیا نه پیدا کیږي.
" د کرښو تر څنګ یې یوه غټه سترګه انځور کړه " که داسې ولیکو(ترڅنګ یې یوه غټه سترګه انځور کړه " هماغه مانا ورکوي. خپله د "څنګ" توری، هماغه د "کرښې" ترڅنګ راښیي.
بله جمله:
" کتابچه یې له نورو کتابونو سره په پلاستیکي پاکټ کې کېښوده او په هغه څوکۍ کې یې کېښوده چې څو شیبې مخکې نصیر ناست و... "

دلته د لومړي " په پاکټ کې کښنوده " پر ځای " په پاکټ کې واچوله " ښه راځي، په دې توګه به مو په لنډه فاصله کې دوه ځایه د " کښنوده " کلیمه نه وی کارولې.
بل ځای لیکل شوي دي " یو ځل بیا د نصیر سترګو ته ځیره شوه، دومره ورته ځیره شوه... "
دلته که لومړی " وکتل " راشي، له یورنګه والي څخه یې ژغوري.
بل ځای: " فریبا تر پښو لاندې ځمکې ته کتل، تر ژبه لاندې یې وویل... "
دوه ځله د لاندې کلیمه راغلې، " فریبا تر پښو لاندې ځمکې ته کتل "دلته د لاندې ټکی اضافه دی، که ساده ولیکو "فریبا ځمکې ته کتل " هماغه مفهوم لري، که فریبا پر ځمکه پل ایښی وی، بیا څنګه تر پښو لاندې ځمکې ته ګوري!!!
بله جمله: " ډېره ډېره مننه، د تابلو او کتابچې په خاطر ځانته مننه کوم. " که یو ځای مننه لیکو، بل ځای د مننې پر ځای کوم بل توری کارولی شو.
" کور ودان، ژوندی اوسې یا داسې نور ".
بل ځای " فریبا یې لاس په لاس کې ونیو " که ولیکو: " فریبا یې لاس ونیو " هماغه مانا او هماغه تصویر لري. ځکه نیول د لاس په واسطه تر سره کیږي.
بله جمله " د مریم ښکلیو سترګو ته یې وکتل، هغې هم ورته وکتل... " که ولیکو: " هغې هم سترګې ور واړولې " نو په لنډه فاصله کې به دوه ځایه د " وکتل " ټکی نه وي راغلی.
بل ځای " نور هم انځور ته نږدې شو، ښه ورته ځیر شو "

داسې لیکلی شو "نور هم انځور ته نږدې شو، په ځیر یې ورته وکتل" په دې توګه یو ځای د "شو "ټکی کمپدی شي.
په کیسه کې داسي ډېر یو رنګه توري وو چې په لنډو فاصلو کې سره راغلي دي، دا په مفهوم او مانا کې کوم بدلون نه راولي، ټولو ته د پوهاوي وړ دي او د عادي لوستونکو دومره پام هم نه ور اوړي، خو توري او کلمات د خبښتو په څېر دي، که په یوه دېوال کې یوه خښته راوتلي وي او یاهم په خپل مناسب ځای نه وي ایښودل شوي، ټول دېوال بد ښکاري، ځکه نو په هره لیکنه کې د تورو او کلماتو ټاکل او مناسب ځای ته دقت په کار دی.
پښتو یوه غني ژبه ده، یوه شي ته ډېر کلمات لرو، په مختلفو نومونو یې یادولی شو، دا نومونه دومره ګنګ هم نه دي، ټول پرې پوهېدای شي، نو ځکه جمله بندۍ او د کلماتو او فعلونو کارولو ته باید پام وکړو.
که یو ځای لیکو "راته ویي کتل "بل ځای "سترګې یې راواړولې "ښه راځي، "مخ یې راواړاوه "هم همدا مانا ورکوي.
په یوه کیسه کې مې ولوستل: "انځرګل ځوان و، د پلار یو زوی و او له رنګه ښایسته و. "
درې ځایه په لنډه فاصله کې د "و "ټکی راغلی دی. کیدای شي داسي یې ولیکو:
انځرګل ځوان و، پلار یې همدا یو زوی درلود، له رنګه ښایسته ښکارېده.
یا نورې جملې، خو شرط یې دا دی چې په لنډو فاصلو کې یورنګه توري او فعلونه را نه وړو، ځکه د ژبې خوند ته زیان رسوي.

ډیالوګ

ډیالوګ د کرکټرونو خبرو ته وایي، یا به له ځان سره غږیږي او یا هم له نورو سره.
له ډیالوګونو پرته هم کیسه لیکل کیدای شي، خو د خوند له اړخه به کمزوري وي، ځکه ډیالوګ کیسه ژوندۍ کوي، په حرکت یې راولي او له یورنګه والي څخه یې ساتي.
د ډیالوګ لیکنې په برخه کې باید ځینې ټکي په پام کې ونیسو.

لیکوال: نصیراحمد احمدي

۱ـ جلات خان کلي ته راغی، تر غرمې یې ناروغان وکتل، ماسپښین له کوره ووت، په پټې کې یې دهقان ولید، ورغی، له سلام وروسته پر پوله ورته کښناست، دهقان ته یې وکتل، ځمکه یې اړوله، پر سپیره غاړه یې مړې خولې راماتې وې...

جلات خان وویل:

ـ ولې له نوې زراعتي ټکنالوژۍ څخه استفاده نه کوې؟

دهقان پر خپل تندي لستونې تېر کړ، په خندا یې وویل:

ـ ډاکټر صاحب! نوې زراعتي ټکنالوژي پیسو ته ضرورت لري، زموږ اقتصاد ډېر کمزوری دی. تراکتور او نور عصري زراعتي وسایل نه شو اخیستلای.

دې ډیالوګونو مو په ذهن کې کومې پوښتنې را ولاړې کړې؟

بېرته به د ډاکټر خبرې ته راوګرځو:

ـ ولې له نوې زراعتي ټکنالوژۍ څخه استفاده نه کوې؟

جلات خان ډاکټر دی، په ښار کې یې پوهنتون ویلی او ډېر کم کلي ته راځي. د ده له خولې د ټکنالوژۍ ټکی بد نه ښکاري، له منطقي اړخه هم کومه ستونزه نه لري، ځکه دی لوستی دی او په داسې محیط کې یې زده کړه کړې چې هلته یې د (ټکنالوژۍ) په څېر نور ډېر پیچلي کلمات او لغتونه اوریدلي او د ده په ذهن کې ناست دي.

اوس به د دهقان خبره راواخلو:

ـ ډاکټر صاحب! نوې زراعتي ټکنالوژي پیسو ته ضرورت لري، زموږ اقتصاد ډېر کمزوری دی. تراکتور او نور عصري زراعتي وسایل نه شو اخیستلای.

دا ډیالوګ د مانا او ګرامر له اړخه کومه ستونزه نه لري، خو زمونږ ډېره برخه دهقانان نالوستي دي، ټول عمر يې د پټيو په اړولو او زراعتي کارونو کې تېرېږي، نه يې د ټکنالوژۍ نوم اوريد لی او نه يې هم په مانا پوهيږي. نو د يوه دهقان له خولې د دارنګه کلماتو راوتل له منطقي پلوه د باور وړ نه دي. که يو لوستی کس له دهقان څخه وپوښتي:

ـ ولې له نوې زراعتي ټکنالوژۍ څخه استفاده نه کوې؟

د دهقان لومړی پوښتنه به دا وي؟

ـ څه؟

لوستی کس اړ دی چې د نوې زراعتي تکنالوژۍ په اړه لنډ توضيحات ورکړي.

ـ يعني، تراکتور، ټرېشر، د غنمو د رېبلو ماشينونه...

دهقان په ساده ژبه ځواب ورکوي:

ـ ډاکټر صيب! دا شيان پيسې غواړي، مونږ د بيګاه نه لرو، ټريکټر او نور ماشينونه نه شو اخيستلای.

له دې مثال څخه هدف دا دی چې په کيسه کې بايد هر څوک له خپلې پوهې او ټولنيز موقف سره سم وغږوو. ان د دوی له ډيالوګونو څخه هم بايد د دوی سويه مالومه شي او خپل کرکټر داسې وغږوو چې خبرې او مالومات يې د دوی له پوهې او ټولنيز ژوند سره سم وي.

۲ـ په ډيالوګونو کې بايد د تکراري خبرو مخه ونيسو.

احمد:

ـ په کور کې څه خبرې وې؟

محمود:
ـ په کور کې کراره کراري وه.
دوهم ډیالوګ "په کور کې " د لومړي ډیالوګ تکرار دی.
لیکو:
ـ کراره کراري وه.
لوستونکی پوهیږي چې هدف "کور " دی، ځکه په لومړي ډیالوګ کې یاد شوی، نو له تکرار څخه یې باید ډډه وکړو.

۳ـ یو مثال:
احمد: څنګه ! زمونږ سیمه دې خوښه شوه؟
محمود: هو والله ! سیبانو یې ډېر خوند راکو.
احمد: ګرمي نه ده؟
محمود. یه !
فکر وکړئ ! محمود به د کوم ځای وي؟
د کندهار د ځینو سیمو اوسیدونکي "منې " د " سیبانو " په نوم پېژني او د "نه "پر ځای "یه "وایي.
دلته د دې یادونه ونه شوه چې محمود د کوم ځای اوسیدونکی دی، خو د هغه له لهجې څخه پوه شوو چې په کندهار پورې اړه لري.
په ډیالوګونو کې د هرې سیمې اوسیدونکي باید د هغوی په خپله ژبه وغږوو. دا کار کیسې ته خوند ور بخښي او د کیسې منطق پیاوړی کوي.
شاید پوښتنه پیدا شي چې ډېر کلمات او اصطلاحات عام فهمه نه دي، یوائې په یوې سیمې پورې اړه لري او ټول لوستونکي نه پرې پوهیږي.

که مور کومه مقاله ، د مکتب کتابونه او یا هم تحقیقي رپوټ لیکو ، نو د سیمه ییزو کلماتو او اصطلاحاتو راوړل به مناسب نه وي، خو ادبي لیکنې داسې نه دي، ادبي لیکنې هغه وخت خوندوري راځي چې نوي کلمات او اصطلاحات ولري، نویو سیمو ته مو ورولې او له نویو لهجو ، تصویرونو او رواجونو سره مو اشنا کړي.

خو شرط یې دا دی چې د نویو نومونو ، کلماتو او اصطلاحاتو تر څنګ باید په قوسونو کې د دغو کلماتو او اصطلاحاتو هغه نومونه هم ولیکو چې د هرې سیمې لوستونکو ته د پوهاوي وړ وي.

۴: د شخړو او جدي موضوعاتو په بیانولو کې مقابل کس په طبیعي توګه زمور په خبرو کې رالویږي، دی دومره صبر نه کوي چې زمور خبرې خلاصې شي او دی د خبرو وار ونیسي. نو کله کله په کیسه کې د ډیالوګونو قطع کول او په خبرو کې د مقابل لورې ورلوبدل طبیعي ده او باید په ډیالوګونو کې په پام کې ونیول شي.

مثلا:

احمد غواړي بنار ته لاړ شي، دی د کرایي موټر د مخې په سیټ کې ناست دی، محمود راځي او ورته وایي چې د مخې سیټ ده نیولی.

محمود : وه وروره، دا څادر نه وینې ! دا مې ځکه د مخې په سیټ کې ایښی چې دا ځای زما دی.

احمد: ته تر اوسه چېرته وې، ما دا ځای تر تا مخکې نیولی، زه خو څه مفت نه ځم، کرایه ورکوم، د شا سیټونه خالي دي، ځه با با خپل کار دې کوه ! والله که مې د تا پلار له دې ځایه جګ کې....

په طبیعي توګه محمود د مقابل لوري اوږدې خبرې نه اوري، ځکه دی د احمد په لومړنۍ جدي خبره عکس العمل ښکاره کوي، لکچر ته یې نه پریږدي او د هغه په خبره کې ورلویږي.

محمود : وه وروره، دا څادر نه وینې ! دا مې ځکه د مخې په سیټ کې ایښی چې دا ځای زما دی.

احمد: د شا سیټونه خالي دي، ته کولی شې چې هلته کینې

محمود: ولې ! ته تر ما ښه ځوان یې !

احمد: ته تر اوسه چېرته وې، ما دا ځای تر تا مخکې نیولی

محمود: نو ته ړوند یې، څادر نه وینې !

احمد: زه خو څه مفت نه ځم، کرایه ورکوم...

محمود: په خبره نه پوهیږې !

احمد: والله که مې د تا پلار له دې ځایه جګ کې.

محمود: پلار ته مه تېریږه، اوس به مالومه شې چې سیټ د چا دی.

خو کله کله د ضرورت له مخې یو څوک باید اوږدې خبرې وکړي. د بیلګې په توګه که یو په خبره پوه سپین ږیری یا عالم نصیحت کوي او یا هم کوم استاد درس تشریح کوي، له منطقي پلوه د هغوی په خبرو کې ور لوېدل طبیعي نه ده، خو دا ډیالوګ هم د ماتولو لارې لري. دا ډول ډیالوګونه باید په یوه عمل مات شي.

لکه:

استاد وټوخل، د مېز پر سر ایښی ګیلاس یې ورپورته کړ، دوه درې غوړپه اوبه یې تر ستوني تیرې کړې او خپلې خبرې یې پسې وغځولې:

۵: ډیالوګونه باید لنډ وي، ځکه په عادي ژوند کې څوک اوږدې خبرې نه کوي، له بلې خوا اوږده ډیالوګونه، لوستونکی ستړی کوی، طبیعي نه ښکاري، د کرکټر د پیل جمله یې له یاده وځي او د کیسې خوند له مینځه وړي.

احمد: د ټکسي کرایه لرې؟

محمود: خپل موټر راسره دی.

احمد: لاره خامه ده؟

احمد: هو ! خو ټوله نه.

۲: هیڅکله د ډېرو کرکټرونو خبرې یو ځای مه راوړی،په دې مانا چې ډیالوګونه د لیست په بڼه مه لیکی، ځکه دا کار له لوستونکو لاره ورکوي، دوی نه پوهیږي چې دا خبره د کوم کرکټر له خولې را ووته. خو که د مجبوریت له مخې په کیسه کې تر دوو زیات کرکټرونه غږوو، باید څه وکړو؟

ببلګه:

په یوه کیسه کې څلور کرکټره لرو، دوی ټول پر پوله ناست دي او د وچکالی غم ورسره دی.

_ یاره لکه چې سږ کال وچکالي راغله.

_ هو ! د کاږه اوبه هم کمې دي.

_ څه به کوو ! فصلونه وچ شول.

_ مه وارخطاه کیږه. ما یې فکر کړی دی.

دا سمه ده چې دا ډیالوګونه هوایي نه راځي، بلکې مخکې له مخکې ویل کیږي چې څوک سره ناست دي او د څه په اړه خبرې کوي، خو له دې سره

سره، بیا هم له لوستونکي لاره ورکوي او په دې نه پوهیږي چې کومه خبره د کوم کرکټر ده.
د دې ستونزې د هواري یوه لاره داده چې کرکټرونه په خپلو خبرو کې د یوبل نومونه واخلي.
ـ یاره لکه چې سږ کال وچکالي راغله.
ـ احمد رښتیا وایي، د کاریزه اوبه هم کمې دي.
ـ محمود ه ! څه به کوو ، فصلونه وچ شول !
ـ شریفه ! مه وارخطا کیږه ! ما یې فکر کړی.
که څه هم چې په هر ډیالوګ کې د نومونو یادول ښه نه راځي ، خو بیا هم تر دې غوره ده چې د ډیالوګونو اوږد لیست ولرو او ویونکي مالوم نه وي. بله لاره:
د ډیالوګونو په مینځ کې د تصویرونو ورکول، کرکټرونه راپېژني.
ـ یاره لکه چې سږ کال وچکالي راغله.
محمود وټوخل، سر یې وځوځاوه، ورو یې وویل:
ـ احمد رښتیا وایي، د کاریزه اوبه هم کمې دي.
شریف مخامخ ولاړې رشقې ته وکتل، ژبړه ورته وابسپده، محمود ته یې مخ ور واړاوه:
ـ څه به کوو ؟ فصلونه وچ شول.
ـ مه وارخطا کیږه، ما یې فکر کړی.
او یا هم نورې لارې.

تصوير

بيا به د ښېنوايان د ناول مثال راوړم.
ښېنوايان د فرانسوي ليکوال ويکتور هوګو مشهور ناول دی. کتاب اوه ـ اته سوه مخه لري. ما دوه ځله لوستی ، دواړه ځله مې خوند تري اخيستی، ورته خندلي مې دي، ژړولی يې يم او د اتلسمې پيړۍ فرانسه يې ستر ګوته راته درولې ده. خو کله مې چې له همدې ناول څخه جوړ شوی فلم وکوت، نه يې وژړولم، نه يې خندا راوسته او نه مې هم هغه خوند پکې وموند چې د کتاب له لوستلو مې اخيستی و.
د ناول او لنډې کيسې د لوستلو پر مهال هر څوک له خپل ديد او تصور سره سم تصوير جوړوي. خو فلم داسې نه دی. د فلم تصوير د فلم جوړوونکو له تصور سره سم جوړيږي. په بله مانا ، د فلم تصوير د يوه يا څومحدودو کسانو د ذهن محصول دی. دوی له خپله ديده ناول او يا هم لنډه کيسه تصويري کوي او د فلم په بڼه يې په نورو وينې. خو لوستل داسې نه دي. لوستونکی له هرې جملې څخه خپل تصوير اخلي، د کرکټرونو څېره له خپل ديده جوړوي. دوی هغه تصويرونه په خپل ذهن کې ژوندي کوي، چې ليکوال اشاره ورته کړې وي.

د ښېنوایان د کتاب مرکزي کرکټر " ژان والژان " نومیږي. ژان والژان یو ښوزله انسان دی. بدرنګه څېره لري. په ځوانۍ کې یې له نانوایي څخه یوه ډوډۍ غلا کړې ده. پولیس یې نیسي او څلور کاله قید پرې خیژي، خود بند له مودې تر پوره کېدو مخکې تښتي. دوهم ځل نیول کیږي. قاضي د اتو کلونو بند ورته اوروي. په شپږم کال بیا له زندان څخه د تېښتې هڅه کوي. داځل محکمه شل کاله قید ورته لیکي.

شل کاله بند ، یوه وچه ډوډۍ.

له شل کلن بند وروسته یوه ښار ګوتې ته ځي. ټولنه یې نه مني. غل ورته وایي، هرڅوک کرکه ورنه کوي. نه په مساپرخانه کې ځای ورته پیدا کیږي او نه هم څوک ډوډۍ ورکوي.

له ښاره وځي. شپه پرې راځي. باران په شدت اوري. یخنۍ یې اخلي. د شپې د تېرولو لپاره د یوې غونډۍ په ډډه کې یوه غار ته ننوځي، خو شېبه وروسته د یوه سپي غږېدا اوري. د سپي غټه ککرۍ یې سترګو ته درېږي. سپی یې له هغه ځایه پسې اخلي. بله چاره نه لري. یوې کلیسا ته پناه وروړي. پادري(کشیش) مهربانه انسان وي، عزت یې کوي، ډوډۍ ورته ږدي او د خوب پر مهال تر ټولو نوې روجایي ورباندې اچوي. خو ژان والژان له کلیسا څخه هم غلا کوي. تښتي، د پولیسو شک پرې راځي، نیسي یې او د غلا په تور یې ببرته کلیسا ته راولي. خو پادري په حیرانۍ سره پولیسو ته وایي چې سړي غلا نه ده کړې، بلکې ده په خپله څلور نقره یې شمعدانونه مرسته ورسره کړې، چې ویې پلورې او له ښوزلۍ څخه خلاص شي.

ژان والژان ځنګله ته ځي. ژاړي او توبه وباسي. دی په یوه داسې انسان بدلیږي چې د ژوند تر پایه له نورو سره مرسته کوي.
د ناول د لوستلو پر مهال مې له ژان والژان څخه د یوه جسور، بېباکه، زړور، ارام او مهربان انسان تصویر واخیست. دی مې د کتاب د تصویر په مرسته، په خپل ذهن کې انځور کړ، خو کله چې مې فلم وکوت، ژان والژان هغه څوک نه وچې تر دې دمه مې په ذهن کې ناست و. څېره او ظاهري جوړښت یې زما د فکر خلاف وخوت. دی له ونې ټیټ او کمزوری ښکارېده. نه یې هغه څېره درلوده او نه هم جسارت او بېباکي چې ما یې له کتاب څخه تصویر اخیستی و.
زه د فلم تر پایه له هغه سره ملګری نه شوم. نه مې ورسره وژړل او نه هم مهربانه راته وا ېسېد.
بېنوایان هغه مهال لیکل شوی چې نه تلویزیون و او نه هم سینما. خو اوس یې هم خلک لولي. بیا بیا یې لولي او خوند ترې اخلي. دا ځکه چې د کتاب هره جمله په خپل ذهن کې سره اړوي، له خپله دیده ورته ګوري او خپل تصویر ترې اخلي. د ښو کیسو او ناولونو جادو همدا دی چې تر اوسه لا په میلیونونو لوستونکي لري، هر کال په نړۍ کې په ملیونونو ټوکه ناولونه او د لنډو کیسو ټولګې چاپېرۍ، ښه بازار لري او خلک یې په مینه لولي.
په ناول او یا هم لنډه کیسه کې د نورو اړخونو تر څنګ، تصویر ضروري دی. په جملو کې باید دومره زور وي چې د لوستونکي په ذهن کې حرکت پیدا کړي. هر څه ژوندي شي او د سترګو مخې ته یې ودروي.

که لیکنه خام او بېرنګه تصویرونه ولري، څه چې مو لیکلي ، په لوستونکو یې نه شو لېدلی. کله چې مو ورباندې ونه لېدل، نه یې لولي. زړه یې نیسي، لیکلې کیسه یوې خوانته ږدي او دوهم ځل نه ورته ګوري. نو که غواړی چې کیسه مو لوستونکي ولري، د کیسه لیکنې د نورو ارخونو تر څنګ، تصویر ته هم ډېر پام وکړئ، خو کیسې او ناولونه څنګه تصویري کولای شو؟

زمونږ د ډېرو کیسو تصویرونه تشریحي بڼه لري.

مثلا ، که په کیسه کې د یوې کوټې تصویر ورکوو ، شاید داسې ولیکو:

وړه کوټه وه. سپین دیوالونه یې لرل. پر غولي سره غالۍ هواره وه. د کوټې په مینځ کې یو وړوکی مېز ترسترګو کېده. د مېز پر سر له اوبو ډک جګ او یو ګیلاس اینبي ول. په مخامخ دېوال یو لوی ساعت راځوړند و. د ساعت تر څنګ کړکۍ ښکارېده چې خړه پرده پرې ځوړنده وه. کړکۍ ته مخامخ پر یوه کټ یو سړی پروت و...

دې ته مړ تصویر ویلای شو. حرکت نه لري، لوستونکی ژوندی تصویر نه شي تري اخیستلای. دا بې حرکته تصویر په ذهن کې تر ډېره نه شي پاتې کیدای او لوستونکی د کیسې له لوستلو خوند نه اخلي.

په کوټه کې هر څه دي. ساعت، کړکۍ، پرده، غالۍ، مېز، له اوبو ډک جګ، ګیلاس، کټ، انسان...

که په کیسه کې دا ټول د ضرورت له مخې راوړو او استفاده تري وکړو ، کیسه پخپله تصویري کوي.

د کوټې همدا تصویر له سره ورکوو او هر څه په حرکت راولو.

د ساعت زنګ وشرنګېد ، سړي سترګې رنې کړې، وښورېد ، د کټ له سپرنګونو څخه غنجا پورته شوه. سړی کښناست، کړپ شو. د کړکۍ پله له دیوال سره ولګېده، باد په خړه پرده کې سره راټول شو. سړي د مېز له سره جګ ور پورته کړ، ګیلاس له رنې اوبو ډک شو...

په دې مثال کې مو د کوټې او په کوټه کې د موجوده شیانو په اړه تشریح ور نه کړه، هر څه مو په حرکت راوستل، غږ مو ورکړ او ژوندي مو کړل. دا مو ونه ویل چې د مېز پر سر جګ او ګیلاس ایښی و. نه، سړی مو تړی کړ، جګ او ګیلاس ته په خپله ضرورت پیدا شو ، په حرکت راغلل.

حرکت په خپله تصویر پیدا کوي، ژوندی تصویر. دې ته د ژوندي تصویر نوم ورکولای شو.

که غواړئ چې کیسه تصویري شي، په هر څه کې حرکت پیدا کړئ او هر څه ته د ضرورت په سترګه وګورئ. ان که غره ته حرکت نه شئ ورکولای، د غره پر سر وربېځې راټیټې کړئ. له سپینو وربېځو د غره توري څوکې راوباسئ، وریځو ته حرکت ورکړئ، غر پخپله حرکت پیدا کوی او ژوندی ښکاري.

د تصویر په اړه بله خبره !

زمور په ډېرو کیسو کې ښایسته نجلۍ توري، غټې بادامي سترګې لري. پزه یې د قلم په څېر نري وي. وړه خوله لري او سپین مخ.

دا ، له ښایست څخه زمور خپل تصویر نه دی. د چا چې په لومړي ځل دې تشبیه او تصویر ته پام شوی، توره یې کړې. دا تصویر یې د خپل فکر په مرسته پیدا کړې او خپل کمال یې دی، خو ځینې نور لیکوالان همدا تصویر کاپي کوي، ځکه دوی د ښایست په اړه په لومړی ځل همدا

تصویر لوستلی ، پرته له دې چې فکر وکړي او خپل ذهن په کار واچوي، تیاره ګوله یې پیدا کړي او بیا بیا په خپلو لیکنو کې همدا بادامي سترګې او د قلم په څېر نرۍ پزه ترسیموي.
سمه ده چې تورې بادامي سترګې او نرۍ پزه د ښایست تصویر دی، خو یواځې یو تصویر، نه دا چې د فورمول په سترګه ورته وګورو او د کیسې هره ښایسته نجلۍ همدا یو تصویر ولري.
ښایست تعریف نه لري. چا ته به توري بادامي سترګې خوند ورکوي، چاته هم شنې او بل ته خړۍ.
د ځینو په سترګو به سپینه څیره ښه لګیږي او نورو ته به غنم رنګی مخ خوند ورکوي.
خو زمونږ ځینو لیکوالانو چې په لومړۍ ځل په کومه کیسه کې بادامي سترګې او سپین مخ لیدلی ، په ذهن کې یې حک شوی او د ښایست سمبول یې ګڼلي، خو که یې په واقعي ژوند کې په کومه نجلۍ مینه راغلې وي، شاید نه تورې بادامي سترګې ولري او نه هم د قلم غوندې نرۍ پزه.
انسانان مختلف دي، ذوقونه توپیر لري، هر څوک ښایست ته له خپله دیده ګوري. له همدې امله باید له ښایست څخه خپل تصویر ولرو او که چیرې په کیسه کې د کومې نجلۍ له ښایست څخه تصویر ورکوو ، هغه تصویر باید ورکړو چې لیکوال یې په خپله له ښایست څخه لري.
په دې توګه به تصویر نوی شي او د کرکټرونو څیرې به مو له خپله دیده انځور کړې وي. کیسه به مو نوی رنګ او نوي تصویرونه ولري، تکرار به نه وي او زمونږ د خپل ذهن محصول به ښکاري.

زمونږ په ډېرو کیسو کې ظالم کرکټر بدرنګه څېره لري. خپله يې غټه وي او شونډې يې پلنې. برعکس د کیسې قهرمان مو ښایست کې بې جوړې ،د مهربانه شخصیت څښتن او د دنیا ټوله ښکلا يې په وجود کې راټوله وي.

خو په واقعي ژوند کې ډېر داسې کسان شته چې په ظاهره ښکلی جوړښت لري، خو باطن يې له کرکې ډک وي.

زمونږ زیاترو لیکوالانو چې په لومړي ځل په کومه کیسه کې ظالم انسان بدرنګه لیدلی ، ښایست نه شي ورکولی، حال دا چې واقعي ژوند بل څه دی. ډېری بدرنګې څیرې مهربانه زړونه لري او ډېر ښایسته خلک په ظلم او جنایت کې د مثال په توګه یادیږي.

که واقعیتونه درک کړو او په لیکنه کې د خپل ذهن په مټ تصویرونه جوړ کړو، نو لیکلې کیسه به مو د نورو لیکوالانو له کیسو څخه توپیر ولري او خپل نوښت به مو وي.

ټول انسانان دوې سترګې لري، درېیمه نه شو ورکولای، خو په یوه سترګه کې يې ګل پیداکولای شو. همدا ګل نوی تصویر دی. که زمونږ د یوه کرکټر له پزې څخه ویښته راوتلي وي او یا يې پر تندي د کالدانی داغ وي، نو څه خبره ده ! ایا په واقعي ژوند کې دارنګه څېرې نه وینو؟

فکر وکړئ، سخته نه ده. انسانان رنګارنګ دي، ببلابېلې څېرې لري، هماغه څېرې تصویر کړئ چې تاسو يې په ورځني ژوند کې وینئ.

په پټې کې باید د دهقان پر تندي د خولو څاڅکي وي، همدا څاڅکي له هغه چا سره ښه نه ښکاري چې په معتدله هوا کې سیوري ته ناست دی.

په ونه کې د مرغۍ ځاله ده. مرغۍ راځي، په خوله کې يې چينجی نيولی. په ځاله کې د مرغۍ بچی چونګېږي، خوله ورته خلاصوي، مرغۍ دخپل بچي په خوله کې چينجی ور اچوي.

دا تصوير دی، خو ژور تصوير نه شو ورته ويلی، په لوستونکي هغه څه نه وينو چې دوی ته نوی وي، شايد ډېرو لوستونکو په واقعي ژوند کې دا صحنه ليدلې وې چې مرغۍ څنګه خپل بچی مړوي، خو دې ته به د ډېرو کسانو نه وي پام شوی چې د مرغی د بچې د خولې شاوخوا ژېړه پرده ښکارې.

وليکئ:

کله چې د مرغۍ بچي خوله پرانيسته، تر خولې يې راګرځېدلې ژېړه پرده ښکاره شوه.

دا ډول باريکيو ته پام، د کيسې د تصويري کېدو لامل ګرځي او په لوستونکو نوي او په زړه پورې تصويرونه ليدلی شو.، داسې تصويرونه چې تر دې دمه يې پام نه وي ور اوښتی.

د ګلاب د ګل پاڼه به ډېرو ليدلې وې، خو کم کسان به دې ته متوجه شوي وي چې په پاڼه کې واړه واړه رګونه تېر دي، همدا واړه رګونه، نوی تصوير دی.

يو بل مثال:

په لويوالي کې مې يوه مردکۍ ومونډله، نوې وه، کله چې مې لمر ته پکې وکتل، دنيا مې پکې ولېده. احساس راولوېد لکه په رنړا اوبو کې مې چې سترګه لوخه کړې وي. وا مې ړوله، شين اسمان مې ولېد، غرونه جوړ شول، لاندې شنه دښته ځلېدله...

په وړکتوب کې مې ډېرې مردکۍ په خاورو رغړولې وې، خو دې ټکي ته مې پام نه و شوی، هیڅکله مې لمر ته نه وې نیولې.
دا د نیا د مردکۍ غوندې ده، نوي تصویرونه پکې موندلی شو، خو یو څه پام غواړي.
تر دې دمه مو د کیسه لیکنې په ځینو اړخونو : " د کیسې د موضوع، هدف، نوم، د کیسې پیل، مینځ ، پای، تلوسې ، کرکټرونو، ژبې، ډیالوګ او تصویر " په اړه خبرې وکړې. د دې لپاره چې یاد شوي موضوعات مو لا هم په ذهن کې ښه پاخه شي، دا ټول به په یوه کیسه کې په عملي توګه و ښیو.
انتخاب شوې کیسه مې دوه کاله مخکې لیکلې وه. دا کیسه شاید ځینې نیمګړتیاوې ولري، خو زمونږ هدف دا دی چې د کیسه لیکنې په اړه وپوهیږو اود کیسې ځینې اړخونه د نمونې په توګه راواخلو په ځینو هغو برخو به یې لنډې خبرې وکړو چې تر دې دمه پرې غږېدلي یو. په پای کې به ټوله کیسه په بشپړه توګه ولولو.
لومړی به د کیسې د نوم په اړه وغږیږو.

جنایت

کیسه جنایت نومیږي، هوایي نوم مو نه دی ټاکلی، کله چې ټوله کیسه ولولئ پوه به شئ چې په کیسې پورې ترلی نوم دی. بل دا چې نوم مخکې له مخکې د کیسې محتوا نه راسپړي، یوائې دومره پوهیدای شو چې په کیسه کې به یو جنایت پیښیږي، خو معلومه نه ده چې څنګه جنایت؟ ولي، د څه لپاره او چېرته؟

دا نوم په خپله د تجارتي اعلان غوندې دی. تلوسه لري او لوستونکی دې ته هڅوي چې کیسه ولولي او په موضوع پوه شي.
خو په دې نوم کې یوه ستونزه شته. یو څه عمومي دی.

د کیسې پیل او تلوسه:

د کیسې لومړی برخه را اخلو:
دسهار په خړه کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه او عسکر تر یوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولي لګولې وو، سر یې کښې لور ته ځوړند و او پر تورو ګاړګوتي ویښتو یې نرۍ پرخه پرته وه.
یو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وځوځاوه.
چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، څېرې یې نېولې ښکارېدلې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.
یوه عسکر وپوښتل:
ـ څوک یې پیژنې؟
د خلکو ځواب منفي و.
عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې یې ترپال پرې وغوړاوه.

شببه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې لیکه لا نښکاربدله.

* * *

دې څو کرښو مو په ذهن کې کومې پوښتنې راوګرځولې؟
هلک څوک و؟
ولې په ساړه ژمې کې د باندې پاتې شوی و؟
په رښتیا ! یخنۍ وژلای و؟
کورنۍ یې درلوده؟
د سیمې خلکو ولې نه پېژاند؟
دلته یې څه کول؟
مور او پلار به یې څنګه پیدا کړې؟
هغوی ته به د مړه زوی په لیدو څه ډول احساس پیدا شي؟
او نورې پوښتنې.
لوستونکی غواړي چې د دغو پوښتنو ځوابونه تر لاسه کړي. دی هغه وخت پوهیدای شي چې کیسه تر پایه ولولي.
ددې هدف دترلاسه کولو لپاره کیسه له داسې ځایه پیل کړئ، چې د لوستونکي په ذهن کې پوښتنې را ولاړې کړي.
دلته کیسه له وو نه وو څخه نه ده پیل شوې. دا نه دي ویل شوي چې څوارلس کاله مخکې همدې ماشوم نړۍ ته سترګې وغړولې. څنګه را لوی شو او څنګه تر څوارلس کلنۍ پورې را ورسېد. کیسه په یوه خواشینونکي تصویر پیل شوېده. څوارلس کلن هلک مړ دی. لوستونکی

په طبیعي توګه غواړي پدې پوه شي چې ولي؟ په بله مانا ، هر هغه څه چې لوستونکي ته ټکان ورکوي، د هغه په ذهن کې پوښتنې را ولاړوي او له کشمکش سره یې مخامخ کوي، هغه د کیسې په پیل کې راوړل شویدي. همدې کشمکش او پوښتنو د کیسې لوستلو ته لاره هواره کړېده. لوستونکی اړ دی چې د دې هلک د تېر ژوند په اړه مالومات تر لاسه کړي او د راتلونکي په اړه یې پوه شي. دی به ضرور کیسه لولي.

د کیسې مینځ او تلوسه:

کیسه اوږده ده، که په دې مثال کې ټوله کیسه را واخلو ، له یوې خوا به اصلي موضوع (د کیسې مینځ او تلوسه) رانه پاتې شي، له بل لوري به په پای کې د ټولې کیسې لوستل بېخونده کړي، نو ځکه د کیسې په پیل پسې د کیسې د دوهمې برخې لنډه برخه د مثال په توګه راوړو:

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې و چې د یخنی له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیدا کېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاوري پرې واړول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماري کې کېښوده، بېرته پرځوکۍ کېناست، د مېز پر سر اېښې بټن یې تینګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد ، به بېړه یې وویل:

صاحب!

څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د میز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پانې یې واړولې، خو ډیر ژر یې بېرته پر میز کېښوده، یو اوږد اړیمی یې وبست، خپله پکه ککرۍ یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستو نجونو ګډا کوله او دریم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته دوهمه بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو ګډا راغله.

دا وخت یې موبایل وشرنګېد، څارنوال د خپلې کورتۍ جېب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو، ورو یې وویل:

ـ مهرباني وکړئ، څارنوال (ب)

له مقابل لوري لړزانده غږ واوریدل شو:

ـ یوه مهمه خبره درته لرم.

ـ امر کوئ.

ـ یوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې یولیسو یو مړی وموند.

څارنوال په بېړه وویل:

ـ هو ! یو هلک یخنی وژلای و.

په تیلفون کې ټوخی واوریدل شو، وروسته مقابل لوري وویل:

ـ په ظاهره یخنۍ وواژه، خو ترشا یې یو لوی جنایت پټ دی.

څارنوال په بېړه وپوښتل:

ـ تاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟

تلیفون قطع شو.

دا برخه نوره هم پسې غزیدلې ده، خو فکر کوم چې د بحث لپاره به همدومره بس وي. دوهمه صحنه د یوه څارنوال له ورځني عادي ژونده پیل شوېده. څارنوال په دفتر کې دی. دوسیه را اخلي، په بې تفاوتی سره د عدلي طب له خوا د هلک د مړینې رپوټ لولي او دوسیه په سړه سینه بېرته په الماری کې ږدي. خو د لوستونکي د پوښتنو ځوابونه لا پاتې دي. دی غواړی چې پوښتنې یې ځواب شي، ځکه اړ دی چې د کیسې لوستلو ته دوام ورکړي.

ناڅاپه څارنوال ته تلیفون راځي. دا تلیفون هم څارنوال او هم په خپله لوستونکي ته ټکان ورکوي. دوی له مقابل لوري څخه هغه څه اوري چې تر دې دمه یې په اړه فکر نه و کړی.

که څه هم مقابل لوري یوه خبره روښانه کړه. هغه دا چې د هلک د مړینې علت به څه و. خو پوښتنه دا ده، چې هغه کوم جنایت دی چې هلک یې له امله شپه په واورو کې تېره کړې؟

دلته تلوسه نوره هم پیاوړې شوه. که لوستونکي د خپلې یوې پوښتنې ځواب ومونده او په دې پوه شو چې د ماشوم د مړینې علت بل څه دی، خو په مقابل کې همدې ځواب، د هغه په ذهن کې نورې پوښتنې راولاړې کړې.

دا کوم جنایت دی؟

د چا لخوا او څنګه تر سره شوی؟

د جنایت یې له دې سره څه چې ماشوم له واورو ډکه سړه شپه کې پاتې شي.

او نورې پوښتنې.

په بله مانا ! په تلوسه کې تلوسه رامینځته شوه. په دې توګه لوستونکی تر پخوا ډېر د کیسې له لوستلو سره زړه تړي، د هغه یوه پوښتنه ځوابیږي خو ځای یې څونوې پوښتنې نیسي. دی اړ دی چې کیسه تر پایه ولولي. د کیسې مینځ نورې پوښتنې هم پیدا کوي چې د ټولې کیسې په لوستلو کې به روښانه شي.

د کیسې پای

څارنوال (ب) په خشکه وویل:
_اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و.
هوټلي سرې لاړې تو کړې، څارنوال ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
_نه، ما هیڅ نه دي کړې.
څارنوال ترګرین ونیو، ورو یې وویل:
_تا زه نه یم پېژندلای، ما د ډېرو مجرمینو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.
هوټلي څه ونه ویل. څارنوال ولاړ شو، د بند په سړه او نمجنه کوټه کې یې څو ګامه واخیستل، ودرېد، سړي ته یې وکتل او په کاوړ یې وویل:
_ته د بخښلو نه یې، تا جرم کړی، یو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ یې، پوهېږې، ته به پانسي شې.
هوټلي ولړزېد. سړه ساه یې واخیسته، ورو یې ویل:
_رائه، یوجوړ جاړی سره وکړو.
څارنوال په حیرانی ورته وکتل.

د هوټلي شونډې وخوځېدې:
ـزه یې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟
څارنوال وویل:
ـد مقصد خبره کوه !
ـګوره، د هلک دوسیه ټرل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه یخنۍ وژلی، ته دوه لکه اوغانۍ واخله او ما خوشی که.
د څارنوال سترګې ړېې راوختې، ټیټ شو، هوټلي یې تر ګرین ونیو، په خشکه یې وویل:
ـته ماته رشوت راکوې؟
هوټلي وارخطا شو.
څارنوال یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و، وروسته یې هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دهغه غوږ ته یې خوله ورنږدې کړه، ورو یې وویل:
ـزه دومره احمق نه یم، پنځه لکه.
د کیسې پای ګنګ نه و. که یو څه ګنګ هم درته مالوم شوی وي علت یې دا دی چې تر دې دمه مو ټوله کیسه نه ده لوستې او په دې نه پوهیږو چې کیسه څنګه تر دې ځایه راورسېده.
د کیسې په پای کې خبره خلاصه شوه. د لوستونکې ټولې پوښتنې ځواب شوې، نه غوټه پاتې شوه، او نه هم تلوسه. خو له دې سره سره به دا کیسه د لوستونکي په ذهن کې تر ډېره پاتې شي، شاید فکر وکړئ چې وروسته به څه کیږي؟ ایا هوټلي به څارنوال ته پنځه لکه افغانۍ ورکړې که نه؟ د څارنوال او هوټلي راتلونکې به څه وي او...

بله دا چې کیسه د لوستونکي د تصور پرخلاف پای ته رسېدلې ده.
مور په پاتې خبرو پسې نه ګرځو، ځکه پاتې خبرې د کیسې په هدف پورې نه دي تړلې.

د کیسې هدف:

مخکې تر دې چې کیسه ولیکم، په ذهن کې مې یواځې د کیسې هدف پوخ کړ:
د دې کیسې له لیکلو څخه مې هدف دا دی څو لوستونکي وپوهیږي چې ولي په ځینو بې سرپرسته هلکانو جنسي تیری کیږي او په دې برخه کې ولي قضایې اداري عدالت نه شي پر ځای کولی.
جنایت یوه پولیسي اوږده کیسه ده. خو ما د کیسې د لیکلو پر مهال هڅه کوله چې په هره کرښه کې یواځې یو هدف تعقیب کړم او بلې خواته لاړ نه شم.

ډیالوګ !

د کیسې یوه برخه:
څارنوال ژر د مېز پر سرایښې ګوشکی ورپورته کړه، یوه لنډه نومره یې ووهله، ویې ویل:
ـزما دفتر ته راشئ !
لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و، څارنوال دوهـ دریې ځله د خپل موبایل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې ولاړ سړي ته ونیو، ویې ویل:

_غواړم په وه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!
سړي کاغذ ور واخیست، په بیړه له دفتره ووت او تر غرمې ورک و. کله چې بېرته دفتر ته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کښاستلو بلنه ورکړه، وروسته یې په ډکه خوله وویل:
_څه درک دې ولګاوه!!!
سړي ځواب ورکړ:
_هو صاحب! تلیفون له یوې پي سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې درې تنه دوکان ته ورغلي وو، لومړۍ یوه پېغله وه چې پوره لس دقیقې یې خبرې کړي، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.
څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندني تور وېښته یې په مستو سپین وو، څارنوال وویل:
_د بوډا په اړه یې نور څه مالومات درلود؟
_صاحب! ویې ویل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر یوه څېره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره یې په زړه و چې بوډا کښورنۍ سترګې درلودې، پوزه یې غټه وه او کله چې یې د تیلیفون پیسې ورنه اخیستلې، نو تیلیفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال وویل:
_پیدا به یې کړو؟
_صاحب! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته په لسګونه زره انسانان ژوند کوي.

څارنوال یوه شېبه غلی و، ورو سته یې د مېز پر سر لوېدلې یوه یوه ورېجه ور ټوله کړه، په غاب کې یې واچوله او ویې ویل:
ـ رښتیا وایې، موندل یې ګران کار دی، باید صبر وکړم، شاید بیا تلفون وکړي، ته تلی شې.
دلته دوه کرکټره لرو. څارنوال او د څارنوال تر لاس لاندې یو مامور. خو په کیسه کې دا یادونه نه ده شوې چې څارنوال تر مامور لوړ موقف لري، بلکې لوستونکی د څارنوال له هماغه لومړي ډیالوګ څخه پوهیږي چې څارنوال لوړه کاري رتبه لري او دوهم تن باید د ده اوامر ومني.
ـ زما دفتر ته راشئ!
یاد څارنوال دا خبره:
ـ غواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!
بله دا چې که څوک دولتي او یا هم ځینو غیر دولتي دفترونو ته تللي وي، نو د صاحب ټکی به یې ډېر اوږدلی وي. دلته مامور د هرې خبرې په سر کې د (صاحب) ټکی کاروي.
ـ هو صاحب! تلیفون له یوې پې سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې درې تنه دوکان ته ورغلي وو، لومړی یوه پېغله وه چې پوره لس دقیقې یې خبرې کړي، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.
له دې ډیالوګونو څخه مو هدف دادی چې په کیسه کې دواړه (څارنوال او مامور) له خپل اجتماعي موقف سره سم غږېدلي دي. (البته زمونږ په ټولنه کې همداسې ده.)

بل دا چې له ځینو ډیالوګونو څخه تصویر هم اخیستلای شو:
ـصاحب! ویې ویل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر یوه څېره ذهن ته نشي سپارلی، خو دومره یې په زړه وو چې بوډا کڅوړې سترګې درلودې، پوزه یې غټه وه او کله چې یې د تیلیفون پیسې ورنه اخیستلې، نو تیلیفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال او مامور دواړه لوستي خلک دي ، دې ته ضرورت نه پېښیږي چې د یوبل د خبرو په پوهېدو کې ستونزه ولري. که مامور د پي سي او نوم اخیستی، له منطقي پلوه څارنوال پرې پوهیدلی، خو که د څارنوال په ځای کوم بزګر وای، نو شاید پوښتنه ورته پیدا شوې وای چې (پي سي او) یعنې څه؟
پرله پسې ډیالوګونه هم لوستونکی ستړی کوي. له همدې امله په خبرو کې وقفه راوستل ضروري دی او خبرې طبیعي ښکاري:

څارنوال وویل:
ـــد بوډا په اړه یې نور څه مالومات درلود؟
ـصاحب! ویې ویل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر یوه څیره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره یې په زړه و چې بوډا کڅوړې سترګې درلودې، پوزه یې غټه وه او کله چې یې د تیلیفون پیسې ورنه اخیستلې، نو تیلیفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال وویل:
ـپیدا به یې کړو؟

_صاحب! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته په لسګونه زره انسانان ژوند کوي.
څارنوال یوه شېبه غلی و، ورو سته یې د مېز پر سر لوېدلې یوه یوه وربېجه ور ټوله کړه، په غاب کې یې واچوله او ویې ویل:
_رښتیا وایې، موندل یې ګران کار دی، باید صبر وکړم، شاید بیا تلفون وکړي، ته تلی شې.
که څارنوال وریجې نه وای ور ټولې کړې او په غاب کې یې نه وای اچولې ، او دې ته اشاره نه وای شوې چې دا خبره د چا ده؟ پنځه پرله پسې ډیالوګونه راتلل:
___د بوډا په اړه یې نور څه مالومات درلود؟
_صاحب! ویې ویل چې دورځې لسګونه تنه ورځې، دی د هر یوه څیره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره یې په زړه و چې بوډا کڅوړې سترګې درلودې، پوزه یې غټه وه او کله چې یې د تیلیفون پیسې ورنه اخیستلې، نو تیلیفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
_پیدا به یې کړو؟
_صاحب! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته په لسګونه زره انسانان ژوند کوي.
_رښتیا وایې، موندل یې ګران کار دی، باید صبر وکړم، شاید بیا تلفون وکړي، ته تلی شې.
پرله پسې ډیالوګونه سترې کوونکي دي، ډېر وخت له لوستونکي لاره ورکوي چې دا د کوم کرکټر خبره ده؟ دا ستونزه هغه وخت ډېره پیدا کیږي چې تر دوو ډېر کرکټرونه ولرو. دلته مو د یوه عمل پواسطه وقفه

راوسته، هغه دا چې څارنوال وریجې ټولې کړې ، په غاب کې یې واچولې او له هغه وروسته یې بله پوښتنه وکړه. د ډیالوګونو تر مینځ دا ډول وقفې هم کیسه تصویري کوي اد هم د اوږدو خبرو مخه نیسي.
بله خبره دا چې په ډیالوګونو کې تکراري کلمات نشته. هر ډیالوګ راتلونکي ډیالوګ ته لاره هواروي. که ساده ووایو ! هر ډیالوګ د زینې د یوې پلې مثال لري. زینه سره تړلې وي.
د ډیالوګ په برخه کې مو ولوستل چې ډیالوګونه باید لنډ وي، خو دلته مامور اوږدې خبرې کړي. دا طبیعي ده، ځکه څارنوال له هغه څخه تشریح غوښتې او مامور مجبور دی چې تشریحي خبرې وکړي.
خو بیا هم تشریح اوږده نه ده راغلې. کله کله د مجبوریت له مخې اوږدو خبرو ته هم ضرورت پیدا کیږي.
(په دې اړه د ډیالوګ په برخه کې خبرې شوي)

تصویر:
د کیسې د پیل لنډه برخه:
دسهار په خړه کې د پولیسو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه او عسکر تر یوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولې لګولې وو ، سر یې کښې لور ته ځوړند و او پر تورو ګارګوتي ویښتو یې نرې پرخه پرته وه.

ټولې جملې حرکت لري. ان بوټونه هم په حرکت راغلي. واورې هم حرکت پیدا کړی. د هلک په تورو ګاړګوتي ویښتو پرتې پرخې ته هم پام شوی.

بل تصویر:

شښه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې لیکه لا نښکاربدله.

که یوائې همدا یوه جمله هم ولولو، دا تصویر ترې اخیستی شو چې مخکې څه تېر شوي دي.

بل تصویر

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و ، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.

دلته دا یادونه نه ده شوې چې یخني ده. خو د څارنوال (ب) له خولې څخه سپین تاوونه راوتل او لاسونه د بالاپوښ په جېب کې پټول په خپله د یخنې نښې ګڼل کیږي.

بل تصویر:

شښه وروسته په پارک کې هیڅوک نه و ، د ونې پر یوه لوڅ نښاخ یو کارغه نښکاربده او د سپینو واورو پر سر څو وچې پانې باد رغړولې.

کیسه لیکنه ډېر اړخونه لري. یوائې په څو ټکو کې نه خلاصه کیږي، که ژوند و په نورو برخو به یې بل وخت خبرې وکړو.

په پای کې مو د دوو کیسو لوستلو ته رابولم. لومړی همدا د (جنایت) په نوم بشپړه کیسه ده چې ځینې برخې مو د بحث له پاره ترې را واخیستې او خبرې مو پرې وکړې. بله کیسه (بدمرغي) نومیږي چې د (جنایت) له کیسې وروسته به یې ولولئ. د (بدمرغي) په نوم کیسه مې ځکه راوړه چې تاسو له خپل دیده ورته وګورئ. هغه څه پکې وموم چې تر اوسه مو خبرې پرې وکړې. په دې فکر وکړئ چې کومې برخې یې ښې دي، کومې برخې یې ستونزې لري او کوم ټکي باید په پام کې نیول شوي وای چې ستونزې حل او کیسه لا ښه شوې وای.
دوهمه کیسه ستاسو د نقد لپاره ده. چاڼ او ټوک، ټوک یې کړئ. هغه ټکي ترې راوباسی چې تر دې دمه پرې غږیدلي یو.
دا تمرین به مو په عملي توګه ځینو ټکو ته متوجه کړي.
خو لومړی به د جنایت کیسه ولولو.

جنایت

دسهار په خړه کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه او عسکر تر یوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولي لګولې وو، سر یې کیڼ لور ته ځوړند و او پر تورو ګارګوتي ویښتو یې نرۍ پرخه پرته وه.

یو عسکر پر ملا کړوپ شو ، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتې کښښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وخوځاوه.
چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو ، څښې یې نیولې ښکاربدلې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کښدل.
یوه عسکر وپوښتل:
_څوک یې پیژني؟
د خلکو ځواب منفي و.
عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې یې ترپال پرې وغوړاوه.
شښبه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې لیکه لا ښکاربدله.

❊ ❊ ❊

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیداکښدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماري کښښوده، بېرته پرځوکې کښناست، د مېز پر سر اېښې بټن یې تینګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد، به بېړه یې وویل:
صاحب!
څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه ورپورته کړه، څو پانې یې واړولې، خو ډېر ژر یې بېرته پر مېز کښښوده، یو اوږد ارږمی یې ویست، خپله پکه ککرۍ یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستو نجونو ګډا کوله او درېیم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته دوهمه بټنه تینګه کړه او د تلویزیون پر پرده د نجونو ګډا راغله.
دا وخت یې موبایل وشرنګېد، څارنوال د خپلې کورتۍ جېب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو، ورو یې وویل:
ـمهرباني وکړئ، څارنوال (ب)
له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:
ـیوه مهمه خبره درته لرم.
ـامر کوئ.
ـیوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې یو لیسو یو مړی وموند.
څارنوال په بېړه وویل:
ـهو! یو هلک یخنۍ وژلی و.
په تلیفون کې ټوخی واورېدل شو، وروسته مقابل لوري وویل:
ـپه ظاهره یخنۍ ووایه، خو ترشا یې یو لوی جنایت پټ دی.

راځئ کیسه ولیکو
ـــــــ

ـد بوډا په اړه یې نور څه مالومات درلودل؟
ـصاحب! ویې ویل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر یوه څېره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره یې په زړه وو چې بوډا کڅوړې سترګې درلودې، پوزه یې غټه وه او کله چې یې د تلیفون پیسې ورنه اخیستلې، نو تیلیفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال وویل:
ـپیدا به یې کړو؟
ـصاحب! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته په لسګونه زره انسانان ژوند کوي.
څارنوال یوه شېبه غلی و، ورو سته یې د مېز پر سر لوبډلې یوه یوه وربېجه ور ټوله کړه، په غاب کې یې واچوله، ویې ویل:
ـرښتیا وایې، موندل یې ګران کار دی، باید صبر وکړم، شاید بیا تلیفون وکړي، ته تلی شې!
د څارنوال وړاندوینه سمه وخته، ماسپښین یې موبایل وشرنګید، مقابل لوري وویل:
ـزما خبره مو زړه ته ولوېده؟
څارنوال وویل:
ـخو مور ثبوت غواړو.
ـکیسه اوږده ده، په تلیفون کې نه ویل کیږي.
ـنو چېرته سره ووینو؟
مقابل لوری یوه شېبه غلی و، په تلیفون کې یواځې د موټرو هارنونه اوربدل کیدل، وروسته یې وویل:

_خو په یوه شرط !
_څه؟
_زه غریب سړی یم، ماته به کوم جنجال نه پیدا کوې.
_سمه ده، ژمنه کوم.
مقابل لوري وټوخل، بیا یې وویل:
ښاروالۍ ته نږدې یو کوچینی پارک دی، سباسهار نهه بجې هلته راشئ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ سره موندلی شئ.
تلیفون قطع شو.
څارنوال فکر یووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوی خپل استول شوی رپوت سم وګانډه، ویې ویل چې په څېړنه کې کومه تېروتنه نده شوې، د هلک مرګ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

❊ ❊ ❊

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و ، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.
په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سیوري پر سپینو واورو پراته وواو تر پارک له راګرځېدلو کټارو ور هاخوا پر تور سړک یو یو موټر تېرېده.

پینځه دقیقې نورې هم ووتې، بیا د پارک په شمالي دروازه کې یو سړی ودرېد، دی بوډا و، له پطلون سره یې شنه لونګۍ ټرلې وه او یو پنډ زوړ جمپر یې په تن و.
شېبه وروسته یې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر یوه اوږده څوکۍ کېناستل، یوه لحظه غلي وو، وروسته څارنوال وویل:
ـ چرتي دې کړم.
بوډا هغه ته وکتل، برېتو یې سپینه پرخه نیولې وه او د اوږدې پزې تېره څوکه یې سره ښکارېده.
بوډا لنډ ځواب ورکړ:
ـ باید چرتي شي.
څارنوال مخ ور واړاوه:
ـ خبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې یې.
بوډا یو سوړ اسویلی ویست، لاندي یې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، ورو یې وویل:
زه کسبګرسړی یم، دېرش کاله کېږي چې اشپزي کوم، ما په ښلابښلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېرتکړه یم، تېره میاشت مې په یوه هوټل کې کار ونیو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګوڼه وي، ولایاتو ته بسونه ځي او ښه چلېږي. دا یو کوچینی هوټل دی، د شپې تیرولو ځای نه لري، خو مشتریان یې ډېر دي او خاوند یې په مزو کې دی.
بوډا غلی شو، یو سوړ اسویلی یې ویست او ویې ویل:

دا د اتو ورخو مخکې کیسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې یوه دیارلس یا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه یې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته یې بد رد وویل او له هغه ځایه یې وشړه. زه حیران شوم، هلک ته مې وکتل، نه یې جامې د سوالګرو وې او نه هم څېره او نور ظاهري جوړښت. ورغړ مې کړ، راغی او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سیخه ورته ونیول، ده مننه وکړه او په بیړه د کباب په خوړلو بوخت شو.

دی له رنګه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:

ـ ولې سوال کوې؟

هلک راته وکتل، غټې تورې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:

ـ وږی یم، پیسې نه لرم.

ـ کور دې چېرته دی؟

هلک یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:

ـ په ایران کې.

حیران شوم:

ـ نو دلته څه کوې؟

هلک په خواشینۍ وویل:

مور لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او ز ما دوه وړې خویندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، سترې به وم، خو بیا

هم ښه و ، مازدیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې سترپا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم، پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت، خو موږ د زرګونو نورو افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر و ، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی یې د سنګ سفید په نوم یوې بندیخانې ته ولېږلم، یوه اوونۍ مې هلته تېره کړه او بیا یې له مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهېږم چې څه وکړم، قاچاقبر پیسې غواړی، خو زه په ګډه نه یم موړ، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دي، ډېرې پیسې.

ما ورته وپوښتل:

ـ ولې دلته، په افغانستان کې څوک نه لرې؟

هلک وویل:

ـ نه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته مهاجر شوي دي، دومره پوهېږم چې په پېښور کې اوسي، نور یې درک نه را مالومیږي.

ـ نو دا شپږ ورځې دې چیرې تیرې کړې؟

تر پرونه یو څه پیسې راسره وې، په یوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تېرېدو پیسې یې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت وېدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دي، خو نن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه یې له هغه ځایه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وړی وم، ټیکه نه راتله، ځکه مې له نانوایه یوه ډوډۍ وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو ، له جنوبي دروازې څخه یوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، یو بل یې دواورو په غونډوسکو ویشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بیړه د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.

د بوډا سر وځړېد ، یوه شېبه غلی و ، بیا یې ورو وویل:

_هلک یوه لحظه له ماسره ودرېد ، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و ، خو زه پردی مزدور وم، نوره لورېینه مې نه شوای ورباندې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ !

_څلور خوراکه کباب

ما نور سیخونه د انګار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د یو بل خوراک فرمایش راکړ، ویې ویل چې یو نږدې دوست یې راغلی، غوښې ته څه مثاله هم ورکړه کړه او په سیخونو کې سپین بڅرکي مه پېیه ! وروسته یې هلک ته پام شو ، ما ته یې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ویل چې مساپر دی، له ایرانه یې را اړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په ځیر ورته وکتل، مخ یې را واړاوه، ویې ویل:

_وبال لري، ډوډۍ ورکړه، بیا به نوره مرسته هم ورسره وکم.

له دې سره بېرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و ، په غریبانو یې پام کاوه، هر سهار به یې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګدایګر راتلل، یو یې هم نا امېده نه پرېښوده، یو دوه اوغانې به یې ورته نېولې،

دی به پر دخل ناست و او کله کله به یې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غریبانو ویشله.
هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ماسپښینه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هیڅوک نه
و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتې ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوښې مې پریمینځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سیخونو وپېیله، کله چې ببرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ ولید، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغږېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځینې قاچاقبران پطڑني، هر څه به سم شي.
هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې دري تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچینی مساپر.
مونږ تر ناوخته ویښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخا ری تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې یې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم او د بخا ری تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو ګامه لرې د تخت په بل سر کې پرېووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.
زه هم دلته مساپر یم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېږده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچینی لور تر ډېره په ذهن کې راګرځېده، خو وروسته خوب وړی وم.

بوډا غلی شو.
څارنوال په بیړه وویل:
بیا؟
د بوډا شونډې و خوځیدې:
ـ یوه شورماشور مې سترګې رنې کړې، د بخاری د سره انګار په تته رنا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سړي ته سوکان نیولې وو، سپکې سپورې یې ور ته ویلې، خو هوټلي غلی و، هیڅ یې هم نه ویل او سر یې ځړېدلی ښکاربده، وروسته هلک په بیړه ولاړ شو، بوټونه یې په پښو کړل، خو کله چې یې د دروازې دستګیر ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بیا یو کړ نګ شو، لویه شیشه درې ورې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سړه هوا رانننوته.
بوډا غلی شو.
څارنوال وویل:
ـدا یو لوی جنایت دی، دا پست هوټلي باید سزا وویني، باید.
بوډا وویل:
ـما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهیږئ.
څارنوال وپوښتل:
ـغواړې چې چېرته لاړ شې؟
ـ نپوهیږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وویل، زه یو تکړه اشپز یم، روپۍ کمه یا ډېره، کار پیدا کولای شم.
څارنوال وویل:

ـخو که تاته ضرورت پېښ شو بیا به دې چېرې پیدا کوم؟
د بوډا شونډې وخوځیدې:
ـتا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پیدا کوې.
څارنوال وخندل:
ـزه په خپله خبره ولاړ یم، خو دا زما وظیفه ده، باید د شاهد ادرس ولرم.
بوډا وویل:
ـدلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره ولیکه، قول ده، که مې کار وموند، په تیلیفون کې دې خبروم.
څارنوال د سړي د کلي او هوټل دواړو ادرسونه واخیستل.
شپږه وروسته په پارک کې هیڅوک نه و، د ونې پر یوه لوڅ ښاخ یو کارغه ښکارېده او د سپینو واورو پر سر څو وچې پانې باد رغړولې.

❊ ❊ ❊

ماسپښین دوه بجې وې، څارنوال پر یوه خیرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز ایښې له تورو چایو ډک ګیلاس یې ورپورته کړ، هوټلي ته یې وکتل، ده د ټایپ د یوې جړ شوې کستې راوتلې کولمې خلاصولې.
وروسته یې ورمېږ کوږ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې یوه ځوانکي پر تېرو سیخانو غوښه پېښله. نور هوټل تش و.
څارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی، څارنوال ته مخامخ ودرېد.
ورو یې وویل:
ـڅه شی غواړئ؟

څارنوال د لاس په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کینې.
هوټلي حیران شو.
څارنوال جېب ته لاس کړ، یو کارټ یې راویست، د هوټلي سترګو ته یې ونیو، ویې ویل:
ـ څارنوال (ب)
د هوټلي رنګ والوت، پر څوکۍ کېناست او څارنوال ته یې په وېره وکتل.
څارنوال ورو وویل:
ـ کاروبار دې څنګه دی؟
هوټلي وارخطا شو:
ـ صیب! ښه ده، ګذاره کوي.
څارنوال له چایو غوړپ وکړ، شونډې یې و خوځېدې:
ـ یو څو پوښتنې درنه کوم.
ـ امر کوئ، صیب!
ـ تا څو ورځې مخکې یو میلمه درلود.
هوټلي په ماته ګوډه ژبه وویل:
ـ صیب، زه، زه خو ډېر میلمانه لرم، ته، ته کوم یو یادوې؟
د څارنوال شونډې وخوځېدې:
ـ خو ته د شپې میلمه نه لرې.
د هوټلي رنګ سور شو.
دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، یوه یې وویل:
ـ دوه چایه، څو روپۍ شوې؟

ـ پنځلس اوغانۍ
هغه د مېز پر سر پیسې کېښودې او دواړه له هوټله ووتل.
څارنوال پسې وکتل، هوټلي ته یې مخ ورواړاوه، په ملنډو یې وویل:
ـ په زړو شیشو کې دا یوه شیشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله کړیده؟
هوټلي پرتخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه یې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز خا نه کې وکړي، وروسته یې څارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې ورپېدې او په لړزانده غږ یې وویل:
ـ ماته شوه.
ـ څنګه؟
هوټلي چیغه کړه!
ـ له ما څه غواړې؟
څارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، څارنوال وویل:
ـ ته ډېر پست سړی یې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې یې په برسټن ور ننوتی وې، ته پوهیږې! هغه مړ دی، یخني وژلای.
ـ دا دروغ دي.
ـ زه شاهد لرم زوړ کبابي.
هوټلي په بیړه ولاړ شو، منډه یې کړه، خو څارنوال تر لمنې ونیو، سړی پرمخې ولوېد، سر یې پر یوې څوکۍ ولګید او له تندي یې وینه روانه شوه.

❊ ❊ ❊

څارنوال (ب) په خشکه وویل:

_اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و.
هوټلي سرپ لارپ تو کړپ، څارنوال ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
_نه، ما هیڅ نه دي کړي.
څارنوال ترګرین ونیو، ورو یې وویل:
_تا زه نه یم پیژندلی، ما د ډېرو مجرمینو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوپ، ضرور.
هوټلي څه ونه ویل. څارنوال ولاړ شو، د بند په سړه او نمجنه کوټه کې یې څو ګامه واخیستل، ودر ېد، سړي ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
_ته د ببنلو نه یې، تا جرم کړی، یو نه ببنونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ یې، پوهیږې، ته به پانسی شې.
هوټلي ولړزېد. سړه سا یې واخیسته، ورو یې ویل:
_راځه، یو جوړجاړی سره وکړو.
څارنوال په حیرانۍ ورته وکتل.
د هوټلي شونډې وخوځېدې:
_زه یې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟
څارنوال وویل:
_د مقصد خبره کوه!
_ګوره، د هلک دوسیه ترل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه یخنې وژلی، ته دوه لکه اوغانۍ واخله او ما خوشی که.
د څارنوال سترګې رڼې راوختې، ټیټ شو، هوټلي یې ترګرین ونیو، په خشکه یې وویل:
_ته ماته رشوت راکوې؟

هوټلي وارخطا شو.
څارنوال یوه شېبه غلی و ، بیا یې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و ، وروسته یې هو ټلي ته مخ ور واړاوه ، دهغه غوږ ته یې خوله ورنږدې کړه، ورو یې وویل:
ـزه دومره احمق نه یم، پنځه لکه

(پای)

بد مرغي

لیکوال: نصیر احمد احمدي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به یې چیغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځیرونه به یې وشرنګېدل، سر به یې پورته کړ او بدن به یې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځیدلي کسان خواشیني وو ، دوئ په راوتلو ړوو سترګو ځوانې نجلۍ ته کتل... په ځېرو کې یې ګونځې ښکارېدلې.
په ولاړو کسانو کې یوه چیغه کړه !

ـتور کوډګر ناوخته شو !
تر څنګ ولاړ سړي په عاجزۍ وویل:
ـد پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ، اوس باید را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، یوه ورځ مزل غواړي.
پاچا خپله اوږده چپنه ورتړله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکی ژېړ تاج یې له سره لیرې کړ، په خپلو اوږدو سپینو څنګو کې یې ګوتې تېرې کړې. یوه شېبه غلې و، وروسته یې ډډ غږ د مانۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس خپور کړ:
ـکه زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.
دولاړو درباریانو سرونه وځړېدل، په څېرو کې یې وېره ښکارېدله... وزیرانو خپل ژوند په خطر کې لېد.
یو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شیشو څخه مانۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه، د درباریانو اوږدې زرینې چپنې ځلېدلې.
د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولې یې ځګوند پیدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلایي موټ یې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.
چوپه چوپتیا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلي ځنځیرونه وشرنګېدل، چیغه به یې کړه او بېرته به بېسده پرېوته.
لمر په لوېدو و چې د مانۍ یوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزیرانو د سالون لویې دروازې ته وچې سترګې نېولې وې، ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار ایست. شېبه وروسته یو

زوړ سړی رابنکاره شو ، دی تک تور و ، ګنډه ږیره یې درلوده ، پر نری غاړه پورې یې په خړسپنسي پیښلو وړو هډوکو ټال خوړ.
پاچا او درباریانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټیټ کړل، خو تور کوډګر مخ ور وا نه ړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کښناست. بڼه شببه یې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده بانه نېغ ولاړ وو ، تر سترګو یې یوه توره حلقه راګرځیدلې وه او پر سرو شونډو یې سپین ښکارېده. تور کوډګر خپلې زړې خورجینې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او یو خیرن جام یې راویستل، وروسته ودرېد ، له ځان سره یې څه وویل او ترکټ څو ځله را تاو شو.
پاچا په خواره خوله وویل:
ـزه په تور کوډګر باور لرم.
تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه یې ونه ویل، هماغسې یې شونډې خوځېدلې ... دا سې کلمات یې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.
د کوډګر شونډې تر ډېره خوځیدلې، بیا د نجلۍ تر څنګ کښناست، خورجینې ته یې لاس ور وغځاوه، یو سپین بوتل یې راویست. کله چې یې د بوتل اوبه په نقره یې جام کې واچولې، له جام څخه تور لوګی پورته شو ، له دې سره د نجلۍ سترګې رنې شوې، ځنځیرونه وشرنګیدل ...تور کوډګر چیغه کړه !
ـای شیطانې اروا ! ته څه غواړې؟

د نجلۍ خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو یې سوروالی پیدا کړ او شپبه وروسته یې سترګې سرو وینو ونښولې. نا څاپه یې له شونډو ډډ نارینه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړزول.
غږ وویل:
ـ تر ټولو بدمرغه انسان!
له دې سره د ځنځیرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځید، په لاس کې نښلې ککرۍ یې کښته پورته کړه، نامفهومه کلمات یې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد، سترګو یې توروالی پیدا کړ، شپبه وروسته بېسده پریوته.
پاچا ور مخته شو، د چپنې لستونې یې د خپلې لور پر خوله تېر کړ. بېرته په خپل ځای ودرېد
تور کوډګر وویل:
ـ د پا چا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې د نړۍ تر ټولو بدمرغه انسان وویني.
پاچا یوه شپبه غلی و، بیا یې وزیرانو ته مخ ور واړاوه او امر یې وکړ چې تر ټولو بدمرغه انسان ور ته پیدا کړي.
له لمر ختو سره ډولونه ودربېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځېد، ده یو لوی ښکر خولې ته نیولی و او چیغې یې وهلې چې تر ټولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.

په مانې کې پاچا او وزیران بې خوبه او خواشیني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل...

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راوړ چې تر ټولو بدمرغه انسان یې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي شېبه وروسته په یوه کټ کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې یې نه وو، پر مخ یې یو لوی پرهر (ټپ) ښکارېده او تر ډېره د غوښې یوې لویې بوټې ته ورته و.

سړي وویل چې دی یو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې یې لاس او پښې غوڅې شوېدي او د مخ لوی پرهر یې هم د تورې ننبه ده.

د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځیرونه وشرنګیدل، د نجلۍ سترګې سرې شوې او له خولې یې ځګونه وبهیدل. تور کوډګر د سړي د ایستلو امر وکړ او ویې ویل چې ده د ازادۍ په جګړه کې برخه اخیستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته یې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.

نیم سات نور هم ووت، بیا د یوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې یوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل،ماشومان ناروغه ښکارېدل ، دوئ د خپلې مور لمن ټینګه نېولې وه او وارخطا وو.

ښځې په ژړا کې وویل چې خاوند یې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوټي راوړل چې ځناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان یې له لورې مړه شول، نورو ته یې یو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته

پخوي او ژوندي يې ساتلي دي. دوئ په يو ه وېرانه کې اوسي، يواځي ځلور ديوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بيا هم څوک کوم غرض نه وربانديې لري.
ځنځيرونه وشرنګېدل او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له مانې ووتل.
تور کوډګر وويل:
ـ ژوند يې تريخ دی، خو بدمرغه نه شو ورته ويلای، ځکه ځوانه جانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.
پاو وروسته يو په ونه لوړ بنيادم په سالون کې ودرېد ، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپين و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباريانو په ځېرو کې ګونځې پيدا شوې، خو تور کوډګر د خبرو اجازه ورکړه !.
د سړي سر وځړيد او له خولې څخه يې يواځې يوه جمله را ووته !
ـ زمور خاوره پرديو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.
ناڅاپه د مانې لوېې شيشې ولړځيدې، درې، وړې لاندې راولوېدې، له کټ څخه يو تور لوګی پورته شو، يوې ويروونکي چيغې په سالون کې انعکاس خپور کړ !
ـ وسوځيدم !
لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به يې د پرانګ کله د لېوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته يوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، يوې سپېنې رڼا ولاړ خلک اړ

ایستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه. د نجلۍ حیرانه غږ واورېدل شو !

ـ پلاره ! زه مو ولې ترڅې یم؟

تور کوډګر چیغه کړه:

ـ ترڅولو لویه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

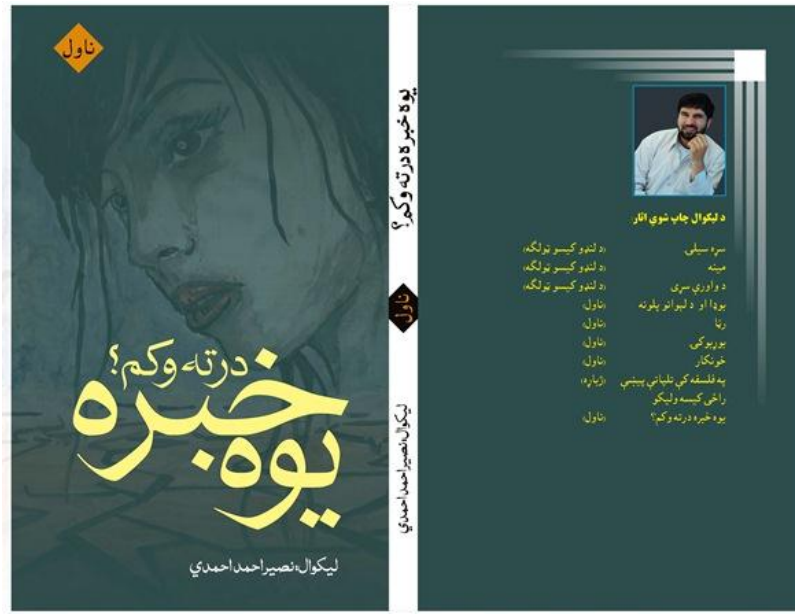

(۱)

تیاره وه. سړي ګړندي ګامونه اخیستل. له کلي ووت. شمال لور ته پراخه دښته په مخه ورغله. دښته او اسمان، دواړه یولاس تک تور وو، یوائې رڼو ستورو سره جلا کول.

سړي یوه شېبه مزل وکړ، ځای ځای به په واوره وخوت، له بوټونو به یې کرښنده اواز پورته شو، نور هیڅ هم نه اورېدل کېدل. کله کله به یې د شغالانو انګولا په زړه ننوته.

پاو ووت. ستورو دومره رڼا کوله چې سړی د کارېز د سپرغې (څاه) پر سر د لرګي لوی څرخ ته ودروي.

سړي څرخ تاو کړ. غنجا شوه. ده څه نه لیدل، خو په دې پوهېده چې پر څرخ د تاو شوي پړي سر، لاندې سپرغي ته کښته کیږي.
شېبه وروسته یې پړي ته ټکان ورکړ. لاندې د اوبو چړپا شوه، پړی د کاریز تل ته رسیدلی و.
سړي بوټونه وایستل. د پړي پورتنۍ برخه یې پر څرخ تاو کړه. پړۍ یې ونیو، پر لاسونو یې زور راووست. پښې یې سپرغې ته ور وغزولې، په هوا کې ځوړند پاتې شو.
سړي موټ ـ موټ پړی خوشی کاوه. دی لاندې روان و، شېبه وروسته یې پر لوڅو پښو سړې اوبه ور واوښتې.
سړي د خپل پند کوټ جیب ته لاس کړ. لاس یې راویست، د لاسي بتۍ سپینه رڼا په رڼو، روانو اوبو ولګېده.
کړوپ شو. په اوبو کې مخ پورته لاړ. خولۍ یې د کاربز د تونل له پاسنۍ برخې وړې لوټې رابېلې کړې. ورمېړې یې لندو خاورو نیو.
ده په احتیاط ګامونه اخیستل، ځای ځای به اوبه ژوړې شوې. پر ځنګنو به یې راواوښتې. بیرته به ببډیو ته ټیټې شوې. دی ورو ورو مخکې ته کله کله به سپینه رڼا د اوبو څاڅکو ته سیخه شوه. څاڅکي د کاربزه د تونل له پورتنیو لندو خټوڅخه را څڅېدل.
یو ځای ودرېد. د مور خبرې لړزه پرې راوسته.
((شېرمامده زویه ! پام کوه ! کاربزونه درانه دي، پټې بلاوې دي خدای پټې لري.))
ناڅاپه یې چیغه کړه ! بنې پښې ته یې ټکان ورکړ، اوبه وچړپېدې، د بتۍ په رڼا کې یو غټ ماهی پورته روان و.

سړي وخندل، زړه يې سره راټول کړ، په زوټه (زوره) يې وويل:
_هيڅ هم نه شته ! هيڅ هم نشته، هيڅ...
د ې خبرې د کارېز په تونل کې انګازې خپرې کړې، خو دی پوهېده چې پر تندي يې مړې خولې راماتې دي.
يو دم يې خوسا بوی پر سپږمو ننوت. بوی ډېر شو، په کارېزه کې د خرابې شوې غوښې بوی ته.
دوه_ درې ګامه ليرې، په اوبو کې چړپا شوه. رڼا پر هماغه ځای ولوېده، له رڼو اوبو د غوټه ماهيانو شاهپرونه راوتلي وو، اوبه يې څيرلې، مخ پورته روان ول.
سړي پزې ته لاس ونيو، ور مخته شو. يو ځوان ځوړند سر ناست و. اوبه يې پر غزيدلو ورنو روانې وې، ملا يې د کارېزه پر دېوال پورې نښتې وه، تر غاړې يې نرۍ نايلوني پړۍ تاو و.
سړي ورو د هغه کينې لاس له اوبو راپورته کړ، پر ګوتو يې دوې غټې ګوتمۍ ښکارېدلې، ګوتميو ژړه رڼا کوله.
سړي په ببړه ګوتمی راويستلې، لاس يې پرېښود. جسد رڼګ شو، له اوبو چرمي بټوه راووته، بوی تېز شو، تونل د کانګو او استفراق غږ ونيو، سړي وګرځول، بټوه يې د اوبو له سره ورپورته کړه. اوبه پاش شوې، ده مخ کښته ګړندي ګامونه واخيستل.

(۲)

په عمر پخې ښځې وویل:
ـشپږ مامده زویه ! سره غرمه دې کړه !
کوم غږ یې وانه ورېد
ښځې د برېستن پیڅکه وښویوله، وړې کڅوړې ستړګې یې ږدې راوختې.
د پراته سړي ستړګې پټې وې، په پکه ککړې پوړې نښتي تار تار وېښته یې لانده ښکارېدل. پر لمر وهلي تور تندي یې څاڅکې ـ څاڅکې خوله پرته وه. ده په تیزې سره ساه اخیسته، ارتې، غټې سپړمې یې کښته پورته کېدې
ښځې په ببړه د هغه پلنې اوږې ته ټکان ورکړ، د سړي زګېروی شو، پر ارځ راواوښت، د ورمېړ له لندو پیچلو ویښتو یې د خولو تروش بوی پورته شو.
ښځې د سړي پر غاړه ګوتې کېښودې، ګوتو یې لوند تودوالی احساس کړ.

ښځه په بیړه ولاړه شوه. په دالان کې یې خړ دیوال ته ولاړ ګړی کوږ کړ، پر نکلي جام اوبه را واوښتې.
ببرته راغله، شپبه وروسته د سړي پر تندي لنده ټوټه پرته وه. سړي تېزه تېزه ساه وهله.
ښځې ورو وویل:
_شپږمامده زویه ! څنګه یې؟
کړپ شو. لس_ یولس کلن هلک د کوټې په وره کې ودرېد ، په خوشالی یې وویل:
_لا لا ! په ډب کې هیلۍ ناستې دي.
یو دم یې شونډې وځړېدې، ورغی، د ښځې تر څنګ خواشینی کېناست، سړي ته یې وکتل، ورو یې وویل:
_تبه یې ده؟
ښځه ولاړه شوه، په کونج کې د اینبې زاړه لرګین صندوق پله یې پورته کړه. هلک ته یې د لسو روپو نوټ ونیو، ورو یې وویل:
_د کلي له دوکانه د تبې ګولۍ راوړه.
د هلک په جیب کې پرتې مردکۍ وټکېدې، په منډه له کوټې ووت.
ښځې د سړي د تندي ټوټه بدله کړه، سړي خپلې وړې سترګې رنې کړې، پتري نیولې خړې شونډې یې وخوځېدې، په زګیروي یې وویل:
_څه وخت ده؟
ښځې د وړې کړکۍ خیرنه پرده پورې وهله، سړي خپلو سترګو ته لاس ونیو، په غوسه یې وویل:
_لمر د سرای (حویلۍ) مینځ ته رارسیدلی.

ښځې په خواره خوله وویل:
_تبه دې وه، نه مې شوای راپورته کولی.
د سړي تندي ګونځې پیدا کړې:
_ادې! زه باید کار پرې وکړندم.
ښځه په خبره کې ورولوېده:
_نور کلیوال هم شته!
سړي سړه سا ویسته، ورو یې وویل:
_دوه نیم سوه اوغانۍ (افغانۍ) مې له ګوتو ووتې!
څنګ ته ایښې بدنۍ یې ورپورته کړه. دوه_ درې غوړې اوبه یې تر ستوني تېرې کړې، ناڅاپه یې وټوخل، کانګو واخیست. مور یې په بیړه ولاړه شوه. چلمچي یې راوړې. سړي خپله خوله پکې ونیوله. ویې نه ګرځول. بېرته ستوني ستغ پرېووت. ورو یې وویل:
_دا اوبه مو له کوم ځایه راوړې؟
مور یې په حیرانی ورته وکتل شونډې یې وخوځېدې:
_له کارېزه!
سړي ورمېړ کوړ کړ، په چلمچي کې یې خوړ وهل.
ښځې چلمچي د باندې ویست.
سړي په خپله خوله د برېستن پېښکه تېره کړه. تر بالښت لاندې یې لاس ننه ایست. سترګو ته یې دوې د سرو زرو ګوتمۍ ودرېدې. شنه غمي پکې ټومبلې ول.
د دروازې کړپ شو. سړي په بیړه ګوتمۍ تر بالښت لاندې کړې. ښځه راغله، پر پلاستیکي فرش یې توره چایجوشه کېښوده.

سړي چایجوشې ته وکتل، له څوښکي یې مړ تاو راووت. ویې ویل:
ـله کارېزه اوبه مه راوړی. !
ښځې په حیرانی ورته وکتل.
سړی وارخطا شو:
ـما، ما ویل چې کارېز پاکیږي. اوبه به یې خړې وي.
ښځې وخندل، د خپل خیرن ټکري پیښکه یې د پیالې پر ژی تېره کړه. ورو یې وویل:
ـکارېز ته مازدیګر ناوخته لاړم، خړه ناسته وه. پاکې، سوتره، رنې اوبه دي.
هلک کوټې ته ورننوت، ورور ته یې وکتل، تندی یې ورین شو. په خوشالي یې وویل:
ـلالا ! تبه دې ښه شوه ! ! !
سړی غلی و..
هلک وویل:
ـوېرېدلی یې، شونډه دې وتلې ده.
ښځه په خبره کې ورولوېده:
ـګولۍ دې راوړې؟
هلک یو پاکټ ګولۍ په غولي کښېنودې. ببرته یې سړي ته وکتل، په خوند یې وویل:
ـلالا ! په ډب کې هیلۍ ناستې دي.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـباز مامده ! ورور دې ناروغه دی ! مه یې پاذابوه.

هلک غلی شو ، شپبه وروسته یې د خواست په ژبه وویل:
ـزه به یې وولم.
سړي مړاوي وخندل:
ـنه ! په توپک به ژوبل شې.
ـنه ژوبلیږم. زده مې ده ، غټې هیلې دي.
ښځه په خبره کې ورولوبده:
ـغوا ترې ده.
هلک د بسترې پر سر پراته ښکاري توپک ته وکتل، ولاړ شو ، وره ته لا نه و رسیدلی چې سړي پسې ورغږ کړ:
ـکار ښه ته یې مه بیایه !
ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.
سړي وویل:
ـاوبه د جومات له بمبې ورته راوړه !
ښځې له تورو چایو ډکه پیاله د سړي تر څنګ کښښوده. ورو یې وویل:
ـدا پسې وخوره !
سړي هغې ته وکتل، په تور غروي کې یې سپینه ګولۍ ښکارېدله.
سړي ګولۍ ور واخیسته، خولې ته یې واچوله، ویې ټوخل ګولۍ یې په ستونې کې وچه ودربده. .
ښځې وویل:
د چایو غوړپ پسې وکه !
ـنه ! نه یې څښم.

ښځې دسترخوان پرانیست، څو نري پاستي پکې پراته ول. سړي د پاستي څنډه ور پرې کړه، ویې ژدویله، ګولۍ له ډوډۍ سره یو ځای له ستونې تېره شوه.
ښځې بله پیاله ډکه کړه. سړي په بېړه وویل:
ـ دا چای د څښلو نه دی.
ښځې په حیرانۍ ورته وکتل. پیاله یې شونډو ته ور وړه.
د سړي تندي ګونځې پیدا کړې:
ـ اوف! څنګه درته ووایم، د کارېزه اوبه مرداري دي.
د دروازې کړپ شو. هلک په سترې غږ وویل:
په کارېز کې یې مړی وموند.
پیاله کږه شوه، ښځې ټوپ کړل، اوږه یې وسوځېده، په بېړه له کوټې ووته.
سړی نېغ کښناست، بالښت یې لیرې کړ، دوې ګوتمۍ او چرمې بټوه یې ور واخیستل، بټوه یې پرانیسته، څو خړ نوټونه پکې ښکارېدل، ویې نه پیژاندل، نوټونه لانده ول. سړی په منډه له کوټې ووت، ګوتمۍ یې جیب ته واچولې، بټوه یې هم دیوال ته نږدې لمر ته تر اینښودل شویو وچو وښو لاندې کړه. په بېړه له انګړه ووت.

(۳)

شېرمحمد ساه نیولی سپرغي ته ورسېد ، ډله کلیوال راټول ول، لویانو سپرغې ته کتل، ماشومان هم د لویانو تر مینځ په داسې چولو پسې ګرځېدل چې له هغه ځایه سپرغه ور مالومه شي. شېبه وروسته د څرخ د تاوېدو غږ شو ، مخکې ولاړو خلکو خپلو پزو ته څادرونه ونیول، ډله شا ته شوه، دوو پیاوړو کلیوالو پرې ته لاس ور وغځاوه، سلامت جسد یې راویست.

له بویه ټېکه نه کېده. جسد یې سپرغي ته نږدې پر خړه ځمکه پرېښست، غاړې ته ورلوېدلی پرې یې خلاص کړ، د مړي ځنګنونه شخ پاتې وو.

شېرمحمد په خړه ځمکه کېناست، کلي ته یې وکتل، د خړو کورونو بامونه تور، شنه او زرغونه ښکارېدل، له ښځو ډک ول، د دیوالونو سیورو ته واوره پرته وه.

تر څنګ یې یو څادر ولوېد. یو ډنګر سړی پر څادر کېناست. ورو یې وویل:

ـ مورِ له همدې کارېزه اوبه څښلې !

شېرمحمد غلی و.

سړي وویل:

ـ ماته خو دا مړی د ډېر وخت ښکاري. بوی یې کړی، د پښو ګوتې یې شړېدلې دي، داسې لکه ماهیانو چې خوړلې وي.

سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل، په حیرانۍ یې وویل:

ـ وه هلکه ! روغ نه ښکارې !

شېرمحمد د خپل پټکي شمله په خپله لنده، توره ټنډه تېره کړه. وچې شونډې یې وخوځېدې:

_تبه مې ده.
یو غږ واورېدل شو:
_څه نشته!
دواړو جسد ته وکتل، یو کلیوال د مړي جیبونه لټول.
بل وویل:
_جیبونه یې خالي دی، کوم کاغذ ماغذ نشته، پیژندلای یې نه شو.
یو بل کلیوال راغی، پایځې یې لندې وې، له لاسونو څخه یې سوړ بوی لټېده.
پر څادر ناست کلیوال وویل:
_څنګه مو پیدا کړ؟
نوي راغلي سړي وټوخل، شونډې یې وخوځېدې:
_نن زما وار و،ساعت مخکې کارېز ته ورکښته شوم، خوسا بوی و، پورته لاړم، مړی مې ولید.
نوی راغلی سړی غلی شو، شېرمحمد ته یې وکتل، ورو یې وویل:
_تېر مازدیګر خو ته کارېزه ته ورکښته شوې، پام دې نه شو؟
شېرمحمد د (نه) په بڼه سر وخوځاوه.
هماغه سړي وویل:
_سپږمې خو دې غټې دې، بوی یې نه درته؟
شېرمحمد په غوسه ورته وکتل. دواړه کلیوال موسک ول.

(۴)

شېرمحمد په چوتره کې لمر ته ناست و ، ګوتمۍ يې سره اړولې ، بټوه يې په لمن کې پرته وه. د مور غږ يې واورېد:
ـ بالښت درورم.
شېرمحمد څه ونه ويل. هماغسې يې ګوتمیو ته کتل.
درب شو ، بالښت ولوېد ، له پلاستيکي فرشه مړې خاورې پورته شوې. سړي په بيړه د لاس ګوتې سره وروستې.
ښځې وويل:
ـ کوم درک يې ونه لګېد ؟
ځواب يې وانه وريد.
ښځې په حيرانۍ خپل زوی ته وکتل. په زوټه يې وويل:
ـ تبه دې څنګه شوه؟
شېرمحمد ټکان وخوړ:
ـ څه ؟
ـ تبه دې څنګه شوه؟
ـ بد نه يم، پيتاوی ښه راباندې ولګېد.
ښځه د هغه تر څنګ کښاسته، شېرمحمد پښې ور ټولې کړې، پر بټوه د اوږدې لمنې پيڅکه پرېوته.
ښځې په خواشينۍ وويل:
ـ کوم درک يې ونه لګېد ؟
ـ نه ! هيڅا هم نه پيژانده، خراب شوی و ، د کلي په هديره کې مو امانت خاورو ته وسپاره.
ښځې وويل:

_له سهاره دې څه نه دي خوړلي، چای درته راوړم، د څاه اوبه دي، له جوماته مې راوړې
شېرمحمد د (هو) په ښېنه سر وخوځاوه.
ښځه ولاړه شوه، د خړو کتار کوټو خواته يې ګام واخيست، يودم ودرېده، زوی ته يې وکتل، په حيرانۍ يې وويل:
_ته پوهېدې چې په کاريزه کې مړی دی.
د سړي ژبه بنده شوه:
_نه، زه، زه
ښځې وويل:
_سهار دې د اوبو په څښلو زړه راډکېده، د چايو پيالې ته دې هم خوله ور نه وړه، ويل دي چې د کاريزه اوبه مردارې دي. له کومه پوه شوې؟
شېرمحمد ته غوسه ورغله:
_چای راوړې که نه؟
ښځه دالان ته ننوته.
شېرمحمد بټوه پرانيسته، يوخړ نوټ يې راويست، پردی و، نه يې پيژانده، په بيړه يې په بټوه کې پراته نور نمجن نوټونه وشميرل، لس دانې ول.
د پيالو کړپ شو، نوټونه يې ژر په بټوه کې کېښودل، د دالانه وره ته يې سترګې ور واړولې، څوک نه و. بيرته يې بټوه پرانيسته، د بټوې يوې خانې څنګير درلود، کش يې کړ، په پلاستيک کې بنده سپينه، نمجنه پانې راوخته.
د دالان د وره غنجی شو، بټوه او پانې، دواړه يې تر ورانه لاندې کړل.

ښځې دوې پیالې له چایو ډکې کړې. د انګړ لرګینه دروازه خلاصه شوه. مور او زوی دواړو ورته وکتل، یوه پیغله وه، سره او سپینه ښکاربدله، ټکرۍ یې پر مخ ور کش کړ، لیرې ودرېده، په زوټه یې وویل:

ـ تروري! میلمانه لرو، یوه ـ دوې چکۍ ګوړه پور راکه!

ښځه دالان ته ننوته. شېرمحمد غولي ته کتل، نجلۍ دروازې ته نږدې ولاړه وه. شېبه وروسته له دوو چکیو ګوړې سره له انګړه ووته.

ښځه بیرته د خپل زوی تر څنګ کېناسته، په خوند یې وویل:

ـ ودې پېژانده، سینځله وه، د ګاونډي لور.

شېرمحمد غلی و.

ښځې سوړ اسویلی ویست، له شنو چایو ډکې پیالې ته یې وکتل، وچې شونډې یې وخوځېدې:

ـ هی، هی، تشه لاسه، ته مې دښمن یې. که مې ولور په وس پوره وای، همدا اوس مې دا نجلۍ درته غوښته. کم نه یې، د خلقیانو د پاچاهۍ په اول کال پیدا شوې، تر دېرشو اوړې!.

شېرمحمد د چایو غوړپ وکړ، ورو یې وویل:

ـ باز مامد چیرې دی؟

ښځې پیالې ته وچې سترګې نیولې وې.

سړي خپله خبره تکرار کړه!

ـ باز مامد چیرې دی؟

ښځې له ځان سره وویل:

ـ ښه نجلۍ ده. روپۍ نشته، خدایکه یې نه هم راته کړي وای.

سړي جیب ته لاس کړ، د نصوارو ډبلی یې راویست، مخ ته یې ونیو، په ګرده اینه کې پلنه اوږده پزه، ارته سپږمې، وړې، ننوتې سترګې او اوږدې سپېرې شونډې ښکارېدلې.
یوه چونډی نصوار یې تر ژبې لاندې کړل، ورو یې وویل:
ـ نن د کار ښه کار پاتې شو.
ښځې هماغسې پیالې ته کتل...
سړي بټوه او کاغذ په جیب کې واچول، په زوټه یې وویل:
ـ ادې! ګوتمی مو په څو خرڅه کړه؟
ښځې په حیرانی ورته وکتل.
شېرمحمد وویل:
ـ په یاد دې دي؟...
غلی شو، نصوار یې تر چوترې لاندې تو کړل.
ښځې وویل:
ـ کومه ګوتمی؟
هماغه چې د بازمامد د علاج له پاره مو خرڅه کړه.
ښځې وخندل:
ـ هغه خو پخوانی خبره ده، باز مامد ورور دي خاپوړي کولې، نه مې په زړه کیږي. خدای دې وبخښي، پلار دي خرڅه کړه.
غوا رمباړه کړه، شېرمحمد ور وکتل، اخوره ته د ولاړې ژیړې غوا مخکینی پښې په پړي کې بندې وې. ورغی، د غوا په پښو کې تاو شوی پړی یې خلاص کړ، د اخوره په وچو وښو کې سره چرګه ګرځېدله، لوټه

یې پسې وویشته، چرګې منډه کړه، سړی ببرته پر چوتره کښناست. ښځې په حیرانی وویل:
ـ ولې دې ګوتمۍ یاده کړه؟
ـ هیڅ، هسې په زړه کې راتېره شوه. بازمامد چیرې دی؟
ـ خدای خبر! بیا به د کلی له ماشومانو سره مردکۍ کوي.
شېرمحمد ولاړ شو، کوټې ته لاړ، کله چې ببرته په چوتره کې ودرېد، لونګۍ یې ترلې وه، پر اوږه یې خړ، خیرن څادر پروت و.
ښځې وویل:
ـ چېرته ځې؟
ـ د ولسوالی بازار ته. کار لرم، سودا خو به نه وې په کار؟
ښځې څه ونه ویل، سړی په بیړه له انګړه ووت.

(۵)

د ماسپښین سیوري رنګ ول، شېرمحمد سترې ستومانه د یوې ویالې تر څنګ کښناست. پټکی یې لیرې کړ، سپینه پکه ککرۍ او تور تندی یې نرۍ کمرنګه خړې لیکې سره بیل کړي ول.

شېرمحمد مخ ته دوه_ درې لېپې سړې اوبه ور واچولې، اوبه وڅڅېدې، رانه ځاځکې یې په تار تار مونډې. توره ږیره کې ننوتل.
د اوبو چړپا شوه، شېرمحمد ورمېږ کوږ کړ. ژیړه غوا په لغړو نیالګیو کې ولاړه وه. تور اوربوز یې د لښتې په روانو رنړو اوبو کې پټ و.
سړي شاوخوا وکتل، په زوټه یې وویل:
_بازمامده !
مخامخ د چنار له ګڼو بې پانو ونو غږ را ووت:
_دا دی، درغلم.
شېرمحمد د لښتي پر ژی پر یوه هواره ډبره کېناست، کلي ته یې وکتل. د څو کورونو له دود کشونو څخه تورې لوخړې پورته کېدلې. لوګي د لیرې پراته غره تر سپینو څوکو هسک ول.
باز محمد وویل:
_لالا ! څه وایې؟
شېرمحمد ور وکتل. هلک د ویالې بلې خواته ولاړ و، واوره یې خوړه، په غاړه پورې یې سره لینده ځوړنده وه.
سړي وویل:
_غوا دې ولې راوستې؟
د هلک وړې تورې سترګې وځلېدې:
_لالا، تر ونو لاندې نوي وابنه رابوټېدلې دي، ما ولیدل، غوا یې ډېر ښه خوړې.
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
_ سیورو ته واورې پرتې دي. د مالونو د پیایلو وخت لا پاتې دی.

باز محمد هماغسې په خوند وویل:
ـ لالا، چتکې راغلې، په یوه مې وار وکه، لینده خرابه ده، خدایکه روغ رانه تللی وای.
شېرمحمد وخندل، ورو یې وویل:
ـ څپلۍ مې درته راوړې.
هلک ټوپ کړل، د ښی پښې زړه، شکېدلې کلوشه یې د ویالې په ژۍ ولګېده، خړې اوبه باد شوې، په بیړه یې پر ځمکه پروت څادر پرانیست، پلاستیکي څپلۍ یې په پښو کړې، په خوند یې وویل:
ـ بندونه هم لري، ګرانه وې؟
شېرمحمد وخندل:
ـ سل اوغانۍ مې دربانديې مصرف کړې.
هلک په خبره کې ورولوېد:
ـ تر اوسه لا ختې دي، و به یې ساتم.
شېرمحمد ترڅو شوی پتکی پر سر کېښود، څادر یې ور واخیست، ولاړ شو، ورو یې وویل:
ـ کورته ځم، له بازاره پیاده راغلم، ستړی یم.
هلک په بیړه څپلۍ وایستلې. ویې ویل:
ـ لالا! دا څپلۍ هم درسره یوسه، په خټو نه شي.
سړی بیرته کېناست. ویې پوښتل:
ـ لس واړې، څلور نیم زره څو کیږي؟
ـ ولې؟
ـ په ولې پسې یې مه ګرځه! څو کیږي؟

هلک خپلې چاودې ګوتې وشمیرلې، یو، دوه، درې..فکر یووړ، یو دم یې وویل:
ـدیرش زره.
د شېرمحمد د تندي ګونځې ژورې شوې:
ـخه چتیاتې وایي، څو ورځې وروسته به پنځم ته ځې.
هلک ځمکې ته کتل.
شېرمحمد وویل:
ـما مکتب نه دی ویلی، خو دومره پوهیږم چې لس وارې څلورنیم زره، تر دېرشو زرو اوړي، خو ته...
هلک یوځل لوڅې پښې منډه کړه، شېرمحمد پسې وکتل، غوا په نویو راختلو غنمو کې ولاړه وه. سړي خپلې په څادر کې واچولې، زړو په خټو لړلو کلوشو وازې خولې نیولې وې.

(۲)

شېرمحمد په خوند ګوتې وڅټلې، باز محمد ته یې وکتل، څراغ ته نږدې ناست و، خپلې یې په لاس کې وې.
سړي وویل:
ـژر مړ شوې؟
هلک هماغسې خپلو خپلیو ته کتل.
زړې ښځې وویل:

یوه خبره درته وکم؟
ـــــــ

موریې په خبره کې ورولوېده:
_جنګ مه کوه !
باز محمد ته غوسه ورغله:
_لا لا یې په بد نوم یاداوه.
شېرمحمد وخندل:
_څه یې ویل؟
هلک وارخطا شو، سر یې وځړېد.
سړي خپله خبره تکرار کړه !
_څه یې ویل؟
هلک غلی و.
موریې وویل:
_خبره تر پایه کوه !
باز محمد هماغسې ځمکې ته کتل، ورو یې وویل:
_غوا یې په ډبره وویشته، ویل یې چې د شېرمامد غوندې مخ یې دی، هماغسې سپږمې لري.
د شېرمحمد خندا زور ونیو.
مور ته یې غوسه ورغله:
_مرداړې سترګې یې دي، نور مه ورسره ګرځه !
ښځې په غولي پراته پنډ کوت ته وکتل، بیځایه ورته ښکاره شو، ور وایي خیست.
شېرمحمد په بیړه وویل:
_څه کوې؟

ـهیڅ ! پورته، پرمیخ یې راځوم.
یودم شنه نوټونه لاندې ولوېدل.
شېرمحمد په بیړه ولاړ شو، نوټونه یې له ځمکې راپورته کړل، کوټ یې ور واخیست، نوټونه یې د کوټ په جیب کې کېښودل.
نبۍ په حیرانی وویل:
ـ دومره ډېر یې روپۍ؟
د سړي ژبه بنده شوه:
ـدا، دا، دا مې
د هلک غږ یې واورېد:
ـدا هم له کوټه را ولوېده.
مور او زوی دواړو ورته وکتل، د هلک د لاس پر غروي ژبړه ګوتمۍ پرته وه، د ګوتمۍ په شنه غمي کې د څراغ رڼا ښکارېدله.
نبۍ ګوتمۍ ور واخیسته.
شېرمحمد په بیړه وویل:
ـپیدا مې کړه.
نبۍ په خبره کې ور ولوېده:
ـکوچینۍ نه یم.
ـباور وکه، پیدا مې کړه !
ـپیسې دې هم پیدا کړې؟
شېرمحمد غلی شو.
نبۍ وویل:
ـسپین راته ووایه !

سړي خپل ورور ته سترګې ور واړولې، بازمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
شېرمحمد یوه شېبه غلی و، بیا یې ورو وویل:
ـ ګوتمۍ مې په کارېز کې د مړي له ګوتو راویستې، پیسې هم د هغه دي.
د مور او کوچیني سترګې رڼې راوختې.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل:
ـ دا پرونۍ خبره ده. د کارېزه د کیندلو وروستی نوبت زما و، ډیر وخت مې خټه په بوکو کې واچوله، هماغسې په اوبو کې مخکې تلم. ، بد بوی راغی، نږدې ورغلم، یو مړی و، غوښتل مې چې نور کارېز کن هم خبر کړم، خو د مړي په ګوتو کې مې دوې ګوتمۍ ولېدې، ځان مې غلی ونیو، وخت نه و، هماغسې مې پرېښود، ماخستن ناوخته له کوره ووتم. کارېز ته ورکښته شوم، له ګوتمیو سره مې بټوه هم راواخیسته.
شېرمحمد غلی شو. د مور او ورور سترګې یې رڼې راختلې وې...
سړي وویل:
ـ ټول لس نوټه دي، نن مې یو نوټ په بازار کې مات کړ، څلورنیم زره اوغانۍ شوې. دوکاندار ویل چې ډالر دي.
د ښځې سر وځړېد. سلګۍ یې شوې، په غریو کې یې وویل:
ـ تر اوسه دي مردار خوړلي دي؟
شېرمحمد ته غوسه ورغله!
ـ بل یوه ور اخیستې.
بازمحمد په وېره وویل:
ملا صیب ویل چې حرام
شېرمحمد چیغه کړه!

_چپ!
د هلک له لاسه څپلی ولوېدې.
ښځې په غریو کې وویل:
_غریب به یو، خو دومره بې غیرته نه یو چې د مړو مال ته تمه ولرو.
شېرمحمد هماغسې ځمکې ته کتل.
ښځې وویل:
_د مړي کور پیدا که!
بازمحمد په خبره کې ورولوېد:
_ادې! هیڅوا هم نه پېژانده.
شېرمحمد کوټ ته لاس ور وغزاوه، بټوه یې راویسته، په پلاستیک کې ایښی کاغذ یې هلک ته ونیو.
باز محمد په حیرانی ورته کتل...
شېرمحمد وویل:
_تذکره یې ده، ویې لوله. ځای به یې لیکلی وي.
هلک څراغ ته ورنږدې شو. کاغذ یې پرانیست، کوچیني عکس ته یې وکتل. ښکلی ځوان و، ږیره یې نه وه، اوږدې تورې څنې یې درلودې.
هلک توري سره وجنګول:
ن، و، م نوم: ګل، ګلاب
د پلا، ر، د پلار نوم: تواب، تواب شاه
د نیکه نوم
هلک په ماته، ګوډه ژبه په پاڼه کې لیکلي توري ولوستل. دزېږېدو نېټه، کلی، ولسوالي... هر څه لیکلي ول.

ښځې سوړ اسویلی ویست، شېرمحمد ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـکور به یې پیدا کړې؟
د سړي شونډې وخوځېدې:
ـهو، کلی یې رامالوم دی، یوه ورځ پیاده مزل غواړي، خو کلیوال به څه وایي چې له مړي یې غلا وکړه!
ښځه په خبره کې ور ولوېده!
ـکه په خپله ډول ونه وهې، هغوی نه خبریږي! سهار لاړ شه، امانت ور ورسپاره، بله ورځ بیرته رارسیدی شی.
د سړي سر وځړېد.
ښځې هلک ته وکتل. په غوسه یې وویل:
ـچا ته دي تر خولې ونه وځي!
شېرمحمد وویل:
ـسل اوغانۍ کمې دي.
هلک څپلیو ته وکتل.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـ په صندوق کې به دومره څه وي چې ببرته یې پوره کړې.

(۷)

شېرمحمد په سپېدو کې له کوره ووت، له دښتې تېر شو، پرغونډیو واوښت، مازدیګر قضا سترې ستومانه یوه کوچیني کلي ته ورسېد. کلی په یوه خړه دره کې پروت و، شاوخوا یې هسکې غونډۍ ولاړې وې. لاندې خړ کورو نه ښکارېدل، څنډې ته څپانده سیند روان و، له سپینو ځګونو تورې غټې تیږې راوتلې وې.

شېرمحمد له یوه ماشوم سره ودرېد. هلک د غونډۍ په لمنه کې ګوښې ولاړې کلا ته ګوته ونیوله.

شېرمحمد په نرۍ لار روان شو، د لارې دواړو غاړو ته پټې ول، غنم تر لویشتې تېټې ښکارېدل، پر پولو د چنار سپېرې ونې ولاړې وې.

شېرمحمد کلا ته ورسېد، د لرګینې لویې دروازې یوه پله خلاصه وه، د کلا په مینځ کې ډېران ښکارېده، سرې او تورې چرګې په وچو خوشایو کې ګرځېدې، څو غواوې کتار، اخورونو ته ولاړې وې.

شېرمحمد یوه وړه تیږه له ځمکې ور پورته کړه. دروازې ته ورنږدې شو، یودم له دروازې یو برګ کوچینی سخوندر راووت، سړی لار ورکړه، سخوندر مخامخ شنو غنمو ته منډه ور واخیسته.

په وره کې یوه پیغله ودرېده، شېرمحمد ورته وکتل، غټې شنې سترګې یې وې، له ونې هسکه ښکاربده. په لاس کې یې سپین دیګی نیولی و.
نجلۍ یودم ټکری په مخ ور کش کړ، شا ته شوه.
شېرمحمد له دروازې لیرې ودرېد. لمر تر لوېدیځې غونډۍ پټ و، ژیړې وړانګې یې د ختیځو غونډیو پر سرونو لګېدلې.
چا وټوخل.
شېرمحمد ورمیږ کوږ کړ، په دروازه کې په عمر پوخ، چاغ سړی ولاړ و. سترګې یې پرسیدلې وې، پنډ اوږده بریتونه یې لرل، ژېړه ورېښمینه لونګۍ یې تړلې وه.
شېرمحمد ور نږدې شو. سړي د هغه زړو جامو او په لاس کې نیولې تبر ته وکتل، ورو یې وویل:
ـد کلي جومات ته لاړ شه. مزدور به ډوډۍ در پسې دروړي.
درب شو، د دروازې دواړه پلې سره ورغلې.
شېرمحمد یوه شېبه ودرېد، بیا یې لویه دروازه وټکوله. جیب ته یې لاس کړ، هماغه سړی په وره کې ودرېد، په خشکه یې وویل:
ـدریاده مې کړه چې جومات
ناڅاپه یې سترګې رڼې راوختې، په بیړه یې د شېرمحمد له لاسه سپینه پرانیستې پاڼه ور واخیسته، شاوخوا یې وکتل، سړی یې تر مټ ونیو.
شېرمحمد په وارخطایي وویل:
ـجومات ته ځم.
سړي د هغه په مټ زور راووست، کش یې کړ، دواړه کلا ته ننوتل.
په چوتره کې ناستو ښځو منډه واخیسته. ټولې په یوه وره ننوتې.

سړي یودم وخندل، د شېرمحمد لاس یې پریښود، په زوټه (زوره) یې وویل:
ـراځه، خپل کور دې دی.
شېرمحمد حیران شو، شاوخوا یې وکتل، ارته چهار دیوالي وه، په هر کونج کې هسک برج ښکارېده، یوه دیوال ته خړې کوټې ولاړې وې. تر چوترې لاندې په یوه سره رنګه تراکټور پورې اوږده تېله تړلې وه.
دواړه پر چوتره وختل. سړي د یوې کوټې ور خلاص کړ، شېرمحمد یې پر یوه توشکه کېناوه، په خپله د باندې ووت.
شېرمحمد شاوخوا وکتل، کوټه وړه وه. خړ دېوالونه یې لرل، په مخامخ دیوال کې لویه اورسی ښکارېدله.
له باندې نه د سړي خندا راغله:
ـچای دم کړی! د ګلاب خان احوال یې راوړی.
د شېرمحمد زړه ولړزېد.
چاغ سړی کوټې ته راغی. تنده یې تروه وه، په بیړه یې وپوښتل:
ـپه کلي کې دې له چا سره خبرې وکړې؟
شېرمحمد په حیرانی ورته کتل.
سړي په خشکه وویل:
ـکوڼ یې!!!
شېرمحمد وارخطا شو:
ـهیڅ، هیڅ، یوائې مې له یوه هلکه ستاسو د کور پوښتنه وکړه.
ـدلته څوک پېژنې؟
ـنه

سړي سړه سا واخیسته، یوې خواته کښناست. څیره یې نیولې وه، داسې ښکارېده لکه ژورو فکرونو چې په مخه کړی وي.
شېرمحمد جیب ته لاس کړ، ګوتې یې لړزېدې، پټوه او دوې ګوتمۍ یې پر خیرنه سره غالې کښښودې، ورو یې وویل:
ـدا هم ورسره و.
سړي بټوې او ګوتمیو ته وکتل، بېرته یې سر وځړېد..
شېرمحمد په ویره وویل:
ـپه بټوه کې پیسې دي.
سړی غلی و.
شېرمحمد خپل زړه سره راټول کړ، لړزانده خړې شونډې یې وخوځېدې:
ـګلاب دې خدای وبخښې، په کارېزه کې مو پیدا کړ، کلیوالو امانت خاورو ته وسپاره.
سړي هماغسې ځمکې ته کتل.
د شېرمحمد زړه ولوېد.
دواړه غلی ول.
شېرمحمد وویل:
ـجومات ته ځم.
سړي غولي ته کتل.
شېرمحمد، تبرور واخیست، ولاړ شو.
سړی یې یودم مخې ته ودرېد، په خندا یې وویل:
ـچېرته!
ـجومات ته!

سړي وخندل، دوه مخکینې غاښونه یې د سرو زرو ول، په خندا کې یې وویل:
ـ کښه زورورہ ! پښتانه یو. په دې ماښام کې خو څوک د دښمن له کوره هم نه ځي.
شېرمحمد بله چاره نه لېده، کښناست.
د کوټې دروازه وټکېده.
سړی ولاړ شو. ور یې چوله کړ، په پتناسه کې پیالې ولړزېدې. شېبه وروسته د شېرمحمد تر مخ له چایو ډکه پیاله ایښې وه.
د موټر سایکل غږ شو، چوتړې ته نږدې ودرېد، سړی بټوه او ګوتمۍ ور واخیستې، په بیړه له کوټې ووت.
شېرمحمد مخامخ اورسۍ ته ور وښوېد، خیرنه پرده یې چوله کړه، موټر سایکل ته نږدې یو هډور ځوان ولاړ و، د موټر سایکل په کنجغه پورې تړلې غوټه یې خلاصوله.
چاغ سړی ور نږدې شو، څه یې وویل، ځوان غوټه پرېښوده، دواړه په یوه کوټه ننوتل.
شېرمحمد بیرته په خپل ځای کښناست، پیاله یې ورپورته کړه، ډډ نارینه غږ یې واورېد، پیاله یې ېېرته کېښوده، ورسۍ ته ور نږدې شو. یو بل ګردی ځوان یې ولید چې وچ اوږد لرګی یې پر اوږه و. درب شو، چرګو منډه واخیسته، لرګي له ډېرانه مړه دوړه پورته کړه.
یو کوچینی ورغی، ګردي ځوان ته یې څه وویل، هغه هم په کوټه ننوت.

د څاه د څرخ د تاوېدو غږ راغی. شېرمحمد ور وکتل، هماغه شین سترګې نجلۍ ولاړه وه. ټکرۍ یې مازې په ککرۍ تم و، تک تور، پیچلې وینښته یې لرل، له رنګه سپینه ښکارېده.
کړپ شو. شېرمحمد په بیړه پر توشکه کښناست.
د کوټې دروازه خلاصه شوه، دوه ماشومان په وره کې ودرېدل، دواړه خیرن ول، مخونه یې له چاودو ډک ښکارېدل.
یوه یې وویل:
ـ ای سړې! ته څوک یې؟
شېرمحمد غلی و.
هماغه هلک وویل:
ـ نینې دې راوړې.
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
دوهم هلک خوله جینګه کړه!
ـ یو لسګون خو راکه.
شېرمحمد څه ونه ویل.
لومړني هلک تو کړل، لاړې پیالې ته نږدې ولګېدې.
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
هلک وویل:
ـ ښه مخ دې دی، پزې ته دې ګوره! د سخوندر غوندې ده.
شېرمحمد تبر ته لاس ور وغځاوه، هلکانو منډه کړه.
د باندې ډډ نارینه غږ واورېدل شو.
ـ دلته څه کوی! هه!

درب شو، د یوه ماشوم چیغې پورته شوې.
شپبه وروسته کوټې ته دري تنه ورننوتل. برېتور پنډ سړی بره پلتنې ووهله، دوو نورو ځوانانو شېرمحمد ته لاسونه ور وغځول، دواړه وره ته نږدې کېناستل.
برېتور سړي وویل:
ـزامن مې دي.
یوه شپبه ټول غلی ول، وروسته برېتور سړي چوپتیا ماته کړه:
ـد کوم ځای یې؟
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
ـد ګودر د کلي.
نوم دې څه دی؟
ـشېرمحمد.
ـڅه کاروبار؟
شېرمحمد په لړزانده غږ وویل:
ـغریبي ده ! اوړی دهقاني کوم، ژمی هم کارېزونه کېندم.
سړی غلی شو. شېرمحمد ورو خپل څنګ ته وکتل، تبر ته یې لاس ور رسېده.
برېتور سړي وویل:
ـکلی مو خبر دی؟
شېرمحمد په حیرانۍ ورته وکتل.
سړي وویل:
ـکلیوال مو په دې پوهیږې چې ته دلته راغلی یې؟

_نه ! صیب.
_دا ور مالومه وه چې ګلاب د کوم ځای دی؟
_نه ! که خبر وای ، نو تاسو ته یې احوال رالیږه، مړې یې په خپل کلي کې امانت نه اېښوده.
برېتور سړي سړه ساه واخیسته، ویې ټوخل. ورو یې وویل:
_ بټوه او ګوتمی. دې له کومه کړل؟
_صیب ! کارېز مې کېنده، مړی مې ولېد.
برېتور سړي وخندل:
_او ځان دې غلی ونیو.
د شېرمحمد سر وځړېد.
سړي وویل:
_ډېرې پیسې وې ! ولې دې راوړې؟
_صیب ! مور مې مجبوره کړم، ویل یې چې حرام نېسه نه دي.
د مانېنام د اذان غږ شو.
ټولو خپل ځادرونه هوار کړل، شېرمحمد شاته ودرېد. په لمانځه کې یې سترګې یوې بلې خواته رغړولې. ده ترنورو ژر ځادر ور ټول کړ.
له لمانځه وروسته دوه ځوانان له کوټې ووتل، په عمر پوخ برېتور سړی توشکې ته ور ونېوېد ، غلی کېناست، وروسته یې وویل:
_نېسه تبر دی.
شېرمحمد وخندل:
_صیب ! د احتیاط له پاره مې راوخیست، لېوان ډېر دي.
سړي د (هو) په نېسه سر وخوځاوه.

شیبه وروسته ګردی ځوان کوټې ته راغی، د ګاز بله ډبه یې په غولي کښښوده، ببرته د باندې ووت. برېتور سړي د خپل لاس ژیړې ګړی ته وکتل، په تاخچه کې ایښې راډیو یې ور واخیسته، ستن یې تاو کړه، نطاق د خارجي قواوو د وتو په اړه غږېده.
د برېتور سړي پلنې شونډې وخوځېدې:
ـ پکر (فکر) نه کوم. دا کوپار اډې غواړي.
شېرمحمد غلی و.
سړي وویل:
ـ ته څه پکې وایې؟
شېرمحمد وخندل:
ـ صیب! نه پوهیږم.
سړی غلی شو.
راډیو چالانه وه. د ګاز له سوری سپینې جالی شنه، تېره لمبه راوتله.
له تیارې سره ډوډۍ راوړل شوه، ښوروا وه، په پلاستیکي غاب کې ګرد اخیستل شوې پیاز پراته ول، په پیازو کې د چاړې توري خیرې له ورایه ښکاریدلې.
له ډوډۍ وروسته، پلار او دوه زامن ولاړ شول، چای یوه ماشوم راوړ، شېرمحمد ګوښې و.
ناوخته د کوټې دروازه خلاصه شوه، په ونه لوړ ځوان یوه زړه برېستن پر توشکه واچوله، د ګاز ډبه یې ور واخیسته، چوپه خوله، له کوټې ووت.
شېرمحمد څادر هوار کړ، په توره شپه کې ودرېد، له لمانځه وروسته یې بالښت ور واخیست. په برېستن کې ننوت، د برېستنې سوړ بوی ته، ساه یې

بنده شوه، ببرته یې سر لوڅ کړ، غوږ یې ونیو، د سیند د څپو نری شنهاری اوربدل کېده، کله کله به د شغالانو انګولا ورسره ګډه شوه.
بیا یې یو غږ واورېد، په چوتره کې یو څوک ګرځېدل، شېرمحمد ورو ولاړ شو، تر اورسی یې د باندې وکتل، تیاره وه، د کلا تر هسک تور دیوال پورته رانه ستوري ځلېدل. د پښو د ګوتو پر سرونو د کوټې دروازې ته ورغی، زولفی یې کړه، ببرته په خپل ځای پرېووت، تبر یې په برستن کې ننه ایست.
یودم د کوټې په پرده ژېړه رڼا ولګېده، شېرمحمد ورو ورسی ته ورنږدې شو، په کلا کې بل څراغ ګرځېده. شېرمحمد په ځیر ورته کتل، د څراغ پلټته ټیټه وه، مازې د یوه بنیادم په خړو پایڅو او لمنې لګېدله. جامې د نارینه وې، څراغ یوه شېبه تاوېده، وروسته په یوه کوټه ننوت.
شېرمحمد ته وېره ور لوېدلې وه، په زړه کې یې پوښتنې ورګرځېدې، ځان یې په خطر کې لید، خو نه پوهېده چې ولې؟
د ی تر ډېره ویښ و، وروسته خوب پرې زورور شو.

(۸)

شېرمحمد سترګې رنې کړې، شور او زوږ و، د باندې یې وکتل، سپیدې چاودلې وې، په یوه کوټه کې د څراغ تته رڼا ښکارېدله، غږ له هماغه کوټې راووت.
یودم کوکه شوه، یو څوک له کوټې راووتل، نجلی وه، د کلا د لوېې دروازې خواته یې منډه کړه، ټکری یې له سره ولوېد. له کلا ووته.

د کوټو ورونه خلاص شول، واړه ، زاړه د باندې راووتل، ډډ نارینه غږ یې واورېد:
ـمه یې پریږدی !
دوو ځوانانو د کلا د لویې دروازې خواته منډه کړه.
شېرمحمد په بیړه د کوټ په لستونو کې لاسونه ننه ایستل، لونګی یې وترله، تبر یې ور واخیست.
ښځینه وارخطا غږ یې واورېد:
ـځه ټکه راپرېوته !
شېرمحمد ورسې ته ورغی، تورسرې او ماشومان تر برېتور سړي را تاو ول، سړي ښکاري ټوپک ته کارتوس ور اچاوه.
شېرمحمد هماغسې ولاړ و ، لینګې یې لړزېدل، لاره ورنه ورکه وه.
د وره درب شو ، د سړي له غوسې ډک غږ یې په زړه لړزه راوسته:
ـدروازه خلاصه که !
شېرمحمد تر اورسې ووت، پلاستیکي بوټونه یې ور واخیستل، ښځو چیغې کړې، شېرمحمد په منډه کې شاته وکتل، ټوپک ته لاسونه ور لوېدلي ول، په هوا کې تاوېده، برېتور سړي زورونه وهل...
شېرمحمد له کلا ووت. په شنو غنمو کې یې منډه واخیسته، تر چنارونو تېر شو ، مخامخ پر یوه ټیټه پخځه ورغی، تر دېوال واوښت، باغ و ، په کتار لوڅو ټیټو ونو کې یې منډه کړه، په ورانه کې یې نرۍ درد تیر شو ، ولوېد ، څنګ ته له ځمکې راوتلی ولاړ لرګی کوږ شو ، ورانه ته یې وکتل، د ازغن سیم تېره میخ پکې ننوتی و.

بیرته ولاړ شو، لاندې لویې، هسکې ډبرې وې، ور هاخوا د سیند څپې پر کمره لګېدې، شنهاری یې خوت، د اوبو پر سر سپین ځګونه روان ول.
شېرمحمد د سیند څنډې ته ور کښته شو، د دوو لویو تیږو تر مینځ غلی کښناست، د کلا خواته یې وکتل، څوک نه و.
سړه سا یې واخیسته، لپه یې جوړه کړه، رنې اوبه یې پر مخ وڅڅیدې. ببرته یې یوې لویې تیږې ته ولي ولګول، سیند ته یې وکتل، سپین ځګونه سره اوښتل...
شېرمحمد ولاړ شو، د سیند په څنډه کې مخ پورته لاړ. یو ځای ودرېد، له ځمکې یې یوه ښځینه پلاستیکي چوټه (څپلکه) ور پورته کړه، نوې وه، تلی یې په خټو ککړ و. شاوخوا یې وکتل، سترګې یې رډې راوختې، د مخامخ کمره پر سر یوه ځوانه نجلۍ ولاړه وه، ټکری یې نه و، ټټر یې راوتلی ښکارېده، اسمان ته یې کتل، تور اوږده ویښته یې له ملا بیل ول.

شېرمحمد منډه ور واخیسته، نجلۍ ټوپ کړل، لاندې په سپینو ځګونو کې ننوته. سړي خپل څادر، پټکی او تبر پر ځمکه واچول، کوټ یې وښست، په یوه هسکه ډبره وخوت. روانو ځګنو اوبو تور غونچه وښښته ورسره ورېل.
ټوپ یې کړل، پر سر یې سړې اوبه ور واوښتې، غوږونه یې ډب شول، پښې یې ووهلې، د بوټونو تلې ځمکې ته نه رسېدل.
اوږه یې له یوې لویې تیږې سره ولګېده، د اوبو زورواره څپه یې تر ټټر لاندې شوه، سر یې له تاوېدونکو سپینو ځګونو راویست، شاوخوا یې وکتل، نجلۍ یې تر څنګ روانه وه.

لاس یې ور وغځاوه، څپې یو ګز شا ته یووړې، ډوب شو، اوبه یې تېرې شوې، یوځای یې پښه له ځمکې سره ولګېده، د بوټونو پر تلیو یې زور راووست، سرته راوخوت، ویې ټوخل، نجلۍ دوه ګامه لیرې، ځګنو څپو اخیستې وه.

شېرمحمد په ببړه پښې ووهلې، یوه توره ډبره په مخه ورغله، ځان یې څنګ ته کړ، ښی لاس یې ډبرې ته برابر شو، ټېل یې وهله، کینې لاس یې د نجلۍ مټ ته ورسېد، د هغې سر یې له اوبو پورته ونیو.

پشهاری ډېر شو، سړي مخامخ وکتل، لاندې سیند سره راټول و، تکې تورې لویې ډبرې ښکارېدلې، په مینځ کې یې سپین ځګونه روان ول، غړمبهاری یې خوت.

شېرمحمد د اوبو څنډې ته ور نږدې شو، څپه راغله، پښې یې ووهلې، له ځمکې پورته شو، یوې تېرې تیږې ته یې لاس ور واچاوه، ګوتې یې د تیږې یوې راوتلې برخې ته سیخې شوې، هماغه ځای یې ټینګ ونیو، په کینې لاس یې زور راووست، نجلۍ یې له اوبو راپورته کړه، د هغې سر وځړېد، لانده پیچلي وېښتان د سړي پر مخ او غاړه راپرېوتل.

ځای ښه و، اوبه د تیږې دواړو غاړو ته وتلې، وچه څلور ـ پینځه ګزه لیرې وه.

شېرمحمد څو ځله ژوره ساه واخېسته،. د نجلۍ ټټر یې خپلې کینې اوږې ته برابر کړ، پر ښي لاس یې زور راووست، تر نامه له اوبو پورته شو، تاوېدونکې څپه یې ورنو ته سیخه شوه، هسک شو، تر مخامخ راوتلې تېرې تیږې یې لاس راوګرځاوه، پښې یې پر ځمکه ولګېدې، مخکې لاړ، د څنډې اوبه مړې وې، وچې ته وخوت.

نجلۍ یې پر یوه هوار ځای پرېښته، په بیړه یې ورته وکتل، سترګې یې پټې وې، پر سپین تندي یې له اوبو سره ګډه، نرۍ وینه روانه وه.
تر ولیو یې ونیوله، کش یې کړه، پر یوه هواره شیب داره ډبره یې پرمخې پرېښته، د نجلۍ له خولې رنې اوبه وځښېدې، زګیروی یې شو، ببسده پرېوته.
شېرمحمد کلي ته وکتل، څوک نه و، منډه یې کړه، د سیند پر ژۍ مخ پورته لاړ، کوټ، تبر، څادر او خلاصه ول ول لونګۍ لیرې پراته ول.
سړي خولۍ پر سر کړه، تبر، کوټ او لونګۍ یې په څادر کې واچول، ببرته مخ کښته روان شو. نجلۍ له ډبرې رغړېدلې وه، د ټټر تنۍ یې خلاصې وې، تور اوږده بانه یې سره سرېښ ول.
شېرمحمد څادر پرې هوار کړ، یخنې وه، ژامې یې ولړځېدې، شاوخوا یې وکتل، زړه یې ولوېد، پورته په پټې کې یو څوک ولاړ و.
شېرمحمد پرمخې پرېووت، یوې ډبرې ته ور ونښوېد، کښناست، تر څنګ یې وکتل، سړي د اغزن سیم رنګې پایې ته وچې سترګې نیولې وې. یودم لاندې ډبرو ته راکښته شو.
شېرمحمد په بیړه نجلۍ ته وکتل، له ورایه ښکارېدله. ورور ور ونښوېد، نجلۍ یې د هسکو تیږو مینځ ته ور کش کړه، غلی کښناست. سر یې پورته کړ. د زړه درباندې یې ډبره شوه، سړی څلور پنځه ګامه لیرې و، ژبړه ورښمینه لونګۍ یې ترلې وه، د سهار په خړه کې یې پنډ برېتونه له ورایه ښکارېدل، په لاس کې یې ښکاري توپک نیولی و.
له پورته دوه تنه راغلل، یو یې تیت شو، د اوبو له ژۍ یې یوه چوټه (څپلکه) ورپورته کړه، دواړه ودرېدل، برېتور سړی هم ورغی، له ونې

ټیټ ځوان کمره ته ګوته ونیوله، دوی خبرې کولې، غږ یې نه راته، د څپو غړمبهاری خوت.
درې سره مخ کښته را روان شول، شېرمحمد ټیټ شو، د دوو تیږو تر مینځ په یوه چوله کې ننوت، نجلۍ وټوخل، سړي یې پر خولې لاس کښښود، ساه یې تر پزې راوخته.
غوږ یې ونیو، د څپو له غږ سره خبرې ګډې وې، خبرې ورو ورو رانږدې کېدې. شېبه وروسته له غوسې ډک غږونه تر څنګ تېر شول.
شېرمحمد سر پورته کړ، درې تنه د سیند پر ژۍ مخ کښته روان وو. ټولو اوبو ته کتل.
یودم خرهاری شو، شېرمحمد په بیړه لاندې وکتل، د نجلۍ شنې، غټې سترګې ړوې راختلې وې، لغټې یې وهلې.
سړي د هغې له ډکو سرو شونډو لاس لیرې کړ، نجلۍ ژوره ساه واخیسته، چیغه یې کړه، شېرمحمد یې پر خوله لاس کښښود، سر یې هسک کړ، درې تنه مخ کښته روان ول.
ناڅاپه یې ګرېوان وشلېد، لاندې یې وکتل، د نجلۍ ګوتې یې په ګرېوانه کې بندې وې.
شېرمحمد په غوسه وویل:
ـ وژنې مې!
د نجلۍ سترګې ړوې راختلې وې.
شېرمحمد وویل:
ـ خوشې کوم دي، خو په یوه شرط، چیغې به نه وهې؟
د نجلۍ تور اوږده بانه سره ورغلل.

شېرمحمد د هغې له خولې لاس لیرې کړ. نجلۍ په بیړه ولاړه شوه، سړي تر مټ ونیوله، په شدت یې لاندې کش کړه، نجلۍ کېناسته، شېرمحمد وویل:

ـد خدای له پاره، مه مې پرې وژنه!

نجلۍ شاته شوه، ولي یې ډبرې ته ولګول.

شېرمحمد ځادر ور واچاوه، نجلۍ ځان پکې وپیچه، غلې کېناسته.

سړي وویل:

ـد کور وال دې در پسې ګرځي.

نجلۍ غلې وه.

سړي غړی اوړده کړه، لیرې د لویو ډبرو په مینځ کې درې تنه هماغسې مخ کښته روان ول.

سړي وویل:

ـته لیونۍ یې؟

نجلۍ په راوتلو ډو سترګو ورته کتل. یودم یې کوکه کړه، د سیند د څپو خواته یې منډه واخیسته.

شېرمحمد په بیړه ولاړ شو، د نجلۍ ګرده لنده لمن په ګوتو ورغله، دواړه پړمخې پربوتل، د سړي خوله او پزه پر ځمکه ولګېدل، نرۍ درد یې په سر کې تیر شو.

نجلۍ چیغه کړه!

ـخوشې مې که!

سړي تر مټ ټینګه نیولې وه. نجلۍ ژړل... د سیند خواته یې زورونه وهل...

ژړا یودم غلې شوه، سړي ورته وکتل، د نجلۍ خوله سپینو ځګونو نیولې وه، سترګې یې پټې وې.
شېرمحمد سړه ساه ویسته، د نجلۍ مټ یې پرېښود، ستوني ستغ اوږد وغزېد، لمرد لیرې غره د څوکو سپینې واورې ځلولې.
سړی یخنۍ واخیست، ولاړ شو، د کوټ په لستونو کې یې لاسونه ننه ایستل، ځنځیر یې کش کړ. پزې ته یې لاس ور وړ، وینې وه.
شېرمحمد حیران و، نه پوهېده چې څه وکړي، لاره ورنه ورکه وه.
نجلۍ ته نږدې کېناست، نجلۍ وخوځېده، سترګې یې رنې کړې، سړي ته یې وکتل، کېناسته، سر یې پر ځنګانه کېښود، د تورو پیچلو وېښتو څوکې یې پر ځمکه و لګېدې، یودم یې په چیغو چیغو وژړل.
شېرمحمد په حیرانی ورته کتل.
د لمر وړانګې د غزېدلې غونډۍ په پاسنیو برخو لګېدلې، لاندې سیند په سیوري کې روان و. نجلۍ هماغسې ژړل...
شېرمحمد کلي ته وکتل، د کورونو لمر خاته خوا د ډوالونه روښانه ول، له ځینو بامونو تور لوګي پورته کېدل، لیرې یو ماشوم په رمې پسې روان و، تور سیرلي د غونډۍ په لمنه کې مخ پورته ختل.
ببرته یې نجلۍ ته سترګې ور واړولې، هغې ژړل...
شېرمحمد وویل:
ـبس که نور!
نجلۍ سر پورته کړ، د شنو غټو سترګو سپین یې سرو رګونو نیولي وو، ګلابي بغور (غومبري) یې لانده ښکارېدل، د نرۍ پزې څوکه یې سره وه.
شېرمحمد وویل:

ـ ګوره ! زه ملا نه یم، خو له ملایانو مې اوربدلې چې ځان وژونکی به په دوزخ کې وي.
نجلی یودم کوکه کړه:
ـ هغوی مې ورور وژلی.
د سړي لینګې ولړزېدل.
نجلی په چیغو چیغو ژړل...
ښه شېبه ووته، ډبرو تک تور اوږده سیوري پیدا کړل، د سیند په څپو کې د لمر ژېړه رڼا ګډه وه.
شېرمحمد لونګی تر سر تاو کړه، تبر یې ور واخیست، ویې ویل:
ـ زه نو ځم.
نجلی په بیړه ورته وکتل، سلګی یې شوې، ورمېږې یې کوږ کړ، څپې په تورو ښویو تیږو لګېدلې.
سړي وویل:
ـ لیونتوب مه کوه !
نجلی سیند ته کتل... یودم ولاړه شوه. سړی یې تر مخ ودرېد. د هغې ژړا زور ونیو، چیغه یې کړه !
ـ ته مې هرات ته بیایې؟
د سړي ځنګنونو پرک واخیست.
نجلی په بیړه د کینې لاس لستونې ور ټول کړ، څلور ژیړ بنګړي ښکاره شول، په غریو کې یې وویل:
ـ سره زر دي، ټول یې ستا، خو د خدای روی ومنه ! ما تر هراته ورسوه !
شېرمحمد په حیرانی ورته کتل....

د نجلۍ په سترګو کې نا امیدي راټوله شوه، ګام یې واخیست، شېرمحمد څنګ ته شو، نجلۍ پر یوه هواره ډبره ودرېده، اوبو ته یې وکتل، سترګې یې پټې کړې.
شېرمحمد ترمټ ونیوله. نجلۍ چیغه کړهَ
ـلاس مې پرېږده !
ځنګنونه یې پر هواره تیږه ولګېدل، په چیغو ـ چیغو یې وژړل.
شېرمحمد وویل:
ـزه غریب سړی یم، بدنامې ده، بدي نه شم کولای.
نجلۍ هماغسې ژړل...
شېرمحمد یودم ترلاس ونیوله، کش یې کړه، دواړه په ولاړو تیږو کې کېناستل، نجلۍ په حیرانی ورته کتل، څادر یې په غاړه کې پروت و.
شېرمحمد د کلي خواته ګوته ونیوله، لیرې پر پوله کتار کلیوال روان ول. له یوه سره د موټر له هوا ډک ټوپ ښکارېده، ډله دسیند خواته راتله، تر مخې یې پنډ برېتور سړي ګامونه اخیستل.
شېرمحمد په وارخطایي وویل:
ـله دې ځایه باید لاړ شو.
نجلۍ چیغه کړه:
ـځم، ټولو کلیوالو ته وایم چې ورور یې راوژلی.
ولاړه شوه.
شېرمحمد ترلاس ونیوله، په غوسه یې وویل:
ـ ته به له ژونده ستړې یې، خو زه مور او ورور لرم، که دواړه سره ووینې، خدایکه مو وینه ځمکې ته پرېږدي.

یوه خبره درته وکم؟
ـــــــ

نجلۍ کونج ته غلې کښناسته، سړي ورته وکتل، له خیرن څادره سپین مخ، تر شنو غټو سترګو راګرځېدلي تور اوږده بانه او پر تندي پراته پیچلي لانده ویښته راوتلي ول.
شېرمحمد دیوال ته مخ ور نږدې کړ، له یوه سوري څخه یې د باندې وکتل ، کلیوال د سیند پر ژۍ مخ کښته روان ول، ټولو اوبو ته کتل، د پنډ برېتور سړي چپلکه په لاس کې وه.
شېرمحمد وویل:
_هغوی فکر کوي چې ته مړه یې.
نجلۍ غریو واخیسته، سلګۍ یې شوې، یودم یې وژړل.
دوې توتکۍ کوټې ته ور ننوتې ، یوې یې په چت کې تر تور لرګي ځان ورساوه، غچا یې شوه، بېرته له وره ووتې.
نجلۍ په ژړا کې وویل:
_کاشکې مړه وای.
سړي هماغسې کلیوالو ته کتل...
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
_تا قول راسره کړی، تر هراته به مې بیایې !
شېرمحمد ورته وکتل، تندی یې تریو شو ، په نیولي غږ یې وویل:
_زه کور لرم، خلک به څه وایي چې پردی نجلۍ یې راتښتولې ده.
د نجلۍ ژړا زور ونیو:
_د خدای روی ومنه ! تا قول راسره کړی.
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
_نه !

نجلی چیغه کړه !
ـ غیرت لرې !
ولاړه شوه.
شېرمحمد په وره کې ودرېد.
نجلی په غریو کې وویل:
ـ لار راکه !
سړی په خبره کې ورولوېد:
ـ سمه ده، بیایم دي.
ـ ته دوروا غواییي !
د سړي په تندي کې ګونځې پیدا شوې:
ـ د غزني په اولیاوو لو (قسم) درته خورم.
نجلی ببرته کونج ته غلې کېناسته.
شېرمحمد دېوال ته ور نږدې شو، لیرې، تر هسکو تیږو ور هاخوا د کلیوالو سرونه مالومېدل.
د سړي شونډې وخوځېدې:
ـ د غزني تر بناره دې بیایم، د هرات موټر ته دې ور خیژوم. نور به په خپله ځې.
نجلی ولاړه شوه.
شېرمحمد چیغه کړه !
ـ تر هراته درسره ځم. سمه ده؟
نجلی کېناسته.

شېرمحمد پټکی پورته کړ، پر پکه ککړی يې له خيرو ډک نوکان تېر کړل، له ځان سره يې وويل:
_ اجب جنجال راته پيدا شو.
نجلی ورو ورو ژړل...
شېرمحمد په غوسه وويل:
_هرات ته څه بلا غواړې؟
نجلی غريو واخيسته.
_هلته مې خور ده.
سړي ورته وکتل، په ملنډو يې وويل:
_په لوڅو پښو هرات ته ځې.
نجلی پر خپلو سپينو پښو د څادر پيڅکه ورکش کړه.
شېرمحمد وره ته ورنږدې شو، مخامخ يې وکتل، ورو يې وويل:
_ مورږ بايد په ډبرو کې مخ پورته لاړ شو، که تر هغې مخامخ ټيټې غونډۍ واوړو، خبره خلاصه ده.
ورو له کوټې ووت، لښتي ته کښته شو، شاته يې وکتل، نجلی ورپسې وه، شېبه وروسته دواړه د سيند پر غاړه لويو ډبرو ته ورسېدل. مخکی لاړل. اوبه په ټيټه کې روانې وې، پورته تر ټيرو ور هاخوا يواځې د کلي د هدېرې، شنې، زرغونې شناختې ښکارېدلې.
دوی ګړندي ګامونه اخيستل، تر غونډۍ پورې څوک نه ول، يوځای يوه بوډا د سيند پر غاړه غواوې اوبه کولې، دوی يوه شېبه د ډبرو په مينځ کې کښناستل، بوډا له غواوو سره پورته پټيو ته وخوت، شېرمحمد او نجلی د غونډۍ تر څنګ شيلې ته منډه کړه.

پورته لاړل، تر غونډۍ راتاو شول، مخامخ يې منډه واخيسته، د سيند د څپو غږ ورو ورو ليرې کېده.
شېرمحمد مخکې و، شا ته په څادر کې تاو شوې نجلۍ لوڅې پښې منډې پسې وهلې... سړی تر يوې ټيټې غونډۍ واوښت، په يوه لويه ډبره کېناست، شاته يې وکتل، نجلۍ ليرې وه.
شېرمحمد ژوره ساه واخيسته، تر څنګ يې وکتل، د کلي څنډه ښکارېدله، کورونه په ټيټه کې پراته ول، د شنو څلور کونجه پټيو په غاړو د چنارونو بې پانو څانګې برېښيدلې، سيند کوږ، ووږ روان و.
مخ يې وګرځاوه، نجلۍ په يوه هواره ډبره ناسته وه، سر يې ځوړند و، تېزه تېزه ساه يې وهله...
شېرمحمد ولاړ شو. نجلۍ په بيړه ورته وکتل، په خواره خوله يې وويل:
ـ د خدای له پاره، يوه شېبه دمه کوم.
سړي حرکت وکړ، د غونډۍ په پيڅکه کې مخ کښته لاړ. شاته د نجلۍ د ساه ايستلو غږ اوربدل کېده.
نجلۍ اخ کړل، شېرمحمد ور وکتل، ناسته وه. د کينې پښې غټ نوک يې پورته ولاړ و، له بټې (غټې) ګوتې يې وينې روانې وې.
سړی په يوه تيږه کېناست، تندی يې تريو شو، په غوسه يې وويل:
ـ کمه لاره نه ده، په لوڅو پښو نه شې تلی.
نجلۍ خپله پښه ټينګه نيولې وه.
شېرمحمد ولاړ شو، نجلۍ نا امېده ورته وکتل، د سړي لمر سوځولي تور تندی ګونځو ونيو، په خشکه يې وويل:
ـ يوه ورځ مزل لرو.

حرکت یې وکړ، نجلۍ ګوډه ـ ګوډه پسې روانه شوه.
دواړو د اوږدې غزېدلې غونډۍ په پیځکه کې ګامونه اخیستل، سیورو ته ځای ځای واوره پرته وه، خو لمر ته غونډۍ توره وې، کله کله به نوی رابوتېدلي ژړې ګلان په مخه ورغلل، ترخو او اغزو وړې پانې کړې وې، ځای ځای به سپین پتنګان له بوټو پورته شول.
پاو وروسته سړی د غونډۍ سر ته وخوت، خو نجلۍ لا د غونډۍ په نیمایي کې وه. کله کله به ودرېده، پورته به یې وکتل، په لویو ډبرو پسې به یې لاس ونیو، ببرته به یې ګام واخیست. شېرمحمد تر ډېره د غونډۍ پر سر ناست و، سوړ باد چلېده، لمر ته سپینې وریځې ور روانې وې.
نېه شېبه ووته، نجلۍ د غونډۍ سر ته ورسېده، دې تېزه تېزه ساه وهله، د کینې پښې ټولې ګوتې یې په وینو سرې وې.
نجلۍ څنګ ته کېناسته، سړي ورته وکتل، هغې له پوندې ازغی ایست، پر سپین تندي یې مړه خوله پرته وه.
شېرمحمد د خپل کوټ ځنځیر کش کړ، وېې ایست، د تبر تېره څوکه یې د کوټ د لستونې د اوږې برخې ته سیخه کړه، لستونۍ بیل شو.
نجلۍ په حیرانۍ ورته کتل...
سړي لستونی په مینځ کې نیم کړ، بوټونه یې وایستل، پرته له دې چې سر پورته کړې، ورو یې وویل:
ـ خادر.
نجلۍ خادر ور وغورځاوه، لوڅ سر د یوې تیرې شاته کېناسته.
سړي له خادر څخه څو نرۍ تراډې وایستې.
شېبه وروسته ولاړ شو، ورو یې وویل:

ـتلی شم.
نجلی غږی اوږده کړه، سړي خپلو پښو ته د کوټ لستونې ور اغوستې وو، د څادر نری تراړې تړې تاوې وې.
نجلی وخندل، شېرمحمد په بیړه ورته وکتل، د هغې سپین غاښونه ښکارېدل، یودم یې سړې ډکې شونډې سره ورغلې، په شنو سترګو کې یې اوښکې راټولې شوې، غلی کښناسته.
شېرمحمد پر ځمکه پراته بوټونه په پښه ووهل، ورو یې وویل:
ـدا په پښو که
روان شو.
نجلی یوه پاتې شوې ټوټه ور پورته کړه، د کینې پښې بټه ګوته یې پرې وټړله، پلاستیکي ازاد بوټونه یې په پښو کړل، په څادر کې یې ځان وپیچه، ګام یې واخیست، تر لوڅو پښو ښه ول.
دوی ښه شېبه مزل وکړ، اسمان وریځو نیولی و، سوړ باد چلېده.
پاو ووت، اسمان وغړمبېد، پر ځمکه د باران څاڅکي را پرېوتل. باران تېز شو. غونډۍ هواره وه، د پټېدو ځای نه ښکارېده.
دواړه روان ول، د شېرمحمد په پښو پسې په خټو لړلې اوږدې تراړې کرښېدې. یو ځای هسکې تیږې په مخه ورغلې، ورنږدې شول، یوه پلنه تیږه د دېوال غوندې ولاړه وه، ولي یې ورته ولګول، د باران څاڅکې یې تر پښو پورې رسېدل.
شېرمحمد ځړېدلې ټوټې ور پورته کړې، کلکې غوټې یې ور واچولې، نجلی ته یې وکتل، په لانده ، لنډ څادر کې سره راټوله ناسته وه. ژامې یې لړزېدې...

شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، ورو يې وويل:
ـنوم دې څه دی؟
ـتورپیکۍ.
ـخور دې په هرات کې واده ده؟
ځواب يې وانه ورېد.
شېرمحمد سر پورته کړ، د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې وې.
سړي ببرته ځمکې ته وکتل.
تورپیکۍ وويل:
ـهو.
یو دم غریو واخیسته، سلګۍ يې شوې، په ژړغوني غږ يې وويل:
ـزما ورورکی دې څنګه پیدا کړ؟
شېرمحمد په ببرې ورته وکتل، نجلۍ پورته وریځو ته شنې سترګې نیولې وې، په سپینه زنه پورې يې رڼه اوښکه ځړېدله.
سړي ببرته ځمکې ته وکتل:
ـپه کارېز کې !
ـخراب شوی و ؟
شېرمحمد وويل:
ـوژې يې؟
ـنه.
ـځو ؟
تورپیکۍ هماغسې وربځو ته کتل.
شېرمحمد وټوخل:

ـ ناوخته دی.
نجلی یې غریو وویل:
ـ اخر یې په بلا وخوړ.
غلې شوه، ببرته یې شونډې وخوځېدې:
ـ ډېر مې ورته وویل چې له تره لیرې ګرځه، نه یې منله، خپل حق یې غوښت.
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
ـ د څه شي حق؟
د تورپیکی سلګی شوې:
ـ ورور مې د پلار یو زوی و، د نیکه ډېر جایداد ور رسېده، ځمکه، باغ، کلا، په هرڅه کې باید سم نیمایي پرې اچول شوی وای.
ـ پلار دې مړ دی؟
نجلی سړه ساه و ایسته:
ـ هو! دا څلور کاله مخکې خبره ده، په کوټه کې سره ناست وو، تره مې ښکاري ټوپک پاکاوه، ډز شو، پلار مې په زړه ولګېد، ځای په ځای یې ساه ورکړه، تره مې ژړل، ځان یې له ځمکې ځمکې ویشت، خو زه اوس وپوهېدم چې له قصده یې د توپک خوله ور اړولې وه.
تورپیکی غلې شوه.
شېرمحمد وویل:
هماغه بربټور سړی دې تره دی؟
ـ هو.
او هغه دوه نور هم د تره زامن؟

تورپیکۍ اوږده بانه سره وروستل.
شېرمحمد وویل:
ـ ورور دې واده درلود؟
ـ نه! تر پینځه ویشت کلنۍ اوښتی و، خو تره مې ویل چې تر اوسه لا سره خوله هلک دی، وخت شته. یوه ورځ یې د تره له زامنو سره د ځمکې په سر وخوړل، دوی دوه وو، ښه یې تر ډبو ویست، ورور مې سرې وینې کورته راغی، توپک یې پسې غوښت، کوران شریف مې ورته ونیو، په سبا مې وریاده کړه چې د یوځه وخت له پاره یوې خواته لاړ شي، نه یې منله، پښو ته ور ولوېدم، راضي شو، ویې ویل چې ایران ته ځي. د لارې د خرڅ له پاره مې له موره راپاتې شوې غاړه ګۍ ورکړه، په هماغه ورځ ښار ته لاړ، کله چې ببرته راغی، څو نوټونه یې راوښودل، ویل یې، ډالر دي، ډېر ځای نه نیسي، له غلو نه یې په اسانی پټولی شي.
تورپیکۍ سړه ساه واخیسته، غلی شوه.
شېرمحمد وویل:
ـ له کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی؟
نجلۍ یودم ټکان وخوړ، چیغه یې کړه، څادر یې وغورځاوه، غاړې ته یې لاس کړ، خړه، وړه څرمنبکۍ په ځمکه ولوېده.
شېرمحمد وخندل:
ـ بې ازاره ده، ته ورته وګوره! د یخنۍ له لاسه منډه نه شې اخیستی.
تورپیکۍ ځمکې ته کتل، څرمنبکۍ په یوه لویشت لوړ ځای نه شوای ختلی، وړې ژبې پښې یې خوځولې...
نجلۍ ببرته په څادر کې ځان ونغاړه، غلې کښاسته.

شېرمحمد وویل:
ـله کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی؟
تورپیکۍ سړه ساه واخیسته، ورو یې وویل:
ـد سهار اور زه بلوم، هر وخت د ملا تر اذان مخکې راوښېږم، اول به تناره ته تلم، تره ته به مې د اوداسه له پاره تودې اوبه په بدنۍ کې اچولې، وروسته به مې د اور غم خوړ. نن وختې خوب نه راته، دالان ته لاړم، په تناره کې مې له ببګانیو تودو اوبو بدنۍ ډکه کړه، کله چې د تره کوټې ته ورنږدې شوم، له کاوړه (غوسې) ډک غږ مې واورېد، په دروازه کې ودرېدم. تره مې په غوسه و، ویل یې چې ګلاب یې باید تر خاورو لاندې کړی وای، ولې یې په کاږه کې اچاوه.
تورپیکۍ غلی شوه.
شېرمحمد په بیړه وویل:
ـبیا؟
نجلۍ غریو واخیسته:
ـزړه مې تر خولې راووت، دروازه مې خلاصه کړه، تره او د تره دواړه زامن یې ناست ول، په غولي زما د ورور خلاصه تذکره پرته وه.
شېرمحمد وویل:
ـباران ودرېد، نه ځو؟
نجلۍ څرمنکۍ ته وچې سترګې نیولې وې، شونډې یې وخوځېدې:
ـد تګ په وخت یې له پلاره پاتې دوې ګوتمۍ هم ورسره واخیستې، ویل یې چې نابلده دی، په بده ورځ به په کار ورشي. کله چې له کوره ته، تر ډېره یې په غېږ کې نیولې وم، ژړل یې، مسا پرې ته یې زړه نه کېده.

د ورور له تګه وروسته مې د تره زامن هم په ټپ ټپ (موټرسایکل) سپاره شول، تر مابنامه ورک ول.
شېرمحمد ولاړ شو، د کوټ په لستونو کې ټرلې پښې یې په خټه کې ننوتې. ورو یې وویل:
_ځو !

(۹)

شپه وه، پورته رانه ستوري ځلېدل...شېرمحمد لرګینې زړې دروازې ته ډېره ونېوله، شېبه وروسته یې د ورور خوبولی غږ واورېد:
_څوک یې؟
_زه یم، شېرمامد !
ځنځیر وشرنګېد، دروازه خلاصه شوه.
بازمحمد وویل:
_لالا ! ناوخته شوې، د ادې مې اند پښنه وه.
شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:
_ځه ! څراغ بل که !
د هلک حیران غږ یې واورېد:
_ته څه کوې؟
هیڅ ! اودس ماتي ته تېرېږم.
هلک منډه کړه، پر چوتره وخوت.
شېرمحمد ورو وویل:
_راځه !

تورپیکی انګړ ته ورغله، په مخامخ کوټه کې څراغ ولګېد، دواړه په بیړه دالان ته ننوتل.
شېرمحمد لاسي بتی تاو کړه، سپینه رڼا په تورو لوښو او کاسو ولګېده، د تناره پر سر تېغنه پرته وه، یو ګړی دېوال ته ولاړ و، څنګ ته څو ناولې پیالې اینبې وې. په غاب کې پاتې، یخ وهلي کچالو ښکارېدل.
شېرمحمد وویل:
ـ یوې خواته پرېږده، سهار په خړه کې به ځو، هیڅوک هم نه خبریږي.
په بیړه له دالانه ووت، په چوتره کې یې له پښو تاو شوې ټوټې خلاصې کړې، بام ته یې واچولې، کوټې ته ورغی.
مور یې په برېستنه کې ناسته وه، د ککرۍ په برخه کې یې ټکرۍ څیرې و، راوتلي خیرن، ببر وېښته یې پورته ولاړ ول.
ښځې په وارخطایي وویل:
ـ اند پښنه مو شوه.
شېرمحمد وخندل:
ـ باران و، لاره هم ډېره وه.
د باز محمد حیرانه غږ یې واورېد:
ـ لالا! لستونی دې نشته.
سړي په بیړه کوټ ویست، کونج ته یې واچاوه. په خندا یې وویل:
ـ هسې! وشکېد.
ښځه په خبره کې ورولوېده:
ـ جنګ دې کړی؟
ـ نه.

هلک وویل:
ـخادر دې چېرته دی؟
شېرمحمد وارخطا شو:
ـپه، په چوتره کې مې واچاوه، لوند و.
ښځې وویل:
ـامانت دې ور وسپاره؟
شېرمحمد وخندل:
ـهو.
ـخه یې ویل، د مړي د وړلو له پاره څه وخت راځي؟
ـخدای خبر ! ژر.
ښځې برسټن لیرې کړه، ورو یې وویل:
ـزه به ډوډۍ درته راوړم.
د سړي رنګ والوت:
ـنه ! وږی نه یم.
ـزویه ! الوګان تیار دي، په تناره کې به یې ټیټ کم، ژر تود بړي.
شېرمحمد وخندل:
ـمور یم، زړه ته مې نه کیږي، د مړي خپلوان ښه خلک وو ، ویې نازولم، سهار یې په پاستي کې لږ کوچ هم راته ونغاړل، ویل یې چې ستړې لاره ده، وږی به شې.
ښځه ولاړه شوه.
د شېرمحمد تندی تریو شو:
ـوږی نه یم.

ښځې یوه زړه ښځستنه پر توشکه هواره کړه.
شېرمحمد اوږد وغزېد ، څراغ ته یې ور پوکړل، ورو یې وویل:
ـادې ! سهار وختي یو چېرې ځم.
د ښځې حیرانه غږ یې واورېد:
ـچېرته؟
سړي وخندل:
ـیو پخوانی ملګری مې ولید ، د مالونو سوداګر دی، له هزاره جاته غواوي او پسونه راولي، ویل یې چې دا ځل د ډېرو مالونو د راوستلو نیت لرم، راسره لاړ شه، ښه مزدوري به درکم.
ښځې په خواره خوله وویل:
ـوی زویه ! وخت خراب دی، همدا کارېز کنې دې ښه دی، وچه، لنده رارسیږي.
شېرمحمد وخندل:
ـزړه مه خوره، دري، څلور ورځې وروسته ببرته راځم.
د ښځې خوبولی غږ یې واورېد:
ـخدای دې له سختیو وساته.
شېرمحمد پر اړخ راواووښت، ورو یې وویل:
ـادې ! په کور کې څو روپۍ دي؟
غوږ یې ونیو ، خرهاری اورېدل کېده.
پاو ووت، سړي د کوټې له کونجه ښځستن وروا خیسته، ورو یې دروازه خلاصه کړه، دباندې سوړ باد چلېده، دالان ته لاړ، د تناره سر لوڅ و ، لاندې انګار سره رڼا کوله، تورپیکۍ تناره ته پښې ورغځولې وې.

شېرمحمد برېستنه په غولي کېښوده، ورو يې وويل:
_هرات ته تګ پيسې غواړي.
د نجلۍ ستړی غږ يې واورېد:
_يو بنګړی به خرڅ کو.
شېرمحمد په بيړه له دالانه ووت.

(۱۰)

یودم چیغه شوه:
_بلا !
درب شو، ور له دبوال سره ولګېد، کوټه سړې هوا ونیوله.
شېرمحمد لاس په غولي وتپاوه، لاسي بتی په ګوتو ورغله، رڼا شوه، د کوټې دروازه خلاصه وه، باز محمد غلی په کونج کې ناست و، سترګې یې رڼې راختلې وې.
شېرمحمد په خوبولي غږ وویل:
_څه خبره ده؟
یودم یې زړه ولړزېد.
د اورلګېد دانه بله شوه، څراغ ولګېد، زړې ښځې په وارخطایي وویل:
_څه ټکه را پرېوته؟
د هلک ژبه بنده شوه:
_به، به، بلا !
چیغه یې کړه !
_په دالان کې بلا ده.
شېرمحمد په بیړه ولاړ شو، د کوټې ور یې پورې کړ، په خشکه یې وویل:
_لوی سړی یې ! بلا له کومه شوه !
ښځې وویل:
_دا نیمه شپه ګوره ! په دالان کې دې څه کول؟
_ترې وم، له ګړې مې اوبه را اخیستې.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:
ـ ماغزه مې مه راخوره، ویده شه!
هلک په وېره وویل:
ـ لالا! په کوران که درواغ درته وایم، په دالان کې بلا ده، پښه مې ورسره ولګېده، زګیروی یې شو.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـ ورور دې سترې دی، له خوبه یې مه باسه.
ـ ادې! بلا ده.
شېرمحمد چیغه کړه!
ـ چوپ!
هلک په ېرستن کې ننوت.
ښځې څراغ ته ور پو کړل.
ښه شېبه ووته، بازمحمد ورو وویل:
ـ ادې! تږی یم.
څراغ ولګېد.
شېرمحمد په بېړه ور وکتل، ښځې ټکری په ویښتو ورکش کړ، ولاړه شوه.
شېرمحمد کېناست، وارخطا یې وویل:
ـ اوبه زه ورته راوړم.
ولاړ شو، د ښځې له لاسه یې څراغ ور واخیست، له کوټې ووت.
تورپیکی پرته وه، د څراغ ژېړه رڼا یې له خیرنې ېرستنې په راوتلې سپین مخ لګېده، سترګې یې پټې وې.

شېرمحمد ګړی کوږ کړ، پلاستیکي بدنی تر نیمایي له اوبو ډکه شوه، ولاړ شو، زړه یې تر خولې راووت.
زړه ښځه د دالان په وره کې ولاړه وه، سترګې یې ړوې راختلې وې، نجلی ته یې کتل...یودم یې له خولې ځګونه راووتل، ړنګه شوه، سر یې د وره له چوکاټ سره ولګېد.
شېرمحمد منډه ور واخیسته، غبرګ لاسونه یې تري تاو کړل. تورپیکی چیغه کړه، کښناسته، په بیړه یې څادر ته لاس ور وغځاوه.
شېرمحمد زړه ښځه په غیږ کې واخیسته، ورو یې وویل:
ـ څراغ درسره راواخله.
تورپیکی په حیرانی ورته کتل...
سړی له دالانه ووت. نجلی څراغ پسې واخیست.
شېرمحمد خپله مور په توشکه پرېیسته، هلک دېوال ته ولاړ و، په راوتلیو ړوو سترګو یې په ګونځې ګونځې څادر کې پیچلې نجلی ته کتل...
د ښځې خرهاری شو، چیغه یې کړه، لاس یې په شدت له دېوال سره ولګېد.
شېرمحمد په بیړه تر دواړو متو ونیوله. وېې ویل:
ـ پښې یې ټینګې ونیسه!
تورپیکی د ښځې په دواړو پښو لاسونه کښېنودل. ښځه یوه شېبه پورته پورته غورځېده، وروسته ارامه پرېوته. تورپیکی په وارخطایي وویل:
ـ پیریان یې دي؟
کوم ځواب یې وانه ورېد.

د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
ـتندی یې وینې دی.
شېرمحمد څراغ ور نږدې کړ، ورو یې وویل:
ـصندوق وګوره، یوه ټوټه پیدا که!
تورپیکۍ لرګین صندوق ته ور وښوېده، دړه یې پورته کړه، بازمحمد په منډه ورغی، نجلۍ یې په څنګ ووهله، هغې پر غولي لاس کېښود.
هلک په بېړه یوه ټوټه ور پورته کړه، شېرمحمد ته یې ونیوله، سړي په خشکه وویل:
ـدا خو پرتوګ دی.
تورپیکۍ په صندوق کې زړې جامې سره وتوشپلې، یو لوی دسمال یې راواخیست، د دسمال یوې څنډې ته غوټه ور لوېدلې وه، خلاصه یې کړه، څو چړمورلې شلګون نوټونه لاندې ولوېدل. دسمال یې سړي ته ونیو، له غولي یې نوټونه ور پورته کړل.
بازمحمد لاس ور وغځاوه، نوټونه یې د نجلۍ له ګوتو ویستل، په صندوق کې یې واچول.
سړي د خپلې مور تر تندي دسمال تاو کړ، شا ته یې غوټه ور واچوله، غلی کېناست.
تور پیکۍ وره ته نږدې، خړ دېوال ته ولي ولګول، هلک هم پر صندوق سر ایښی و، نجلۍ ته یې په کرکه کتل.
ښه شېبه ووته، هلک په ناستو وېده و، نجلۍ غولي ته کتل، سړي هم خپلې مور ته وچې سترګې نیولې وې.
وخت ووت، چرګانو ناري وهلې، ملا اذان وکړ.

تورپیکی ورو ولاړه شوه، لاسي بتی یې له غولي ورپورته کړه، له کوټې ووته.

پاو ووت، د ښځی زګیروی شو، سترګې یې رنې کړې، شېرمحمد ته یې وکتل، مخ یې دېوال ته ور وګرځاوه.

سړي وویل:

ـ ادې! ته سمه نه یې پوه شوې.

ښځې پزه پورته کش کړه، غریو واخیسته.

د سړي شونډې وځوځېدې:

ـ زه به ټوله کیسه درته وکم.

ښځې په نیولې غږ وویل:

ـ دا مرداره دې له کومه کړه؟

وېې ژړل، دیوال ته ور نږدې شوه.

د شېرمحمد تندی تریو شو:

ـ خبره خو واوره!

ښځې ژړل...

سړی غلی و.

ښځې په ژړا کې وویل:

ـ پزه دې را پرې کړه!

د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:

ـ تورپیکی نومیږي.

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

ـ زار (زهر) دې تر خوله سه، شرمیږې نه، نوم یې هم اخلی.

یوه خبره درته وکم؟
ـــــــ

بازمحمد وتوخل.
شېرمحمد وویل:
ـوه هلکه ! پام چې چا ته دې تر خولې ونه وځي !
هلک وارخطا سترګې ور واړولې.
شېرمحمد چوتړې ته لاړ، رښا وه، په اسمان کې سرخې ښکارېده. سړي په یخو اوبو اودس وکړ، بېرته کوټې ته ننوت.
ښه شېبه ووته، د لمر ژېړې، بېسېکه وړانګې د پردې پر پاسنۍ برخه لګېدلې. زړه ښځه هماغسې پرته وه، سړی په بړستن کې ناست و، هلک هم لرګین صندوق ته ولې لګولې ول، غولې ته یې کتل...
د وره کړپ شو، باز محمد ورته وکتل، تورپیکۍ ګلیمي دسترخوان هوار کړ، پیالې وکړنګېدې، سړي په بیړه له سره بړستن لیرې کړه، پر دسترخوان څو پاستي، پیالې او توره چایجوشه اینبي ول.
تورپیکۍ په ریږدېدلي غږ وویل:
ـبوره مې پیدا نه کړه !
ښځې ور وکتل، چیغه یې کړه:
ـووزه بېشرمې نجلۍ، په کور هم راګډه شوې !
تورپیکۍ وژړل، په منډه له کوټې ووته.
ښځې بېرته مخ دبوال ته ور وګرځاوه.
شېرمحمد ورو وویل:
ـبوره را واخله.
باز محمد له تاخچې زنګنه قوطۍ ور واخیسته، پر دسترخوان یې کېښوده، بېرته په خپل ځای کېناست.

سړي پاستي ته لاس ور وغځاوه، تود و، یو سوځیدلی ځای هم نه پکې لیدل کېده.
وخت ووت، په دسترخوان درې پیالې ایښې وې، یواځې په یوې کې د چایو شمه ښکارېدله.
شېرمحمد ولاړشو، دالان ته لاړ. هرڅه منظم وو، غابونه پرېمینځل شوي ول، پلاستیکي فرش جارو ښکارېده، په تناره کې اور بل و.
شېرمحمد د دالانه په وره کې په جګو پښو کښناست، تورپیکۍ ته یې وکتل، پزه یې د تناره په اېرو توره وه، ورو یې وویل:
_لمر راوخوت، نن تګ نه کیږي.
نجلۍ غلې د بوال ته ناسته وه.
شېرمحمد سوړ اسویلی ویست.
نجلۍ وویل:
_تاسو ته مې غم جوړ کړ.
شېرمحمد له دالانه ووت، کوټې ته لاړ، باز محمد نه و، مور یې هماغسې پرته وه.
سړی کښناست، پیاله یې له چایو ډکه کړه، ورو یې وویل:
_ادې! ضد مه کوه، چای وخوره!
ښځې حرکت ونه کړ.
د کوټې دروازه خلاصه شوه، بازمحمد په وره کې ودرېد، په سترې ساه یې وویل:
_لالا! ګلمیر خبر دی.

د سړي زړه ولړزېد، زړه ښځه په ځای کې کښاسته، سترګې یې ړې راختلې وې.
شېرمحمد وویل:
ـله کومه؟
ـویل یې چې کوچیني ورور یې د شپې بولي کړې وې، سهار یې مور توشکه بام ته خپړوله چې زمونږ په سرای کې یې نجلۍ لیدلې وه.
زړې ښځې په غریو کې وویل:
ـاوس مو مخ تور شو.
د باز محمد شونډې وخوځېدې:
ـګلمیر پوښتنه کوله چې هغه نجلۍ څوک ده؟
شېرمحمد وویل:
ـتا څه ځواب ورکړ؟
ـهیڅ! منډه مې راواخیسته.
زړه ښځه اوږده وغزېده، سونګی یې شو، بړستن یې پر سر ور کش کړه.
دروازه وټکېده، د شېرمحمد رنګ والوت، هلک له کوټې ووت، سړی اورسۍ ته ور نږدې شو، د انګړ دروازه نیمکښه وه، باز محمد په دروازه کې ودرېد، بیا یې د کوټې خواته منډه راواخیسته، ویې ویل:
ـد ګلمیر وړه خور ده، وایي چې یو اورلګیت پور راکه!
د انګړ د دروازې غنجا شوه، شېرمحمد په بیړه له ورسۍ ور وکتل، وړه نجلۍ په انګړ کې ولاړه وه، ببر، سره نښتي ژیړ ویښته یې ول، شاوخوا یې سترګې اړولې.

سړي د اورسۍ پله خلاصه کړه، سر يې د باندې ویست، زوروه چیغه يې تر خولې راووته:
ـ ووزه له کوره !
نجلۍ په بیړه مخ واړاوه، منډه يې کړه، تندی يې ددروازې له پلې سره ولګېد، شا په تخته ولوېده، په ژړا له انګړه ووته.
شېرمحمد په غوسه وویل:
ـ د سپي لور يې د جاسوسی له پاره رالیږلې وه.
د ښځې ژړغونی غږ يې واورېد:
ـ خپله لمن مو په خپله په سر راواړوله.
شېرمحمد چیغه کړه !
ـ بس که نور ! اوس څه وکم، ځان ووژنم که دا !
ښځې ژړل، باز محمد لړزې اخیستې و.
شېرمحمد په خشکه وویل:
ـ ولې داسې راته ولاړ يې، سره غرمه دې کړه، بلا وهلی يې، غوا له لوړې مړه شوه.
هلک په بیړه له کوټې ووت.
سړی په خپل ځای کېناست، سر يې پر زنګنو ولګاوه.
ښځینه غږ يې واورېد:
ـ د بازمامد موړې !
زړه ښځه په بیړه کېناسته، ټکری يې په سر سم کړ، په منډه د باندې ووته.
شېرمحمد ورسۍ ته ورنږدې شو، په انګړ کې چاغې ښځې د وړې نجلۍ لاس نیولی و.

د شپرمحمد مور ورمخته شوه، چاغې ښځې په ګیله من انداز وویل:
ـد خدای پار دی، دا نجلۍ نو د وهلو ده؟
د شپرمحمد مور په خواره خوله وویل:
ـد ګل میر موري! خدایکه یې لاس ور وړی وي.
چاغې ښځې د وړې نجلۍ پر تندي لاس کېښود:
ـوی تروري! دا نجلۍ خو دوروا غ نه وایي، تندي ته یې وګوره، څومره پرسیدلی دی.
زړه ښځه ور مخته شوه، نجلۍ یې پر تندي ښکل کړه.
چاغې ښځې یو دم وخندل:
ـهغه نجلۍ څوک ده؟
زړې ښځې په بیړه وویل:
ـکومه نجلۍ؟
ـوی تروري! ځان ولې ناګاره اچوې، په خپله مې له بامه ولیده، تکه سپینه، نرۍ نجلۍ وه، په چوتره کې یې پیالې پریوللې.
زړه ښځه وارخطا شوه:
ـهغه، هغه
شپرمحمد په منډه له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد، چیغه یې کړه!
ـته یې څه کوې؟
چاغې ښځې په خپل مخ ټکرۍ ورکش کړ، په وېرېدلي غږ یې وویل:
ـوی ورورە! پوښتنه خو بد کار نه دی.
شپرمحمد چیغه کړه!
ـپه تا پورې اړه نه لري، ووځه له کوره!

ښځې وړه نجلۍ له لاسه ونیوله، په منډه له دروازې ووته.
زړه ښځه د چوترې پر ژۍ کښناسته، سر یې وځړېد، یو دم یې وژړل.
شېرمحمد ورمیږ کوږ کړ. تورپیکۍ د دالان په وره کې ولاړه وه، ځان یې په څادر کې پیچلۍ و، وارخطا ښکارېده.
شېرمحمد د انګړ دروازې ته وکتل، دوه تنکي ځوانان په کوڅه کې ولاړول، نجلۍ ته یې وچې سترګې نیولې وې.
شېرمحمد تر چوترې کښته شو، ځوانانو منډه واخیسته، سړی ورغی، دروازه یې پورې کړه. نیغ کوټې ته لاړ، شېبه وروسته ببرته راووت، د دالان خوا ته یې ګام واخیست، زړې ښځې ورته وکتل، یودم ولاړه شوه، د سړي له ګوتو یې تور خیرن تېکری ویست، په غوسه یې وویل:
_دا زما تېکری دی.
شېرمحمد یوه شېبه ولاړ و، بیا د چوترې پر ژۍ کښناست، ورو یې وویل:
_ادې! تر اوسه کومې نجلۍ زما صفت درته کړی دی؟
زړې ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.
د سړي سر وځړېد:
_ته ووایه! دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله؟
ښځه غلې وه.
شېرمحمد سوړ اسویلی ویست، ورو یې وویل:
تر دېرشو اوښتی یم، خو تر اوسه یوې نجلۍ هم نه دي راته خندلي، که خندا هم ورغلې وې، زما په پزه پورې یې خندلي دي، ان تا به هم تر اوسه له زړه نه یم ښکل کړی. ته ووایه! کوم رنګ، کوم کمال، کوم مال، کوم دولت، دا نجلۍ به ولي په ما پسې راتله؟

شېرمحمد غلی شو، ترخه موسکا یې پر خړو شونډو وغځېده، ورو یې وویل:
دا نه چې زه زړه نه لرم، څوک مې نه خوښیږي، خو زه په خپله هم کومې نجلۍ ته نه شم کتلای، فکر رالویږي چې ټوله دنیا راپورې خاندي، ان په وړکتوب کې به مېږو او اوزو هم راپورې خندل، له ما به یې بد راتلل، لیږي به رانه ګرځېدې، اوس هم په کلي کې یواځې ټوکو ته جوړ یم، که په جومات کې د بدرنګۍ خبره رامینځته شي، ما مثال ورکوي، ان په انسانانو کې مې نه شمیري، نو دا نجلۍ به ولې راپسې راتله؟ ته ووایه!
په یوه شپه کې بیا بل نارینه ورباندې ورور شو او راسره جوړه شوه.
د انګړ دروازه وټکېده، شېرمحمد ولاړ شو، د ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې. نجلۍ د دالان په وره کې ناسته وه، ژړل یې!
سړي دروازه خلاصه کړه، زړه یې ولړزېد، درې تنه ولاړ ول.
شېرمحمد شاته وکتل، زړې ښځې ته یې اشاره وکړه، هغه په کوټه ننوته.
شېرمحمد په لوړ غږ وویل:
ـ راځئ!
بوډا تر مخ و، لکړه یې لګوله، دوو نورو له عمره پخو سړو ټیټ سرونه نیولي ول.
بوډا چوتړې ته ودرېد، شېرمحمد تر ولیو ونیو، سړی پر چوتره وخوت.
په رېږدیدلي غږ یې وویل:
ـ شېرمامده زویه، دا ځای ښه دی، پیتاوی لري.
شېرمحمد په منډه له کوټې دوه بالښته راویستل، بوډا لکړه دیوال ته ودروله، بالښت ته کښناست، دوو نورو کلیوالو مخامخ پلتی ووهلې.

شېرمحمد په ولاړو وویل:
ـ څه رنګه چای، تور که شین؟
بوډا وتوخل، په ربړدیدلي غږ یې وویل:
ـ همدا اوس له چایو را ولاړ شوم، خوله مې لا توده ده، کېنه زویه! یو څو خبرې به سره وکو.
شېرمحمد پر هوار پلاستیکي فرش کېناست.
ټول غلي ول.
بوډا وخندل، په خندا کې ټوخي واخیست، ورو یې وویل:
ـ په جومات کې مې سبق (تلاوت) وایه چې غلام مامد راغی، ویل یې چې کډې یې له بامه کومه نجلۍ لیدلې وه.
د شېرمحمد سر وځړېد.
بوډا په ربړدیدلي غږ وویل:
ـ زویه! دا ربښتیا ده؟
شېرمحمد ځمکې ته کتل...
مخامخ ناست ډنګر سړي وویل:
ـ د بازمیر زوی هم همدا خبره کوله، ویل یې چې د انګړ له خلاصې دروازې یې کومه پېغله لیدلې وه. ننبه یې دا چې څادر یې اغوستی و.
شېرمحمد په غوسه ور وکتل.
بوډا وویل:
ـ زویه! دا کوچینی کلی دی، ټول خپل سره پراته یو، یو بل پېژنو، د یوبل کورونه را مالوم دي، پردی سړی له لیرې راکې ښکاري. دا نجلۍ څوک ده او دلته څه کوي؟

د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
ـدا د هغه مړي خور ده چې له کارېزه مو راویست.
د کلیوال سترګې رڼې راوختې.
بوډا په بیړه وویل:
ـنو دلته څه کوي؟
ـزه هلته ورغلې وم.
کلیوالو په حیرانۍ ورته کتل...
بوډا وویل:
ـتا هلته څه کول؟ کور دې یې له کومه پیدا کړ؟
د شېرمحمد سر وځړېد:
ـکیسه اوږده ده، ټولې خبرې نه شم درته کولی، دومره درته وایم چې تره یې د هغې ورور ور وژلی، نجلۍ هم ځان سیند ته واچاوه، له اوبو مې راویسته، قول مې ورسره وکړ چې تر هراته به یې رسوم، هلته یې خور واده ده.
شېرمحمد غلې شو، کلیوالو وازې خولې نیولې وې.
بوډا په تریو تندي وویل:
ـښه دي نه دي کړي، کلي ته دې بدې راوړه.
شېرمحمد غلی و.
یوه کلیوال وویل:
ـاوس هم ناوخته نه دی، احوال به ور ولیږو، ورته وبه وایو چې ته نه وې خبر، نجلۍ په پټه درپسې راغلې وه.
شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

ـوژنې يې.
هماغه سړي وويل:
ـدا دهغوی کار دی. سپکه يې ور اړولې، بايد چې ويې وژني.
شېرمحمد ځمکې ته کتل.
بوډا وويل:
ـنظام الدين په حقه دی، وړه خبره نه ده، وينې به تويې شي.
شېرمحمد غلی و.
بل کليوال وويل:
ـارام کلی دی، بدي مه ورته راوړه !
شېرمحمد په بيړه سر پورته کړ، په غوسه يې وويل:
ـبدي ته يې زه ولاړ يم، که مرم، نوزه به مرم، تاسو يې له غمه خلاص ياست.
بوډا لکړې ته لاس ور وغځاوه، په زحمت ولاړ شو، په ربړديدلي غږ يې وويل:
ـمور غاړې دربانديې خلاصي کړې، نور دې خپله خوښه، خو يوه خبره مې واوره، دا خلک اخر خبريږي، بيا به اوبه له ورخه تېرې وي.
شېرمحمد غلی و.
کليوال له انګړه ووتل.
زړه ښځه راغله، په چوتره کې کښاسته، په چيغو چيغو يې وژړل.
شېرمحمد ځورند سر ناست و.
تورپيکی له دالانه راووته، ژړل يې، کوتې ته لاړه.

باز محمد له اوبو ډک سطل غواته کښښود.، سړي ور وکتل، ورو يې وويل:
ـزما پټکی راواخله.
هلک کوټې ته لاړ، يودم يې چيغه کړه !
ـلالا !
شېرمحمد په منډه ورغی، نجلۍ پر ترڅې بستره ناسته وه، سترګې يې پټې وې، د ښکاري ټوپک توره خوله يې، خپلې سپينې زنې ته نيولې وه.
سړي پرې ور ټوپ کړل، درز شو، کوټه تور لوګي ونيوله.
شېرمحمد ورو نجلۍ ته وکتل، هغه پرته وه ، يوه خوا مخ يې تک تور ښکارېده.
سړي په بيړه د هغې پرسر ګوتې وټپولې، وينه نه وه، د سوځېدلو وينښتو بوی ته.
زړه ښځه پر نجلۍ ور پرېوته، پر اړخ يې راواړوله، د هغې په تورو پيچلو وينښتو کې يې ګوتې ننه ايستې، نجلۍ سترګې رنې کړې، وارخطا يې يوې بلې خواته وکتل، يودم يې کوکه کړه، په چيغو چيغو يې وژړل.
ښځې د هغې سر پر خپل ټټر پورې ونيو.
انګړ ته دوه کليوال ور ننوتل، د يوه په لاس کې ببلچه وه. شېرمحمد له ورسۍ سر ور ويست، ويې ويل:
ـله بازمامده خطايي ټک وشو.
يوه کليوال ور غږ کړ:
ـ څوک خو به ژوبل نه وي.
ـنه.

دواړه له انګړه ووتل.
شېرمحمد خپل ورور ته وکتل، هغه لړزېده.
سړي وویل:
ـ د انګړ دروازه و تړه.
هلک له کوټې ووت.
شېرمحمد غولي ته وکتل، پلاستیکي فرش وړو لوټو نیولی و. چت ته یې سترګې ور واړولې، له ټوټې ټرلې مسطح یوه لویشت سوری وه.
تورپیکی خپل تندی د ښځې پر ټټر ایښی و، په چیغو چیغو یې ژړل...
ښه شپېږه ووته، نجلی په ژړا کې وویل:
ـ زه ځم.
ټول غلي ول.
تورپیکی ولاړه شوه، خړ څادر یې په غاړه کې پروت و.
شېرمحمد وویل:
ـ ته به هېڅیرې هم نه ځې.
نجلی له کوټې ووته، شېرمحمد پسې ولاړ شو، په چوتره کې یې مخې ته ودرېد، ورو یې وویل:
ـ لېونتوب مه کوه.
څنګ ته یې وکتل، چاغه ښځه د انګړ تر دېوال ور هاخوا، پر بام ولاړه وه.
شېرمحمد، نجلی تر مټ ونیوله، دواړه کوټې ته لاړل.
تورپیکې د دېوال کونج ته کېناسته، سر یې وځړېد، په چیغو چیغو یې وژړل...

سړی پر تړلې بستر ه کښناست، د زړې ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې.
تورپیکۍ په ژړا کې وویل:
ـ تاسو ته مې غم راوړ.
ښځه غلې وه.
شېرمحمد وویل:
ـ اوس په دې خبرو پسې مه ګرځه! سبا به ځو.
ښځه د باندې ووته، شپېه وروسته د نجلۍ په لوڅو اوږو تور، خیرن ټکرۍ ولوېد.

(۱۱)

سهار وختي و، د ولسوالی په بازار کې د سړک دواړو غاړو ته خړې دوکانونه ولاړ ول، د کورونو غوندې لرګینې دروازې یې لرلې، دروازې پورې وې، یوائې یوځای په چنګکونو پورې غوښې ورنونه راځړېدل،

څو ګامه لیرې څلور_ پینځه خیرن سپي پراته ول، سرو ځړېدلو غوښو ته یې مړې سترګې نیولې وې.
شېرمحمد د سړک پر غاړه ولاړ و، لیرې په یوه موټر پسې سپېرې دوړې روانې وې، دوړې د بازار خواته راتلې، شېبه وروسته د سړي تر څنګ په خاورو لړلی سراچه موټر ودرېد. موټروان د څنګ ښېښه کښته کړه، ورو یې وویل:
_ښار ته ځې؟
شېرمحمد ور وکتل، د موټر د مخې سیټ خالي و، شا ته درې تنه ناست ول.
شېرمحمد وویل:
_له ما سره سیاه سره ده.
_موټروان وخندل:
_وروره ! د مخې په سیټ کې دوه تنه کښنوو.
_نه ! ځای تنګ دی.
د شا دروازه خلاصه شوه، له موټره دوه تنکي ځوانان را کښته شول، یوه یې وویل:
_مورِ به مخته لاړ شو.
شېرمحمد شاته وکتل، تورپیکی خړ دېوال ته ناسته وه، په تور خیرن ټکړی کې یې ځان تاو کړې و، پلاستیکي چوتې (څپلکې) یې په پښو وې.
شېرمحمد ور غږ کړ، نجلی راغله، لومړی شېرمحمد موټر ته ننوت، بیا نجلی کښناسته.

موټر یو پاو په خامه لاره مزل وکړ، نجلۍ په دروازې پورې ونښتې وه، کله کله به موټر جمپ وخوړ، ورون به یې د سړي له ورانه سره ولګېد.
موټر پاخه سړک ته وخوت، په هواره کې د دواړو تر مینځ څلور ګوتې فاصله وه.
له نیم ساعت مزل وروسته د غزني ښار ته ورسېدل. نېغ زرګرۍ ته لاړل او د سرو زرو یو بنګړی یې خرڅ کړ.
د کندهار تر اډې یې پلی مزل وکړ، په اډه کې لوی ـ واړه موټر ولاړ وو، خلک یوې بلې خواته ګرځېدل، یوه موټروان چیغې وهلې.
ـ کندار، کندار...
شېرمحمد ورمخته شو. له موټروانه یې د هرات د موټرو پوښتنه وکړه، د موټروان نظر دا و چې هرات ته مستقیما موټر نه ځي، دوی دې اول کندهار ته لاړ شي او هلته دې د هرات موټر ته ور وخېژي.
موټروان ناري کړې!
ـ کندار، کندار....
یو چا وتوخل، شېرمحمد ور وکتل، د تخت پر سر ناست بوډا سترګه ورته ټینګه کړه. دی ورغی، بوډا وویل:
ـ پیسې دې ډېرې دي؟
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
سړي پیاله له چایو ورډکه کړه، د لاس ګړۍ ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـ اوو بجو ته له کابله بسونه رارسیږي، سیده هرات ته ځي، هم یې کرایه کمه ده او هم یې سیټونه هوسا دي.

یوه خبره درته وکم؟
ـــــــ

شېرمحمد د تخت په څنډه کې د لرګې ولاړې تمبې ته ور وښوېد. ملا یې پرې ولګوله، تر څنګ یې تورپیکۍ ته وکتل، یوه خوا غاړه یې ښکاریدله، غوږ یې سور و، د غوږ د پاسنۍ برخې د پېچلو ویښتو څوکې یې سوځېدلې وې.

شېرمحمد مخ واړاوه، مخامخ د تخت پر ژۍ یو ځوان ناست و، تر غاړې یې برګ دسمال تاو و، نجلۍ ته یې وچې سترګې نیولې وې.

شېرمحمد، تورپیکۍ ته وکتل، ورو یې وویل:

ـ ټکرۍ دې سم که!

نجلۍ په بیړه غاړه پټه کړه، شېرمحمد ته یې شنې سترګې ور واړولې، غلې کښاسته.

هلک پر غولې دوه واړه ګیلاسونه کښېښودل، بیا یې په منډه غبرګې چاینکې او په پلاستیکې غاب کې وچه ډوډۍ راوړه.

شېرمحمد دواړه ګیلاسونه له چایو ډک کړل، ویې ویل:

ـ د خدای فضل درباندې وشو. مړه وې.

نجلۍ ګېلاس له ځمکې ور پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:

ـ تاته مې بدي پرېښوده.

شېرمحمد وخندل:

ـ بدۍ ته پلمه نه پیداکیږي، ما خو نه یې راتښتولې، زه خو دې یواځې تر هراته رسوم.

د تورپیکۍ سر وځړېد.

د یوه هلک ږغ یې واورېد:

ـ ژاولې اخلې؟

شېرمحمد مخ ور واړاوه، ډنګر هلک په لاس کې ژاولې نیولې وې.
شېرمحمد وویل:
ـ ژاولې درته واخلم.
تورپیکۍ سر پورته کړ، نرۍ موسکا یې په ډکو شونډو تېره شوه، ښېرته یې سر وځړېد:
شېرمحمد وخندل:
ـ احسان نه دربانديې اچوم، خپلې پیسې دې دي.
تورپیکۍ څه ونه ویل، شېرمحمد، هلک ته د لسو روپو نوټ ونیو، یو پاکټ ژاولې یې نجلۍ ته نږدې پر غولي کېښودې.
نجلۍ لاس ور وغځاوه، پاکټ یې په موټ کې ټینګ ونیو.
شېرمحمد وویل:
ـ د خور کور دې د هرات په کوم ځای کې دی؟
تورپیکۍ ورته وکتل:
ـ نه پوهېږم.
سړي په حیرانۍ وویل:
ـ نوله کومه به یې پیدا کو؟
نجلۍ وویل:
ـ تېرکال مې خور راغلې وه، ویل یې چې کور ته نږدې یې څو هسک منارونه دي.
د بوډا غږ یې واورېد:
ـ ها منارونه ټولو ته مالوم دي، له لیرې ښکاري.
شېرمحمد ور وکتل، بوډا په وړه کتابچه کې څه لیکل.

تورپیکۍ په تیټ غږ وویل:
_ته هرات ته تللی یې؟
_نه.
دواړه غلي شول.
بوډا په بیړه بوټونه په پښو کړل، په زوټه (زوره) یې وویل:
_بس راغی.
شېرمحمد د هوټلي شاګرد ته پیسې ورکړې، دواړه له تخته کښته شول بس پر پاخه سړک ولاړو. دري سره ور وختل، موټر ډک و، یواځې شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه ښکارېدله. دوی شاتني سیټ ته ځانونه ور ورسول، تورپیکۍ ښیښې ته ور وښوېده، بیا شېرمحمد کښناست، ورپسې بوډا ځای ونیو.
بس یوه شېبه ولاړو، وروسته یې حرکت وکړ.
شېرمحمد مخامخ وکتل، بس د اوږده تنګ دهلیز غوندې و، دواړو غاړو ته د ناستو مسافرو سرونه ځنګېدل، له پټکو او سر تورو سرونو سره، ځای ځای شنې چادرۍ او رنګه رنګه ټکري هم ښکارېدل.
تورپیکۍ تر ښېښې د باندې کتل، بس لمر لوېدو خواته ګرځندی روان و، خړ کورونه، شنه باغونه، سپېرې پخځې او ځای ځای سوځېدلي ټانکرونه په تېزۍ سره تېرېدل...
وروسته سپېره دښته راغله، کله کله به د اوښانو کتار تېر شو، کوچیاني به چابکې ورسره روانې وې، د ګنو کمیسونو ګردې لمنې به یې خوځېدلې.

یو ساعت وروسته، موټر په یوه خړ بازار کې ودرېد ، کلینر په لوړ غږ وویل چې د بس د ماشین د خولې تر پاکېدو پورې مسافر کولای شي چې هوا بدله کړي.
څو تنه له څوکیو پورته شول، شېرمحمد تورپیکې ته ستړګې ور واړولې، ورو یې وویل:
_ځو؟
دواړه له موټره کښته شول. یو کوچینۍ بازار و، دواړو غاړو ته یې خړ دوکانونه ښکاریدل، کله کله به د موټرسایکل غږهاری شو.
شېرمحمد یوه دوکان ته ور وګرځېد ، څو مالټې یې په پلاستیکي خلطه کې واچولې، راغی، دواړه د یوه پلچک پر راوتلي هوار سیمیټ کښناستل. سړي یوه مالټه سپینه کړه. تورپیکې ته یې وکتل، د سپینې ښکې غوندې ښکلې او نازکه ورته ښکاره شوه. هغې مخامخ اوږد غځیدلي غره ته کتل.
شېرمحمد وویل:
_دا د قره باغ د ولسوالۍ علاقه ده. غر ناور نومیږي. څوکې یې کال دوولس میاشتې سپینې وي.
له دې سره یې نجلۍ ته د مالټو کڅوړه ونیوله. تورپیکې یوه مالټه ور واخیسته.
شېرمحمد وویل:
_په قره باغ کې کارېزونه ډېر دي. زه د مزدورۍ له پاره ورته راغلی یم. له ډېرو کارېزونو مې څېړې را ایستلې دي.
تورپیکې ته یې وکتل، هغې مالټه خوړه. موټروان هارنونه وهل...

(۱۲)

هوټلي وویل:
ـیواځې یوه تشه کوټه لرو، یوولس سوه اوغانۍ کرایه درباندې راځي.
شېرمحمد، نجلۍ ته وکتل، هغه غلې ولاړه وه، مخامخ پر مېز ایښي لوی تلویزیون ته یې وچې سترګې نیولې وې. د تلویزیون پر پرده څو نجونې څرخېدلې...
هوټلي وویل:
ـڅه وایې؟
شېرمحمد وارخطا شو:
ـڅه؟
ـکوټه نیسې؟
ـهو صیب!
هوټلي د میز له سره قلم ور واخیست. ورو یې وویل:
ـنوم دي؟

شېرمحمد
ـولد؟
ـڅه
ـد پلار نوم؟
ـګل محمد
ـدا نجلۍ څه نومیږي؟
د شېرمحمد تندي ګونځي پیدا کړي:
ـڅه یې کوي؟
هوټلي وخندل:
ـمور باید د هر مساپر نوم او ادرس ولیکو، پولیس یې رانه غواړي، وایي چې د امنیت له پاره ښه دي.
شېرمحمد وویل:
ـتورپیکۍ.
د پلار نوم؟
ـنه پوهیږم.
هوټلي په حیرانۍ ورته وکتل.
شېرمحمد وویل:
ـد ښځو له پاره الایده (بیل) ځای نه لرئ؟
د هوټلي حیراني ډېره شوه، ویې پوښتل:
ـدا نجلۍ دې څه ده؟
شېرمحمد وارخطا شو:
ـهیڅ، نه، نه، ښځه.

تورپیکی په بیړه مخ ور واړاوه، د ګروپ په ژبړه ړنا کې یې بغور (اننګي) سره ول، سر یې وځړېد.
هوټلي د مېز پر سر د ایښي تلیفون ګوشي ورپورته کړه. ورو یې وویل:
_لاندې راشه !
شېرمحمد او نجلی په حیرانی ورته کتل...
لنډ وخت ووت، په توره دریشی کې له ونې ټیټ سړی پر زینو راکښته شو، هوټلي د هغه غوږ ته خوله ور نږدې کړه، نوي راغلي سړي شېرمحمد ته وکتل، ورو یې وویل:
_تذکره لرې؟
شېرمحمد په حیرانی ورته کتل...
سړي بله پوښتنه وکړه:
_دا نجلی دې څه کیږي؟
د شېرمحمد سترګې ړندې راوختې، تورپیکی یې تر مټ ونیوله، دواړه د لویې ښېښه یې دروازې خواته روان شول.
سړي پسې غږ کړ !
_هی ! چېرې ځې؟
شېرمحمد مخ ور وانه ړاوه، ده هماغسې د تورپیکی مټ ټینګ نیولی و، دواړه د کتار څوکیو تر مخې تېر شول.
هماغه سړي چیغه کړه !
_ودرېږه ! نجلی دې راتښتولې ده !

شېرمحمد پښو ته زور ورکړ، تورپیکۍ تېزه پسې روانه وه، د خیرن ټکري پیڅکه یې د یوه مېز پر سر تېره شوه، نمکدانۍ ورغړېده، لاندې پر سپینو کاشیو ولګېده، مالګه باد باد شوه.
دواړه تر ښېښه یې دروازې ووتل، مخامخ یې پر عمومي سړک منډه ور واخیسته، د یوه موټر له ټایرونو کرښنده اواز پورته شو، ودرېد، د څنګ ښېښه ټیټه شوه، یوه ځوان سر راویست، په خشکه یې وویل:
ـ هی، لوده، دهاتي.
شېرمحمد ور ونه کتل، یواځې ارته سپرمې یې د سوځیدلې ربړ له بویه ډکې شوې. دواړه تر سړک پورې وتل. په پیاده رو کې یې منډه کړه، شېرمحمد په بېړه شاته وکتل، د بندو دوکانونو پر سرونو د ګروپونو ژېړې او سپینې رڼا وې ښکارېدلې، لیرې د هوټل تر مخ په سپینه رڼا کې د تورې دریشۍ والا ولاړ و، یو لاس یې غوږ ته نیولی و، بل لاس یې خوځېده، داسې لکه له چا سره چې په مبایل خبرې کوي.
شېرمحمد یوې کوڅې ته ور تاو شو، نجلۍ وارخطا وه، په سړي پسې یې ګرندي ګامونه اخیستل....
دواړو د کوڅې تر پایه په یوه ساه ځانونه ورسول، پوخ سړک په مخه ورغی، سړي د نجلۍ مټ پرېښود، لنډ راتاو شول، د موټر تېزه رڼا یې پر سترګو ولګېده، ګامونه یې ورو کړل، یو کوچینی موټر، په چټکۍ تر څنګ تېر شو.
شېرمحمد سړه ساه واخیسته، دواړه د سړک پر غاړه غلي روان شول. چوپه چوپتیا وه، دوی یواځې د خپلو بوټونو او څپلکو د تلیو ټکا

اورېدله، کله کله به له لیرې د یوه موټر ژېړه رڼا د ټرلو دوکانونو پر سپینو اهن چادرو ولګېده. نور داسې څه نه وو چې حرکت ولري.
ځای ځای به دري، څلور منزله تامیرونه په مخه ورغلل، په ځینو کې به د ګروپونو ژیړې او سپینې رڼاوي ښکارېدلې.
دوی ښه شېبه مزل وکړ، وروسته تورپیکی ودرېده، په نیولې غږ یې وویل:
ـ چېرې ځو؟
د شېرمحمد سر وځړېد.
نجلی تر پاخه لښتي ټوپ کړ، د دوکان پر سیمیټي زینه کښناسته
شېرمحمد یوه شېبه غلی و، بیا ور مخته شو، نجلی ته مخامخ ودرېد، د هغې ټکری په غاړه کې پروت و، تورو ویښتو یې د ګروپ ژېړې رڼا ته سره لمبه کوله.
شېرمحمد د نجلی تر څنګ کښناست، ورو یې وویل:
ـ زه نه وم ملامت، هوټلي شکي شو، له مجبوری مې د(ښځې) نوم واخیست.
تورپیکی په غریو کې وویل:
ـ کاشکې له هغه سپین ږیري سره تللي وای، څومره ټینګ شو، ویل یې چې خپل کور یې دی. اوس به په دې نیمه شپه کې څه کوو؟
شېرمحمد غلی و.
له مخامخ کوڅې څو کوڅه ډب سپي راووتل، مخکینی سپی ودرېد، نورو سپیو هم پښه ونیوله، یوه شېبه یې په پیاده رو کې ناستو بنیادمانو

ته وکتل، بیا د یوه موټر تېزه رڼا پرې ولګېده. سپیو حرکت وکړ، د سړک په مینځ کې مخ کښته لیکه روان شول، سرونه یې ځړېدلې وو.
یو موټر ښویه تېر شو، خو یودم یې بربک ونیو، ببرته په شا راغی، د موټر په رڼو ښېښو کې څو ځوانان ښکارېدل، دوی یوه شېبه پر سیمیټي زینه دوو ناستو کسانوته وکتل، یودم یې وخندل، د موټر ټایرونه ځای پر ځای تاو شول، له سلنسر څخه غوټه تور لوګی راووت.
ببرته چوپه چوپتیا شوه. یواځې د تورپیکی د ژامو کړپا اوربدل کېدله...
شېرمحمد له خپل ځانه تاو شوی څادر خلاص کړ، د نجلۍ پر اوږو یې واچاوه. تورپیکی پورته وکتل، د ګروپ په ژېړه رڼا کې یې شنې غټې سترګې وځلېدې. ببرته یې سر تیټ شو.
شېرمحمد وویل:
_شپه دلته نه شو تېرولی، سړه دي باید یو ځای پیدا کو.
نجلۍ ولاړه شوه، دواړو په پیاده رو کې حرکت وکړ، مخکی لاړل، لیرې، د دوکانونو په مینځ کې ژېړه لویه ښیښه ښکارېدله، دوی هماغه لور ته ور وګرځېدل. غټ ګروپ راځوړند و، ژېړه رڼا، لاندې پر تور سړک پرته وه.
شېرمحمد ور مخته شو، پر خوله شوې ښیښه یې لاس تېر کړ، خوله د مینځ له خوا وه، نه پاکېده، تندی یې پر ښیښه ولګاوه، د اوبو څاڅکی ورغړېد. په رڼه لېکه کې پر هواره قالینچه څو سوځېدلې وچې ډوډۍ ښکارېدلې،. ور هاخوا د لرګي کوچینی صندوق خلاصه خوله پروت و.
یو تیټ خوبولی ږغ یې واورېد:
_نان نیست.

شېرمحمد ښیښې ته نوک ونیو، ورو یې وټکوله.
دا ځل له دننه پر ښیښه یو لاس تېر شو، په پاک شوي ځای کې ډنګره پکه ککړې، وړې چوخې سترګې او سپینه اوږده ږیره ښکاره شول.
بوډا خپلې سترګې وموښلې، په غوسه یې وویل:
ـ ګپه نمیفامي، نان نیست!
یودم غلی شو، په خړ ځادر کې پیچلې نجلۍ ته یې وکتل.
بوډا لویه ښیښه کش کړه، د شېرمحمد او تورپیکۍ پر مخونو توده هوا ولګېده.
بوډا وویل:
ـ مسافر استین؟
شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
بوډا ولاړ شو، د څنګ دروازه یې خلاصه کړه، ورو یې وویل:
ـ بیاین، هوا سرد است.
دواړه نانوایي ته ور ننوتل.
بوډا په بیړه زړه برسټنه تر کونجه ونیوله، توشکه یې ور واخیسته، د تناره تر څنګ یې ویړه کړه، ورو یې وویل:
ـ بشینین.
دوی کښناستل.
بوډا د بالښت تر څنګ ایښې خولۍ ور پورته کړه، پر سر یې کښښوده، و یې ویل:
ـ از کجا آمدین؟
کوم ځواب یې وانه ورېد.

ویې خندل:
ـپشتون استي؟
شېرمحمد لنډ ځواب ورکړ.
ـهو.
بوډا هماغسې په خندا کې وویل:
ـفارسي میفامي؟
ځواب یې وانه ورېد.
ـد کوم وطنه راغلې یې؟
ـله غزني.
د بوډا خندا زور ونیو، په خوند یې وویل:
ـشه، شه، شه، د زیارتونو وطن راغلی یې.
یو دم یې خپل ښی لاس د سلامی په بڼه خپل تندي ته ورنږدې کړ.
ـسلام، سلام، زیارتونو ته سلام.
لاس یې کښته کړ، په ماته، ګوډه پښتو یې وویل:
ـمسافر خانه ته چرا نه یې تلی؟
شېرمحمد وویل:
ـپیدا مو نه کړه، نابلده یو.
تورپیکی ورو وکتل، د شېرمحمد سر وځړېد.
بوډا وخندل:
ـډوډی مو خوړلئ دئ؟
ـنه!
ـنن له غزني راغلی یې؟

شېرمحمد وویل:
ـهو، سهار لمانځه مال له کوره راووتو، ټوله ورځ مو مزل وکړ، هرات ته د شپې په دولسو راورسېدو.
بوډا مخامخ پر دېوال را ځړېدلې خیرن ساعت ته وکتل، پاو باندې یوه بجه وه. ورو ولاړ شو، څنګ ته اېښی تر موز یې راواخیست، خیرنو پیالو ته یې لاس ور وغځاوه، دواړه پیالې یې له چایو ډکې کړې، دوې، دري وچې سړې ډوډۍ یې پر اخبار کېښودې. ورو یې وویل:
ـبخور!
شېرمحمد وچې ډوډۍ ته لاس ور ټیټ کړ.
تورپیکۍ ورو وویل:
ـورته ووایه، آغا نه پېژني؟
شېرمحمد ور وکتل، د نجلۍ په سپینو بغورو کې سرخې ښکارېده.
شېرمحمد وخندل:
ـاصلي نوم یې څه دی؟
ـمامد حنیف، انجنیر دی!
بوډا وخندل:
ـپه څوک پسې ګرځې؟
شېرمحمد وویل:
ـخور یې ورته ناسته ده، نا بلده یو، درک یې نه شو مالومولی.
د بوډا خندا زور ونیو.
ـهرات لوی شار است، اګه ادرس نه وي درسره، نه شې پیدا کولای.
تورپیکۍ یې په خبرو کې ور ولوېده:

ـد کور تر څنګ يې هسک مناروونه دي.
بوډا هماغسې په خندا کې وويل:
ـهلته خو زياد کورونه وجود شته. خير، مناروونه پيدا کول اسان است، هر ټکسي وان ته ووايي، رسوي.
دواړه غلي شول. د دې والي ساعت ټکا اوربدل کېدله، کله کله به د چايو د سورولو (څښلو) غږ هم پورته شو.

(۱۳)

شېرمحمد جټکه وخوړه، د لاوډ سپیکر تېز غږ یې په غوږو تنوت، اذان و. شاوخوا یې وکتل، تورپیکۍ تناره ته نږدې پرته وه، خړ څادر پرې هوار و. بوډا هم له ډک تشت لندو وړو څخه کوچنۍ ذغالې (پېړې) بېلولې.

شېرمحمد کېناست، لونګۍ یې تر سر تاو کړه.

د بوډا خوبولی غږ یې واورېد:

ـ خوب وکړ؟

شېرمحمد سترګې وموښکلې:

ـ هو

بوډا وویل:

ـ اوس شاګردان به راځي، شپه تېر شو، نور به لاړه شي.

شېرمحمد ساعت ته وکتل، پاو کمې پنځه بجې وې. پر ښیښه یې لاس تېر کړ، د باندې لا تیاره وه. ورو یې وویل:

ـ تورپیکۍ!

نجلۍ وېده وه.

سړي خپل غږ په زوټه کړ!

ـ تورپیکۍ!

څادر وښورېد.

شېرمحمد وویل:

ـ سهار دی، ځو به، نانوایي ته خلک راځي.

نجلۍ کېناسته، ټکرۍ یې پر سر سم کړ.

بودا وویل:
ـ تکسي موتروان منارونه مالوم دي.
شېرمحمد بودا ته لاس ورکړ او له نجلۍ سره یو ځای له نانوایي ووت. د باندې تیاره وه، پورته ستوري ځلېدل، سوړ باد چلېده.
دواړه د سړک پر غاړه ورو روان ول، چوپه چوتیا وه، کله کله به د جارو کړېنده اواز پورته شو. دوی تر سړک واوښتل، ځلور لارې په مخه ورغله، یوه تن یوه اوږده جارو سړک ته نیولی وه، خاورې یې جارو کولې. دواړه ورمخته شول، سړی له سنه پوخ ښکارېده، د جامو له پاسه یې نارنجي رنګ ارت جمپر اغوستی و، هماغسې یې سړک جارو کاوه.
شېرمحمد ورو وویل:
ـ منارونو ته کومه لاره تللې ده.
سړي هماغسې جارو وهله، پرته له دې چې سر پورته کړي، په لاس یې لوېدیځ لورته اشاره وکړه.
دوی تر سړک واوښتل. دوه سړکونه ول، په مینځ کې یې تر یوه ځایه بې پانې بوټې او لغړ نیالګی ښکارېدل. ور هاخوا د ګروپونو رڼا دومره زوروره نه وه چې څه دي ښکاره شي.
دوی ښه شېبه مزل وکړ، ختیځ لور ته اسمان رون ښکارېده، ځای ځای به د دوکانونو د اهن چادرونو د پورته کېدو کړېنده اوازونه پورته شول.
یو ځای له یوې کوڅې څو تنه راووتل، ځینې په پټو ګانو کې پټ ول، نورو یې د خپلو جمپرونو او کورتیو په جیبونو کې لاسونه ننه ایستي وو. ټول ځوړند سرونه تېر شول.
شېرمحمد پښه ونیوله، تورپیکۍ ته یې وکتل، ورو یې وویل:

ـجومات دی، زه به خدای یاد کم.
نجلی د دوکان مخې ته ودرېده. شېرمحمد څو ګامه واخیستل، کړپ شو، شاته یې وکتل، تورپیکی ته نږدې، یوه ځوان د دوکان دروازه خلاصوله، نجلی ته یې وچې سترګې نیولې وې.
ببرته ورغی. تورپیکی ته یې اشاره وکړه، دواړه د سړک پر ژی روان شول.
د یوه موټر غږ یې واورېد، شېرمحمد ور وکتل، ژېړ او سپین رنګ یې درلود. لاس یې ورته وخوځاوه. موټر بریک ونیو، پاو ورسته د هسکو منارونو تر څنګ کښته شول.
منارونه تر غاړې پورته ژېړېخون ښکارېدل. خو لاندې کورونه لا په سیوري کې پراته ول، پر پراخ پاخه سړک یو یو موټر تېرېده.
ځینې خلک په کارونو پسې روان ول، تر خولو یې سپین تاوونه پورته کېدل. شېرمحمد یوه دوکان ته ور وګرځېد، له دوکانداره یې د انجنیر محمد حنیف د کور پوښتنه وکړه، هغه نه پېژاند. بیا یې پر بایسکل سپور ځوان ودراوه، ځوان هم د (نه) ځواب ورکړ.
وروسته له تورپیکی سره یو ځای تر پاخه سړک واوښت، بلې کوڅې ته داخل شول، یوه ماشوم له نل څخه اوبه وړې. ورغی، په ژبه نه شو ورسره پوه.
دوې، درې، څلور کوڅې وکتې، څوک چې به په مخه ورتلل، دراوه به یې، خو یوه ته هم د انجنیر حنیف کور نه و مالوم.
د سهار نهه بجې شوې، دواړه وړې ول، تودې ډوډۍ یې راواخیستې، په کوڅه کې د یوه بند دوکان مخې ته د لرګي پر تخت کښاستل.

غلي ول، د دواړو ژامې خوځېدلې، وچه ډوډۍ يې خوړه.
شېرمحمد نجلی ته وکتل، پزه او بغور يې سره ول، ورو يې وويل:
ـ يخني دې کيږي؟
تورپيکۍ د (نه) په اشاره سر وخوځاوه. ببرته يې له ډوډۍ څخه وړه ګوله ور ښکله کړه.
نږدې ناره شوه !
ـ نان خشک، اهن های کهنه... دارين، ميخريم !
دواړو ور وکتل، يو بوډا په لاسي کراچۍ پسې روان و. کراچۍ له زړو اوسپنو او شلېدلو پلاستيکي چوتو (څپلکو) ډکه وه.
شېرمحمد ولاړ شو، له بوډا يې د انجنير حنيف د کور پوښتنه وکړه. بوډا درېيمې دروازې ته ګوته ونيوله.
تورپيکۍ په چټکی ور مخته شوه. په بيړه يې وويل:
ـ د غزني دی، دلته په کومه موسسه کې کار کوي.
بوډا وخندل:
ـ ها ! پشتون است.
تورپيکۍ په لاس کې نښلې ډوډۍ پر اوسپنو کېښوده. منډه يې واخيسته.
شېرمحمد پسې وکتل. د نجلۍ ټکری په غاړه کې پروت و، تور پيچلې وينښته يې پورته پورته غورځېدل.
کړپ شو، په لرګيني دروازه ننوته.
بوډا ناره کړه.
ـ نان خشک، اهن های کهنه... دارين، ميخريم !

کراچۍ حرکت وکړ، شېرمحمد لاس ور وغځاوه، توده ډوډۍ يې ورپورته کړه، خپله برخه يې پر اوسپنو کېښوده.
يوه شېبه ودرېد، لینګي يې لړزېدل، زړه يې سستي ورکوله، د ورکې احساس ور لوېدلی و.
تخت ته ورغی، څادر يې ورپورته کړ، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، دروازې ته يې وکتل، ځنځیر لا ټال خوړ.
یو دم تیرې چیغې شوې، دوازه په تېزۍ خلاصه شوه، تورپیکۍ په منډه کوڅې ته راووته.
په دروازه کې دوه تنه ودرېدل، چاغه په عمر پخه ښځه او د هغې په عمر ډنګر نارینه.
شېرمحمد منډه ور واخیسته، ښځه په غوسه وه، له خولې يې لاړې بادېدلې، په خشکه يې وویل:
ـد غله لورې، په رڼا ورځ د خلکو کورونو ته ورځې.
تورپیکۍ، ټیټ سر، غلې ولاړه وه، له خیرن تور ټیکري نه راوتلي سپین لاسونه يې لړزېدل.
شېرمحمد په وارخطايي وویل:
ـپام، پام يې نه و، دې وېل چې د خور کور يې دی.
ډنګر سړی په خبره کې ور ولوېد:
ـچوپ! د انسان به هم دومره پلنه پزه وه! دروازه مو نه شوای ټکولای؟
دواړه کور ته ننول، دروازه په شدت له چوکاټ سره ولګېده.
تورپیکۍ وارخطا وه، ټکری او لمن يې لړزېدل.
شېرمحمد وویل:

ـ راځه!
نجلۍ ځوړند سر پسې روانه شوه. دوی د کوڅې تر پایه پټه خوله ول.
شېرمحمد وویل:
ـ خوا مه بدوه.
ځواب یې وانه ورېد.
شاته یې وکتل، تورپیکۍ ځوړند سر ولاړه وه.
شېرمحمد ورغی، نجلۍ ژړل....
سړي وویل:
ـ زړه دي مه خوره، قول دی، د خور کور به دي پیدا کوم.
تورپیکۍ شنې سترګې ور واړولې، بغور یې لانده ول.
شېرمحمد وخندل:
ـ زړه ته مې نه لوېده چې ته به دومره کمزورې یې.
د نجلۍ سر وځړېد.
شېرمحمد وویل:
ـ هه! واخله.
تورپیکۍ ور وکتل. سړي توده ډوډۍ ورته نیولې وه.
نجلۍ په غریو کې وویل:
ـ زړه ته مې نه کیږي.
د شېرمحمد لاس هماغسې غځېدلی پاتې شو. نجلۍ ډوډۍ ور واخیسته.
ورو یې وویل:
ـ زما له لاسه سپک شوې.

شېرمحمد وخندل:
ـ دا خبرې راځي.
حرکت یې وکړ، څو ګامه یې واخیستل، غوږ یې ونیو، د سړک پر وړو تیږو د چوټو د لګېدو اوازونه ورپسې ول.
دوی تر یوولسو بجو په کوڅو کې وګرځېدل، خو درک مالوم نه شو، اخر یو چا مشوره ورکړه چې نوې ښار ته لاړ شي، هلته موسسې ډېرې دي. کېدای شي کوم چاته مالوم وي.
دواړه په ټکسي کې کېناستل، شل دقیقې وروسته په نوي ښار کې ول.
ښکلې سیمه وه، پراخې او پاکې کوڅې یې درلودې، پاخه، عصري کورونه ډېر ول. د ځینو کورونو مخې ته د لرګي غرفې ښکارېدلې، ځای ځای مسلح کسان ولاړ وو.
شېرمحمد یوې غرفې ته ور وګرځېد، د انجنیر حنیف پوښتنه یې وکړه، منفي ځواب یې واورېد.
بلې کوڅې ته لاړل، له یوه ښکلې درې پوړیزې ودانۍ د تورو ښیښو موټر راووت، شېرمحمد لاس ورته وخوځاوه، مخکینۍ ښیښه کښته شوه، دوه ځوانان ناست ول، شېرمحمد د انجنیر حنیف نوم واخیست، ویې ویل چې په کومه موسسه کې کار کوي، خو مقابل لوري د موسسې د نوم پوښتنه کوله.
دوی د غرمې تر یوې بجې سرګردانه ول، څو کوڅې یې وکتې، نتیجه یې مالومه نه شوه.
دواړه سترې ستومانه یوه پوخ دېوال ته کېناستل، یو وسلوال راغی، له هغه ځایه یې ولاړ کړل.

په بله کوڅه کې ډله نجوني په مخه ورغلې، ټولې یو رنګ ښکاربدلې، تورې جامې یې په تن وې، پر ویښتو یې سپین لنډ ټکري پراته ول. له هرې یوې سره بکس ښکاربده.
تورپیکی په بیړه له یوې نجلۍ وپوښتل:
ـ مامد حنیف پیژنې؟ انجنیر دی.
نجلۍ په حیرانۍ ورته وکتل، غلې ترې تېره شوه.
نورې نجونې په مخه ورغلې، هماغسې جامې یې اغوستې وې، خبرې یې کولې، خندل یې...
دوی د کوڅې سر ته ورسېدل، نجونې ډېرې شوې، ټولې د یوه دوه منزله لوی تامیر له عمومي دروازې راوتلې. مختلفې ونې یې درلودې، وړې، منځنۍ او لوړې، خو ټولو یو رنګه جامې اغوستې وې.
تورپیکی سپین دیوال ته ولې ولګول، شېرمحمد هغې ته نږدې کېناست. ورو یې وویل:
ـ مکتبۍ دي.
تورپیکی سوړ اسویلی ویست:
ـ زما د خور لور هم مکتب ته ځي.
غلې شوه، دې به هرې تېرېدونکې نجلۍ ته په ځیر ځیر کتل....
مخامخ دوه له عمره پاخه نارینه را روان ول.
شېرمحمد وویل:
ـ زه به د انجنیر حنیف پوښته وکم.
ولاړ شو.
تورپیکی غلې وه، شېبه وروسته ، درې نجوني ورته ودرېدې.

یوه خبره درته وکم؟
ـــــــ

ـبس ! یواځې تود حمام او پاکې جامې غواړي، خدایکه یې په ټول هرات کې جوړه پیدا کې.
نارینه دروند غږ یې واورېد:
ـنه یې پیژانده.
نجونو ورو وکتل، د شېرمحمد سر وځړېد.
خندا په ستونو کې راټوله شوه، وړې نجلۍ پخ وهل، په زوټه یې وخندل، نورو دوو ، خپلو خولو ته ټکري ونیول.
تورپیکۍ په بیړه ولاړه شوه، شنې، غټې سترګې یې ړې راوختې، په غوسه یې وویل:
ـولې خاندی؟ خپلو مخونو ته مو نه دي کتلې، تر تاسې خو اوس هم ښایسته دی.
ټیټه شوه، وړه ډبره په ګوتو ورغله، نجونو منډه کړه.
شاوخوا یې وکتل، څو نجوني ولاړې وې، په حیرانۍ یې ورته کتل...
شېرمحمد ته یې سترګې ور واړولې، ځمکې ته یې کتل، حرکت یې نه درلود.
د تورپیکۍ شونډې وخوځېدې:
ـد سپي لورانو.
یودم یې سړی ترلاس ونیو ، په زوټه یې وویل:
ـځه ! له دې ځایه ځو.
حرکت یې وکړ، شېرمحمد د ماشوم غوندې پسې روان و.
تورپیکۍ له ځان سره ډونګېدله....
یودم ودرېده، لاس ته یې وکتل، ګوتې یې سستې شوې. سر یې وځړېد.

شېرمحمد مخ ور واړاوه، د نجلۍ اوږدو بڼو پر سپینو غومبرو تېره سیوري جوړ کړي ول.
د سړي وړې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ورو یې وویل:
ـ خو زه له دې خبرو سره عادت یم.
تورپیکۍ نیغ ورته وکتل، شنې، زیړې سترګې یې له غوسې ډکې وې، په خشکه یې وویل:
ـ خپلو ځانونو ته یې پام نه و، سمې شیشکې وې.
شېرمحمد وخندل:
ـ راځه، نورې کوڅې لا پاتې دي.
روان شو، مخکې لاړ، تر څنګ یې وکتل، تورپیکۍ په ټیټ سر ګامونه پسې اخیستل، له خړ ټکرې راوتلیو پېچلو ویښتو یې لمر ته سره بخونه رڼا کوله.

(۱۴)

یوه تنکۍ ځوان د کوټې دروازه خلاصه کړه، په کیلي بند کې ټومبلې لویه کیلې یې د خیرن میز پر سر کېښوده، پخپله له کوټې ووت.
تورپیکۍ د وره له لیخکي پښه واړوله، کوته وړه وه، پر سره خیرن فرش یو دوه نفره کټ ایښی و. پر توشکه کات شوې کمپله ښکارېدله.
شېرمحمد ورغی، په کوته کې بله وړه دروازه یې ټیله کړه، تشناب و، په یوه زاړه کوچیني سطل کې اوبه ښکارېدلې، د اوبو پر سر سره ډولچه ګرځېدله...
ور یې پورې کړ، تورپیکۍ ته یې وکتل، پر کت ځوړند سر ناسته وه.

شېرمحمد وویل:
ـبله چاره نه وه.
کوم غږ یې وانه ورېد.
شېرمحمد لویې اورسی ته ودرېد ، لاندې ګنې ګونې وه، خلک یوې بلې خوا ته روان ول، پر پراخ پاخه سړک د روانو موټرو اوږدې لیکې ښکارېدلې. پرته له دې چې تورپیکی ته وګوري ، ویې ویل:
ـدا ځای لا ښه دی، نه یې تذکره غوښته او نه یې هم د پلار، نیکه پوښتنه کوله.
نجلی هماغسې غلې ناسته وه.
د سړي شونډې وخوځېدې:
ـزه د باندې ځم، ماښام دی، ورځ مو په لوړې تېره کړه، د خوړو له پاره باید یو څه راوړم.
تورپیکی په بیړه ورته وکتل.
شېرمحمد وویل:
ـدروازه به د باندې له خوا درپسې بنده کم.
کیلي یې ور واخیسته، په وره کې یې نوک ونیو ، ورو یې وویل:
ـپه ما باور ولره.
د باندې ووت، یو ځل یې بیا مسا پرخانې ته وکتل، ده په شنه رنګه لوحه کې د کټ رسم په نښه کړ.
په پیاده رو کې مخکې لاړ، اذان یې واورېد ، جومات و ، ور وګرځېد ، د ماښام فرض یې په ملا پسې ادا کړل.

یوه خبره درته وکم؟
ـــــــ

مینه نه و ورته کتلي، یوه هم نه وه پسې خپه شوې، خو په لومړي ځل یوه نجلۍ په ده پسې اندښمنه وه.
د سړي په سترګو کې اوښکې راټولې شوې، د کلي نجونې یې سترګو ته ودرېدې، هغوی هم اوښکې تویې کړې وې، خو له خندا، ډېرې خندا، بېواکه خندا، دومره خندا چې پای یې اوښکې وې. خو د تورپیکۍ اوښکو توپیر درلود، دا اوښکې د اندېښنې علامه وه، په ده پسې اندېښنه، داسې اندېښنه چې د زړه له تله وه، یوه ښکلې، له حیا ډکه اندېښنه.
دا له خونده ډکه اندېښنه ډېره ونه غځېده. د کوټې ور ټکېدلی و. شېرمحمد ولاړ شو، هماغه تنکی ځوان و. دی نیغ تشناب ته لاړ، سوځېدلې ګروپ یې بدل کړ، بېرته له کوټې ووت.
شېرمحمد پر لاسونو سړې اوبه تویې کړې، پر کټ کېناست، مېز یې ور وښویاوه. ورو یې وویل:
ـ راځه.
تورپیکۍ ورو وکتل، سړي ګوله جوړوله.
نجلۍ وویل:
ـ زړه ته مې نه کیږي.
شېرمحمد په ډکه خوله وویل:
ـ ام م م ، خوند یې بد نه دی. راځه، ټوله ورځ مو په ګرځېدو تېره شوه. د سهار له وچې ډوډۍ پرته مو څه خوړلي دي؟
ځواب یې وانه ورېد.
نجلۍ ته یې وکتل، په تندي یې ډومبک ډومبک خوله پرته وه.

ورو یې وویل:
_تبه دي ده؟
د تورپیکۍ ډکې شونډې وخوځېدې.
_هو، مړه تبه.
شېرمحمد ولاړ شو.
نجلۍ په حیرانۍ ورته وکتل.
سړي وویل:
_ګولۍ درته راوړم.
تورپیکۍ په خبره کې ورولوېده:
_نه، نښه یم.
شېرمحمد وویل:
که دې تبه ډېره شوه، بیا؟
ځواب یې وانه ورېد.
نجلۍ له اورسۍ د باندې کتل، د ګروپونو ژېړه رڼا، لاندې پر روانو، سرتورو سرونو او خولیو لګېدله.
سړی کښناست، بله ګوله یې شونډو ته ورنږدې کړه، ببرته یې کښښوده، چټک ولاړ شو او له کوټې ووت. لنډه شېبه وروسته ببرته راغی، دوه پاکټه ګولۍ او یو کوچینۍ بوتل اوبه یې پر میز کښښودل. نجلۍ ته یې وکتل، هماغسې اورسۍ ته نږدې ناسته وه.
شېرمحمد وویل:
_د ډاکټر خبره درته کوم. مخکې تر ګولیو باید یو څه وخورې.

تورپیکۍ ولاړه شوه، یوه ټوټه چپلې کباب یې په لږه ډوډۍ کې ونغاړه، بوتل او ګولۍ یې ور واخیستې، ببرته اورسۍ ته ور وګرځېده.
ښه شببه ووته، شېرمحمد ور وکتل، تورپیکۍ د بوتل سر نه شوای خلاصولی. ورغی، د بوتل له سره یې زیږې ګوتې راتاوې کړې، کړپ شو، پلاستیکي سرپوښ لاندې ولوېد.
ولاړ شو، څادر یې هوار کړ، نهه رکاته وروسته چې یې کله دعا کوله، د غاښونو ټکا یې واورېده. مخ یې واړاوه، نجلۍ لړزې اخیستې وه.
ورو یې وویل:
_ته باید پرېوزې؟
_خو ما لمونځ نه دی کړی.
سړي څادر ور پرېښود.
کله چې تورپیکۍ د وروستیو دریو رکاتو سلام وګرځاوه. کټ ته یې سترګې ور واوښتې، لویه، کمپله ورباندې هواره وه، یو بالښت کم و.
شېرمحمد ته یې وکتل، اورسۍ ته نږدې یې پلتنې وهلې وې، بالښت یې پر ځنګنو پروت و، غټ، زیږه لاسونه یې پر بالښت اینبي ول.
تورپیکۍ وویل:
_ته پر کټ ویده شه.
شېرمحمد وخندل:
_نه، ځمکه ښه ده.
_نو کمپله در واخله.
شېرمحمد وویل:
_یوه کمپله ده، ته تبه لرې. سړه تبه.

نجلی ووېل:
ـخو یخني ده. لاندې لاړ شه او له هوټلي بله کمپله راواخله.
سړي وخندل:
ـنه غواړم چې بیا کوم چا ته شک ور ولوېږي، زه عادت یم، یو وخت مې د مالونو سوداګري کوله، ډېرې سړې شپې مې په سارا کې له کمپلې پرته ستورو ته تېرې کړېدي، بس، په دې یوه څادر کې ګوزاره کولی شم.
کوټ مې هم تود دی.
تورپیکی څه ونه ویل، لاړه او په کمپله کې ننوته.
شېرمحمد د کوټ ځنځیر کش کړ، څادر ته یې لاس ور وغځاوه، اوږد پرېوت.
نېه شېبه ووته.
ورو یې ووېل:
سهار به بیا منارونو ته ځو، دا وار به د سړک بله غاړه پسې ګورو.
ځواب یې وانه ورېد.
غوږ یې ونیو. د یوه، نیم موټر له تېرېدو وروسته به ، د نجلی د ساه ایستلو یو رنګه منظم اوازونه اورېدل کېدل.
ولاړ شو، ګروپ یې مړ کړ، ببرته په خپل ځای پرېووت. د مخامخ تامیر د ګروپونو رڼا د کوټې پر دېوالونو لګېدله.

غرمه وه، نری نری باران اوربده، شېرمحمد او تورپیکی ځوړند سرونه په یوه کوڅه کې روان ول. ګامونو یې له ځمکې خټه جلا کوله...دواړه غلي ول.

یوې بندې غرفې ته ور وګرځېدل، لاندې ځمکه وچه وه، د باران ځاڅکي پورته له اهن چادره په جوړ شوي سایبان لګېدل.

دواړه ودرېدل.

شېرمحمد په ستړي غږ وویل:

ـښه ! اوس؟

ځواب یې وانه ورېد.

سړي کینې لورته وکتل، کوڅه پاخه سړک ته وتلې وه. هیڅوک هم نه و، لیرې یو یو موټر تېرېده.

شېرمحمد وویل:

ـسهار اوه بجې راوتلي یو، غرمه شوه.

تورپیکی ځمکې ته کتل...

سړي مخ ور واړاوه، د نجلۍ له سپینې زنې، رانه ځاڅکي ځڅېدل...کېناست، د لرګي غرفې ته یې ملا ولګوله، له ځمکې یې یو خلی ور پورته کړ، په خاورو کې یې کرېې لیکې وایستلې.

چوپه چوپتیا وه، په اهن چادر د باران یو لاس ځاڅکي لګېدل، د لندو خاورو بوی ته.

تورپیکی سوړ اسویلی ویست، ورو یې وویل:

ـهماغه سیند ښه و، اوس به ببغمه وم.

شېرمحمد سر پورته کړ، نجلۍ د مخامخ بام له ناوړې څخه راتوټدونکو اوبو ته کتل، څو پېچلي نري وېښته يې پر سپينه غاړه سرېښ ول.
شېر محمد ولاړ شو، د نجلۍ تر مخ ودرېد، ورو يې وويل:
ـزړه دې مه خوره، زه خو يم، پيدا به شي.
نجلۍ هماغسې ناوړې ته کتل... ورو يې وويل:
ـته مهربانه يې.
د سړې سر وځړېد. سترګې يې له اوښکو ډکې شوې، يوه شېبه غلی و، وروسته يې شونډې وخوځېدې:
ـراځه! سړک ته به وخېژو، چېرې به ډوډۍ وخورو، کېدای شي باران ودرېږي، نورې کوڅې لا پاتې دي.
روان شو، شاته يې مخ واړاوه، تورپيکۍ په خپل ځای ولاړه وه، ده ته يې کتل.
شېرمحمد وخندل:
ـراځه!
نجلۍ حرکت وکړ، دواړه غلې روان ول، د سړي په زړه کې د نجلۍ وروستۍ خبره په تکرار ډول راګرځېده:
ته مهربانه يې، ته مهربانه يې، ته...
شېرمحمد پر پاخه سړک بوټونه ټکوهل، مړې خټې ترې توېې شوې، خو لا يې هم ذهن د نجلۍ وروستۍ جملې نيولی و.
ته مهربانه يې، ته مهربانه يې، ته...
د موټر تېز هارن يې په غوږو ننوت، ټوپ يې کړل، يوه سره رنګه کرولا يې تر څنګ تېره شوه، خړې اوبه باد شوې، د سړي پر پايڅو ولګېدې.

شېرمحمد په خشکه وویل:
ـد غوا زویه
تورپیکۍ ته یې وکتل، سترګې یې ړې راختلې وې، په هماغه موټر پسې یې کتل...
نجلۍ ناڅاپه چیغه کړه !
ـاوښی مې.
په موټر پسې یې منډه واخیسته، بل موټر بربک ونیو، شیرمحمد تر لاس ونیوله، په ببړه یې وویل:
ـکومه دی؟
ـپه ها، هاغه موټر کې.
ـکوم موټر؟
ـهاغه سور موټر، هماغه چې تاته یې اوبه در وپاشلې.
شېرمحمد یودم منډه واخیسته، تېزه منډه، تورپیکۍ پسې کتل، دی ګړندۍ روان و، یو ځل د سړک مینځ ته ورغی، د موټرو هارنونه پورته شول، ببرته یې د سړک ژۍ په مخه ورکړه، له پښو څخه یې خړې اوبه بادبدلې، پټکی ورنه ولوېد، ده د لېونیانو په څیر منډې وهلې...
تورپیکۍ ګړندۍ پسې روانه وه، مخکی لاړه، لوند پټکی یې له خړو اوبو ورپورته کړ، په خپله سینه پورې یې ونیو. موټر په یوه کوڅه ننوت، خو سړي لا په پاخه سړک منډې وهلې.....شېبه وروسته دی هم تر راوتلې دېوالـه پټ شو.
وخت ووت، تورپیکۍ د کوڅې خولې ته ورسېده. شېرمحمد را روان و، خوله یې له خندا نه سره ټولېده، له خوشالۍ یې چیغه کړه !

ـ ما نه درته ویل چې پیدا کوو یې؟
تورپیکۍ ورته وکتل، د سړي ټول بدن په خټو لړلی و، له ښي لستونې څخه یې خړې اوبه څڅېدلې...
شېرمحمد په ببړه پټکی ور واخیست، پر خولۍ یې رنګ پنګ تاو کړ، په خندا یې وویل:
ـ پیدا شو، اخیر پیدا شو.
تورپیکۍ غلې ولاړه وه، سړي ته یې کتل...
شېرمحمد وویل:
ـ راځه!
نجلۍ پسې روانه شوه.
شېرمحمد یو دم ودرېد، تورپیکۍ ته یې وویل:
ـ ډاډه یې چې انجنیر حنیف و؟
نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
سړي یو دم وخندل:
ـ بس! ستړیا دې ختمه شوه، ته به خپلې خور ته ورشې او زه...
ناڅاپه غلی شو، په سترګو کې یې اوښکې راټولې شوې، ترخه موسکا یې پر خړو شونډو وغځېده، خپله خبره یې بشپړه کړه:
ـ او زه به غزني ته.
تورپیکۍ ورته کتل....
شېرمحمد یو دم وخندل:
ـ اوس نو خوشاله اوسه، خوشاله
مخ یې واړاوه، روان شو. د یوې کوڅې په خوله کې ودرېد، ویې ویل:

ـموټر دلته راتاو شو.
تورپیکی مخامخ وکتل، کوڅه لنډه وه، دواړو خواوو ته لس ـدولس کورونه ښکاربدل. پای ته یې زراعتي ځمکې پرتې وې.
شېرمحمد وویل:
ـموټر لېږې و، خو غلط نه یم، په همدې کوڅه کې راتاو شو. بس، په دې لسو، دولسو کورونو کې یو کور ستا د اوښي دی.
تورپیکی غلې ولاړه وه، شېر محمد ته یې کتل...
له یوه کوره یو تنکی ځوان راووت، پر سر یې شکری اېښې وه.
شېرمحمد ور مخته شو، په ببړه یې وویل:
ـد انجنیر حنیف کور کوم یو دی؟
هلک مخامخ ګوته ونیوله:
ـهاغه! سپینه لویه دروازه چې لري. هاغه دوه منزله نخودي رنګه کور.
سړي په خبره کې ور ولوېد:
ـد غزني دی.
هلک وویل:
ـهو، زامن یې له ما سره یوځای مکتب ته ځي، مشر یې شفیق نومیږي، بل یې عتیق، وړه خور هم لري، وحیده ورته وایي.
شېرمحمد تورپیکی ته مخ ور واړاوه، هغې ځمکې ته کتل.
هلک وویل:
ـزه نانوایي ته ځم، زغالې لند ږي.
شېرمحمد ورغی، د نجلی تر مخ ودرېد، ورو یې وویل:
ـبیا خو غلط نه یو راغلي؟

تورپیکی غریو واخیسته:
_نه.
شېرمحمد وخندل:
_نو بیا ولې ژاړې؟
نجلی غلې وه.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل، سړه ساه یې وایسته، ورو یې وویل:
_ښه نو، ما په خپل قول وفا وکړه، ستا د خور کور پیدا شو، زه باید لاړ شم.
تورپیکی په غریو کې وویل:
_دا درواخله.
شېرمحمد سر هسک کړ، نجلی دري د سرو زرو بنګړي ورته نیولي وو.
سړي ترخه وخندل:
_ملنډې وهې؟
د تورپیکی سلګی شوې:
_ما درته ویلي و چې تر هراته مې ورسوه، بنګړي یې ستا.
د شېر محمد د تندې ګونځې سره ورغلې:
_خو ما د پیسو له پاره نه یې راوستې.
یودم یې وخندل، جیب ته یې لاس کړ، نمجن نوټونه یې راویستل. ورو یې وویل:
_ما حساب هم درسره ونه کړ، خو خدای شته، ستا یوه روپۍ مې هم بیځایه نه ده لګولې. بس، یواځې یو زرګون راوبخښه، د بېرته تګ کرایه نه لرم.

تورپیکۍ په غریو کې وویل:
ـ په جبب کې یې واچوه.
ـ خو
نجلۍ په خبره کې ورولوېده:
ـ مه مې شرموه.
سړي پیسې جبب ته کړې، کله چې یې لاس راویست، په ګوتو کې یې یوه آینه نیولې وه.
ورو یې وویل:
ـ بده یې مه ګڼه، دا درسره وساته، ښکلې جوړه شوې، ته ورته وګوره، په زرتارو کې یې نیولې ده، کله کله پکې ګوره، نه به دې هېرېږم.
نجلۍ لاس ور وغځاوه، آینه یې په ټټر پورې وینوله. ورو یې وویل:
ـ څوک وایي چې ته بدرنګه یې؟
شېرمحمد وخندل:
ـ ملنډې وهې؟
نجلۍ پورته وکتل، له شنو سترګو څخه یې اوښکو منډه واخیسته، په لندو سپینو بغورو کې د باران له څاڅکو سره ګډې شوې، شونډې یې وخوځېدې:
ـ له زړه وایم.
د شېرمحمد سر وځړېد، ورو یې وویل:
ـ یوه خبره درته وکم؟
د نجلۍ سلګیو زور واخیست.
ـ هو

سړي په غریو کې وویل:
_هیڅ
تورپیکی ھماغسې ور ته کتل...
شېرمحمد مخ واړاوه، په ژړغوني غږ یې وویل:
_ځه.
نجلی روانه شوه. سړي پسې وکتل، هغه ورو ورو لیرې کېدله، شېبه وروسته سپینې دروازې ته ورسېده، د دروازې پر دستګیر یې لاس کېښود. همالته ځوړند سر ودرېده. شېرمحمد مخ واړاوه، لینګې یې لړځېدل، پښو یې سستي ورکوله ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې. دی د زړه په زور څو ګامه مخکې لاړ، خو یودم یې تر شا د اوبو چړپا واورېده، په ببړه یې ور وکتل، تورپیکی منډې ور وهلې، ټکری یې په غاړه کې پروت و، پلاستیکي چوتې یې له پښو ختلی وې، راغله او د شېرمحمد تر مخ ځوړند سر ودرېده.
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل، د تورپیکی د اوږدو ویښتو له تاو شویو څوکو څخه رانه څاڅکي توېدل. نجلۍ یوه شېبه غلی وه، دې په تیزې ساه وهله ، وروسته یې په غریو کې وویل:
_یوه خبره درته وکم؟
د سړي ستونی ډک شو:
_هو
د نجلۍ سری شونډې ورپېدې:
_ته راباندې ګران یې.
یودم یې د شېرمحمد پر ټټر سر کېښود ، په چیغو چیغو یې وژړل...

Download From: Aghalibrary.com

د سړي په سترګو کې راټولو اوښکو لار وکړه، لړزانده ګوتې یې د تورپیکۍ په لندو ویښتو کې ننوتې، د هغې سر یې په خپل ټټر پورې ټینګ کړ.

نجلۍ ژړل او په ژړا کې یې همدا یوه خبره کوله.

_ته راباندې ګران یې، ته راباندې ګران یې، ته...

شېرمحمد خپله زنه د هغې د ککرۍ په پستو، لندو ویښتو وایښې وه. ده څو ګامه لیرې، په خړو اوبو کې دوو پرتو پلاستیکي چوټو ته کتل، د چوټو پوندې د سپینې لوېې دروازې خواته وې.

(پای)

۱۳۹۰ ل کال د دلوې شلمه _ کابل

Download From: Aghalibrary.com